

Giới thiệu Thú nô

Thú nô của tác giả tình nam là câu chuyện viễn tưởng lãng mạn cũng như những màn tranh giành yêu gay cấn giữa những nhân thú trong truyền thuyết cổ đại...

Tiểu thụ sau khi xuyên qua đã đem lòng thích thú giao. Bắt đầu hạ quyết tâm cưa đổ người ấy nhưng điều đó không hề dễ vì lại có người thứ ba bước vào, một cuộc tranh giành này lửa đã bắt đầu và liệu ai sẽ là người chiến thắng ???

Truyện có những tình tiết gay cấn và lãng mạn không ngoài những nội dung 18+. Bạn đọc nên cân nhắc kỹ trước khi tìm hiểu câu chuyện.!!

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

“An... dy... Hahh...”

Phong Tinh kích động hô la, ôm đại hắc cầu trên người, hưởng thụ thú tính của nó.

Andy là sủng vật hắc mua về hai năm trước, lúc ở chợ sủng vật liếc nhìn liền thích nó, mao phát mềm mại màu đen tinh khiết không một sợi hỗn tạp, thân thể cao lớn, ánh mắt hung tàn, bất đồng với những sủng vật cầu ôn thuận khác, nghe nói nó từng được mua qua mấy lần, do cần thương chủ nhân, lại bị trả lại đây, hiện tại cũng chưa có người dám chạm vào nó, Phong Tinh không ngại, lúc trước liền mua, hắc không thích sủng vật cầu ôn thuận, hắc yêu thứ gì đó có thú tính.

“Ahha... Andy...”

Phong Tinh cảm thấy Andy sắp phát tiết, hậu huyết vậy lấy thú hành bị cái gì đó cứng cứng chặn lấy, mỗi lần đến lúc này, Phong Tinh đều đặc biệt có sức.

“Ngô... nhẹ chút...”

Phong Tinh hô đau, bả vai bị chân trước Andy đè lại, như vậy thân thể hắc không thể rút lui vì va chạm, buộc phải tiếp nhận, bả vai cùng phía dưới đều đau, Phong Tinh một tay ôm cổ Andy, một tay an ủi thứ nam tính bản thân, tận lực cấp cho mình một chút khoái cảm để bỏ qua đau đớn trên người.

.... Cuối cùng đã xong, Phong Tinh uể oải quỳ rạp trên mặt đất, một mùi kịch liệt vây khốn, nhưng bụng mặc kệ, ục ục âm ỉ không ngừng, đói khó chịu, đành phải đứng dậy vào phòng tắm tẩy rửa, Andy cũng theo vào, thừa dịp hắc tẩy trừ liếm loạn hắc, Phong Tinh vỗ vỗ đầu của nó, ngồi xuống rửa sạch lông tóc cho nó, vừa than thở.

“Andy càng lúc càng lợi hại, qua mấy ngày tìm mẫu cầu phiếu lượng cho người thì thế nào ?”

Còn như vậy nữa, hắc sẽ ăn không tiêu.

Andy lắc lắc đầu, một bộ dạng thiếu hụt, Phong Tinh thở dài, thật ra hắc cũng luyện tiết.

Sau khi mua về, Andy chưa từng cắn hắc, ngược lại bảo vệ hắc tựa như một hộ vệ trung thành, ách... Có lẽ tình nhân bá đạo thì thỏa đáng hơn, Andy không cho động vật nào tiếp cận hắc, ma sát trên người hắc, liếm hắc, lưu lại mùi vị của nó trên người hắc, tựa như tuyên bố quyền sở hữu của nó, Phong Tinh không ngại, chỉ cần đừng tưới nước tiểu trên người hắc là được, buồn bực duy nhất chính là, hiện tại ngay cả tiểu động vật đáng yêu cũng trốn xa hắc.

“Lại đây, Andy!”

Tẩy trừ xong, ăn mặc chỉnh tề, Phong Tinh gọi, Andy lập tức chạy tới, chạy vòng quanh người Phong Tinh.

Phong Tinh đối với nữ nhân không hứng thú, yêu nam nhân cũng thiếu thiếu thú vị, hắc yêu thú, chỉ yêu thú.

Hắc yêu thú tràn ngập thú tính, không phải sủng vật cầu linh tính, nhưng tìm một dã thú thông minh thật sự rất khó...

“Này! Phong Tinh!” Đi trên đường, phía sau có người chào hỏi, là người bạn Lưu Vân.

“Xin chào!” Mỉm cười đáp lễ lễ độ.

“Ách, ha ha.” Lưu Vân đỏ mặt hỏi.” Người muốn đi đâu?”

“Đói bụng, mua chút đồ ăn.”

“Ô! Ta vừa vặn cũng đi mua chút đồ ăn, chúng ta đi cùng không?” Luru Vân vui vẻ nói.

Phong Tình nhú mày, tiểu nam sinh này vẫn tỏ rõ hảo cảm với hắn, lại bất giác làm hắn một mình khổ não, nhưng lại không có lý do gì cụ thể, đành phải đáp ứng.

“Được rồi.”

“Yeah! Cám ơn!”

Luru Vân cao hứng hoan hô, hai mắt lóe sáng, lóe sáng, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu hơi vênh, một tiểu nam sinh đáng yêu như vậy cần phải ở cạnh một kẻ yêu thương mình, tại sao lại chỉ thấy có một mình hắn chứ?

Phong Tình thờ dãi một hơi trong lòng, người như hắn, xứng cùng ai đây? Thế giới đa phần vẫn rất bài xích người thú giao, nếu hắn để người khác biết bí mật của mình, sau này đừng mong sống được.

“Ngươi không vui sao?”

Luru Vân chú ý tới sắc mặt âm đạm của Phong Tình, lo lắng hỏi.

“Không, gần đây hơi khó chịu.”

Phong Tình thân nhiên nói, nói xong lập tức thất thần, hắn bắt đầu từ lúc nào thì biến thành qua quýt như vậy ?

“Ai! Coi chừng!!!!”

Nghe Luru Vân kêu sợ hãi, Phong Tình mới giật mình hoàn hồn, nhưng sau một trận đau nhức, toàn thân nhẹ như bay, rồi mới lâm vào một trời bóng tối.

Trước khi hôn mê, tựa hồ có nghe được từng đợt khuyến tru, tiếng rất lớn, rất bi thương.

Andy...

*****

“Làm gì....”

Phong Tình khó chịu bị người lay tỉnh, mở mắt vừa thấy một nam nhân tóc vàng hùng tráng.

“Nghỉ ngơi đủ chưa? Đủ rồi liền dậy cho ta!”

Nam nhân trừng mắt Phong Tình, nhìn Phong Tình còn đang sững sờ, thô lỗ một tay nhấc Phong Tình lên, lớn giọng quát vào tai Phong Tình.

“Ngươi chú ý chút cho ta! Dọc đường đi đều là ngươi trì hoãn thời gian! Đừng tưởng rằng lớn lên có khuôn mặt thanh tú thì không ai dám làm gì ngươi, ngươi dậy cho lão tử!”

“A!”

Phong Tình cảm thấy tai một trận ong ong, lão đảo đứng lên, thấy rõ ràng nam nhân phía trước, lại bị hoảng sợ.

Nam nhân thô lỗ cao hai thước, một thân cơ thịt, tựa như nửa bức tường thành đứng trước mặt hắn, tóc ngắn vàng óng ánh, trợn mắt trừng mình, khôi giáp màu vàng kiểu dáng kỳ lạ phủ khắp một thân, tay trái cầm một cái rìu màu vàng to đến dọa người.

“Đây... Đây là chuyện gì ?” Phong Tình ngớ ngàng lắp bắp nói.

“Tiểu tử ngươi đừng giả điên với lão tử nữa !”

Nam nhân nổi giận, nói làm Phong Tình ngốc ra.

“Ngươi làm gì vậy?”

Phong Tình liều mạng giãy giụa, nhưng sau khi thấy một cảnh, làm đầu hắn lập tức bất kịp.

Nam tử thấp bé che mặt, mỹ nữ áo bào trắng xoa xoa quyền trượng ngắn nhỏ, một nam nhân khôi ngô hai tay chấp đại kiếm...

Cảnh tượng này, làm Phong Tình nghĩ đến một trò game kì huyền phương Tây nào đó.

Cái này, cái này là chuyện gì ???

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Phong Tinh cẩn thận đi chính giữa đoàn, vốn định đi cuối cùng, rồi lại bị mắng một câu: ma pháp sư vô dụng đi cuối là muốn chết. Ai... Bất quá cũng coi như vì an toàn, đập vào mắt đều là thụ mộc cao lớn hoặc lùm cây có gai, ánh nắng không có bao nhiêu, cảm giác âm u dày đặc.

Bị mắng nửa ngày, cuối cùng đại khái hiểu được một chút. Bản thân tựa như trong một vài tiểu thuyết cũ rích, cũng xuyên không, hoặc là nói tá thi hoàn hồn. Ai, hẳn cũng không dám chắc, con đầu trước khi hôn mê kia còn không biết là thế nào.

Một thế giới kì ảo có chiến sĩ, pháp sư, đạo tặc... trong game huyền huyền thông thường. Thêm một vài nguyên tố ma pháp, tóm lại rất giống game huyền huyền, cùng một vài đại lục danh thần kỳ quái, ma thú kỳ lạ, bất quá tạm thời cũng chỉ tùy lúc nghe đoàn đội nói chuyện mà phỏng đoán từng chút thôi, Phong Tinh hình như xuyên không vào người một pháp sư thủy hệ, pháp sư này hình như là mặt dày mày dạn đi theo đoàn đội này sẵn một ma thú cao cấp nào đó, vừa tiến vào chỗ u ám này lại sợ, tóm lại rất không được ưa thích, hình như là một pháp sư thanh tú, Phong Tinh muốn nhìn bộ dạng hiện tại của mình một chút, nhưng vẫn không nói muốn có gương, đỡ phải lại bị mắng.

Ai, buồn bực, hẳn thế nào lại trùng phải chuyện này, cũng không phải kẻ ham thích thám hiểm mấy thú quái lạ này, hẳn chỉ muốn hảo hảo bầu bạn với Andy mà....

“Sắp tới rồi, Tuần Kiệt đi xem xét tiếp...”

Nam tử thô lỗ lúc đầu mắng hắn tên là Ole, là đội trưởng đoàn đội này, đang tuyên bố hiệu lệnh.

“Tất cả mọi người chuẩn bị tốt! Ở Shogula sẽ có rất nhiều ma thú khó đối phó, chúng ta phải luôn luôn giữ cảnh giác! Cái chúng ta sẽ đối phó chính là thánh thú Shogula! Chỉ cần đánh bại nó, lấy được sừng của nó, chúng ta có thể vượt qua Yla, trở thành binh đoàn lính đánh thuê mạnh nhất đại lục Mar.”

“Mạnh nhất!!”

Chúng đoàn viên hưng phấn hô hào, Phong Tinh thấy một thân ảnh thấp bé lặng lẽ vô thanh chen vào rừng rậm, cái nam nhân người lùn tóc xù, gọi là Tuần Kiệt.

“Nghỉ ngơi một hồi đi! Cái tiểu pháp sư thanh tú yếu đuối kia, coi kỹ bản thân một chút, hồi nữa đừng bị chó xù gặm đi mất! Chúng ta cũng sẽ không cứu người!”

Ole lại hướng Phong Tinh hô, ngôn ngữ châm chọc, bắt đầu tròng cười sảng sặc của các đoàn viên đang nghỉ ngơi, mỗi người đều dùng ánh mắt chế giễu nhìn Phong Tinh, Phong Tinh chỉ buồn bực méo miệng, gia hỏa này, không so đo với người, dù sao cũng không phải bản thân hắn, nhưng sao vẫn không trực tiếp gọi tên y ra, để hắn biết y gọi là gì cũng được mà...

Không để ý tới các người, ta chơi của ta! Phong Tinh đứng một bên nghiên cứu ma pháp, thân thể này chính là một pháp sư thủy hệ, nhưng hắn thì không, chủ nhân thân thể này muốn làm cái gì, đến chỗ này tìm chết, hại kẻ xuyên không mù tịt hắn đây chịu khổ.

Ngồi xếp bằng, hai tay đặt trên đầu gối, nhắm mắt. Kỳ thực hắn muốn cảm thụ ma pháp, nhưng không biết những người nơi này làm thế nào, đành phải học tập bộ dạng tĩnh tọa của người cổ đại.

Nửa ngày...

“Tiểu tử kia đang làm cái gì?”

“Chuyện ngớ ngẩn ấy mà.”

“Không cần quản hắn, không quấy rối ta là được.”

.....

Chuyên tâm, chuyên tâm...

“Vẫn không nhúc nhích nhỉ.”

“Còn giỏi ghê ta!”

“Giỏi? Được nam nhân dạy dỗ ở trên giường mà ra à!”

“Hắc hắc! Đoán đúng!”

“Sao, ngươi muốn giỡn?”

“Hắc hắc...”

Hít sâu...

Quên đi, tình tâm xuống, tiếng ong ong hai bên khiến người ta rất chán ghét. Thân thể Phong Tĩnh ngồi cứng ngắc, lưng dựa thân cây, định đánh một giấc nho nhỏ.

“Dậy! Tiểu tử ngươi còn ngủ hả!”

Vừa mới buồn ngủ, lại bị một tiếng gào lớn dọa một trận, không thể không tỉnh, không cần nghĩ, chắc chắn là đội trưởng thô lỗ.

Hồi phục tinh thần, Tuấn Kiệt không biết lúc nào đã trở lại, thăm dò thật nhanh...

Tuấn Kiệt cứ nhiên lại huyền thuyên nói cùng đoàn đội, Phong Tĩnh không nghe được cũng không muốn nghe, đoàn đội vây quanh đang cùng nhau bàn bạc, Phong Tĩnh một mình nhàm chán ở bên ngoài.

“Hảo! Mỗi người vào vị trí! Phía trước có một con thú một sừng chắn đường, phải chiến đấu! Cũng cẩn thận một chút!”

Đàm thoại xong, Ole lớn tiếng.

“Đi đường vòng là được rồi, còn muốn giết cái gì...”

Phong Tĩnh nhỏ giọng than thở, thú một sừng, chẳng lẽ là cái loại động vật phiêu lượng giống như ngựa trắng trên trán mọc sừng sao? Họ lại có thể nhẫn tâm giết chết.

“Rừng rậm sương mù, hơi vô ý sẽ lạc đường, tiểu tử ngươi có ý riêng, tự mình đi đường vòng đi!”

Ole tựa hồ nghe được lời Phong Tĩnh, trừng mắt nhìn qua.

Phong Tĩnh rút rút vai, không hề rảnh.

“Đi!”

Ole vung cái rìu cực đại, rống lên, lại uy hiếp Phong Tĩnh.

“Tiểu tử kia, ngoan ngoãn đi theo cho ta, lúc đánh thì ở một bên! Quấy rối ta, ta giết ngươi trước hết!”

Ta mới không rảnh, Phong Tĩnh nói trong lòng, chậm như rùa bắt kịp đội ngũ.

Thật nhàm chán, lúc nào mới có thể thoát khỏi đội ngũ này đây.

Tuy không có hùng tâm tráng chí gì, nhưng nếu xuyên không, phải hảo hảo chơi cho đã.

Đoàn người cẩn thận tiến lên trước, nhánh cây ngang đường đều được nhẹ chân nhẹ tay đẩy ra, tựa như sợ kinh động đến cái gì đó.

“Huhhhhh”

Một tiếng kêu cao vút tựa như ngựa hí, đoàn đội nhanh chóng chuẩn bị chiến đấu, pháp sư thối lui đến sau thụ, đạo tặc ẩn nấp, các chiến sĩ cũng đều tẩn vào cây cối, bảo hộ bên cạnh pháp sư. Phong Tĩnh nhìn trái nhìn phải, leo lên một cái cây không quá cao, lộ đầu, tựa như nhìn chút xem quái vật gì sẽ xuất hiện.

Tất cả mọi người nín thở chờ đợi, chỉ nghe một trận vó ngựa thông dong, một bóng dáng màu trắng càng đi càng gần, không lâu sau liền thấy diện mạo chân thực, là bạch mã toàn thân thuần trắng, bất động cùng ngựa Phong Tĩnh thấy ở thế kỷ 21 chính là, trên trán con ngựa thuần trắng này có một cái sừng dài hình chóp tròn, không biết là chất liệu gì, dương quang chiếu xuống bóng cây, chiếu lên sừng, phản xạ ánh bạc lấp lánh thanh tú chói mắt, thật đẹp. Đây là thú một sừng sao, giống như tượng tượng, Phong Tĩnh trầm nghĩ, bất quá đẹp hơn trong tượng tượng, cái trên trán, thật muốn sờ thử coi.

Thú một sừng dần đi vào vòng vây đoàn đội, Phong Tĩnh khẩn trương nắm chặt tay mình, dừng đến gần, dừng đi nữa! Trở lại! Nơi này nguy hiểm! Muốn lớn tiếng hô lên, lại sợ những người đồng dạng ẩn nấp xung quanh đem mình làm thịt, nghĩ không ra biện pháp gì có thể giúp con thú một sừng nỡ lệ kia.

Tựa hồ cảm nhận được ánh nhìn lo lắng của Phong Tĩnh, thú một sừng cứ nhiên lại hướng nơi Phong Tĩnh ẩn thân nhìn tới, tạm dừng cước bộ, mở miệng nói chuyện.

“Nhân loại, dừng lại bước chân các ngươi, phía trước không phải nơi các ngươi có thể vượt qua.”

Tìm Phong Tinh nhảy nhót thành thành, mắt thú một sừng thật xinh đẹp, đôi mắt kim hoàng sắc óng ánh tựa như kim cương vàng, Phong Tinh không biết hình dung thế nào, cái loại phong vận làm hắn chấn động, dã thú mỹ lệ, đôi mắt mỹ lệ, còn tiếng nói dễ nghe, Phong Tinh lại nắm chặt tay, quyết định nhất quyết phải tìm cơ hội giúp gia hòa phiêu lưu này.

“Du trần hỗn loạn, lũ nhân mê muội, đại địa rống giận, kêu gọi chúng tinh. Ý niệm tà ác, hỗn loạn trọng sinh, bóng tối cuồng dã! Xuất hiện đi! Ngươi lấy danh thiên lôi triệu hoán! Sấm sét diệt sạch chúng sinh!”

Một tiếng ngâm tụng cao vút, cảnh tượng kỳ dị hiện ra. Mấy tia sét to lớn giáng xuống xung quanh thú một sừng, tiếng sấm ầm ầm điếc tai, đại địa rung rung như bị chấn kinh, Phong Tinh trợn mắt, nhìn không thể tin, toàn thân run nhẹ, miệng khê nhếch, rất khiếp sợ, hơi khó chịu.

“Lên!”

Ole sau thụ hết lớn một tiếng, vọt lên đầu tiên, sét rơi xuống đất cũng tan biến ngay lúc này, Phong Tinh tập trung nhìn, thú một sừng cư nhiên còn đó, như không có việc gì, vẫn nhàn nhã đứng ở nơi ấy. Phong Tinh lại có cảm giác nó mất hứng, không kiên nhẫn.

Thật là kỳ quái, Phong Tinh hơi kinh ngạc, lắc lắc đầu, là ảo giác sao.

Bên kia đã đấu đánh hòa nhiệt. Nga, không nên nói như thế, chỉ là cái đoàn nhân loại đang hung hăng công kích hướng thú một sừng, thú một sừng đứng đó không cử động, xung quanh giống như quay quanh một tầng màn bạc, Ole thế nào cũng không đến gần nó được, cấp bách dùng rìu chém cuồng cũng chém không tới, một rìu liên bị văng ra, một số hỏa cầu linh tinh pháp thuật xông đến cũng tan biến cách thú một sừng một thước.

Phong Tinh lại có ảo giác con thú một sừng này sắp ra tay.

Thế nào lại như vậy? Phong Tinh có chút lúng cuống, không thích loại cảm giác này, do dự quyết định lên trốn.

Cẩn thận từ trên cây trượt xuống, thừa dịp không ai chú ý, nhìn một cái chạy lấy chạy để, chạy không biết bao lâu, một đến thờ hồng học, nhìn phía sau một cái, khoảng cách có vẻ rất xa rồi, đã không nghe được tiếng đánh nhau, dừng lại nghỉ ngơi.

Phong Tinh đặt mông ngồi xuống, tựa vào một gốc cây há mồm thở dốc, thật sự rất mệt, trong lòng lại đặc biệt cao hứng, cuối cùng cũng thoát khỏi những người đó, đợi hắn đến thế giới kỳ dị này dạo chơi một phen, hắc hắc!

Phong Tinh nghỉ ngơi, nhìn không được tựa vào gốc cây thiếp ngủ, bên miệng chảy xuống một chút tia bạc, như đang gặp được chuyện vui gì trong mộng.

Trong mộng thấy vô số mỹ thực bên cạnh và vô hạn mỹ thú thành đàn, Phong Tinh không chút ý thức được thân thể mình bị ai ôm lấy...

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

“Andy...”

Phong Tinh ngủ mơ mơ màng màng, sờ trái sờ phải không thấy gối ôm, có chút không quen, nhắm chặt mắt biếng nhác kêu to.

“Dy... Lại chạy chỗ nào rồi...”

“Nơi này không có Andy.”

Thanh âm đột ngột xuất hiện dọa Phong Tinh nhảy dựng, mở mắt, phát hiện mình không phải nằm trên chiếu mộng ở nhà, mà đang nằm trên một khối cỏ mềm mại, kinh ngạc đứng dậy, một nơi đảo viên rất hảo, cả bãi cỏ xanh nhạt, hoa nhỏ lác đác tô điểm, bên cạnh nơi hắn ngủ mấy thước có một hồ nước nhỏ, thái dương chiếu xuống óng ánh lấp lánh, bờ hồ có một thân ảnh màu trắng, là ai, nhìn không rõ lắm.

Thái dương? Phong Tinh ngẩng đầu, ánh nắng chói mắt chiếu rọi nhìn không được phải nheo mắt, lại cẩn thận xem xét xung quanh, phát hiện bên ngoài bãi cỏ to này cư nhiên là rừng rậm, như một khối không gian nho nhỏ, được một loạt rừng cây bọc quanh. Thế giới kỳ quái.

Hoá ra những thứ ấy cũng không phải là mộng...

Vỗ vỗ hai má, thanh tỉnh, thanh tỉnh, hướng cái bóng trắng hồ.

“Này! Là người dẫn ta đến nơi đây sao?”

“Ta là Shogula.” Thanh âm trầm trầm, bóng trắng nhảy mắt xuất hiện trước mặt Phong Tĩnh, nhìn Phong Tĩnh, giống như đang đánh giá hắn.

“Ahh...”

Phong Tĩnh lâm vào hoảng hốt. Nhìn gần, mắt thú một sừng tựa hồ đẹp hơn, Phong Tĩnh từ trước tới giờ không nghĩ đôi mắt màu vàng sẽ lại phiêu lượng đến thế, trước kia nhìn mắt người ngoại quốc màu lam cũng cảm thấy không đẹp gì, hiện tại nhìn màu vàng, cư nhiên không thấy kỳ quái, chỉ cảm thấy, rất hợp với nó. Da lông thuần trắng, không một chút màu tạp, thái dương rọi trên người thú một sừng, cấp cho Phong Tĩnh một cổ cảm giác thần thánh, còn sừng trên trán nó....

“Ta có thể sờ chút không?” Phong Tĩnh thật sự nhịn không được, muốn...

Shogula sừng sốt một chút, không nghĩ hắn lại bắt đầu bằng những lời này, nhất thời không biết làm ra phản ứng gì.

“Không nói lời nào là đồng ý!”

Phong Tĩnh cười tủm tỉm nói, đầu ngón tay trước tiên khẽ tham dò, cứng cứng, rồi mới nắm lấy, có phần tựa như... Xúc cảm vô ố. Ân... Hơi thô, yếu, thẳng nhọn...

Shogula lắc lắc đầu, hất cái tay kia ra, nội tâm hơi nông nổi, vì sao không chán ghét nhân loại này đụng chạm, sừng trên trán, rõ ràng là ai cũng không thể chạm vào... Kỳ quái, chỉ là một nam tử nhân loại tương đối thanh tú thôi.

Thu tay về, Phong Tĩnh hỏi.

“Người dẫn ta đến nơi này có chuyện gì sao?”

“Có chuyện.” Bình phục tâm tình một chút. Shogula nói. “ ‘Ngự thú’ của người là do ai dạy?”

“Hả?” Phong Tĩnh khó hiểu. “Cái gì ngự thú?”

“Người không biết sao?”

Phong Tĩnh sừng sốt, Shogula hình như vừa dùng một loại ngôn ngữ kỳ quái, nhưng vì sao hắn có thể nghe hiểu?

“.....”

Shogula nhìn Phong Tĩnh trân trân, như muốn xuyên thấu hắn.

“Có năng lực ‘ngự thú’, thì có thể cùng thú cao cấp câu thông.”

“A....”

Phong Tĩnh hơi mù tịt, hắn vừa mới đến thế giới này, hắn thế nào biết nhiều như thế, sợ là thân thể này trước kia đã có năng lực đó, trả lời nó sao đây... Nhìn nhìn Shogula, nó đang nghiêm túc chờ hắn trả lời, ầu...

“Đây là... Trời sinh.”

Cứ trả lời như vậy đi, thân thể này rốt cuộc có năng lực gì hắn cũng không biết, dù sao thân thể hiện tại là của hắn, nói đại một lần đi. ><

“Trời sinh?”

Shogula ngạc nhiên, lẽ nào hắn chính là? Nhưng không đúng, theo lời hắn nói, hắn sao lại là nhân loại?

“Người chắc chắn? Người không phải pháp sư thủy hệ sao?”

“Đúng vậy thì sao?”

Phong Tĩnh tiếp tục mặt dày, hy vọng sau khi đáp xong, gia hỏa phiêu lượng này có thể đưa hắn ra khỏi đây.

Shogula lâm vào trầm tư. Sao lại có khả năng hắn là... Lẽ nào hắn muốn trốn người kia sao?

Quên đi, tóm lại, đi về thỉnh giáo phụ thân một chút trước.

“Không có việc gì.” Shogula nói.

“Không có việc gì, xin lỗi đã trì hoãn thời gian của người, xin để ta đưa người trở về.”

“A! Cảm ơn.” Phong Tĩnh cao hứng nói. “Chỉ cần đưa ta cách xa nơi này là được rồi.”

“Nơi này?”

“Ừ! Xin nhanh lên một chút!”

“Được rồi.”

Nó nhớ ra, vùng này chính là địa bàn của Phoenix, bất quá nếu hắn yêu cầu như vậy, thì đưa hắn đi thôi. Nếu hắn quả thật trời sinh ngợ thú, hắn là sẽ không quá nguy hiểm.

Dùng gió tự do đưa Phong Tình đi, Shogula cũng lập tức biến mất tại chỗ.

*****

“Hài tử, bất kể có là sự thật hay không, đã có manh mối, liền phải nắm chặt!”

“Dạ! Hài nhi đã hạ truy vết trên người người nọ.”

“Đi đi, người cũng nên ra ngoài học hỏi kinh nghiệm”

“Dạ!”

Bên cạnh như khoác lên một làn gió nhẹ ảm áp mênh mông, choáng ngợp một hồi lâu..

“Yah! Chào cuộc sống mới!”

Phong Tình hưng phấn hô to, hắc hắc, một mảnh cây như tường thành phía trước chính là rừng rậm kỳ quái kia sao, cuối cùng cũng đi ra, vạn tuế! Rõ là chỗ kỳ cục, phía trước là rừng cây xanh lá mạ to lớn, phía sau tự nhiên là đỉnh núi cây cối hỏa hồng, còn có cảm giác ảm áp dễ chịu, sẽ không phải núi lửa chứ, nhưng nơi này chỉ có một con đường đi thông lên núi, nếu là núi lửa thì hẳn không có cây, có người đi qua hẳn là không có nguy hiểm, hết đỉnh núi này hẳn là thành thị, sớm biết cứ trực tiếp kêu nó đưa mình tới nơi có người, hahh..

“Hô, hơi nóng!”

Lau lau mồ hôi trên trán, càng đi tới càng nóng, trường bào trên người cũng thấm đầy mồ hôi, dính vào da rất khó chịu, thật muốn tắm rửa một cái.

“Hu hu...”

Ồ, ai đang khóc?

Cẩn thận nghe một chút, thật sự có người khóc, tiếng khóc như tiểu hài tử, là bên trái truyền tới.

Phong Tình tò mò đi về phía tiếng khóc truyền đến, nơi nóng như thế, sao lại có hài tử ở đây ở đây?

Không quá xa, phía trước tự nhiên xuất hiện một hồ nước, nước hồ trong suốt, thoát nhìn hảo hảo ngâm tắm, Phong Tình không chịu được hấp dẫn, y phục cũng không cởi, trực tiếp reo hò nhảy vào trong hồ, văng ra vô số bọt nước.

Ào ào, nước không phải mát mẻ, lúc này rõ là hơn cả cam lộ! Cởi áo bào vương bận trong hồ, ngâm nga bông bênh trên mặt nước, tẩy rửa cánh tay.

Bỗng nhiên nghĩ đến chuyện nào đó, Phong Tình thẳng người dậy, mặt nước coi như gương, muốn nhìn bộ dáng mình một chút.

A...

Suy ca (yếu ớt)!

Nhìn gương mặt mỹ lệ phản chiếu, cái Phong Tình nghĩ đến đầu tiên, chính là từ này, mái tóc màu lam nhạt, đôi mày lá liễu, khóe mắt hơi xếch, miệng môi nhỏ nhắn đỏ thắm, da thịt trắng nõn, con ngươi cũng có chút màu lam nhân nhạt, ngay cả lông mi cũng màu lam nhạt.

Phong Tình không thích, một bộ dạng suy ca hoàn chỉnh!

Bỗng nhiên cảm thấy giống như có bàn tay phủ lên mình, Phong Tình nhú mày, tâm tình vốn không tốt. Tay bắt một cái, lại cố sức kéo lên, thiếu chút nữa té xỉu vì sợ, vội vàng ném văng thứ trên tay, một bàn tay nhân loại, phía dưới lại không phải bắp tay, mà là một cái gì đó mềm mềm nhỏ nhuyễn, còn lác đác lông vàng thưa dài, rất dài, kéo dài đến đáy nước không nhìn thấy được.

“Là ai? Cái gì?” Phong Tình co ở một góc hồ nhỏ, lén gan hỏi. “Là ai...”

Không trả lời, hẳn sẽ ngâm nữa...

“Lên đi!”

“Ahhh?”

“Ta ở phía sau ngươi.”

“A?”

Phong Tinh vội vàng xoay người, lập tức ngây người, giống như bị điện giật tê liệt.

Một nam tử bạch bào anh tuấn đứng bên bờ phía sau hắn, hướng hắn mỉm cười, toàn thân phát ra khí chất nho nhã trời sinh, gương mặt sáng sủa rất trắng, mắt hẹp dài mưu lược, cười như nắng trưa, tóc dài màu tím đến đầu gối, ánh tím hào chói mắt.

“Ngươi là ai?”

Nhìn mái tóc thật dài kia, tay Phong Tinh lại ngứa, thoạt nhìn hào mềm mại, sờ chắc hạo hạo.

“Ericter.”

Nam tử nói, nói chuyện cũng tao nhã, còn nụ cười mỉm chi nhạt nhạt mang theo nãy giờ, như gió nhẹ khẽ phất qua, khiến người ta cảm thấy nghe y nói là một loại hưởng thụ.

“Phía dưới có thủy hầu.”

“Thủy hầu?” Phong Tinh nghe không hiểu.

“Thủy hầu, thủy quái ăn thịt người, nửa người nửa khí, đuôi dài có một bàn tay, dùng để vồ lấy người bên bờ, thích ăn mắt, răng cùng móng tay người. Có khi sẽ dùng tiếng khóc của mình dụ người đến bờ nước, đem người bắt lấy.”

Phong Tinh nhìn không được run lên, ăn móng tay cùng răng người? Quá buồn nôn! Lập đặt phóng nhanh nhảy vèo lên bờ, mới nhớ ra y phục đều còn bỏ trong hồ, xấu hổ đứng đó che lấy phía dưới, lại không dám đi xuống lần nữa.

“Cho!”

Ericter ném cho Phong Tinh một kiện trường bào màu trắng, bản thân xoay người, lưng đưa về phía Phong Tinh.

“Cám ơn!”

Phong Tinh cảm kích nói, rõ là người tốt, ba chân bốn cẳng mặc quần áo vào, một hoảng hai loạn, cúi đầu nhìn nhìn, thế nào lại cảm thấy hơi mất tự nhiên?

Áo bào màu trắng, cổ tay áo cùng vạt áo viền chi bạc, trước ngực thêu một cự long bay cao màu bạc, chỉ là xương cốt! Cốt long màu bạc, nhìn thế nào cũng thấy xa hoa.

“Có cái nào đơn giản hơn chút không?”

Phong Tinh hỏi, hơi ngượng ngùng, người ta cho mình y phục mặc còn đòi hỏi như thế, nhưng y phục này...

“Không có.”

Ericter nói, vẫn mỉm cười, Phong Tinh lại có ảo giác y đang cười trộm.

Méo miệng, quên đi, chung quy vẫn hơn lừa thế, nhìn hồ nước sau người, lại quay đầu nói với Ericter.

“Cám ơn ngươi! Có thể nói cho ta biết chỗ ở của ngươi không? Qua mấy ngày nữa ta tới báo đáp.”

“Không cần.” Ericter cười nói. “Ngươi thế nào lại ở chỗ này? Nơi này rất nguy hiểm, trên núi chính là nơi sí nhục điều (chìm lửa) cư trú.”

Phong Tinh gãi gãi đầu, lúng túng nói. “Ta mới từ rừng rậm có thú một sừng đi ra, muốn đến thành trấn gần nhất, lại thấy chỉ có một con đường đi qua nơi này, liền đi theo, nghe được có người khóc mới tới đây...”

“Xem ra ngươi không biết đường, ta đưa ngươi đi thì thế nào?”

“Hả... Có phiền hà hay không?” Phong Tinh thích đi một mình hơn.

“Tùy ngươi.” Ericter nhún vai. “Nơi này còn cách thành trấn rất xa, phải đi qua không ít nơi nguy hiểm, hơn nữa rất dễ lạc đường.”

“Vậy làm phiền ngươi.”

An toàn là số một.

Ericter nhón miệng cười, không phải nụ cười mỉm thân nhiên, mà là như tâm tình phóng thích, cười cao hứng, làm Phong Tình hoa mắt một trận.

*****

Mới từ Phoenix phát hiện một nhân loại, trên người nhân loại có khí tức thánh thú một sừng, ân, hình như là gia hỏa Shogula kia?

Cư nhiên hướng núi Sí Diễm đi đến, trên núi rất nguy hiểm, nhìn xem nhân loại này muốn làm gì.

Xem ma pháp thân thể hần chất chứa hần là pháp sư thủy hệ, chỗ nóng như thế lại không dùng pháp thuật?

Ngủ gật, đó là thanh âm thủy hầu, đừng có đi!

Hoàn hảo, trên người hần có khí tức Shogula, thủy hầu không dám làm gì hần.

Kỳ quái, vì sao ta phải lo lắng.

Không ngờ nhân loại bản như vậy tẩy sạch xong lại thanh tú đến thế! Mắt lam, tóc lam hi hữu.

Thủy hầu lớn mật!!!

Ha ha, nhân loại này vẫn rất khả ái, thấy hần ngưng ngưng trần trụi đứng đó, ta bỗng nhiên muốn ôm hần vào ngực.

Tâm niệm khẽ động, cho hần quần áo ta thường mặc trong tộc, sau khi hần mặc vào, quần áo lập tức che lấp khí tức thánh thú một sừng trên người hần, kèm theo khí tức chỉ ta mới có.

Có loại cảm giác bị ta độc chiếm.

“Xem ra ngươi không biết đường, ta đưa ngươi đi thì thế nào?”

Lần tới chơi nhân giới nhàm chán này, coi như có lời, gặp phải một gia hỏa đáng yêu thanh tú.

“Vậy làm phiền ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Phong Tình phát hiện mình đã bị thế giới kỳ dị này mê hoặc, ma thú đủ loại, đáng yêu có, hung mãnh có, hần hoa cả mắt, có động tĩnh chỗ nào liền hưng phấn không ngừng kêu Ericter dẫn hần đi, Ericter cũng không có gì dị nghị, đưa hần tới nơi hần chỉ, còn giải thích toàn bộ thắc mắc của hần, như bây giờ.

“Tiểu yêu tinh, tinh linh hình thể rất nhỏ, phân vào chi chủng tộc bậc thấp, bướng bỉnh lại rất gian ác, lúc đơn độc thì không thể tạo thành thiệt hại quá lớn, nhưng cũng rất đáng ghét, lớn lên tựa như tiểu quý tộc nghịch.

Bụi hoa phía trước cách đó không xa, một con tiểu yêu tinh màu đen cỡ chuồn chuồn, quay chung quanh một vật nhỏ ba màu bảy sắc bé bé đồng dạng.

“Hoa yêu, có cánh nhỏ như bướm bướm, sinh sống trong rừng rậm, thích chơi đùa trong bụi hoa um tùm.”

“Thật đáng yêu!”

Phong Tình ngồi trên đùi Ericter hâm mộ nhìn tiểu yêu tinh và tiểu hoa yêu, nếu hần có đôi cánh kia thì thật là tốt.

“Muốn sao?” Ericter hỏi, nhìn khuôn mặt đáng yêu của hần, muốn bắt lấy hần.

Phong Tình lắc đầu, hà tất phải quấy rầy tự do người khác, vờn người hỏi.

“Còn bao lâu mới đến thành trấn?”

“Ngay lập tức.”

“Hả???” Phong Tình nhất thời không phản ứng được.

Erictor mỉm cười ôm lấy Phong Tình, thi triển pháp thuật không gian, trong nháy mắt đi vào một nơi, lại có thể tới phố lớn.

“Wahh!”

Phong Tình cao hứng ở trong ngực Erictor nhìn trái nhìn phải, trên đường người đến kẻ đi, có pháp sư mặc áo bào đủ loại kiểu dáng, có chiến sĩ mặc khôi giáp tay cầm đại kiếm khoa trương, lưng đeo cung tiễn không cần phải nói chính là cung thủ, kỵ sĩ cao ngạo cưỡi ngựa... Phần lớn là chiến sĩ. Kỵ sĩ cùng pháp sư đều rất ít. Đừng nói chỉ tới kỵ sĩ rồng, thích khách, triệu hoán sư... nghe từ Erictor.

“Sao không có triệu hoán sư?”

“Có, bên cạnh có theo huyền thú đó.”

Hoá ra pháp sư mặc áo bào, bên cạnh theo một hai con ma thú này chính là...

“Cám ơn người đã dẫn ta tới nơi này, người ở đâu, sau này ta sẽ báo đáp người.”

Phong Tình nói với Erictor, nếu đã tới nơi có người, hẳn cuối cùng cũng có thể bắt đầu lang bạt.

“Người này, mục đích là gì?”

Thế nào có thể cứ chia tay như vậy.

“Àn...” Phong Tình nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói. “Ta muốn đi tìm chút chuyện làm, kiếm tiền.”

Đúng, vô luận đến đâu cũng phải kiếm tiền trước mới có đường đi tốt.

“Kiếm tiền?” Erictor cười khanh khách. “Rất thiếu tiền sao?”

Thiếu tiền? Hẳn trong người không có nổi một xu, hẳn là rất thiếu tiền. Gật đầu.

“Có khó khăn gì cứ tìm ta.” Erictor mỉm cười. “Chúng ta không phải bằng hữu sao?”

Phong Tình hai gò má ửng đỏ, mỗi lần thấy Erictor cười với mình, hẳn đều cảm thấy hai má nóng lên.

“Đã làm phiền người rất nhiều...”

“Ta rất thích người làm phiền ta.”

“Ngô...”

Phong Tình chống đỡ không được, hẳn trước giờ không ở chung với người, ở trong rừng rậm đều dựa vào y, hẳn liền hóa thành chuyện gì cũng dựa vào y.

“Người có rất nhiều bí mật.”

Erictor bỗng nhiên tiếp cận Phong Tình, nhỏ giọng nói bên vành tai, làm cho Phong Tình run rẩy một trận, đồng thời lại rất kinh hoàng. Lẽ nào bị nhìn ra cái gì sao?

“Người cùng thế giới này, không hợp nhau.”

“Giống như không thuộc về nơi này.”

Phong Tình lẳng lặng nghe, không biết phản ứng thế nào.

“Bất quá cái này cũng không quan trọng.”

“Bất kể người là ai, ta đều là bằng hữu của người.”

“Ta rất quan tâm người đấy!”

Câu cuối cùng dùng âm điệu hơi nghịch ngợm nói ra, làm Phong Tình rất uất ức, lâu rồi không ai nói với hắn như vậy, nói hai chữ quan tâm với hắn. Phần lớn là hắn chủ động tránh né người có ý tốt với mình, kẻ tán gẫu cùng động vật như hắn trong mắt người khác là một quái thai.

“Thiếu tiền cứ tìm ta lấy, sau này trả lại là được, đừng dồn ép bản thân.”

Erictor khẽ xoa đầu Phong Tình, làm Phong Tình có loại cảm giác quái dị như được chủ nhân sủng ái.

Thứ dồn nén trong lòng, muốn tràn ra.

“Ta muốn tới trường học ở đây.”

Phong Tinh nói ra suy nghĩ trong lòng, hắn muốn quan tâm thì quan tâm sao, cảm giác có thể được người yêu thương như vậy, thật sự không tồi, đương nhiên tới một ngày nào đó khi y đã biết, nếu y lộ ra vẻ mặt chán ghét hắn, hắn sẽ không chút do dự, ân, coi y là một kẻ xa lạ.

Hy vọng người khinh bỉ thú giao sẽ ít một chút > <, bất quá dù bị thể nhân chán ghét phi nhỏ hắn vẫn thích cùng động vật OOOX.

“Trường học? Đi học?”

“Ân, ta muốn học pháp thuật, ta muốn làm triệu hoán sư.”

Phong Tinh ngẩng vui vẻ nói, ngày trước chơi game huyền huyền phương Tây, hắn đều luyện loại nghề nghiệp này, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội tự thể nghiệm.

“Người không phải pháp sư thủy hệ sao?”

Ericter cảm thấy thủy nguyên tố từ ma pháp thủy hệ tu luyện ẩn chứa trên thân thể Phong Tinh, tuy không nhiều lắm, nhưng cũng không cảm thấy nguyên tố khác.

“Nhưng ta cũng muốn làm triệu hoán sư...” Phong Tinh vào thể khó xử.

“Vậy đều học đi!” Ericter đề nghị. “Bất quá nếu muốn giỏi hết thì phải một một chút.”

“Ta sẽ cố gắng!” Phong Tinh tràn đầy tự tin.

“Chúng ta trước tiên tìm một chỗ nghỉ ngơi, còn chuyện trường học, ta đi giải quyết.” Ericter cười tủm tỉm nói.

“Ngô, ân.”

Phong Tinh vốn định nói, thời điểm máu chốt lại phát tác cơn lười.

Đại lục Mar, về đào tạo ma pháp, Ngân Nguyệt Quốc là số một, mà học viện Phare lại là học viện ma pháp nổi danh nhất Ngân Nguyệt Quốc, đãi ngộ tốt nhất, dạy học tốt nhất, đào tạo nhiều pháp sư ưu tú nhất, hơn nữa, khó nhập học nhất.

Ericter dò hỏi được chút tin tức ấy, y cũng không thường đến địa bàn nhân tộc, không hiểu rõ, Phong Tinh lại rất nôn nóng muốn đến trường, Ericter tự nhiên là cung kính không bằng tuân lệnh, thuận đi đưa Phong Tinh đến cửa học viện Phare, dò hỏi khá tốt, tìm được vị trí cụ thể của học viện.

Học viện trước mặt rất giống pháo đài trong phim coi trước đây, màu đen đồ sộ, những cái tháp hình trụ giống nhau, phía trên nhọn nhọn.

“Đến, nơi này.”

Ericter kéo Phong Tinh nhìn đến hóa ngục, đi tới ô cửa báo danh nhập học của triệu hoán sư.

“Thế nào, người rất ít à?”

Cũng chưa thấy bóng dáng những người khác, chỉ có mình cùng Ericter, Oh, chỗ ô cửa xuất hiện một nam nhân trung niên râu ria rậm rạp.

“Có việc gì sao hai vị tiểu bằng hữu?”

Nam nhân trung niên hỏi, thanh âm rất lớn, nhưng khẩu khí nghe rất ôn hòa.

“Bạn ta muốn ghi danh triệu hoán sư, nhập học có điều kiện gì không?” Ericter hỏi rất khách khí.

“Nga? Vị nào?”

Nam nhân trung niên đánh giá Phong Tinh cẩn thận, gật gật đầu, nói.

“Bây giờ đã qua thời gian ghi danh, người xem như học viên chuyển trường, khảo nghiệm nhập học phải khó hơn đúng mức, bất quá, yên tâm, khảo nghiệm triệu hoán sư cũng không khó, đến, vị học viên, mời vào bên trong.”

Phong Tinh nghe lời đi vào phòng, Ericter cũng muốn cùng qua, lại bị nam nhân trung niên ngăn cản.

“Học viên, người cũng muốn làm triệu hoán sư sao? Không phải thì không thể tiến vào!”

Ericter nhếch mày, vừa định nói cái gì, nghe Phong Tinh ở trong phòng hô với y.

“Ericter, người không phải muốn ghi danh chỗ nào đó sao, ta ở đây chờ người.”

Mới không hài lòng rời khỏi.

“Học viên kia rất quan tâm tới ngươi.”

Nam nhân trên ghẹo nói, Phong Tinh vừa định nói lại bị ngắt lời.

“Ta là Orige, chuyên phụ trách khảo nghiệm triệu hoán sư nhập học, cũng không cần phải nói dài dòng, bắt đầu khảo nghiệm!”

Nói xong đi vào bên trong, như muốn bắt thứ gì đó.

Phong Tinh khẩn trương chờ đợi, hẳn một chút kinh nghiệm cũng không có, không biết đợi lát nữa có thể ăn gian qua cửa hay không, ách, sớm biết trước, mấy ngày đầu phải hỏi Ericter chút vấn đề về triệu hoán sư...

Không bao lâu, Orige đi ra, trong tay ẵm một con mèo đen, nói với Phong Tinh.

“Ôm lấy nó, đừng làm nó có hành vi phản kháng, không được cưỡng ép, chỉ ôm lấy nó, dùng tay ngươi trấn an nó.”

Nói xong đưa mèo đen tới trước mặt Phong Tinh, lại bỏ thêm một câu.

“Coi chừng gia hỏa này làm tay ngươi bị thương.”

Phong Tinh cẩn thận tiếp nhận, nhìn mèo đen đáng yêu trong ngực, trong lòng không hiểu tiểu gia hỏa dễ thương thế này sao có thể làm bị thương người chứ? Yêu chiều vuốt vuốt lông mèo, mèo đen dường như rất thoải mái, cọ tay Phong Tinh, hai mắt nheo lại đáng yêu.

“Tốt, chúc mừng ngươi đã thông qua! Xem ra ngươi rất có thiên phú làm triệu hoán sư, hy vọng ngươi cố gắng nhiều hơn nữa!”

Orige lấy mèo đi, cười nói, lại đưa qua một tấm thẻ thạch anh vàng nhạt.

“Truyền một chút ma lực vào đây.”

Làm theo lời, Phong Tinh đưa ma lực vào, mấy ngày nay hỏi đông hỏi tây vẫn có hữu hiệu.

“Tốt, sau này ngươi chính là một phần tử của học viện Phare, sau này cố nỗ lực lên, làm rạng danh học viện.”

“Àn, nga...”

Đơn giản như thế?

“Mời lấy thẻ nhập học này, đây là bằng chứng để ngươi ra vào học viện sau này, ngươi sẽ ở tại ký túc xá.”

“Ta đã biết.”

Ngắt lời Orige, Ericter không biết khi nào đã khảo nghiệm xong.

“Những thứ đó không cần phải nói, đều chuẩn bị tốt rồi.”

“Àn, nga. Ngươi có thể cùng học viên kia đi quan sát quan cảnh xấu xí của trường một chút, ngày mai thì phải chính thức đi học.” Orige nói.

“Thuận lợi không?”

Phong Tinh hỏi Ericter. Chung quy vẫn cảm thấy khảo nghiệm của mình quá đơn giản.

“Bình thường!” Ericter nhếch miệng cười nói.

“Nga...”

Không lẽ đều đơn giản như thế sao. Không biết trường học này có tốt như đồn đãi hay không.

Tóm lại, trước tiên đi xem chơi...

“Có cần phải ghi danh thủy hệ không?” Phong Tinh hỏi.

“Không cần, đi một cửa chính, cửa khác khi muốn vẫn có thể tùy ý đi!”

“Nga...”

Phong Tinh cùng Ericter mưu tính cứ đến trường như vậy.

Erictor thì... Ân, bí mật, y cảm thấy khảo nghiệm rất đơn giản là tự nhiên. Mà Phong Tĩnh...

Toàn bộ đại lục Mar đầu cũng thiếu triệu hoán sư, học viện Phare có một người ghi danh triệu hoán sư là thu hoạch không chứa đường thoát. Sau khi thu hoạch...

Erictor mang Phong Tĩnh qua lại học viện, tới kỳ tức xá, Phong Tĩnh còn nói muốn mình đi cho quen một chút nữa. Erictor muốn cùng đi với hắn, hắn lại khẳng khái đòi đi một mình, Erictor đành phải thôi, nhủ mảy nhìn Phong Tĩnh ra khỏi ký túc xá.

Phong Tĩnh chậm rãi bước đi thong thả trong cánh rừng của học viện, lúc này đi ngang qua nơi này cũng rất thích, cánh rừng nhỏ, chim chóc thanh hót, như ca hát vui sướng. Hít thở thật sâu, không khí cũng đặc biệt tươi mát, thái dương âm áp chiếu rọi, làm tâm tình Phong Tĩnh thả lỏng khó thấy.

Bỗng nhiên bay tới một con chim màu xanh biếc, nhỏ cỡ trứng chim, bay chung quanh Phong Tĩnh.

“Chíp, chíp.”

Hót hót, Phong Tĩnh vươn tay, chim nhỏ dừng trên ngón tay Phong Tĩnh, cái đầu bé bé không ngừng di động, con mắt tựa hồ tò mò đánh giá nhân loại này.

Thật đáng yêu!

Phong Tĩnh khảy khảy cái mỏ cứng cứng của chim, chim nhỏ như muốn giáo huấn hắn, mỏ mấy cái lên tay hắn, ngứa, tuyệt đối không đau đớn.

Chim nhỏ bỗng nhiên bay lên, lượn một vòng quanh Phong Tĩnh rồi mới bay đi, Phong Tĩnh cảm thấy chơi vui, đi theo.

Hình như hướng sâu trong cánh rừng, không xa lắm, tầm mắt xuất hiện một hồ nhỏ, nước hồ trong trong, bên cạnh hồ có mấy cây liễu, vài nhánh liễu dài rũ xuống tận hồ, chim nhỏ màu xanh biếc lượn qua một vòng, lại bay trở về trước mặt Phong Tĩnh, cuối cùng dừng ở trên đầu Phong Tĩnh.

Phong Tĩnh lắc lắc, chim phạch phạch mấy cái, vẫn cứ vững vàng đậu trên đầu hắn.

Nhún vai, cởi quần áo, đi vào hồ, thoải mái ngâm mình tắm rửa.

Thật tốt, thế kỷ 21 cũng không hồ tắm lộ thiên tự nhiên tốt như thế.

Nhắm mắt, cảm thụ yên tĩnh thời khắc này.

Phong Tĩnh cảm thấy bên cạnh hình như có rất nhiều vật nhỏ sinh động, mở mắt ra, lại không có? Cào cào đầu khó hiểu, quên đi, tiếp tục ngâm.

Bả vai ngứa ngứa, nhìn về phía sau một cái, không biết khi nào đằng sau đã tụ tập không ít động vật, một con sóc nhỏ đang nhìn đông nhìn tây trên vai mình, Phong Tĩnh ôm lấy sóc nhỏ, mang lên mặt cọ cọ, nhìn không được cười vui vẻ. Phía sau, một vài con thú nhỏ cũng bắt đầu có động khí tiến lên.

Đây là trong học viện sao? Quả thực như trong rừng rậm lớn, các loại thú nhỏ đều có đủ.

“Xuy.”

Một con ngựa bỗng nhiên tiếp cận, dọa Phong Tĩnh nhảy dựng, vỗ vỗ ngực, mang con sóc trong tay đặt lên đầu ngựa, ôm ngựa nói.

“Ngươi làm ta sợ muốn chết.”

Cũng bắt kẻ con ngựa nghe có hiểu hay không.

Hắn có thói quen nói chuyện với động vật.

Con ngựa nhu thuận mặc ý Phong Tĩnh đùa bỡn đầu mình, hơi thở nóng hằm hập phun trên bờ vai trắng nõn của Phong Tĩnh, Phong Tĩnh bị nóng nhận không được cào cào bả vai, hơi ngứa.

Con ngựa bỗng nhiên liếm liếm bả vai Phong Tĩnh, hơn nữa tựa hồ không có ý dừng lại, hướng ngực Phong Tĩnh liếm liếm.

“Khách khách, đừng liếm nữa!”

Phong Tĩnh cảm thấy ngứa, thân thể dịch dần xuống hồ.

Con ngựa sơ suất, nửa cái đầu đi theo da thịt mềm mại ngập vào nước, kinh hoàng vội vàng ngẩng đầu lên, lắc lắc cái đầu ẩm ướt.

“Ha ha, đồ ngốc.”

Phong Tĩnh buồn cười, vỗ vỗ đầu ngựa.

“Hanh, xuy...”

Con ngựa bỗng nhiên nóng nảy, hô hấp trầm nặng, lung tung đi quanh Phong Tinh, còn muốn bước vào nước, nhưng hình như sợ nước, chân vừa đạp đến bờ lại nòn nóng dừng lại.

“Làm sao vậy?”

Phong Tinh cảm thấy kỳ quái, nó khó chịu sao? Sờ sờ cổ con ngựa, con ngựa như bị kích thích, hí vang một tiếng, phun nhiệt khí phù phù, chân cũng bắt đầu cào đất.

Động vật nhỏ ven bờ không biết lúc nào đã biến mất, cũng chỉ còn lại một con ngựa này ở đây, Phong Tinh đứng dậy, ngâm nước rất lâu rồi, vẫn còn muốn đi loanh quanh học viện một lần nữa, nhặt quần áo trên mặt đất lên.

Con ngựa lập tức tiếp cận, khi Phong Tinh mặc áo, lập tức cọ xuống, thân thể dựa sát vào Phong Tinh, tựa hồ muốn leo lên người Phong Tinh.

“Làm gì vậy?”

Phong Tinh cuối cùng phát hiện bất thường, lui lại mấy bước, con ngựa lập tức lại tiến gần, dương cụ giữa hai chân lúc đi lại như một thanh cự kiếm bùng bùng, sắc mặt Phong Tinh thoáng chốc tái nhợt một mảnh, hoảng sợ lui về sau.

“Không... Không...”

Vội vàng mặc quần áo, con ngựa lại tựa hồ chịu không nổi, bỏ nhào vào Phong Tinh đang muốn chạy trốn, Phong Tinh sơ suất, va vào thân cây, đau thò ra tiếng, tay trái ôm vai phải té ngã dưới tàng cây, thống khổ cau chặt mặt.

“Đừng, đừng lại đây...”

Phong Tinh nhăn nhó chịu đau đớn, rút thân thể lại, kháng cự con ngựa đi tới.

= □ = Vừa tới chưa được bao lâu thì gặp phải chuyện này, hán yêu thú, nhưng hán bây giờ làm gì có tính dục, chủ yếu nhất chính là tâm tư hán bây giờ đều đặt ở thế giới mới lạ này.

Mà lúc bị thú thượng sẽ bị thương, huống hồ là con ngựa to lớn thế này.

Nếu là con thú một sừng phiêu lượng kia thì được...

Gi? Thế nào lại nhớ tới nó > <

Con ngựa kích động hí một tiếng dài, hạ thế tiếp cận Phong Tinh, dương cụ cực đại qua lại trước mặt Phong Tinh, tựa hồ đang tìm nơi có thể cắm vào.

Phong Tinh cố hết sức tránh đi, nếu Andy có ở đây, Andy chắc chắn sẽ hung hăng cản cổ nó, tuyệt đối không thương hương tiếc ngọc, tốt xấu gì hán cũng là một suy nam...

“Huhhh...”

Một tiếng ngựa kêu thảm thiết, tiếp theo là âm thanh vật nặng ngã trên mặt đất.

“Không sao rồi!”

Có tiếng nói.

“Là nguoi?”

“Nguoi không phải pháp sư thủy hệ sao? Một phé vật cấp thấp như vậy tại sao không chịu tấn công?”

Shogula rất tức giận, đồ đàn này, may mà nó chạy tới đúng lúc, bằng không, hán chẳng phải bị xâm phạm mất rồi?

“Ta... Ta...”

Phong Tinh có chút ghen ngào, nói không ra lời, thần tình ủy khuất. Thật sự là hán vừa mới tới nơi này, biết cái gì mà ma pháp.

Nhìn hán như vậy, Shogula cũng không đành lòng trách cứ.

“Hào, đứng lên đi!”

Dụi dụi mắt ngượng ngừng đứng lên, mặc hảo quần áo.

“Cám ơn...”

Shogula bỗng nhiên cảm thấy bất an, tựa hồ có cảm giác nôn nóng quay quanh nó, vừa mới nhìn hắn mặc quần áo vào, cư nhiên lại có ý nghĩ như con ngựa ban nãy, xâm phạm hắn.

Chiếm hữu hắn.

Bị suy nghĩ trong lòng làm hoảng sợ, vội vàng định tâm thần xuống. Thật sự là ý niệm hoang đường buồn cười.

“Ách...”

Thấy Shogula vẫn nhìn mình đăm đăm, Phong Tinh hơi đỏ mặt.

“Thật sự rất cảm ơn ngươi.”

Shogula lấy lại tinh thần, hỏi. “Ngươi không phải pháp sư sao? Vì sao không tấn công?”

Nghĩ đến đây, Shogula lại nổi giận.

“Ta không biết...”

“Không biết?” Shogula hoài nghi nói. “Trên người ngươi rõ ràng có ấn chứa thủy nguyên tố tu luyện ma pháp thủy hệ.”

“Ta thật sự không biết...” Phong Tinh ghen lời.

“Ta...”

Chẳng lẽ là trời sinh? Shogula suy tư, có kẻ bẩm sinh ấn chứa nguyên tố nào đó, người như thể tu luyện ma pháp hệ nguyên tố kia cũng dễ dàng hơn người khác rất nhiều.

“Ách... Còn chuyện gì sao?”

“Còn chuyện gì?” Shogula rất khó chịu.

“Là ta cứu ngươi, câu này hẳn là nên từ miệng ta nói.”

“... Xin lỗi.”

“Thu ta.” Ngắt lời.

“Hả???” Phong Tinh hơi mù mịt.

“Thu ta!” Shogula gần từng chữ. “Làm triệu hoán thú của ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

“Hả???”

Phong Tinh kinh ngạc, cái, cái này, Shogula hẳn là ma thú rất cao cấp mà? Ma thú cao cấp không phải đều chờ kẻ mạnh đến tận cửa thu phục rồi mới chịu làm triệu hoán thú sao?

“Có chịu hay không?”

Shogula vừa tức vừa thẹn, nghĩ tới chuyện nó đường đường là thánh thú một sừng, bản thân mở miệng đòi làm triệu hoán thú của nhân loại đã đủ mất mặt, người này cư nhiên còn nhần mày?

“A, ngươi sao lại muốn làm triệu hoán thú của ta?”

“Không có gì! Ngươi không muốn thì quên đi!”

Shogula đương nhiên là vì chuyện nào đó mới như vậy, bất quá có thể nói ra sao?

“Hả?? Ta muốn!!!”

Phong Tinh vội vàng nói, hấn chính là triệu hoán sư! Tuy còn chưa bắt đầu học tập...

“Thế... Thu thế nào?”

“Tên của ngươi.”

“Phong Tinh.”

“Vươn tay ra, bàn tay đặt lên trán ta, đọc theo ta. [Lấy danh nghĩa Phong Tinh ta. Dưới sự chứng kiến của thần thú, cùng thánh thú một sừng 'Shogula' trước mắt lập khế ước triệu hoán.]”

“Lấy danh nghĩa Phong Tinh ta. Dưới sự chứng kiến của thần thú, cùng thánh thú một sừng 'Shogula' trước mắt lập khế ước triệu hoán.” Phong Tinh ngoan ngoãn làm theo.

Sau khi đọc xong, trên thân bốc lên một quang sáng trắng ngà.

“Tốt!”

“Hả?? Tốt???”

Phong Tinh hơi buồn bực, không có cảm giác gì liền xong như thế ?

“À, ngươi trú ở đâu?”

“Hả? Hỏi cái này làm gì?”

“Ngươi muốn ta đi chỗ khác ở?”

Shogula lại bị chọc giận, làm gì có kẻ đối đãi với triệu hoán thú của mình như vậy??? Người này sao lại ngớ ngẩn đến thế!

“À, đi theo ta.”

Phong Tinh gãi đầu, nếu là triệu hoán thú của mình, vậy ăn mặc ngủ nghỉ đều phải đi theo mình, àn..

*****

“Là ngươi?” Shogula trừng người trước mắt.

“Là ta.” Ericter cũng khó chịu cau mày trừng lại.

“Đó là ngươi làm?” Shogula tiếp tục trừng.

Ericter nhún vai, ngầm thừa nhận.

“Ngươi hại ta kiếm muốn chết!”

Shogula rất tức giận, ma pháp truy vết nó hạ trên người Phong Tinh bị tên này che đậy, hại nó tìm rất lâu cũng không được, cuối cùng bắt đắ dĩ đành phải nhờ phụ vương hỗ trợ.

“Ta đi ngủ đây!”

Phong Tinh một bên đứng dậy, hai người này xem ra cũng quen biết nhau, hấn sẽ không chen vào, sắc trời đã hơi tối, ngủ, ngày mai có tinh thần tốt đi học.

“Àn, từ từ nghỉ ngơi.” Ericter dặn dò.

Đội Phong Tinh vào bên trong, nửa ngày, Ericter quay đầu hỏi Shogula.

“Ngươi tìm hấn làm gì?”

“Không liên quan tới ngươi.” Shogula còn đang tức giận.

“Ngươi cản trở ta!”

Ericter nhủ thầm, vốn muốn Phong Tinh chỉ ở bên cạnh mình, giờ lại thêm một tên nữa, thật sự chướng mắt.

“Ta bây giờ là triệu hoán thú của hần.”

Shogula cũng có chút khó chịu, lo lắng, lẽ nào nguyên nhân y ở bên cạnh Phong Tinh cũng như nó? Không được, nó nhất định đoạt được cơ hội trước.

Ericter kinh ngạc, thánh thú một sừng luôn luôn cao quý cư nhiên lại làm triệu hoán thú của nhân loại?

Không thể, chắc chắn có chuyện.

“Bất kể ngươi muốn làm gì.” Ericter đi hướng phòng Phong Tinh ngủ, trước khi vào lại nói.” Tóm lại, đừng cản trở ta!”

Shogula lạnh lùng nhìn y đi vào, khó chịu hất đầu, ghé sát một bên. Cư nhiên giữa đường lại giết ra một cái vong linh, tức.

Kế hoạch xuất hiện trở ngại, đến hơi sớm một chút.

Sáng sớm hôm sau.

“Shogula, ngươi đi không?” Phong Tinh hỏi triệu hoán thú mình mới thu hôm qua, hần phải đi học.

“Không đi.”

“Ta đi đây, tạm biệt!” Hần rất mong đợi giờ học thứ nhất.

“Ta đưa ngươi đi.” Ericter tiến lên, lại bị Phong Tinh cự tuyệt.

“Ngươi không phải cũng có tiết sao? Ta một mình đi cũng được.”

“Ách...”

Ericter chỉ có thể ai oán nhìn Phong Tinh đi xa, vì sao Phong Tinh thích đi học đến thế? Mê mẩn đến độ lãnh đạm với y như vậy...

Phong Tinh đi vào một thảm cỏ trong học viện, nơi này là chỗ triệu hoán sư học, phòng học cùng sách giáo khoa không thể tưởng tượng được, trên cỏ đã có không ít học viên mặc áo bào pháp sư, thấy Phong Tinh đến gần, biểu tình khác nhau. Có đồng cảm, có lắc đầu thờ dài, có thấy lạ... và chăm bẳm?

Nhiều nhều này, ngồi xuống trên tảng đá nhẵn nhụi cách xa một chút, không để ý tới bên cạnh, lẳng lặng đợi vào học.

Giờ học thật sự chờ mong.

“Tiểu tử bên kia!”

Phong Tinh ngẩng đầu, phát hiện những học viên đó không biết khi nào đã làm thành một vòng tròn, trung tâm vòng đứng một cô gái xinh xắn, nhưng vì tức giận mà làm cho khuôn mặt vặn vẹo khó coi đến cực điểm, đang căm phẫn nhìn mình.

“Lên lớp rồi mà ngươi còn ngẩn người ở đây? Tương mới tới là có thể bỏ qua phép tắc?” Cô gái khắt khe chăm bẳm.

Đây là giáo sư dạy hần sau này sao? Phong Tinh không thích, bất quá vì học tập, quên đi... Đi đến rìa vòng người, ngồi xuống thảm lót.

Phong Tinh nghe lời như thế, càng khuyến khích cô gái kiêu căng ngạo mạn.

“Hừ, đồ bỏ!” Lời chanh chua không chút che giấu, cổ sức nói to lên.

“Hào hảo, Emi, đừng náo loạn.”

Lúc này một nam nhân từ từ đến, bắt đầu dĩ nói với cô nàng kia, lại quay đầu xin lỗi Phong Tinh.

“Thật mất mặt quá, xin đừng để ý, tính tình nàng có chút tiểu thư.”

Phong Tinh nhún vai, hần còn lâu mới để ý, chẳng qua tâm tình tốt đẹp bị phá hỏng hết.

Cô gái Emi kiêu ngạo kia, sau khi nam nhân này đến lập tức trở nên ngoan ngoãn, chẳng qua thỉnh thoảng quăng ánh mắt hung ác dị thường về hướng Phong Tinh, kỳ quái, hần chọn nàng hỏi nào ?

“Hào, bắt đầu vào học, ta tới sớm giới thiệu với mọi người.”

Nam nhân cũng không cảm thấy khác thường.

“Vị này chính là học viên Phong Tinh mới tới, sau này mọi người phải giúp đỡ lẫn nhau. Ta là giáo sư dạy hệ triệu hoán, Dịch Lỗ Lỗ, học viên Phong Tinh

có thể gọi ta là Dịch giáo sư hay giáo sư Lỗ Lỗ, không cần nói nhiều thêm gì khác nữa, bây giờ bắt đầu vào học!”

Ách, giáo sư thật thẳng thắn.

“Bài tập lần trước mọi người đều hoàn thành phi thường tốt!”

Dịch Lỗ Lỗ nói tới đây, bỗng nhiên cười rất vui vẻ nói.

“Xem ra mọi người đã biết rất nhiều về triệu hoán thuật, bài tập lần này phải khó hơn một chút!”

Lời này vừa nói ra, chúng học viên lập tức ngã xuống đất không dậy nổi, tiếng oán than vang trời dậy đất.

“Lại muốn tăng độ khó, lần trước thiếu chút xiu đi nữa cái mạng.”

“Ta cũng mém toi mạng!”

“Ồi, lại muốn nghỉ học...”

“Giáo sư, người tha cho chúng ta đi...”

“Ta phải đi về viết bức di chúc thứ chín mươi sáu.”

Phong Tinh kỳ quái nhìn học viên gào khóc đầy đất, bài tập, rất khó sao? Khó đến mất mạng?

“Các học viên vẫn đáng yêu như vậy. Bài tập lần này kỳ thực cũng không khó, đi Bình nguyên ngựa nhảy, thân thiết với các động vật nơi đó là được.”

“Bình nguyên ngựa nhảy? Trời ạ.....”

“Ma thú nơi đó toàn là những sinh vật dã man...”

Bình nguyên ngựa nhảy? Không biết là nơi ra sao, Phong Tinh có chút chờ mong.

“Hào!” Dịch Lỗ Lỗ lớn tiếng nói. “Mọi người trở về chuẩn bị tốt, ngày mai xuất phát đi Bình nguyên ngựa nhảy!”

Dứt lời, dất Eni sớm đã sốt ruột bên cạnh đi xa.

Cứ như vậy? Phong Tinh kinh ngạc, lớp triệu hoán sư đều như vậy sao?

Không lâu sau, trên thảm cỏ cũng chỉ còn lại mình mình, nghĩ nghĩ, hôm nay kết thúc sớm, giáo sư cũng không nói cụ thể phải làm cái gì, đi tới chỗ Ericter học coi sao.

*****

“Phong Tinh!”

Đang đi, phía sau bỗng nhiên reo một tiếng, quay đầu, là Ericter.

“Học xong rồi hả?”

“A.” Ericter hơi sững người. “Xong rồi!”

Thật ra căn bản không có đi học.

“Nga...”

Phong Tinh thoáng thất vọng, nơi này tan học thật sớm, bây giờ ước chừng còn chưa đến mười giờ.

“Đi dạo bên ngoài chút không?” Ericter đề nghị.

“Tiện thể nói chuyện phiếm luôn.”

“Àn”

Ngoài cổng học viện là một con phố rộng lớn, hai bên vô số cửa tiệm, bán ma thạch, bán đạo cụ, bán trang bị, não nhiệt phi phạm, Phong Tinh nhìn hoa cả mắt.

“Phong Tinh.”

“Ân?”

“Có thể nói cho ta biết vì sao Shogula lại làm huyền thú của ngươi không?”

Dừng một chút, lại nói.

“Nó là tự nguyện làm huyền thú của ngươi sao?”

“Nó tìm tới ta, muốn làm huyền thú của ta.” Phong Tinh nói. “Còn tại sao thì ta cũng không biết.” Chính hắn cũng thấy quái lạ.

“A nga....”

Cái này khó hiểu....

Phong Tinh bỗng nhiên nghĩ đến một việc, hỏi.

“Ngươi có biết 'ngự thú' không?”

“Ngự thú?” Ericter kinh ngạc.

“Ngươi thế nào lại biết?”

Đã rất xa xưa, người biết cái này hẳn là rất ít, chỉ có một vài lão nhân sống rất lâu mới biết được.

“Shogula trước kia hỏi ta học năng lực ngự thú ở đâu.”

“Ngươi trả lời?”

“Trời sinh.” Phong Tinh thành thật trả lời, thần tình lại nghi hoặc.” Nhưng ta cũng không biết ngự thú rốt cuộc là gì, cũng không biết năng lực này làm sao mà có.”

“Trời sinh, ngự thú...”

Ericter nhủ thầm, nếu nhớ không lầm, người nắm giữ năng lực ngự thú từ trước tới giờ đều tóc xanh lá, mắt xanh ngọc lục bảo, mà Phong Tinh là tóc lam mắt lam, không đúng...

Ericter bỗng nhiên ôm Phong Tinh kéo vào trong ngực. Phong Tinh hơi ngây ngốc, không giãy giụa, nghe Ericter thở dài trầm nặng, lẩm bầm.

“Ngự thú, ngự thú...”

Sau đầu được vuốt nhẹ, chính giữa trán bỗng nhiên được hôn một chút, rồi mới là thanh âm ôn nhu.

“Không sao, có ta.”

Môi nhạt nhạt, lời kiên định, như ngón tay, khẽ nhẹ trong lòng Phong Tinh, giữa tâm đầy ra một vòng lại một vòng gợn sóng.

Ngự thú, ngự thú, chỗ nào thật sự là ngự thú, nói trắng ra là, một thú nô.

Thú nô... Ngự thú... Đó là bắt đầu của họa loạn, mở đầu của bi kịch, ngự thú giả, vừa là dây dẫn lửa, vừa là vật hi sinh cho chiến tranh.

Ahhhh, khó khăn lắm mới nhìn trúng một người, cư nhiên lại là ngự thú giả...

Shogula hẳn còn chưa xác định Phong Tinh có phải ngự thú giả hay không, đang thăm dò, cũng không thể để nó thực hiện được. Ngô... Nên làm thế nào đây... Thánh thú quang minh hệ cư nhiên cũng gian xảo, cam tâm làm huyền thú, một đây.

“Có chuyện gì?”

Phong Tinh hơi lo lắng, sắc mặt Ericter vẫn rất trầm trọng.

“Không có việc gì.” Ericter nói.

“Sau này đừng nhắc tới cái gì có liên quan tới 'ngự thú' với bất luận kẻ nào, sẽ có nguy hiểm.”

“Ân.”

Phong Tinh gật đầu, hẳn rất quý trọng sinh mệnh, bất quá...

“Có thể nói cho ta biết vì sao không?”

Tò mò...

“Mấy ngày nữa sẽ nói cho người.”

Trước tiên để y xác nhận, Phong Tinh có phải ngự thú giả hay không.

Ngự thú giả ẩn trong đám người rất khó phát hiện, không ở chung cùng ma thú hung mãnh là tuyệt đối không phát hiện được, Shogula đại khái chính là muốn làm huyền thú của Phong Tinh, ở bên người quan sát, nhưng cách làm này vẫn không thể chắc chắn minh bạch, một số nhân loại yêu thích thú nhỏ cũng có thể ở chung cùng động vật dã tính khổng lồ.

Ericter biết cách nhanh nhất xác định Phong Tinh có phải ngự thú giả hay không, ừ... Cần làm một vài việc mặt hồng tím nỏ, bất quá tạm thời y không định làm như thế, trước tiên bồi dưỡng tình cảm cái đã.

“Hào.” Phong Tinh chớp chớp mắt, lại hỏi: “Shogula là vì cái 'ngự thú' gì đó mới làm huyền thú của ta đúng không? Sẽ thương tổn ta sao?”

Ericter mỉm cười, không nghĩ tiểu gia hỏa này cũng còn chút đầu óc.

“Sẽ không.”

Người khác y không dám cam đoan, Shogula tuyệt đối sẽ không, thánh thú quang minh hệ cả đời chỉ nhận một tri kỷ, nếu Shogula xác nhận Phong Tinh chính là ngự thú giả, cũng sẽ liều chết bảo hộ Phong Tinh an toàn, nếu không phải, cũng sẽ không làm gì Phong Tinh, ma thú quang minh hệ không thích sát sinh.

“VẬY LÀ TỐT RỒI.”

Phong Tinh thở ra, hẳn không ngại Shogula lợi dụng hẳn, chỉ cần không thương tổn hẳn là được.

“Đi thăm thú khắp nơi không?” Ericter nói: “Nhìn xem có muốn cái gì hay không.”

“Ừ, a.”

Phong Tinh lúc này mới tỉnh người, phát hiện mình và Ericter này giờ vẫn ôm nhau, còn ở trên đường lớn, vội vàng đẩy ra, vẻ mặt đỏ bừng, thấy người qua đường bắt gặp chỉ chò trờn ngập khinh thường, lại cúi đầu, cắn môi.

Ericter cười như mèo trộm cá, ôm Phong Tinh hàn huyên lâu như thế, chính là một bước đột phá tình cảm, mặt không đổi sắc, mắt bắn dao găm, người qua đường xung quanh tản ra khản cấp, Ericter cúi đầu nói.

“Đi thôi.”

Phong Tinh thấp hơn y đứng một cái đầu.

“Ừ.” Phong Tinh ngẩng đầu, mỉm cười báo đáp thật lòng.

Cảm giác có người quan tâm, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Ericter chọn một quán ăn bề ngoài hoa lệ nhất, tìm một chỗ ngồi, Phong Tinh tò mò nhìn trái nhìn phải, quán ăn xa hoa hơn nhà hàng năm sao thế kỷ 21 một chút, vách tường như trải một tầng gỗ mềm mại không biết tên, sàn nhà cũng êm mịn.

Nơi này tuy không có khoa học kỹ thuật thế kỷ 21, nhưng mức độ hưởng thụ của con người lại không kém chút nào.

Phong Tinh không gọi món ăn, Ericter đành phải kêu, lúc nhìn thấy giá tiền cao chóng mặt trên món ăn, Phong Tinh thiếu chút nữa bị dọa tới văng khỏi ghế dựa.

Có thể do Ericter gọi tùy tiện nên món mang lên phải bốn người nâng, là thú nướng nguyên con, không biết là thú gì, mắt to như chuông đồng mở lớn, mũi dài, có một cái sừng to, như bò tót, lại nhỏ hơn bò tót một chút, để trên bàn chiếm hơn phân nửa không gian, mỡ nướng còn sống sánh, đối diện với Phong Tinh, Phong Tinh cúi đầu thấp hơn, cảm giác kẻ đang bị cắt ba xẻ bảy ra để ăn không phải anh bạn trước mắt mà chính là mình.

Biết món ăn đã cắt xong, Phong Tinh vẫn thấp đầu bất động đũa, Ericter ngồi bên trái buồn bực nhìn hẩn hỏi.

“Thế nào lại không ăn? Không hợp khẩu vị sao?”

Phong Tinh cẩn thận lắc đầu, nhỏ giọng nói.

“Nó có phải muốn gặm đầu ta không?”

Ngón tay chỉ chỉ hướng lên trên, không dám ngẩng đầu.

Ericter sùng sốt, hướng trên nhìn lên, lại nhìn xem Phong Tinh, ách...

“Phốc... Ha ha ha ha...”

Phong Tinh tức giận trừng Ericter, cũng biết mình nói lời ngớ ngẩn, nhưng có cần phải cười tới như vậy không !!!?

“Khục... Khục khục... Ngô.”

Ericter cười tới lẩn ra đất vội vàng dừng lại.

“Khục, nguoi yên tâm, thú Tật Hành là ăn cỏ...”

Phong Tinh buồn bực muốn đá y, không chú ý đá trúng chân bàn, còn chưa kịp ôm chân la đau, đầu thú Tật Hành trên bàn chấn động văng lên rớt xuống, va vào mâm phanng một tiếng thật to, lại lẩn lổn lổn khỏi bàn, vừa vận nện trúng bụng Ericter đang cười lẩn cười bò dưới bàn, hình như lực va chạm cũng mạnh lắm, Ericter bị nện trúng nghẹn cười, hai mắt trợn trắng.

Phong Tinh shock vì bị dọa, lại thấy Ericter chật vật, nhin không được cười to bẻ bụng, vừa cười vừa nói, phong thủy thay phiên luân chuyển, nguoi cũng có ngày hôm nay.

Ericter đẩy cái đầu béo ngậy kia ra, trên mình trên tay dính đầy dầu mỡ, cười gượng.

Phong Tinh không nhớ mình đã không cười sáng khoái như vậy bao lâu. Như một thằng nhóc con, không chút gò bó cười sặc sụa trêu chọc, cho đến lúc chàng vạng, hai người mang quần áo dính đầy dầu mỡ quay về ký túc xá, khóe miệng vẫn hơi câu lên.

Trước khi ngủ, Phong Tinh gọi Shogula đến bên giường.

“Có gì?”

Shogula đứng ở đầu giường, đầu xoay qua một bên, không dám nhìn cảnh xuân lộ ra do Phong Tinh thích lỏa thân ngủ trên giường.

“Shogula, ngày mai cùng ta đi làm bài tập không?”

Phong Tinh kéo kéo chăn, đắp lại, hơi lạnh.

“Bài tập?”

“Ừ, ngày mai phải đi Bình nguyên ngựa nhảy.”

“Bình nguyên ngựa nhảy?” Shogula kinh ngạc. “Đi vào trong đó làm gì? Chỗ nguy hiểm như vậy...”

“Rất nguy hiểm sao?”

Phong Tinh hỏi, nghe tên, hẩn tưởng là bình nguyên rất nhiều ngựa, lẽ nào có ma thú nguy hiểm?

“Nói cho ta biết một chút về Bình nguyên ngựa nhảy đi.”

“Cái khác không nói.” Shogula nói. “Bình nguyên ngựa nhảy khắp nơi là man ngư (trâu điên) kết thành đàn đầu đá lung tung, đạo tặc chiến sĩ cũng không dám đi, pháp sư yếu ớt đến đó quả thực là tự tử.”

Nguy hiểm như thế à, Phong Tinh có phần thông suốt phản ứng của các học sinh lúc vào học.

“Chương trình học của Triệu hoán sư cần phải lên Bình nguyên ngựa nhảy?”

“Ách... Giáo sư nói như thế, bài tập ngày mai, đi Bình nguyên ngựa nhảy thân thiết cùng các động vật nơi đó.” Phong Tinh chuyển lời giáo sư.

“Hẩn điên!? Bình nguyên ngựa nhảy sao có thể là nơi tùy tiện đến được.”

Phong Tinh không nói, suy tư một hồi, mới lên tiếng.

“Nếu giáo sư đã nói như thế, nhất định là có thể, Shogula ngày mai đi cùng ta không?”

Chờ mong.

“Ta đi cùng người.”

“Cảm ơn!” Phong Tinh vui mừng cảm ơn.

“Ta cũng muốn đi.....”

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến giọng nam kéo dài, Ericter ở ngoài cửa lộ đầu ra.

Phong Tinh phì cười, Ericter này, có khi như một ông anh cả ôn nhu ân cần, có khi lại như một con quỷ bướng bỉnh.

“Vào nói đi, người không phải cũng phải đi học sao?”

“Trình độ của giáo sư còn thấp hơn ta.” Ericter nhún vai. “Ta cứ đi theo để bảo vệ người an toàn.”

“Có ta là đủ rồi.” Shogula lạnh lùng nói.

Ericter khó chịu cực độ, gia hỏa này, cứ thích phá hư chuyện tốt của y, nếu không nể tình nó là hậu bối, lại là huyền thú của Phong Tinh, y sớm đã...

“Shogula đi cùng ta rồi.” Phong Tinh nói. “Ericter háo hức lên lớp, học nhiều chung quy không phải chuyện xấu.”

“..... Được rồi, người phải thật cẩn thận.” Ericter dặn dò. Mặt ngoài đáp ứng, phía trong y suy nghĩ thế nào, hắn cũng không biết.

Shogula nhìn Ericter nói như thế đương nhiên biết suy nghĩ của y, liếc y.

Sáng sớm cách ngày, Phong Tinh hấp tấp chinh đồn mấy thứ hắn đoán hắn là dùng được.

“Shogula, đi thôi!”

Phong Tinh gọi, thế nào lại không thấy? Làm sao đi được.

“Không cần tìm ta, lúc nguy hiểm ta đương nhiên sẽ xuất hiện.”

Bên vành tai truyền đến giọng nói Shogula, thanh âm hơi mờ ảo.

“A... Nga...”

Ngốc ngốc trả lời.

Thật hâm mộ.... Hắn cũng muốn được như vậy, đến vô ảnh đi vô tung >v<.

Ân? Giống như nghe thấy Shogula đang cười?

Ách... Là ảo giác sao?

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Trên cô đã tụ tập không ít học viên đang oán giận, giáo sư còn chưa đến, Emi trái lại đã có mặt. Hơn nữa còn chú ý tới Phong Tinh lảng lạng chuẩn bị đứng ở một bên.

“Yêu, công tử bột đến rồi.” Emi đến gần Phong Tinh, vênh vác tự đắc nói.

Phong Tinh nhú mày, kỳ quái, mình chọn tới cô nàng này hồi nào? Cúi đầu không phản ứng lại.

“Người điếc?”

Emi tình tình tiểu thư thế nào chịu được Phong Tình làm lơ, hai tay chống nạnh, lớn tiếng quát.

“Bản tiểu thư nói người nghe không được?”

“Ta không phải công tử bột.”

Phong Tình ngẩng đầu, Emi tóc gọn sóng màu vàng, da dẻ trắng nõn, gương mặt mỹ nữ phương Tây rất truyền thống, đáng tiếc bị vụn vẹo rất khó nhìn.

“Có thể đừng quấy rầy ta nữa không?”

Dây dưa với ác ý, tránh được hấn luôn tránh, không thể tránh đành phải ra nghênh chiến.

“Hừ! Bản tiểu thư muốn thế nào cần người quản há?” Emi thần tình khinh bỉ. “Nam kĩ ghê tởm, cư nhiên còn có mặt mũi xuất môn.”

Nam kĩ? Phong Tình trừng nàng.

“Người có ý gì? Nói chuyện cần phải uốn lưỡi bảy lần!”

“Hình hnh...” Emi hai tay chống nạnh một bộ dạng bà chằn. “Hôm qua mọi người đều thấy, người ôm một nam nhân tình tứ trên đường phố, ghê tởm như thế, nam nhân bán mộng cũng có mặt ở Phare.”

Emi cô ý phóng đại thanh âm, học sinh trên cỏ cũng nhìn qua, ánh mắt xem thường, như một lưỡi dao sắc bén bắn lại.

“Lại ức hiếp tiểu bằng hữu?” Dịch Lỗ Lỗ bỗng nhiên xuất hiện, nghiêm mặt nói với Emi, khẩu khí cũng sùng sục.

“Đầu có....” Emi lập tức như thay đổi nhân cách làm nũng nói.

“Không có thì tốt!” Dịch Lỗ Lỗ cười nói. “Bắt đầu thôi.”

Phong Tình ngây ra, hấn không gây chuyện, Emi này tại sao thù hấn hấn như thế? Cuộc sống sau này chắc không dễ chịu, xem ra chuyện tán gẫu cùng Ericter trên đường hôm qua bị không ít người thấy được, ai....

“Ai....”

Bên cạnh bỗng nhiên có một tiểu nam hài tiếp cận, bộ dạng thanh tú làm Phong Tình không khỏi nghĩ đến bằng hữu Lưu Vân thế kỷ 21.

“Người không sao chứ? Cái cô nàng kia xem ra là ghen tị vì giáo sư Dịch Lỗ Lỗ nói chuyện với người hôm qua, lòng đố kỵ của nàng thật nặng nề, phải cẩn thận đấy!” Nam hài hào tâm nhắc nhở.

“Cám ơn.” Phong Tình cười trả lời.

“Không cần.”

Nam hài ngượng ngùng cười nói, từ từ chạy về, bên kia có một nam nhân mắt đỏ đang trừng về hướng này.

Thật đáng yêu! Phong Tình nghĩ như thế, tâm tình cũng tốt lên theo.

Bình nguyên ngựa nhảy, bình nguyên xanh biếc mênh mông bát ngát, mỹ lệ lại tràn ngập nguy cơ, ma thú cũng thích cuộc sống thành quần kết đội. Ma thú thường thấy nhất cũng khiến người ta đau đầu nhất, man ngư, da cứng chắc, hay đầu đá lung tung, lực chống cự ma pháp cùng vật lý cũng rất cao, sở trường lấy sừng trâu trên trán đem người đánh bay.

Phong Tình cảm thán nhìn phong cảnh bình nguyên mỹ lệ, tình tế nhớ lại lời Ericter nói trước khi đi.

“Bình nguyên ngựa nhảy, Vực thăm băng tuyết, Rừng rậm sương mù, Lãnh địa giáp ranh, Hố sâu u tối. Bị thế nhân coi là ngũ đại tử vong, dù có là cường nhân có thể hành động xung quanh phạm vi những nơi đó, cũng không dám xâm nhập, vô số đoàn đội mạo hiểm không sợ chết sau khi vào đều biệt vô âm tín, người nhất định phải cẩn thận!”

Vô số đoàn đội mạo hiểm? Những nơi đó chắc hẳn đều có rất nhiều thứ hấp dẫn con người, ghi nhớ những lời này, tuy hấn rất muốn đi nhìn một cái, nhưng mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn.

“Hào, tới nơi, bây giờ nói cho mọi người nhiệm vụ của bài tập lần này.” Dịch Lỗ Lỗ lớn tiếng. “Nghe cho kỹ, ba người một nhóm, bài tập lần này là mỗi nhóm ít nhất mang về một con Phong lang (sói gió), đương nhiên, nếu có thể mang về thêm ma thú cao cấp, sẽ thưởng thêm, cũng có khả năng được quốc vương bề hạ khen ngợi, dưới đây là phân nhóm.”

“Tô Triệt, Lưu Vân, Phong Tình một nhóm...”

Lưu Vân? Phong Tình kinh ngạc, nhìn quanh bốn phía, đúng lúc thấy tiểu nam hài hào tâm kia hướng mình đi tới.

“Hey! Chúng ta là một tổ nga, giúp đỡ nhiều nhé!” Tiểu nam hài ngọt ngào cười nói.

“Người chính là Luru Vân?”

“Ừ!” Tiểu nam hài gật đầu như gà con mổ thóc, kéo nam nhân trầm mặc bên cạnh qua giới thiệu. “Đây là Tô Triệt, ba chúng ta là một tổ!”

Mắt to nhấp nháy nhấp nháy nhìn Phong Tình, rất đáng yêu.

“Ha ha, ta còn phải nhờ hai người giúp đỡ nhiều hơn đây!”

Phong Tình cười nói. Có một tiểu nam hài đáng yêu như thế bầu bạn, dọc đường chắc chắn sẽ rất vui vẻ.

“Hừ!” Nam nhân bên cạnh bất mãn hừ một tiếng, Phong Tình nhìn y khó hiểu

Nam nhân trên dưới hai ba, hai bốn, mày kiếm mắt sáng, tóc dài vụn màu bạc, cả người thấu ra lãnh khốc, đối lập rõ ràng với Luru Vân đáng yêu nhiệt tình. Nam nhân hừ lạnh ôm Luru Vân, khó chịu nhìn Phong Tình, như đang ám chỉ quyền sở hữu với Luru Vân.

Phong Tình hướng nam nhân thân nhiên mỉm cười.

Thoạt nhìn bề ngoài không tồi, hy vọng bên trong cũng giống như thế, có thể hảo hảo đối đãi Luru Vân.

“Hảo!” Dịch Lỗ Lỗ lại lớn tiếng nói. “Đều phân nhóm xong, các học viên mau chóng đi làm bài tập nào! Làm sớm về sớm, nơi này rất nguy hiểm...”

Nói xong kéo Emi sớm đã chờ đến sốt ruột rời đi. Các học viên cũng từng nhóm oán giận chậm rãi ly khai.

“Chúng ta cũng đi thôi!” Luru Vân vui vẻ nói, xem ra rất mong đợi, kéo Phong Tình tùy tiện đi một hướng.

“A... Còn đồ đạc...” Phong Tình vừa định nói còn chưa lấy đồ, quay đầu lại chỉ thấy Tô Triệt đã xách đồ của ba người lên đi theo.

“Lại bắt ta phiền toái.” Tô Triệt thờ dãi bất đắc dĩ.

Luru Vân cười hắc hắc, còn nhún nhún vai đáng yêu, Tô Triệt sùng nịch nhìn ngấm cậu, tiếp tục thờ dãi, lắc đầu.

Phong Tình cười, nhìn không khí hạnh phúc dào dạt xung quanh cặp này, hơi hâm mộ hai người.

Một đường cười nháo nửa ngày, phần lớn là Luru Vân đáng yêu chọc cười hai người kia.

“Triệt, mệt chưa? Muốn nghỉ ngơi không?” Luru Vân đột nhiên hỏi.

Tô Triệt lắc đầu nói.

“Dừng lại đi! Vào sâu nữa sẽ nguy hiểm, trước tiên tìm xem ở đây có thấy Phong lang đơn độc hay không.”

“Hảo!”

Ba người dừng lại, Tô Triệt lấy ra ba cuốn sách thật dày trong túi to túi nhỏ xách nửa ngày, lót trên mặt đất, Luru Vân lập tức kéo Phong Tình ngồi xuống, lăm răm thì thầm nói.

“Phong, đói bụng chưa? Có muốn ăn chút gì không?”

Phong Tình lắc đầu, không đói bụng.

“Triệt, ta muốn ăn cái gì đó!” Luru Vân hướng Tô Triệt ằm ỉ, lại quay đầu qua Phong Tình nói. “Phong cũng ăn một chút đi! Nếu không một hồi nữa có thể muốn ăn cũng ăn không được.”

“Sao lại thế?”

“Bởi vì nơi này rất nguy hiểm, có thể ngay sau đó liền phải chạy trốn bạt mạng, chạy trốn chết thì làm sao có thời gian ăn chút điểm tâm, có thực mới vực được mạng mà!”

“Nga...” Tiếp nhận một xâu điểm tâm, Phong Tình nhin không được lại hỏi. “Cái này là gì?”

Một xâu trái cây nhỏ lấp lánh xanh mượt, nếu đổi thành màu đỏ, hẳn cũng phải tưởng là kẹo đường hồ lô.

“Pokuda, ăn rất ngon nga! Ta có bọc đường phèn.” Luru Vân tựa như hiển trên bảo.

Phong Tình cắn nhẹ một miếng nhỏ, vỏ bọc đường phèn giòn giòn, thịt quả màu xanh biếc nộn nộn, còn không ít nước ngọt ngọt.

“Nước quả chảy ra kia!”

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng Luru Vân, rồi mới cảm thấy khóe miệng bị chọc nhẹ một cái, thoáng chốc ngậy người.

“Ngươi làm gì vậy!!!” Tô Triệt rống giận, thấy Luru Vân còn liếm tiếp, vội vàng kéo cậu vào ngực, không cho cậu vượt rào nữa.

“Nước quả muốn chảy xuống!”

“Chảy thì chảy, ngươi liếm làm gì???” Tô Triệt bị tức không nhẹ.

“Ngươi cũng liếm ta như thế, có gì không ổn sao?” Luru Vân chớp mắt hỏi.

“Ngươi.....” Tô Triệt lập tức đen mặt.

Phong Tình nhìn cặp này, nhìn không được cười ra tiếng thoải mái, rõ là một đôi bảo bối.

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

“Phong sao vậy?” Luru Vân vẫn vẽ mặt ngáo ộp.

Tô Triệt không đáp lời, thẳng thắn hôn lên, lấp lấy cái miệng nhỏ nhắn lái nhái của Luru Vân.

Phong Tình lác đầu cười, miệt mài nhắm nháp Pokuda, phi lễ chó nhìn.

Thật lâu sau mới nghe thấy Luru Vân thở dốc trầm trọng.

“Ngươi, ngô...”

Tô Triệt im lặng chờ đợi câu nói của Luru Vân.

Luru Vân ghé sát trong ngực Tô Triệt, ngửa đầu nhìn y, đỏ từ mặt đến cổ, lại cúi đầu, cuộn vào ngực y như đà điểu.

Đối với Tô Triệt nhu tình tiến công thật không có cách.

Tô Triệt nâng mặt Luru Vân lên, lại chọc nhẹ môi cậu một cái, cười khê.

“Phong Phong đang nhìn...” Luru Vân mặt đỏ bừng ngập ngừng.

“Nga? Phải không?” Tô Triệt nhếch mày, liếc Phong Tình.

“Cái gì? Ta mới ăn xong.” Phong Tình ném xâu quả đã gặm sạch chỉ còn lại hạt xuống, ngẩng đầu chớp mắt nói. “Các ngươi đang làm gì?”

Tô Triệt gật gật đầu hài lòng, Luru Vân thì mặt càng đỏ hơn.

“.....” Luru Vân tiếp tục làm đà điểu.

Phong Tình cười trộm nhìn cặp này. Thật sự hâm mộ!

Ách... Kỳ quái, hần thế nào bỗng nhiên lại nghĩ tới Ericter?

Ách... Tâm tư của Ericter... Kỳ thực hần cũng biết, nhưng... Hần có chỗ nào đáng để Ericter mê luyến sao? Dung mạo???

Phải từ chối y sao, hay tiếp tục như vậy, cứ vừa xa vừa gần?

“Phong, Phong?”

“Ách, hả?” Phong Tình mờ mịt đáp lại.

“Nghĩ cái gì vậy? Xuất thần thế?” Luru Vân hỏi, vừa rồi kêu rất lâu nga.

“Không có gì.” Vừa rồi suy nghĩ quá nhập thần. “Các người ôn tồn hảo chưa?”

“Gi hả!” Luru Vân hai má lại đỏ. “Hoá ra Phong Phong cũng không đứng đắn như thế!”

Phong Tình cười hắc hắc.

“Đi thôi! Phải tìm được Phong lang!” Luru Vân kéo Phong Tình lên.

“Hả? Vậy ở đây...”

“Yên tâm, yên tâm, Triệt sẽ lo tốt!” Luru Vân lại hướng ra sau hô. “Triệt, theo nhanh lên nga !”

“Ngạch...”

Quả nhiên đi không bao lâu, Tô Triệt liền theo kịp, còn xách một cái túi nhỏ.

“Đến, tiếp tục ăn.” Luru Vân lấy ra mấy xâu Pokuda từ trong túi đưa cho Phong Tình.

Ba người vừa ăn vừa nói vừa đi, tới khi màn đêm buông xuống, ngay cả bóng dáng Phong lang cũng chưa nhìn thấy, đành phải trở lại chỗ cũ, Luru Vân tiện thể bắt một con thỏ đi ngang qua, dựng lều làm giá nấu ăn, vui sướng hài lòng nướng thỏ.

“Ăn thỏ nướng này!” Luru Vân vui vẻ nhìn chăm chú thịt thỏ trên lửa trước mặt.

“Tham ăn!” Thấy Luru Vân đáng yêu, Phong Tình nhin không được cười nói.

“Yeah...” Luru Vân le lưỡi, rất đáng yêu.

“Có ma thú!” Tô Triệt im lặng nướng thỏ bỗng nhiên cảnh giác nhìn trái phải. “Không ít! Mau vào trong lều đi!”

“Mau mau, mau vào!” Luru Vân vội vàng kéo Phong Tình vào lều, trước khi đi, tiện tay cầm luôn cả thỏ nướng vào.

“Ác! Nóng quá, nóng quá !” Luru Vân bị nóng hồ đau, lại luyến tiếc không muốn ném thịt thỏ xuống, đành phải thả qua thả lại giữa hai tay, không quá lâu sau tay đều phỏng đỏ.

“Mau để xuống đây!” Phong Tình vội vàng trải một quyển sách trên đất, nhìn bộ dạng Luru Vân luống cuống tay chân, bỗng nhiên rất thông cảm cho Tô Triệt.

“Mau ăn, mau ăn, nếu không liền nguội đó!” Luru Vân gấp rút xé một miếng thịt xuống, nhét vào miệng, lập tức lại bị nóng kêu đau. “Ô nga..... Lát không chừng phải đánh, ăn no chút nào!”

“Bên ngoài... Không cần lo sao?” Phong Tình lo lắng hỏi.

“Yên tâm! Triệt rất lợi hại!” Luru Vân thần bí nói. “Triệt cũng không chỉ là một triệu hoán sư nga...! Hơn nữa trên lều này vẽ ma pháp trận phòng ngự rất mạnh!”

“Nga.” Phong Tình yên lòng.

“Đến, mau ăn nga!” Luru Vân xé một cái chân thỏ xuống đưa cho Phong Tình.

“Ăn...”

Lúc này, Tô Triệt bỗng nhiên chui vào, ngồi bên cạnh Luru Vân, nhú mày nói.

“Nhiều lắm, một đám Phong lang, bao vây chúng ta.”

“Nga....” Luru Vân gãi đầu.

“Một đám sói đói!” Tô Triệt nhú mày, xem ra tình hình rất khó xử.

Như phối hợp với lời Tô Triệt, bên ngoài truyền đến từng trận sói tru, trong lều cũng đột nhiên thoáng hiện từng vầng vàng sáng màu đỏ nhạt.

“Chúng nó muốn cưỡng chế đột phá!” Tô Triệt ngưng trọng, bỗng nhiên ngâm xướng. “Năng lực tung hoành thiên địa, sức mạnh cán quét biên cương, lá chắn phòng hộ vô bờ vô hạn, tận cùng ranh giới!”

Chỉ thấy cái lều vốn hơi chấn động dần bình ổn lại, vầng sáng màu hồng cũng chậm rãi biến mất.

“Triệt thật bánh!” Luru Vân ở một bên đỏ mặt nhìn ái nhân.

Tô Triệt sùng nịch cười cười, không trả lời, lẳng lặng nhìn chăm chú cái lều.

“Đến, Phong Phong, tiếp tục ăn nào.” Luru Vân đưa chân thò cho Phong Tình.

Phong Tình muốn dở khóc dở cười, tình hình thế này còn có tâm tình ăn uống? Tiếp nhận thịt thò, không chút để ý cắn xuống.

“Không tốt, quá nhiều.” Tô Triệt nhú mày. “Lôi ung (ung sấm), ra đây!”

Không gian bên cạnh Tô Triệt bỗng nhiên vận vẹo, từ hư không xuất hiện một con ung lam trắng đan xen, vỗ cánh phạch phạch mấy cái, bay đến trên vai Tô Triệt.

“Ta ra ngoài chiến đấu, cẩn thận một chút!” Tô Triệt nói xong, nhanh chóng chạy ra khỏi lều.

“Bye bye!” Luru Vân vẫy tay, niệm tháp. “Tiểu Bạch, ra đây nào!”

Không gian bên cạnh cũng vận vẹo một trận, từ hư không xuất hiện một con, ách, hình như là một con sóc màu trắng??? Hai cái chân sóc nho nhỏ còn cầm một cái trái cực đại gì đó như quả thông, quả thông cũng lớn cỡ nửa người con sóc.

“Chít chít.” Con sóc bò đến trên người Luru Vân nhanh như chớp, cuối cùng dừng ở trên đầu Luru Vân.

“Phong Phong không có triệu hoán thú sao?”

“A, có.”

“Vậy phải triệu hồi đến bảo hộ mình chứ!” Luru Vân chớp chớp mắt to mong đợi nói. “Ta muốn xem triệu hoán thú của Phong Phong, chắc chắn rất xinh đẹp y như Phong Phong!”

“Ta không biết triệu hoán...”

Phong Tình hơi lúng túng, xinh đẹp? Nào có kiểu hình dung nam nhân như vậy.

“Hả ? Đúng rồi nga, Phong Phong là học viên chuyên trường. Giáo sư Dịch Lỗ Lỗ trước giờ đều không dạy lại lần thứ hai.” Luru Vân phì phì đầu. “Trong lòng cảm ứng triệu hoán thú một chút, hỏi nó có chịu đến đây hay không, nếu chịu liền, ách...” Luru Vân lộ vẻ khó xử. “Nói thế nào đây... Hình như là từ suy nghĩ bắt nó kéo đến... Ách...” Cào đầu, không biết hình dung thế nào.

Phong Tình không hiểu lắm, thế nào là 'cảm ứng' ? Thế nào là 'kéo' ?

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Shogula, nghe không? Phong Tình thử thét lên ở trong lòng, không biết phải là như vậy không...

Chuyện gì? Giọng Shogula.

Cảm giác kỳ diệu, như xung quanh đều không tồn tại trở ngại gì, thế giới chỉ có Shogula cùng mình, cách nhau không xa lại chạm không đến. Phong Tình kinh ngạc, có chút không thích ứng.

Chuyện gì? Shogula không được đáp lại, lại hỏi.

Ta ở đây xảy ra chút chuyện, ngươi có thể đến một chút không? Hỏi phục tâm trạng, Phong Tình hỏi.

Không trả lời, không gian bên cạnh Phong Tình vận vẹo một hồi, bất đồng cùng bọn Tô Triệt, lúc vận vẹo còn có vàng sáng trắng ngà, Shogula xuất hiện ở đó, vàng sáng mới dần tỉnh xuống.

“Wahh...” Luru Vân sáng mắt, thần tình hâm mộ.

Shogula xuất hiện trong vàng sáng, sừng bạc ngân quang lấp lệt, Phong Tình có một khắc cơ hồ quên thở.

Ta đi loại trừ chương ngại.

Nội tâm Phong Tình cảm ứng được lời Shogula nói, khẽ gật đầu, Shogula lập tức biến mất tại chỗ.

“Thật xinh đẹp!” Luru Vân hâm mộ nói. “Thoạt nhìn thật lãnh khốc... Thật cừ, sừng trên trán thật tuyệt... Ta mà có một triệu hoán thú như thế thì thật là tốt...”

Cúi đầu nhìn triệu hoán thú của mình, sọc trắng béo ú biếng nhác ôm quả thông ngáy khò khò trên đất, ô... Một chút cũng không uy vũ.

Phong Tinh không biết an ủi thế nào, cười cười lúng túng. Hắn cảm thấy triệu hoán thú của Luru Vân không tồi, rất đáng yêu.

“Đúng rồi, Phong Phong, triệu hoán thú của ngươi là thú một sừng sao?” Luru Vân tò mò hỏi.

“Ách... Đúng.”

“Thật đẹp... Thú một sừng, ôi...” Luru Vân chớp chớp mắt, một bàn tay đặt lên bả vai Phong Tinh. “Phong Phong... Nếu có cơ hội, nhất định phải để ta kiểm tra nga! Còn có triệu hoán thú khác không? Có cũng phải cho ta xem nga! Triệu hoán thú của Phong Phong quả nhiên xinh đẹp y như Phong Phong!”

“Ách, được!” Phong Tinh hơi không được tự nhiên, cái này hình như hơi kỳ quái. “Ta chỉ có một triệu hoán thú này...”

“Ta thích Phong Phong nhất, hôn.” Nói xong chụt một tiếng thật mạnh hôn trên mặt Phong Tinh.

“Các ngươi đang làm gì!” Tô Triệt vừa tiến vào liền thấy cái cảnh này làm y phát điên, vội vàng kéo Luru Vân vào ngực, tức giận trừng Phong Tinh.

Phong Tinh cười gượng, bỗng nhiên quét tới một đợt khí lạnh, nhin không được run lên, nhìn trái phải một cái, bên cạnh có Shogula vừa mới vào, sao lại đột nhiên lạnh như thế?

“Triệt đã về rồi?” Luru Vân không chút chú ý hành động của mình mang đến buồn rầu cho người nào đó, vẫn cao hứng nói. “Bên ngoài đều tốt rồi sao? Có thể ra ngoài ăn cái gì đó không? Phong Phong, chúng ta ra ngoài ăn gì đó đi, ăn xong đi ngủ.” Kéo Phong Tinh chạy ra ngoài.

“Ngươi...” Tô Triệt bất đắc dĩ, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng đi lên muốn giữ chặt Luru Vân. “Chờ một chút!”

Không còn kịp rồi.

“AHHHHH....” Luru Vân thét chói tai.

Bên ngoài đầy thi thể lang trắng, máu đỏ chảy rờn rờn khắp nơi, phối hợp với sắc trời âm đạm, giống như địa ngục.

“Hu hu...” Luru Vân quay đầu lại nhào vào ngực Tô Triệt.

“Không sao, không sao, xin lỗi, không sao, có ta! “ Tô Triệt vỗ lưng Luru Vân an ủi, âm thầm ảo não, ban nãy chỉ lo kinh ngạc trước thánh thú một sừng kia, lại quên Luru Vân sợ nhất mấy cảnh máu me này, vội vàng ôm Luru Vân vào lòng.

Phong Tinh không lên tiếng, cau mày bao quát xem chừng xung quanh, nhẫn khó chịu xuống, bỗng nhiên chậm rãi ngồi xổm, đẩy một thi thể lang bên cạnh ra, phía dưới xác lang, áp một con sói con, sói con còn đang động, vẫn chưa chết.

Ôm lấy sói con toàn thân là máu, Phong Tinh nhin không được thở ra, cười cười, đi về bên trái, nhớ bên này có một cái hồ nhỏ.

Phong Tinh cẩn thận tẩy trừ thân thể cho sói con, sói con gãy giữa nức nở, móng vuốt thậm chí cào ra mấy vết máu trên tay Phong Tinh. Phong Tinh vẫn cười tắm rửa cho nó, kiểm tra, chân sau sói con có vết thương, nhưng cũng không sâu, chờ hai người nhóm Luru Vân ôn tồn xong thì cứu chữa cho nó, đợi một chút hẳn là không có vấn đề gì.

Tẩy trừ xong, Phong Tinh vron vai, ôm sói con còn hơi ướt tưa vào thân cây, sói con đại khái cũng hơi mệt mỏi, không gãy giữa nữa.

“Vì sao lại cứu nó?”

Thanh âm bất ngờ làm Phong Tinh hơi chút thanh tỉnh, mở mắt, Shogula đứng bên cạnh.

“Có thể bù đắp lại một chút, là một chút.” Phong Tinh trả lời, nhắm mắt, thật mệt...

“Vậy vì sao không ngăn cản ta?”

“Đây là hiện thực.” Không giết chúng nó thì bị chúng nó giết.

Mệt.... Ngủ...

Phong Tinh lâm vào mê man, lưu lại Shogula nhìn không ra tâm tình, ở tại chỗ.

*****

Shogula, nghe không?

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện thanh âm, làm ta sùng sốt.

Là hần, cái người không biết có phải 'người nọ' hay không, 'chủ nhân' của ta.

Chuyện gì?

Không đáp lại, khó chịu.

Chuyện gì?

Ta ở đây xảy ra chút chuyện, ngươi có thể đến một chút không?

Không cần nghĩ ngợi, ta lập tức thuận đi đến chỗ hần.

Ta đi loại trừ chương ngại.

Tâm ngữ truyền lại, ta thuận đi ra bên ngoài, ban nãy cảm thấy bên ngoài có không ít ma thú cấp thấp, còn có một nhân loại.

Thu phục những thứ rác rưởi đó, chỉ cần một phạm vi pháp thuật.

“Thú một sùng? Không thể, thánh thú một sùng!?” Người nọ kinh ngạc nhìn ta.

Không muốn để ý tới loại người này, ta thuận đi vào lều, lại thấy một nhân loại nhỏ xinh ái muội vắt trên người hần, hôn hai má Phong Tinh.

Một cảnh này, không biết sao làm ta hết sức tức giận, hận không thể đem người kia đánh tan xương nát thịt.

Kỳ quái, ta thế nào lại trở nên kỳ quái như thế? Ta lúc nào trở nên xúc động như thế, loại cảm giác này làm ta cảm thấy kinh hoàng.

“AHHHHH....”

Cái thanh âm nhân loại nhỏ xinh kia phát ra rõ là chói tai.

“Không sao, không sao, xin lỗi, không sao, có ta! “ Một kẻ khác trấn an.

Là vì nhìn thấy máu? Máu tanh nhân loại gây nên còn quá ít? Dối trá.

Phong Tinh diện vô biểu tình, ngồi xổm xuống đẩy thi thể ra một bên, phía dưới cự nhiên còn có một con Phong lang còn sống.

Ta rất kinh ngạc, nếu đúng là hần, tại sao ngoại trừ lần đó, lại không thấy hần có thể cùng sinh vật nhận biết suy nghĩ lẫn nhau nữa, nếu nói hần không phải, vì sao hần lại biết phía dưới thi thể vẫn còn sự sống? Rõ ràng ngay cả ta cũng không cảm thấy, nếu nói có động tĩnh, năng lực cảnh giác của ta còn không bằng một nhân loại hay sao?

Hần ôm sói con may mắn đi tẩy trừ, sói con cào ra thật nhiều vết thương trên tay hần, hần vì sao còn muốn tẩy trừ cho sói con?

Ta trừng sói con, sói con lập tức co rúm lại, không dám làm cản nữa.

Tẩy trừ sói con sạch sẽ, lại không để ý tới trên y phục mình có vết máu, tựa vào thân cây, tựa như muốn ngủ, ôm lấy sói con.

“Vì sao lại cứu nó.” Ta thật sự nhịn không được, hỏi.

“Có thể bù đắp lại một chút, là một chút.” Hần mở mắt ra, con ngươi thanh tú, làm ta ngẩn ngơ trong nháy mắt.

Bù đắp lại sao?

“Vậy tại sao không ngăn cản ta.”

“Đây là hiện thực.”

Hiện thực? Cái gì là hiện thực? Ai có thể nói chuẩn xác?

Ta xem thường, hiện thực nắm giữ ở trong tay ta.

Đây là thứ kẻ yếu bất đắc dĩ phải chịu.

Tái nhìn hần, hần cũng đã ngủ rồi.

Trường bào pháp sư màu trắng, tóc dài óng ánh sắc tím, an tường say ngủ.

Bỗng nhiên hơi ghen tị với sói con ngáy ngủ trong áo hần.

Kỳ quái, ta rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

*****

Nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp, ngày sau đã đem Phong lang bắt được đưa tới trước mặt Dịch Lô Lô, háo hảo được khen một hồi, đương nhiên không tránh khỏi Eni thù hằn, bắt quá những thứ đó cũng không quan trọng. Phong Tinh ban đầu còn lo Phong lang sẽ bị bắt đi, hoàn hảo, chỉ cần cảm Phong lang đưa cho giáo sư nghiệm chứng một cái là xong, Phong Tinh cuối cùng đưa Phong lang cho Lưu Vân, để cậu ta chăm sóc.

Bài tập hoàn thành, giáo sư nói nghỉ ngơi vài ngày, sắp xếp bài tập kế tiếp, Phong Tinh hưởng ký túc xá đi tới, Lưu Vân bỗng nhiên đuổi theo.

“Phong Phong, Triệt muốn ta nói với ngươi.” Lưu Vân thở hổn hển. “Thú một sừng là ma thú quý giá rất cao cấp, rất nhiều người giành giật mất đầu cũng không đoạt được, Phong sau này trước mặt người ngoài phải cẩn thận, không tới mức bắt đắc dĩ không nên triệu hoán thú một sừng! Sẽ khiến người khác tọc mạch.”

“Àn, đã biết, cảm ơn!” Phong Tinh cười cảm kích nói.

“Hắc hắc! Ta còn muốn cảm ơn ngươi vì Phong lang đấy!” Lưu Vân ngượng ngùng gãi đầu, chạy về.

Phong Tinh vừa đi vừa suy nghĩ, xem ra sau này triệu hoán Shogula phải chú ý nhiều hơn, lòng người không thể không phòng.

“Đã về rồi!” Vừa đến cửa ký túc xá, lập tức thấy khuôn mặt tươi cười ôn hòa của Ericter.

“Àn...” Phong Tinh bỗng nhiên cảm thấy hơi mệt, ở Bình nguyên ngựa nhảy cũng không được hào hảo nghỉ ngơi. “Ta có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi!”

“Nga, vậy hào hảo nghỉ ngơi đi!” Ericter vẽ mặt quan tâm, nhìn Phong Tinh tiến vào phòng ngủ.

“Ngươi chăm sóc không tốt!” Ericter bỗng nhiên thay biểu tình thanh lãnh.

“Làm gì?” Shogula bỗng nhiên xuất hiện còn ngờ vực.

“Chú ý cô gái tên là 'Emi' nhiều hơn một chút.” Ericter bỏ lại những lời này, về phòng ngủ của mình, ai, những ngày không có Phong Tinh bên cạnh thật nhàm chán..... Lần sau Phong Tinh làm bài tập nhất định cũng phải đi theo.

Shogula khó hiểu đứng ở tại chỗ trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Thời gian vội vã trôi qua, chớp mắt Phong Tinh đã ở học viện này ba tháng, trong không ít chuyện vướng víu, tuy Emi luôn phóng ánh mắt khủng bố tới, nhưng cũng không có hành động gì thương tổn Phong Tinh.

Lưu Vân vẫn thích dính lấy hần, làm cho hần thường phải tiếp nhận ánh mắt phi đao của Tô Triệt. Bài tập Triệu hoán hệ càng ngày càng khó, bắt quá, được cái có vũ khí bí mật Shogula, Ericter đôi khi cũng chạy tới giúp vui, nói là “Muốn học tập lớp hệ triệu hoán”, có hai người họ, mọi thứ xem như có kinh mà không có hiểm, mỗi lần làm tốt bài tập Triệu hoán hệ đều có mấy ngày nghỉ ngơi, lúc rảnh rồi Phong Tinh vào học lớp Thủy hệ, mới đầu học sinh Thủy hệ cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Phong Tinh, thời gian lâu sau, cũng không cảm thấy khó chịu nữa.

Giai đoạn trước ngẫu nhiên có người có ý gây hấn, chỉ vào hần mắng hần ghê tởm, hoặc là có ý phóng lệch ma pháp, lệch đến muốn trúng hần luôn, mỗi lần cũng đều là có kinh không có hiểm, thật ra hần không tránh được, đều là Shogula ẩn nấp đâu đó giải nạn cho hần, còn tại sao những người đó lại như vậy, có thể có liên quan tới Emi, hần không biết cũng không muốn biết, những kẻ gây hấn này đều bị Shogula thâm lạng “xử”, giáo huấn cho một trận.... Hần cũng lười so đo.

Làm Phong Tinh cao hứng nhất chính là, hần tìm được một chỗ nghỉ ngơi rất tốt, Thư viện trường học.

Thư viện trường học có ba lầu, Phong Tinh bây giờ có thể lên lầu một cùng lầu hai, lúc muốn lên lầu ba lại bị ngăn lại, hỏi thế nào mới có thể lên lầu ba, ông lão giữ cầu thang lầu ba cũng cười không đáp, không thể lên thì không lên, sách ở lầu một cùng lầu hai cũng đủ để hần xem, đều là ma pháp, võ kỹ. Giáo trình liên quan tới học thuật gì cũng có, lại rất kỹ càng tỉ mỉ, còn có cả tri thức địa lý về thế giới này, quan hệ giữ các quốc gia, văn văn...

Có thời gian rảnh lại đến thư viện tiếp thu tri thức, người trong thư viện rất ít, trên cơ bản mỗi lần đến xem sách cũng chỉ có hấn cùng cái ông lão kỳ quái canh lâu ba thư viện, rất yên tĩnh, hấn thường xuyên đọc đọc rồi ngủ quên.

Lại nói, ông lão trong thư viện râu thiệt là dài, đầu đầy tóc trắng chỉ tới bả vai, râu bạc lại kéo xuống tận đất!!! Còn dài hơn cả thân ông lão!!!

Mới đầu, sau khi ngủ đều tỉnh lại ở thư viện, lúc sau đại khái là bị Ericter phát hiện, mỗi lần tỉnh lại đều phát hiện mình nằm trên giường trong ký túc xá, rồi mới cảm thấy thật uất ức gượng gạo, cũng không dám nhìn thẳng Ericter.

Ericter vẫn ôn nhu chăm sóc hấn...

Shogula...

Thần bí trước sau như một, ngẫu nhiên thấy ở cùng Ericter, lúc khác thì chỉ có khi triệu hoán mới xuất hiện.

Bất quá có một lần, hấn vì tránh né ma thú đuổi bắt, trong tình thế cấp bách quên triệu hoán, một mình đơn độc không có Lưu Vân nhắc nhở, Ericter cũng không ở đó, cho đến lúc Shogula hiện thân, khi đó hấn cũng mém chút táng thân dưới móng thú... Sau đấy bị Shogula giáo huấn hảo một chập.

Trái lại, rất ít khi thấy Shogula dường như chuyện gì cũng thờ ơ lại xuất hiện với bộ dạng tức giận như thế.

*****

Trong thư viện Học viện Phare.

“Ha ha, lại tới đọc sách nữa, tiểu gia hóa thật sự chăm chỉ.”

Phong Tinh kinh ngạc ngẩng mạnh đầu, ông lão này ngoại trừ nói mấy câu khi hấn muốn lên lầu ba, lúc khác đều không để ý đến mình, hôm nay thế nào bỗng nhiên chào hỏi hấn?

“Ngạch, ân.....” Thật không quen...

“Muốn lên sao ?” Lão nhân chỉ chỉ thang lầu.

Phong Tinh ngó ngó lên, rất muốn đi lên, nhưng sao bỗng nhiên lại để hấn lên?

“Bên trên chỉ cho học sinh nghiêm túc đi vào.”

Lão nhân nhìn ra nghi hoặc của Phong Tinh, thờ dãi nói.

“Hài tử bây giờ ai cũng trợn mắt lên cao, cũng chưa có người nghiêm túc đọc sách, nghiêm túc học tập.”

Là vì hấn luôn tới nơi này đọc sách?

“Lấy cái này đi.” Lão nhân đưa cho Phong Tinh một xâu chìa khoá đủ mọi màu sắc.

“Đây là chìa khoá lầu ba, chìa khoá cùng màu với ống khoá. Cố lên, ngươi là một hài tử chăm chỉ.”

Phong Tinh tiếp nhận chìa khoá, kinh ngạc nhìn lão nhân rời đi.

Sách lầu ba quả nhiên nhiều hơn hai tầng phía dưới, liếc bức tường nhìn không tới bên kia, yên tĩnh, Phong Tinh tán thưởng, đặt mình trong biển sách, phát hiện sách lầu ba đều khó hiểu hơn phía dưới, còn có nhiều sách có ký hiệu kỳ quái, đại khái là ngôn ngữ chủng tộc khác, cũng có thể là một loại chú ngữ ma pháp hấn xem không hiểu.

Quanh quẩn mấy ngày ở lầu ba, ngẫm lại, cuối cùng vẫn xuống lầu hai, sách lầu một rất rõ ràng dễ hiểu đều xem hết, lầu hai cũng có dạy không ít ngôn ngữ tộc khác, trước tiên vẫn nghiên cứu sách lầu hai một phen trước cái đã.

Ông lão kia sau khi tự cấp cho hấn chìa khoá đã không thấy tăm hơi, rõ là kỳ lạ....

Bạn đang đọc truyện *Thu nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ban đêm, Phong Tinh lăn qua lộn lại ngủ không được, đang nằm lại thảng thốt bật dậy trò chuyện cùng Shogula đứng ngủ bên giường.

“Shogula, người đã ngủ chưa?”

“Chuyện gì?” Shogula còn chưa ngủ.

“Người có biết Vực thăm Băng tuyết không?”

“Có đi rồi!”

“Ngà?” Phong Tinh đảo mắt sáng ngời nhìn chăm chú Shogula. “Nơi đó đẹp không? Rất nguy hiểm phải không? Có loại quái vật gì?”

“Hỏi cái này làm gì?” Shogula đương nhiên không muốn trả lời.

“Hồi sáng, giáo sư Dịch Lỗ Lỗ tuyên bố ngày mai tất cả mọi người đều phải đi Vực thăm Băng tuyết sống một tháng.”

Phong Tinh méo miệng mếu máo, ý không vui, vào học viện lâu như thế, gần như có bốn trên năm phần thời gian đều là kinh hồn bạt vía vượt qua ở nơi hoang dã, mặc dù có Shogula bảo hộ bất cứ lúc nào, nhưng vẫn cảm thấy mệt mỏi.

Cuộc sống trong mơ của hắn là dẫn tiểu thú đáng yêu thành thoi ung dung du sơn ngoạn thủy, chứ không phải đến chỗ nào cũng chạy trốn chết, còn phải đánh nhau cùng các con thú đáng thương.

Sáng hôm nay nghe giảng bài, giáo sư Dịch Lỗ Lỗ tuyên bố toàn thể học viên đi vào Vực thăm Băng tuyết sống một tháng, sau một tháng phải mang về ma thú nội hạch nào đó trong Vực thăm Băng tuyết, trường học tiến hành phân xét khen thưởng cho học viên mang về ma hạch đã đăng ký, theo lời giáo sư Dịch Lỗ Lỗ, khen thưởng rất hậu.

Giáo sư Dịch Lỗ Lỗ còn nhấn mạnh, cũng không chỉ triệu hoán hệ, học viên cả học viện đều phải đi, học viên có thể không đi, không đi tức là cả đời mất đi tư cách tiếp tục học ở học viện Phare.

Rõ là điều khoản bá đạo.

Sáng sớm ngày mai liền phải xuất phát, thời gian gấp gáp, chạy về ký túc xá thu dọn một chút liền tới đêm khuya, giáo sư nói chỉ có thể mang vũ khí cùng một vài vật dụng sinh hoạt và đồ ăn nửa tháng, cấm mang theo sách chiến đấu hoặc thứ gì đó phụ trợ chiến đấu.

Khó nào, hắn hoàn toàn không biết gì về Vực thăm Băng tuyết.

“Vực thăm Băng tuyết, một trong cấm địa ngũ đại tử vong, quanh năm tuyết đọng.”

“Tuyết? Vậy chắc chắn rất đẹp!” Phong Tinh ảo tưởng.” Cấm địa ngũ đại tử vong, chắc chắn rất nguy hiểm, vậy có quái thú gì?”

“Ma thú băng hệ, phong hệ.”

“Cụ thể? Nói rõ ràng đi!” Chúng loại ma thú băng hệ, phong hệ rất nhiều.

“Hiểu rõ về ma thú nhất phải là triệu hoán sư mới đúng.”

“Gi?” Ý gì, không trả lời thì thôi chộc hắn làm gì.

Phong Tinh tức giận xoay người, nắm chần qua, đem mình quán thành một cục chần.

“Vực thăm Băng tuyết rất lạnh, mang theo nhiều quần áo một chút.”

Shogula nói nhẹ, quả cầu chần bông giật giật, không biết có nên vào đó nữa hay không.

*****

Vực thăm Băng tuyết nằm ở phía bắc đại lục Mar, trải dài theo biên giới phía bắc, dài nhất thế giới, phía trên đỉnh núi cao nhất dãy Ukisem, Vực thăm Băng tuyết cũng không phải ám chỉ một vách núi nào đó mà bao hàm phạm vi cả dãy núi, tuyết đọng quanh năm không tan chảy, tuyết trắng vây bọc, là lớp áo choàng bảo vệ cực kỳ lý tưởng cho ma thú trên núi.

Ma thú phổ biến nhất trên Vực thăm Băng tuyết là tuyết quái, da dày thịt béo, lực lớn chậm chạp, một mình đối phó với một con tuyết quái cũng không khó, nhưng xung quanh tuyết quái sẽ có một con tuyết hồ đi theo, tuyết hồ là sinh vật giáo hoạt, thân thể nhỏ xinh tuyết bạch, lại ngấm ngấm đánh lên ở tuyết địa, cùng tuyết quái một ma một võ phối hợp chiến đấu, làm vô số người mạo hiểm chịu nhiều đau khổ.

Giáo sư không gian hệ đem từng nhóm học viên chuyển tới sườn núi Ukisemu, các học sinh có nhóm tốp năm tốp ba kết thành đội, có nhóm một mình hành động, xách kiềng bao lớn bao nhỏ lên núi, Phong Tinh nhìn nhìn kẻ khác lại ngó ngó bản thân nơi này, nhin không được thúc thúc Erictor bên cạnh.

“Erictor, hành lý của chúng ta đâu?”

Rõ ràng đã chuẩn bị rất nhiều thứ, Ericter nói để y xách, không biết làm sao thoát cái hành lý đã không thấy bóng dáng.

“Ồ trong không gian của ta, yên tâm, sẽ không mất!”

“Hà?”

Phong Tinh không nghe rõ.

“Ma pháp không gian hệ tới một trình độ nhất định có thể dựa vào tinh thần lực cùng mức độ ma lực xây dựng một không gian thứ nguyên chỉ thuộc về mình.”

“Wahh, thật thần kỳ...”

Thần kỳ như tiểu thuyết huyền huyền.

“Sau đó có phải người cũng có thể tiến vào?”

“Nếu là nhân thể sẽ rất nguy hiểm, dù tinh thần lực cùng ma lực đầy đủ cũng không thể cam đoan nhất định sẽ an toàn, một chút bất cẩn sẽ bị lực từ thứ nguyên xé nát.” Ericter cười khể nhìn Phong Tinh. “Người muốn học?”

“Ừ!”

Phong Tinh gật mạnh đầu, cảm giác thứ này rất cool!

“Ngô, ham học như thế là chuyện tốt!” Ericter miết miết cằm “Nhưng dù sao cũng phải có một môn thông thạo mới được chứ? Bằng không sẽ bị nói tham nhiều nhai không nổi.”

Cái gì, lại bị xỏ xiên!

Phong Tinh biết điều cầm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

“Người hẳn là đã học cách thu phục ma thú. Sao vẫn chỉ có một triệu hoán thú Shogula như thế? Ngay cả Luru Vân bạn người cũng đã thu được hai triệu hoán thú.”

Ericter nói những lời này là có âm mưu, y không nhìn nổi việc Shogula dùng thân phận triệu hoán thú công khai qua lại trái phải Phong Tinh, ngầm nghĩ, hẳn là nên cấp cho con thú một sừng cao ngạo kia một vài churóng ngại vật.

Có lẽ nên... Tiên hạ thủ vi cường như thế...

Từng ý niệm tà ác sôi trào ùn ục trong đầu Ericter.

“Ta muốn thu ma thú hợp với mình một chút.”

Phong Tinh nói, người khác thu phục ma thú đều là đánh giết một phen, thừa dịp ma thú bị đánh đến yếu ớt, lúc sức chống cự thấp nhất ký kết khế ước triệu hoán, nhưng hẳn không muốn như vậy.

Còn nữa, hai triệu hoán thú Luru Vân mới thu, một con thỏ và một con hamster, ngoại trừ ăn ngủ, năng lực gì cũng không có.

“Shogula và người hình như không quá hợp.”

Châm ngòi.

“Ngô...”

Phong Tinh nản lòng, hẳn có cố gắng cải thiện không khí giữa mình và Shogula lúc ở chung, nhưng hiện tại Shogula nhiều lắm chỉ nói vài câu cùng hẳn.

Một chút gió lạnh bỗng nhiên thổi vào trong áo, Phong Tinh nhin không được rét run.

“Lạnh không? Có mệt không, muốn ta công ngươi không?” Ericter lập tức quan tâm hỏi.

“Không cần, ta không mệt.”

Phong Tinh lắc đầu, hẳn cũng không phải nữ hài tử nũng nịu.

“Mệt thì nói với ta.”

Phong Tinh nghe xong lời này, ngẩng đầu nhìn nhìn Ericter.

Ericter đối tốt với hắn, tốt đến khiến hắn không có cách nào không nghĩ ngợi lung tung.

Mình có thích y không, tâm tư Ericter...

A..... Hai bên đều chưa xác định thì trước tiên vẫn bảo trì khoảng cách cái đã.

“Ngươi mệt cũng có thể nói với ta, bạn tốt cần phải giúp đỡ lẫn nhau.”

Mày Ericter hơi giật giật, không lên tiếng.

Đường càng đi càng gian khổ, trên sườn núi coi như không có đường mòn bằng phẳng, hiện tại ngóng mắt cơ hồ đều là vách đá sườn dốc, đại tuyết bao trùm, đập vào mắt đều là màu trắng, đường đá trơn trượt. Luôn luôn có gió lạnh, như gậy băng đánh vào thân người.

Quần ba kiện áo bông lớn, bọc như một đòn bánh vằn ngăn không được rét lạnh thấu xương, từ chối hảo ý của Ericter, lão đảo gian nan đi trước, mỗi trận gió thổi qua, thân thể liền ngã trái ngã phải một phen, cuối cùng sau khi đánh ba cái hất xì, bị Ericter cường áp vào một kê hở vách đá hung tợn, ép buộc nói.

“Ngao ngoãn ở đây chờ, ta đi tìm một chỗ có thể nghỉ ngơi.”

Ericter đi, Phong Tinh đứng tại chỗ chán muốn chết, không rõ vì sao phải kéo hắn đến đợi ở một khe đá bản thể này, cân nhắc có nên đổi tới một nơi thoải mái hơn hay không.

Đang do dự, thiên địa đột biến, bão tuyết gào thét kéo đến, thiên địa trong phút chốc trở thành một mảnh âm u mù mịt.

Tiếng gió nức nở gào thét, như quái vật rống giận rên rỉ giương nanh múa vuốt.

Phong Tinh kề sát vào vách đá, tận lực làm mình rút trong kê hở, gió chen lẫn tuyết vụn đánh vào trên mặt, rét như dao nhỏ cắt qua da, vừa lạnh vừa buốt.

Thời tiết trên núi cao biến đổi thật thất thường, may mà ban này không có chạy ra.

Gió tuyết đến lúc nào mới có thể dừng, Ericter có sao không?

Chờ đợi vô hạn, bỗng nhiên cảm thấy phía trước trắng một khối, gió tuyết cũng yếu bớt, như có cái gì ngăn cản, Phong Tinh nheo mắt cẩn thận nhận rõ.

“Shogula?”

Thử hỏi.

Cái bóng màu trắng chợt quảy rồi mới trả lời.

“Ngồi xuống, che mặt, trận gió tuyết này có thể đông nát da thịt.”

Là Shogula, Phong Tinh nghe lời ngồi xổm xuống, bàn tay mang bao tay da dày sờ sờ hai má.

Ác, không có cảm giác, vội vàng che lại.

“Ta đã trở về.”

Ừ ừ. Một bóng người phóng đến bên cạnh Phong Tinh, vươn tay với Phong Tinh.

“Ta tìm được một sơn động, đi!”

Bão tuyết cuộn cuộn, Ericter cũng Phong Tinh vẫn chạy rất nhanh, Phong Tinh rút trên lưng Ericter, nhìn trộm ra sau.

Shogula tựa hồ không theo kịp, phía sau không có bóng dáng nó.

Rõ là một con thú một sừng mặt lạnh tâm nóng.

*****

Một son động nho nhỏ, đại khái có thể chứa năm sáu đại nam nhân, đỉnh cao gần ba thước, góc động có mấy nhánh cây khô, giữa động có chút bụi xám, trong động rất khô ráo.

Xem ra từng có người ở đây.

Ericter quét tước sạch sẽ, nhóm lên một đồng lửa trại, gần đồng lửa lót trải hảo, lấy đồ ăn ra, nướng trên lửa cho chín, dù bận rộn cũng không quên bảo Phong Tinh cời ngoại y tiến vào ổ chăn ăn trước mấy miếng lương khô điểm tâm, ăn lúc còn nóng, quần chăn chặt một chút.

Thật chu đáo...

Phong Tinh cuộn trong ổ chăn cảm khái, lúc mới quen Ericter, khoảng thời gian ở Rừng rậm sương mù đầu đầu cũng hái quả, vẫn không phát hiện Ericter tài giỏi như thế.

“Đến, uống chút canh nóng trước cho ấm người.”

Một lát sau, Ericter bung nồi thịt thơm ngào ngạt bốc khói tới, trong nồi là súp thịt mới nấu, Phong Tinh nếm nếm, không biết bỏ vào cái gì, thơm quá.

Ericter đem đồng đồ ăn đến trước mặt Phong Tinh, bản thân lại đứng dậy đi hong khô quần áo.

Thật sự rất chu đáo...

Phong Tinh lại thâm thâm cảm khái.

“Ericter, ăn đi rồi hãy làm.” Phong Tinh gọi, một mình hán ăn thật sự rất mắc cỡ.

“Được mà, người ăn trước đi.”

Ericter không mất bao lâu, đem y phục Phong Tinh cời móc lên mấy nhánh cây cắm bên đồng lửa, lại treo ngoại y dày của mình lên, trên người chỉ chừa nội y hơi mỏng, ngồi xuống ăn cái gì đó.

“Người không lạnh sao?” Phong Tinh hỏi, hán bực mấy tảng chăn cũng cảm thấy có chút lạnh.

“Không lạnh.” Ericter trả lời, uống canh nóng.

Phong Tinh hai má phồng lên, khoảnh khắc này cảm thấy mình thật vô dụng.

Ăn uống no đủ, chuẩn bị ngủ, Phong Tinh đuổi người, bỗng nhiên nghĩ đến một việc, hỏi Ericter đang thu dọn căn thức ăn.

“Ericter, người chỉ trải một giường, người ngủ ở đâu?”

Chắc không phải ngủ chung đâu nhỉ.

“Chúng ta ngủ cùng nhau.”

Hả!!

Phong Tinh kinh ngạc hiện chữ trên mặt, Ericter đã làm xong công chuyện, tiến vào ổ chăn, còn đem một cái móng vuốt công khai gác lên eo Phong Tinh.

“Trời giá rét, dựa sát vào ấm hơn một chút!” Ericter nói, hướng Phong Tinh bên này tới gần.

Ngô...

Phong Tinh cố gắng thả lỏng thân thể cứng ngắc, trong lòng không ngừng niệm niệm cho mình mau ngủ.

A di đà phật, thả lỏng, thả lỏng, bất quá, hai nam nhân ngủ cùng nhau thôi, đây có vấn đề gì đâu, người là đồng tính luyến ái là chuyện của người, đừng tưởng người khác cũng y như người.

“Phong.”

“Cái gì?”

Mau thả lỏng..

“Ghét sao?”

“Hả?”

“Ghét ta chạm vào người như thế sao?”

Erictor nói, cánh tay khoắc lên eo Phong Tinh hơi trượt, nhẹ miết xoa bụng hắn.

“Ách....”

Nên trả lời thế nào đây... Cái bụng mới ăn căng ra, được xoa rất thoải mái, nhưng cái tay kia càng xoa càng đi xuống...

Khi bàn tay phủ đến giữa khố, Phong Tình rút cuộc nhìn không được, kinh hoàng nhảy dựng lên.

“Người... người!”

Đầu sỏ lại chống đầu nhìn lên, vẫn thong dong nhìn Phong Tình đang kinh hoàng thất thố.

“Người, người ý gì!” Mặt Phong Tình đỏ bừng lên.

“Ý của ta rất rõ ràng.” Ericter khẽ cười, nụ cười hơi vô lại. “Ta thích ngươi.”

Bình thường lúc này hẳn là phải ngồi xuống phản ứng gì đó? Chưa từng được người bày tỏ, đầu óc Phong Tinh một cục tương hồ.

“Nằm xuống, coi chừng lạnh.”

Ericter kéo Phong Tinh xuất thần xuống, đắp hảo chấn cho hắn.

“Ngủ đi! Không cần phải gấp gáp trả lời ta.”

Hắn sao ngủ được ! Phong Tình không được tự nhiên ngoáy ngoáy thân thể, lần đầu tiên có người tỏ tình, còn là một người nam nhân, một nam nhân vừa bảnh vừa mạnh vừa hiền.

“Ghét thì đẩy ta ra !”

Erictor nhẹ giọng bên vành tai Phong Tĩnh, một tay luôn dưới đầu hấn làm gối, một tay vòng qua ôm eo hấn.

Không ghét, rất thoải mái, Phong Tình có chút mơ màng nghĩ.

Rút trong ổ chăn ấm áp, dựa vào một lò sưởi *Ericet* to ấm như thế, nghe còi lửa bùng cháy ngẫu nhiên phát ra tiếng tách tách cùng tiếng gió vù vù bên ngoài, không hiểu sao làm hẩn sinh ra một chút mệt.

“Không ghét thì thử thích đi!”

 $\underline{ZZZZZZZ} \dots$

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 13

Gió ngưng tuyệt dưng, trời đã sáng.

Phong Tinh rút trong ổ chăn, biếng nhác không muốn dậy, chăn hơi xốc lên một chút, lạnh khí liền vù vù xông tới, vội vàng kéo chặt lại.

“Không muốn dây thì ngủ nhiều chút đi, dù sao cũng phải đến đây ở một tháng!”

Lời này của Ericter càng làm Phong Tinh yên tâm cuộn vào ổ chần.

Loại tâm tư an tâm này sau ngày thứ ba, lúc Ericter mang về hai khối ma hạch màu trắng cỡ nắm tay lành bệnh tỏa lãnh khí, hoàn toàn biến thành phần nợ xấu hồ tự trách.

Hu hu, hấn không muốn làm củ hũ.

Thế là hôm nay, Phong Tinh chịu rét ăn mặc chỉnh chu, thừa dịp Ericter ra ngoài tìm gỗ khô, chuồn ra.

Vì sao phải thừa dịp Ericter đi vắng mới chuồn ra? Hai ngày trước, Ericter không phải mới bày tỏ với hấn sao ? Mấy ngày nay vẫn như mẹ hiền vợ tốt, việc gì cũng ôm vào người, còn thương hay lấy ánh mắt vừa mong đợi vừa nóng bỏng nhìn chòng chọc hấn... Luôn hại hấn nhịp tim bỗng nhiên gia tốc, nếu không lên lút chuồn ra mà nói với Ericter, hấn sẽ vô cùng không được tự nhiên...

Dù sao hấn cũng có Shogula, thời khắc nguy cấp triệu hoán Shogula hộ giá là được.

Bên ngoài thời tiết âm u, tuyết trắng thăm thẳm hơi chói mắt, Phong Tinh dụi dụi mắt, cảm thấy có phần không ổn.

Lỡ đầu mặt trời ló ra liền xong đời, không kính râm, chứng quang tuyết* mà tới, tội cho mắt lắm à.

Phong Tinh gian nan bước đi trên tuyết, đôi khi dừng lại ở nơi nào đó đắp một quả cầu tuyết để đó đánh dấu, tránh cho khi trở về không biết đường đi.

Không biết đi bao lâu, ngay lúc Phong Tinh không ngừng oán giận Vực thăm băng tuyết này thế nào mà ngay cả một con ma thú cũng không lòi ra, bỗng nhiên phát hiện phía trước cách đó không xa tựa hồ có bóng người lay động, lập tức lên tinh thần vui sướng chạy tới.

Ha ha, chắc chắn là học viên mắc nạn, đi tới nhìn một cái .

Đi tới vừa thấy một nữ tử mái tóc hỏa hồng, quần áo hỏa hồng cùng hai ma thú hỏa nhiệt, thân thể thon thả của nữ tử chột lóc chột hiện giữa hai ma thú, như đang khiêu vũ, luôn tay phóng tới mấy pháp thuật hỏa hệ.

Ma thú một lớn một nhỏ, con to chừng ba thước, thân thể như tinh tinh, đầu lại giống đại cầu, toàn thân bao trùm da lông tuyết bạch, hai cánh tay dễ làm người khác chú ý, mỗi cánh tay thô to như bắp đùi, vung lên mạnh mẽ sinh gió.

Sau khi đến Vực thăm băng tuyết, Ericter có giải thích về nơi này cho hấn, Phong Tinh nhận ra ma thú này là băng quái, thể tiến hóa của tuyết quái.

Cùng băng quái kè vai chiến đấu chính là một con tuyết hồ thể tiến hóa - băng hồ, bộ dạng tuyết hồ hoàn toàn là một con chồn bạc, mà bộ dạng băng hồ hơi nhân tính hóa, chỉ sau đứng thẳng lên đi lại, chi trước có bộ dáng tựa tựa con người, mặt hồ ly mơ hồ nhìn có bóng dáng khuôn mặt mỹ nhân, trên eo còn khoác váy cây cỏ xanh tươi vĩnh viễn.

“Cần ta hỗ trợ hay không?” Phong Tinh hướng nữ tử hồng y gọi.

Nữ tử liếc Phong Tinh, thân nhiên mở miệng.

“Tùy ngươi, đừng động tới băng quái của ta.”

Hoá ra nàng ta đang thu sủng vật nga, vậy không quá rầy rầy nữ, Phong Tinh phóng một cái thủy tiễn (tên nước) hướng băng hồ, xoa tay chờ băng hồ phản kích rồi mới tự mình làm ra một cái khiên băng đón đỡ....

Băng hồ né tránh băng tiễn, lại run rẩy co rút bất động tại chỗ, ngay cả băng quái cũng đột nhiên bất động, bị nữ tử hồng y nắm cơ hội thu phục.

Phong Tinh quay đầu, bất ngờ thấy Shogula đang đứng bên cạnh mình.

Ngô... Có lần hấn không kịp triệu hoán Shogula, thiếu chút nữa táng thân trong bụng thú, Shogula từ đó về sau luôn xuất hiện đúng lúc trước khi Phong Tinh chiến đấu, làm hấn luôn không thể hảo hảo đánh một trận, hiện giờ cũng còn chưa biết trình độ mình thế nào.

Có con triệu hoán thú tri tâm lại lạnh lùng này, rõ là làm chủ nhân nhịn không được cười trộm, lại nhịn không được đau đầu.

Shogula liền lẳng lặng đứng đó, băng hồ chịu uy hiếp vô hình của thánh thú, không dám nhúc nhích, đờ ra đó chỉ có thể mặc người xâm lược.

Nữ tử hồng y huyết gió.

“Ác, thánh thú một sùng!” Hướng bên này đi tới hỏi Phong Tinh. “Đây là triệu hoán thú của ngươi?”

Híp mắt cao thấp đánh giá Shogula.

Shogula lạnh lùng liếc nữ tử, biến mất tại chỗ, áp lực uy hiếp của thánh thú tán đi, băng hồ lập tức nhanh chân chạy.

Phong Tinh sớm quen với việc Shogula đến vô ảnh đi vô tung, ngây ngô cười với nữ tử.

“Không phải, ta không biết nó.”

Nữ tử liếc xiên hấn, khinh thường hừ một tiếng, eo uốn éo xoay người rời khỏi.

Đồ ngốc, còn không biết nó hả, ai cũng nghe ra là đang giấu giếm.

“Tiểu thư, ngươi mặc ít như thế không lạnh sao?”

Phong Tinh nhin không được hỏi, y phục nữ tử hơi mỏng, người ngoài nhìn cũng cảm thấy lạnh buốt.

Nữ tử mạnh bạo quay đầu, chớp chớp mắt cười duyên.

“Ta đương nhiên lạnh rồi, ngươi giúp ta sưởi ấm được không?”

Cầm tay trái Phong Tinh nhét vào đũng quần mình.

“Tay ngươi không ấm chút nào!”

Lại kéo tay Phong Tinh ra, từ từ rời khỏi, bỏ lại Phong Tinh trừng lớn hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ kinh ngạc không thể tin được ở đó.

Hắn... hắn... hắn mới vừa sờ, đụng đến một cái cây cứng cứng nóng nóng...

Cảm giác hơi giống nam nhân, cái đồ chơi kia của nam nhân...

Vẫn ở trạng thái cương!

O O!!

*****

Ngay người nửa ngày đột nhiên hoàn hồn, vỗ vỗ hai má thanh tỉnh thanh tỉnh, tiếp tục đi loạn.

Hồi tưởng một chút, tiếng nói “nữ tử” kia hơi trầm, còn mang chút khàn đục, ban nãy nếu cẩn thận quan sát sẽ không hổ to như vậy, người xinh đẹp thế kia cư nhiên là nam, còn dũng cảm đến thế, để chứng minh giới tính bản thân, cầm tay hắn sờ...

Ngô, đừng nghĩ nữa...

Giờn cái gì nữa, trở về thôi, bụng hơi đói, Phong Tinh đi về chậm như rùa, hắn hắn là ra ngoài chưa bao lâu, Ericter còn chưa trở về nhỉ.

Đến cửa động, Phong Tinh tựa hồ lâm râm nghe thấy tiếng gì đó, nhìn trái nhìn phải không phát hiện gì khác thường, nghi là mình nghe lầm, lắc lắc đầu, cố sức chuyển dịch tảng đá ở cửa động, mở ra một cái lỗ nhỏ đủ để hắn chui vào.

Tảng đá là do Ericter cố ý chuyển đến che cửa động và chặn gió mưa.

Thanh âm mơ hồ kia hình như rõ ràng, hơi giống thanh âm ai đó đang đánh nhau hô đau a a, Phong Tinh cảm thấy hơi sợ hãi, móc móc tai, vội vàng tiến vào trong động.

“AHHH...”

Phong Tinh ngã ngồi trên đất, chỉ phía trước thét chói tai.

“Ngươi.. Các ngươi đang làm gì!”

“Đang làm gì.. Đây không rõ sao... Ân hm thật lớn...”

Hồng y nam tử mặt nhăn sượng mũi, hồng y mỏng mảnh tán loạn vắt trên người, chỗ nên che cũng không che được, cái mông trắng nõn tròn bóng đè xuống trên người băng quái, nơi kia ngậm lấy cái thứ của băng quái...

Phong Tinh vội vàng che mũi, chạy vội ra ngoài, ngồi xổm ở cửa động thờ từng ngum từng ngum.

Trời, trời ơi...

Ngốc ở đó một hồi nữa máu mũi hắn chắc chắn sẽ phun ra như vắt sữa bò.

Hiện tại đầu óc Phong Tinh chính là một bãi bùn nhão còn muốn mơ hồ hơn lúc mới được Ericter bày tỏ mấy hôm trước.

Liên cảm thấy, hôm nay mở mang tầm mắt, tựa như trời quang ngàn dặm, bỗng nhiên đánh xuống một đạo sấm đen kinh thiên động địa.

Đùng một tiếng, đầu óc liền mê muội.

*****

“Đồ ngốc.”

.....

“Hey, tiểu ngọc tử!”

.....

“Hoàn hồn!”

“Hả!”

Phong Tinh ôm đầu hô đau, hần đang vào cõi thần tiên, bỗng nhiên bị người gõ mạnh một cái phát run, đau chết hần. Rung rung ngẩng đầu muốn lên án, lại bị cái người đánh mình làm cho càng hoảng sợ.

“Ahh. Người thế nào không mặc quần áo liền ra đây!”

Vội vàng cúi đầu che mắt, phi lễ chó nhìn.

A di đà phật, hần cái gì cũng không thấy.

“Quần áo của ta rách rồi, mặc không được.”

Khẩu khí nhả bóng một chút ngưng ngừng cũng không có.

“Ta cho người, mau mặc vào!”

Phong Tinh vội vàng cúi một kiện ngoại y dày cho y, y lại không tiếp.

“Không cần, người cứ mặc đi.” Y khoát tay. “Thấy người run cầm cập như vậy, ta lấy chăn bọc là được.”

Phong Tinh mặc vào ngoại y dày, nam tử kia xách chân đi tới, chọc chọc Phong Tinh.

“Người là pháp sư thủy hệ sao, làm ra chút nước để ta tắm rửa.” Dem chân ném xuống đất. “Chăn này dơ rồi, người vứt hay giặt?”

“Người làm dơ, người bảo ta giặt?”

Phong Tinh tức giận, cái chăn mềm mại xinh đẹp của hần dính rất nhiều chất lỏng màu trắng quái quái.

“Đồ của người đương nhiên người giặt!” Nam tử nói đương nhiên.” Nước đầu nước đầu, trên người ta đều là thứ gia hỏa kia bắn ra.”

Phong Tinh đỏ mặt, thi pháp ngưng tụ hơi nước trong không khí hình thành bọt nước, bọt nước hợp thành một quần nước lớn treo ở không trung, nhắm mắt lại dùng tinh thần lực khổng lồ làm nước phun như vòi hoa sen rắc vào trên người nam tử. Trời đông giá rét lại tắm nước lạnh, nam tử vừa tắm vừa hát lại tuyệt đối không sợ lạnh.

Quáng tuyết : chứng bệnh, khi cường độ ánh sáng mãnh liệt phản chiếu lên mặt tuyết kích thích mắt làm cho mắt bị đau, sợ ánh sáng, chảy nước mắt, nghiêm trọng có thể làm mù mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Gột rửa xong, nam tử lặn vào trong động, cũng gọi một tiếng.

“Tắm hảo, không cần ngâm.”

Thu hồi tinh thần lực, Phong Tinh không cam lòng liếc cái chăn trên mặt đất, mặc niệm 'Erictor trở về sẽ giặt người thôi !', rồi theo vào động.

“Có đồ ăn không, bụng ta rất đói!”

Nam tử oa trong ngực băng quái coi như chăn giường hướng Phong Tinh ồn ào.

“Không!” Phong Tinh tức giận trả lời. “Có cũng không cho người!”

Rõ là mặt dày siêu cấp, chiếm động của hần, làm dơ chăn của hần, sai khiến làm này làm nọ, còn đòi hần đồ ăn.

“Ngươi sao lại là kẻ không biết thương hương tiếc ngọc như thế!” Nam tử oán giận.

“Ngươi cũng không phải nữ nhân.” Một đại nam nhân.

“Không phải nữ thì sao, chẳng lẽ chỉ có nữ nhân mới có thể khiến người ta thương tiếc.” Nam tử nói, cư nhiên xốc chân lên đứng dậy, trần trụi dựa vào trên người Phong Tinh. “Chẳng lẽ ta không xứng để người ta yêu mến?”

Đôi mắt hoa đào thật to chớp chớp, mị nhân long lanh lúc này cư nhiên có chút cảm giác ngại thẹn.

“Ngươi, ngươi đừng tới gần ta.” Phong Tinh đẩy y ra, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. “Y phục cũng không mặc liền dựa vào ta như thế, ngươi không biết xấu hổ.”

“Còn rất ngại thẹn, cư nhiên đỏ mặt.”

Nam tử áp bả vai Phong Tinh không thể động, còn cười đùa lấy ngón tay nâng cằm Phong Tinh.

“Tiểu ngọc tử, vừa mới thấy ta giao phối cùng ma thú, ngươi không có gì muốn hỏi sao?”

Giao... Giao phối... Khục khục...

“Không, không có gì hỏi.” Phong Tinh lấp bắp.

Kỳ thực là rất muốn hỏi, hỏi hành vi như y ở đây phổ biến sao, ở đây làm... Thú giao... Mọi người là thấy không lạ nhưng vẫn phi nhỡ còn thiên lý bất dung, có liên quan tới tổ chức ngầm nào không, chẳng hạn như Sex club rất thịnh hành ở thế kỷ 21.

Khục khục khục... Thế kỷ 21 hẳn chưa từng gia nhập bất cứ Sex club nào, hẳn chỉ biết thôi!

“Không chán ghét sao? Không cảm thấy... Ghê tởm sao?” Móng tay nhọn nhọn của nam tử nhẹ nhàng cạo từng cái trên cổ Phong Tinh, chọc đến lông tơ Phong Tinh dựng thẳng.

“Ách, không...”

“Nói thật sao.” Đầu ngón tay đâm đâm hầu kết Phong Tinh.

Ý vị uy hiếp mười phần.

“.... Hơi tò mò...”

“Tò mò?” Tay nam tử dừng một chút. “Có gì tò mò?”

“Vừa thấy thì hơi tò mò, ta còn tưởng nơi này không có thú giao.”

“Thú giao? Rất hình tượng!” Nam tử ngồi xổm xuống, tay còn ép trên vai Phong Tinh, đối diện cùng Phong Tinh. “Ngươi thấy chuyện này, lại không kinh hãi, trước kia từng gặp qua?”

Gặp qua không ít, ở thế kỷ 21, bất cứ Sex Party nào đều có thể gặp qua một hai cái.

“Đây cũng không phải chuyện quá hiếm lạ.” Phong Tinh than thở.

“Ta nhập học mười bảy năm, nhưng lần đầu thấy một kẻ vô tình bắt gặp nói đây không hiếm lạ.” Nam tử buông Phong Tinh ra lùi về ngực băng quải.

“Mười bảy năm?” Phong Tinh hoài nghi nhìn y.

Tiểu tử này nhìn thế nào bộ dạng cũng không quá hai mươi...

“Công tử ta năm nay ba mươi hai.” Nam tử nhắc chân bắt chéo, đắc ý dào dạt nói. “Thế nào, trứ nhan hữu thuật nhĩ!” Kéo nhẹ da mặt non mềm.

Thật nhìn không ra.

Ba mươi hai trừ mười bảy, mười lăm tuổi liền xuất đạo, tiểu chính thái...

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 15

“Nếu là đồng loại...” Nam từ dưới người, đánh một cái ngáp. “Vậy chúng ta hảo hảo ở chung đi, ta là An Nhiên, an đồn (thu xếp), nhiên hậu (về sau), ngươi?”

“Phong Tinh, lá phong, tình cảm”

Hắn cứ như vậy có thêm một bằng hữu? Quái dị!

“Tiểu Tinh Tinh, ta đói bụng, tính sao?” An Nhiên ổng ẹo.

“Ngươi có thể gọi ta Phong hoặc là Phong Tinh, đừng gọi Tiểu Tinh Tinh, ổng muốn chết.” Người nghe thấy không ngừng nổi da gà. “Đói bụng thì tự mình đi tìm đồ ăn.”

“Ta trở về rồi.” Ericter bỗng nhiên vác một bó củi chui vào.

“Ericter.” Phong Tinh vui sướng nghênh đón.

Ericter để củi xuống, nhẹ hôn xuống trán Phong Tinh, cười sùng nịch nói.

“Trên đường tình cờ gặp một bằng hữu hàn huyên, về trễ, đói bụng không? Lập tức có đồ ăn.” Động thủ bắt đầu làm cơm.

“Ha ha.....” Phong Tinh ngây ngô che mặt cười, quá chu đáo.

“Vị này là bằng hữu của ngươi?” Ericter hình như lúc này mới phát hiện An Nhiên.

“Ngô.” Phong Tinh gật gật đầu, xem như vậy đi...

An Nhiên trái lại xưa nay thành thực, tùy tiện tự giới thiệu.

“Xin chào, ta là bạn tốt An Nhiên của Tinh Tinh, rất vui được biết ngươi.” Quảng một cái mị nhãn thật to.

“Xin chào, ta là Ericter.” Ericter không để ý cách xưng hô “Tinh Tinh” chói tai này, thản nhiên bắt tay cùng An Nhiên, không cảm không động với làn sóng thu vô duyên vô cớ bay tới.

“Nếu đều là bằng hữu, vậy cùng nhau ăn cơm đi.” Đánh giá An Nhiên nửa thân người quang lóa dưới cánh tay quần chần giường, lại hỏi. “Ngươi không lạnh?”

“Lạnh, ta rất lạnh, không có quần áo mặc.” Mỡ lớn mắt già bộ thành bé thỏ trắng đáng thương.

“Ta đưa đồ cho ngươi mặc nhé.” Ericter lấy ra mấy món y phục từ hư không ném cho An Nhiên, rồi mới tiếp tục làm.

Đội An Nhiên ăn mặc chỉnh tề, Phong Tinh tới gần kéo y đến kề tai nói nhỏ.

“Ngươi thế nào có thể đá lông nheo bừa bãi!”

“Hắn là người yêu của ngươi?”

“Ngô... Không...” Còn chưa chấp nhận...

“Vậy ngươi thăm mền hắn?”

“Hả? Mối không có!”

“Vậy ngươi tức cái gì?” An Nhiên liếc hắn. “Cũng không phải người yêu, ngươi lại không thăm mền, ta bày tỏ với hắn ngươi bức làm gì?”

“.....” Hắn thấy khó chịu!

“Ericter...” An Nhiên nhắc cảm hip mắt nhìn lom lom Ericter bận rộn, như đang chăm chú một khối thịt mỡ ngon lành.” Bộ dạng không tồi, thân hình cao lớn, còn có thể làm việc nhà, tiếng nói rất mê người, đối với kẻ khác cũng rất ôn nhu, có thể mở không gian thứ nguyên, vậy chứng tỏ năng lực cũng rất mạnh.”

“Ngươi tính cái gì?”

Phong Tinh bỗng nhiên có dự cảm bất hảo.

“Ta đang xem xét. Ta giao phối cùng ma thú là vì kê kê ma thú to, có thể làm ta sáng khoái thôi.” Cánh môi đỏ mọng thanh tú của An Nhiên phun ra chữ

quả thực bất nhả.” Người này thoát nhìn rất xuất sắc, không biết tình hình phía dưới thế nào.”

Mặt Phong Tình bá một cái xệ xuống, chuyển đến bên cạnh Ericter, giật nhẹ ống tay áo y.

“Đói lắm hả? Canh lập tức xong ngay, người ăn chút gì đó khác trước đi.” Ericter cười cười xoa xoa đầu Phong Tình.

“Người lấy y phục mình cho hấn làm chi!” Phong Tình chất vấn.

“A?” Ericter ngẩn người. “Hấn lạnh thì cho hấn mặc.”

“Người có thể cho hấn mặc quần áo của ta, sao nhất định phải lấy của người.” Phong Tình tức giận.

“Người à, cũng không nghĩ lại coi bản thân mình mang theo bao nhiêu quần áo. “Ericter bật cười. “Trên người người lại mặc gần một nửa số quần áo mang đến, lấy y phục của người cho hấn, vậy người mặc cái gì?”

“Ta.. Ta mang theo rất nhiều y phục!”

“Mặc cũng rất nhiều, cánh cụt con sợ lạnh. Hơn nữa, y phục người quá nhỏ.”

Phong Tình không nhịn được lại cẩn thận quan sát An Nhiên.

Đáng ghét, An Nhiên cư nhiên cao hơn hấn nửa cái đầu!

“Hào, đến ăn nào!” Ericter gọi.

An Nhiên nhanh chóng bay lại.

“Ericter, người có người yêu chưa?”

“Người yêu?” Ericter nhìn Phong Tình, thu mày. “Hiện giờ... Chưa!”

Phong Tình bĩu môi, nội tâm cực kỳ khó chịu, liếc An Nhiên.

“Người hỏi cái này làm gì?”

An Nhiên không đáp, uống canh hắc hắc cười âm hiểm.

Buổi tối ngủ lại xảy ra nhốn nháo, An Nhiên về mặt vô lại, ồn ào đại loại ta không có chỗ ngủ sẽ đông chết, Tiểu Tình Tình người một mình đắp nhiều như vậy không ngại chia cho ta một một chút được không. Đợi Phong Tình bắt đắc dĩ kéo mấy cái chăn cho hấn, hấn lại ồn ào, mới có mấy cái chăn thôi buổi tối vẫn sẽ rất lạnh, Ericter người ngủ cùng ta giúp ta làm ấm ổ chăn được không.

“Không được, không được.” Phong Tình phản nộ.

Mặt dày siêu cấp đáng ghét!!!

“Người còn không mau ngủ?”

Vườn chân đá đá Ericter nhìn điên. Còn không ngủ, thật muốn cùng gia hỏa này ngủ chung?

Ericter nằm xuống, Phong Tình lập tức kéo chăn đắp. Ngăn trở ánh mắt tìm tòi của An Nhiên.

Ericter trong ổ chăn, nghe thấy tiếng hít thở thô nặng của Phong Tình, bật cười.

“Phong, đừng đắp như vậy, sẽ khó thở.”

Phong Tình không hé răng, chuyển thân thể, lưng đối với y.

Ericter duỗi tay ra, ôm thân thể Phong Tình lại, in một cái hôn lên chóp mũi hấn.

“Phong ghen vì ta, thật vui.”

“Quý mới ghen vì người.”

Phong Tình vịn vịn thân thể, lại tránh không được cái ôm của Ericter.

“Người buông ra.”

Ericter còn lâu mới ngoan ngoãn buông ra, cúi đầu, hôn cái miệng bĩu lên của Phong Tình.

“Ngô ngô...”

Ngươi ngươi ngươi, ai cho ngươi hôn miệng ta....

Bất đồng với cái hôn hai má chuồn chuồn lướt nước thường ngày, Ericter một tay gắt gao chế trụ gáy Phong Tình, một tay xiết chặt quanh vòng eo hắn, lưỡi tàn sát bừa bãi trong miệng Phong Tình, thăm dò, đoạt lấy không khí trong miệng Phong Tình, dẫn dắt cái lưỡi thom nhỏ né tránh cộng vũ cùng mình.

Thật lâu sau mới buông ra, Phong Tình toàn thân vô lực, từng ngum từng ngum thở, Ericter chu đáo xốc chấn lên, Phong Tình thở hổn hển, phát hiện An Nhiên đang chống đầu nghiêng ngả nhìn mình, mặt đỏ lên, rút vào trong chăn, mặc Ericter khuyên thế nào cũng không chui ra.

Ngày hôm sau...

“Ồi chào....”

An Nhiên rung đùi đắc ý miệng lúu rúu lúu rúu.

“Ngươi làm cái gì?” Phong Tình trừng An Nhiên.

“Hừ hừ!” An Nhiên một đôi mị nhãn liếc nghiêng hắn. “Hôm qua hỏi người nào đó, người nào đó nói Ericter cũng không phải là người yêu của hắn, mình với Ericter cũng không có ý, hừ hừ hừ...”

“Nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì!” Phong Tình nói, tiếng nhỏ nhỏ, mãi miết không muốn để ý đến hắn.

“Giả ngốc cái gì, ta cũng sẽ không giành nam nhân với ngươi.” An Nhiên vỗ vỗ bả vai Phong Tình. “Vợ bằng hữu không thể trêu được, ta là người rất có chừng có mực.”

Vợ? Ha ha... Phong Tình không khỏi ngây ngô cười, chữ “Vợ” này không ngừng lóe lóe hiện hiện.

“Chỉ cần để ta chơi thánh thú một sừng kia là được.”

Thánh thú một sừng? Phong Tình lập tức thu hồi tâm tư, cảnh giác nói.

“Ta không biết thánh thú một sừng gì cả!”

“Đừng keo kiệt như thế!”

An Nhiên trách hắn không đủ nghĩa khí.

“Cũng đâu có ăn cắp của ngươi, chỉ mượn chơi thôi, ta còn chưa làm cùng thánh thú một sừng, muốn ném chút tư vị của nó, ta biết đúng mực, sẽ không ba hoa khấp chồn.”

“Không được!” Phong Tình bốc hỏa xoay lưng với An Nhiên.

Shogula thuần khiết cao quý như vậy, hắn bảo hộ còn không kịp, sao có thể để cho người khác làm bẩn, hơn nữa thánh thú một sừng là có cánh, Shogula không có cánh, vẫn chỉ là thú một sừng thôi, hắn không muốn làm Shogula tái đánh chủ ý.

“Quý keo kiệt!”

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Ba người liền sống cùng nhau như thế gần nửa tháng, An Nhiên thường hay kéo kéo chỉ chỉ về hướng Ericter, chọc Phong Tình không ngừng ném ánh mắt xem thường, Ericter thì ôn hòa sùng ái Phong Tình trước sau như một.

Một ngày nọ, Phong Tình đang ngủ ngon bỗng nhiên cảm thấy chân giật giật, rồi mới nghe một trận lạnh buốt, giá rét thổi bay hơn phân nửa con buồn ngủ, mơ mơ màng màng thấy Ericter đang mặc quần áo.

“Ericter sao lại dậy sớm như thế, không ngủ nữa sao?”

“Ta ra ngoài chút, ngươi tiếp tục ngủ đi.” Ericter xoa xoa hai má Phong Tình.

“Đi làm gì?” Phong Tinh không đồng ý có lẽ, kéo lấy gấu quần y.

“Ta đi săn chút ma thú về.”

“Săn thú?” Phong Tinh lập tức tỉnh người. “Ta cũng muốn đi!”

“Ngươi không ngủ nữa?”

“Không ngủ!”

Phong Tinh nhanh chóng đứng dậy mặc đồ, mấy ngày nay ngoại trừ ngẫu nhiên cãi vả với An Nhiên, thời gian khác không phải ăn chính là ngủ, nếu không vận động cũng sắp thành heo.

“Được, săn thú, ta cũng đi!” An Nhiên bật mạnh lên, cư nhiên đã ăn mặc chỉnh tề rồi.

“Không phải ngươi đang ngủ sao?” Phong Tinh trùng y, đáng ghét, luôn quấy rầy hấn một mình ở cùng Ericter.

“Từ lúc Tiểu Ter Ter đứng dậy, ta liền tỉnh táo!” An Nhiên nhếch mày, xoay hướng Ericter cười quyền rũ. “Ter Ter, ngươi muốn săn ma thú để làm gì? Làm vật cười? Triệu hoán thú? Hay săn giết đơn thuần?”

Không phải ma thú nào cũng có thể làm vật cười.

Cái gì Tiểu Ter Ter, ớn muốn chết! Phong Tinh oán thầm.

“Săn để ăn.”

“Hà?”

An Nhiên cùng Phong Tinh đồng thời sùng sốt.

“Ăn? Cũng không phải không có đồ ăn, còn muốn đi săn phiền toái như vậy để làm gì?” Phong Tinh khó hiểu, có thể nào để làm món dã ngoại?

“Đồ ăn cũng sắp hết.” Ericter bắt đầu dĩ cười nói. “Trường cũng chỉ cho mang lương thực nửa tháng thôi, cho nên thức ăn của hai chúng ta cũng chỉ đủ một người bình thường ăn một tháng không nhiều không ít, mà Phong mang phần lớn là đồ ăn vặt, tới tuyết sơn cũng chỉ lo ăn ngủ như bé heo, đồ ăn vốn không đủ lại cho thêm một con heo sữa An, ăn cho tới hôm nay đã là cực hạn.”

Heo sữa An??? An Nhiên vỗ tai, là nói mình? Y làm sao như con heo được, rõ ràng là một con mèo nhỏ tính tể tao nhã! Run run tai, đem ba chữ kia hát xuống, hát xuống.

Nga, cũng quên cái này! Đồ ăn vốn không đủ, hơn nữa An Nhiên này đương nhiên ăn chực, lại càng không đủ. Phong Tinh khinh thường liếc An Nhiên, xem thường kẻ ăn chực, quay đầu, giặt nhẹ ống tay áo Ericter, về mặt mong đợi.

“Đi thôi, đi thôi, mang gia vị theo, chuẩn bị săn thú làm món dã ngoại luôn, như vậy cũng không tồi!”

“Hảo.” Ericter đương nhiên chiều hấn.

“Đi nào! Heo sữa An!” Phong Tinh kêu to.

Cố gắng quên mình lại mới bị kêu heo sữa.

An Nhiên ra sức trừng hấn, tai liên tục run run.

*****

“Ma thú trên Vực thẳm Băng tuyết có không ít, Tuyết hồ thịt mềm, nhưng mùi gắt, nấu nướng không tốt, Tuyết quái thịt quá thô ăn không ngon, Phác ngư xương quá nhiều, Quang thiêu thú thịt lạnh ngắt, Nhị thú nóng lại ăn không ngon, long quy.... Long quy không tồi, chính là phải dùng nhiều công phu một chút, long quy quá bổ, cũng không nên ăn nhiều...”

Ba người hành tẩu trên tuyết, Ericter tinh tế ngậm ngậm niệm niệm.

“Băng hồ, Băng quái không ăn được sao?” An Nhiên hỏi, tiến hóa thể, mùi vị hấn là rất tốt.

“Ta không đề xướng ý tưởng săn ma thú tiến hóa vì có trí thông minh hay ngoại hình giống người dễ ăn.” Ericter lắc đầu. “Như thế làm ta cảm thấy đang ăn đồng loại.”

Phong Tinh một bên đồng ý gật đầu, An Nhiên chớp chớp mắt, còn nói.

“Long quy chính là ma thú cấp thánh thú đặc biệt cường đại, ngươi cư nhiên chỉ nói phải dùng nhiều công phu một chút, vậy năng lực ngươi chắc chắn rất mạnh!”

Ericter thần bí cười cười, không đáp.

Không có được đáp án của Ericter, An Nhiên ngược lại hỏi Phong Tinh.

“Này, nam nhân của ngươi rốt cuộc có năng lực thế nào?”

Phong Tinh nhìn nhìn An Nhiên, lại ngó ngó Ericter, đem An Nhiên kéo qua một bên nói khẽ.

“Ngươi phải hỏi ‘Bà xã của ngươi có năng lực thế nào’ mới đúng!”

An Nhiên trừng mắt, cao thấp đánh giá Phong Tinh, cười cười bốn cọt, sờ sờ cằm, nheo nheo mắt, gật gật đầu.

Hai người trở về vị trí cũ.

“Khục khục khục!” An Nhiên làm thanh cổ họng, “Tiểu Tinh Tinh à, bà xã ngươi rốt cuộc lợi hại tới bao nhiêu?”

Chữ “Bà xã” ngữ khí đặc biệt tăng thêm.

“Dù sao cũng lợi hại hơn ngươi rất nhiều!” Phong Tinh nhếch miệng, cười đến vô cùng đắc ý.

“Thiết”

Tuyên bố quan hệ gì đó, dùng người xong cư nhiên không trả thù lao.

An Nhiên không biết, kỳ thực Phong Tinh cũng thật sự không rõ thực lực của Ericter.

Hai người đùa giỡn chọc cười Ericter, quét quét chớp mũi nhỏ nhỏ của Phong Tinh.

“Cố ý chạy qua một bên nói, nghĩ sao mà cho rằng ta không nghe?”

“Ngươi nghe được?” Phong Tinh cuống cuống.

Từ sau khi hai người lần đầu tiên hôn nhau vào buổi tối ngày An Nhiên tới, quan hệ cả hai dần dần rõ ràng, chỉ thiếu nói ra ngoài miệng. Mà Phong Tinh nghiễm nhiên đã tự cấp cho mình thân phận “Ông xã của Ericter”, bất quá chưa bao giờ dám nói ra miệng, chỉ có thể mượn miệng An Nhiên cho đã nghiễn.

Lộn xộn!!! An Nhiên cảm thán như vậy có tiến bộ.

Hôn nhẹ cái trán nhắn sạch của Phong Tinh, Ericter cười rất có thâm ý.

Xem ra Phong đã chuẩn bị tốt tư tưởng.

Cơm chín rồi, y cũng nên mở ra ăn.

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Cuối cùng, ba người quyết định bất cá, dù sao bây giờ còn sớm, thời tiết cũng không tồi, đoán một hồi nữa sẽ không có đại phong đại tuyết, bàn bạc hảo tìm một hồ tuyết phá băng bất cá, chậm rãi phá băng, toàn bộ coi như chơi trò chơi.

Phong Tinh giỡn ác nhất, bắt đầu là triệu hồi Shogula ra, muốn vừa cười lên người Shogula chạy trên băng, vừa phóng ra thuật đóng băng đông lại lỗ hổng chân giẫm ra, dù sao Shogula tốc độ nhanh, một cước đạp xuống mặt nước cũng có thể nhanh chóng nhảy lên, hấn còn chưa từng cười Shogula.

Bất quá, mưu kế này lúc Shogula vừa xuất hiện liền bị biết tởng, bị Shogula nhìn bằng con mắt hình viên đạn, sau đó mặc hấn triệu hoán thể nào Shogula cũng không phản ứng.

Bất đắc dĩ, hấn chỉ có thể dùng chân mình đạp, băng quá dày, đạp không vỡ, tính bướng bỉnh bắt đầu, nhảy lên nhảy xuống trên băng, trượt chân, để Ericter tiếp được, đến kiss một cái, An Nhiên bên cạnh nhìn qua, phóng hỏa đốt dưới chân hai người, băng bị đốt tan ra lại đông lại dày hơn, Ericter thật

ranh ma, Phong Tinh lại vui vẻ, cùng An Nhiên chơi trò ngươì quăng lửa ta ta chọi bằng ngươì, cũng không sợ chân bị đóng băng, dù sao vẫn có Ericter hộ giá.

Đội lúc hai ngườì chơi mệt, ngồi phịch trên đất thờ hồng học, bỗng nhiên ngườì được một mùi thịt nướng, nhìn lên, hoá ra Ericter ngay lúc hai ngườì chơi đùa đã bắt mấy con cá rồi nhóm lửa lên, cá đã được mổ bụng đang nướng trên giá, hương bay bốn phía, heo sữa An hướng Phong Tinh muốn có quyền bầu bạn với Ericter, không được, còn kèm theo một cái nhìn xem thường.

Ấn no, Ericter hỏi Phong Tinh muốn đi dạo chung quanh hay không, Phong Tinh vui vẻ gật đầu, kỳ đà An siêu bự cũng muốn đi vô giúp vui.

“Ngươi cứ trở về đi, coi giữ chỗ ở, đừng để cho ngườì khác chiếm.” Ericter cười khê nói, trong mắt từng trận hàn quang quán kỳ đà An có ý nghĩ muốn chết.

“Đi đâu chơi?” Phong Tinh vẻ mặt mong đợi, khó có dịp kỳ đà An vắng mặt, nên hào hào chơi chơi.

“Theo ta.”

Cầm tay trái Phong Tinh lên như đối diện với công chúa cao quý, in lại một cái hôn, Phong Tinh sừng sốt, khuôn mặt nháy mắt nở đỏ, choáng váng tùy ý Ericter kéo đi.

Hồ tuyết dựa vào một quả núi nhỏ, vậy sau núi nhỏ là núi lớn, Ericter ôm ngang Phong Tinh thi triển thuật bay lơ lửng, hướng núi lớn bay đi, tốc độ nhanh chóng, bay qua núi lớn, sau núi là vực đá, Ericter không nhanh không chậm hạ xuống, Phong Tinh vùi đầu trong ngực Ericter, bên tai có tiếng tim đập cùng nhiệt độ cơ thể ôn nhu làm hần hơi buồn ngủ.

“Phong, tới rồi.”

Ericter buông Phong Tinh, Phong Tinh run run vì lạnh, rời khỏi lồng ngực ấm áp hại hần hơi có chút mất mát.

Vực không tối tăm như Phong Tinh nghĩ, ngược lại là một mảnh trong vắt, đáy vực là một hang động rất lớn, trần hang treo nhiều sợi băng nhũ nho nhỏ, một hồ băng chiếm một mảnh lớn, băng thiên tuyết địa, rất đẹp nhưng nhìn từ trên Vực thăm Băng tuyết đều là cảnh sắc trời băng đất tuyết, vừa chơi tuyết có chút mệt, Phong Tinh cũng không kinh hỉ quá nhiều.

“Ngươi sao lại đến đây? Ngươi đến tuyết đối không phải chuyện tốt!”

Thanh âm đột ngột vang dội như sấm nổ tung trong vực thăm trống trải, theo sau là tiếng băng tảng ngoài rãnh rắc rắc nứt ra, cuộn cuộn hướng lên trên như suối phun, lật một trận, mặt hồ bỗng nhiên thoát ra một đôi mắt to, rồi mới là một cái mồm bự kinh dị.

“Oa!” Phong Tinh hoảng sợ.

“Ra nhanh một chút đi, muốn để lại nửa cái đuôi thì đừng ra!” Ericter hơi nổi cáo.

“Rời rồi!” Mồm bự mở mở, cái quái gì đó di động đi lên.

Oa, cá sấu lưng đội mai rùa, thật xấu!

“Cái đuôi lưu lại một đoạn nhỏ, ngươi có thể đi.” Ericter nhú mày khoát tay.

Rùa lai cá sấu nhìn như trùng mắt bắt đắc dĩ, vẩy vẩy cái đuôi, cái đuôi hảo hảo bỗng nhiên mất một đoạn nối, rút đến trước mặt hai ngườì, rùa lai cá sấu lại chìm xuống.

Đoạn đuôi này đối với cả cái đuôi mà nói chỉ là một khúc nhỏ, nhưng kỳ thực cũng tới gần một thước, ú ú bự bự.

“Đó là cái gì?” Phong Tinh tò mò.

“Long quy, một loại ma thú sống rất lâu, thịt rất bổ.”

Ericter không phản ứng với đoạn đuôi ứ máu loãng, tìm một tảng đá lớn bóng loáng, sấy khô băng tuyết bên trên, ngồi lên, vẩy tay về phía Phong Tinh.

“Đến.”

Phong Tinh đi qua, chọc chọc bả vai Ericter.

“Ngươi rốt cuộc học mấy loại hệ ma pháp nguyên tố? Vừa mới hong khô tảng đá, cái dùng chính là hỏa hệ, ngươi không phải học lôi hệ sao, ngươi còn biết đóng băng của thủy hệ, thuật bay lơ lửng bên phong hệ, người bình thường học hai loại nguyên tố hệ cũng không dễ dàng gì, ngươi học bốn?”

Nguyên tố hệ thủy, hỏa, phong, lôi, thổ, quang minh, hắc ám là nguyên tố chính, triệu hoán, không gian, tự nhiên, vong linh là bốn hệ đơn độc. Tương hỗ giữa các nguyên tố hệ hoặc ít hoặc nhiều có hỗ trợ hay khắc chế, như nước với lửa bất dung, pháp sư thủy hệ đầu óc không hồng cũng không thử học hỏa hệ ma pháp, lỡ như bất cẩn để hai nguyên tố nước lửa tương khắc bạo lên liền xong đời.

Người bình thường thì chuyên một môn nguyên tố hệ, học thêm một môn triệu hoán hay không gian hệ. Đương nhiên, hệ lấy làm phụ trợ là chính, mà vong linh hệ quá mức tà ác, người tu không nhiều lắm. Nếu muốn đem một môn ma pháp tu hảo cần tiêu phí rất nhiều tinh lực thời gian. Tựa như các đại pháp sư nổi danh trên thế giới, người nào không râu bạc một bó to, còn kém nữa cái thân chưa lết tới quan tài, trên cơ bản không ai chọn tu tam hệ hay hơn tam hệ, pháp thuật không thường xuyên luyện sẽ thụt lùi. Đừng nói ba loại nguyên tố hệ, vừa mệt vừa nguy hiểm.

Phong Tinh thật sự rất tò mò, Ericter biết lời hệ, thủy hệ, hỏa hệ, phong hệ, hơn nữa bộ dạng cũng rất thành thạo, long quy xấu xí kia, An Nhiên nói nó chính là cấp thánh thú lợi hại, nhưng hình như rất sợ Ericter, đối với Ericter nói gì nghe nấy, khó hiểu. Bỗng nhiên cảm thấy mình một chút cũng không hiểu rõ Ericter.

“Chậm rãi nghe ta nói.” Ericter ôm chầm Phong Tinh, hôn nhẹ lên trán. “Trước khi nói, phải hỏi người chút chuyện.”

“Àn?”

“Người...” Ericter có chút chần chờ, nhưng vẫn hỏi. “Người đối với vong linh... thấy thế nào?”

“Vong linh?”

Phong Tinh suy nghĩ, hẳn chưa thấy qua vong linh, chỉ xem qua miêu tả trên sách, sách nói, vong linh phân hai loại, một loại là sinh vật sau khi chết vẫn có chấp niệm mãnh liệt mà hình thành, là “vật thể” nằm giữa ranh giới sống chết. Nói nó ở giữa ranh giới sống chết là vì nó không có dấu hiệu sinh mệnh của sinh vật sống, không thân thể, hơi thở, nhịp tim, nhiệt độ cơ thể, không cần ăn ngủ; nói nó đã chết, nhưng nó lại có tư tưởng, có thể suy nghĩ. Một loại khác là linh hồn hay thân thể sau khi chết đi bị pháp sư vong linh cầm cố thao túng, không có năng lực suy nghĩ, chỉ có thể nghe lệnh pháp sư vong linh.

Vong linh à.... Hẳn chưa từng ở chung với vong linh, có thể thấy thế nào? Đọc miêu tả trong sách, hẳn cảm thấy tựa như cổ sự ma quỷ lưu truyền từ cổ chí kim ở Trung Quốc.

“Thế nào?” Ericter khẩn trương thúc giục hỏi.

“Ngô.... Thấy không có gì!”

“Không có gì?” Thế nào lại là đáp án này?

“Vong linh là vong linh, ta là ta, ai cũng không cản trở ai, ta có thể thấy có cái gì?”

“Không chán ghét sao? Vong linh rõ ràng là thứ đã chết, thế nào còn có thể không sống không chết tồn tại?” Ericter hơi kích động.

“Không chán ghét.” Phong Tinh lắc đầu. “Ngài René Descartes đã nói “Ta tư duy vậy ta tồn tại”, chỉ cần có suy nghĩ, vậy bất kể nó lấy hình thức gì tồn tại cũng đều có lý lẽ, chúng ta không thể kỳ thị chúng. Vong linh do pháp sư vong linh tác quái mà hình thành thì chúng ta càng không thể kỳ thị, vì biến thành vong linh không phải do chúng nó tự nguyện, chúng nó cũng rất đáng thương.”

“Quan niệm của người cũng không giống họ.” Ericter thâm thâm nhìn hẳn, trong mắt chợt hiện nghi hoặc. “René Descartes là ai?” Ta tư duy vậy ta tồn tại, rõ là tư tưởng mới lạ.

“Một vị vĩ nhân đã chết rất lâu.”

“Sao lại chết?”

“Hả?”

Phong Tinh ngậm ngẫn cả người, hẳn chỉ biết câu “Ta tư duy vậy ta tồn tại” cùng ngài René Descartes là một vĩ nhân, cái khác thì mù mịt, càng không biết René Descartes chết thế nào, nếu là một vĩ nhân, vậy hẳn là sống thọ và chết tại nhà, mỉm cười ra đi nhỉ?

“Không biết sao?”

Quên đi, tám phần là vì tư tưởng quá mới lạ mà ngay từ đầu bị giáo hội ánh sáng bảo thủ xử lý theo kiểu phản tử dị đoan, nếu không y sống lâu như vậy, sao lại chưa từng nghe qua một nhân vật số một như thế.

“Người thật sự không chán ghét vong linh?” Xác nhận lại một cái.

“Thật sự không chán ghét.” Cứ hỏi cái này để làm gì. “Người rất ghét sao?”

“Không.” Ericter không dừng được nhếch miệng, ôm chặt lấy Phong Tinh, ghé vào tai hẳn thổi khí. “Ta thế nào lại chán ghét chính mình.”

“Cũng không phải hỏi người có chán ghét mình không, ngô... Nhẹ chút!” Xiết đến hẳn khó thở.

Ericter nói lòng.

“Ta là vong linh.” Nói rất khê rất nhẹ.

“Ách.” Phong Tĩnh ngẩn người, chột trắng mắt nhìn y.

“Trò đùa này cười không nổi, đổi cái khác đi.”

Ericter nháy mắt lại ôm chặt Phong Tĩnh. “Cái này không phải nói đùa!”

René Descartes : http://vi.wikipedia.org/wiki/Ren%C3%A9_Descartes

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Phong Tĩnh trừng y, đem tay trái phủ lên ngực trái Ericter.

“Còn nói không phải đùa, nơi này của ngươi rõ ràng có nhịp tim, có nhiệt độ...”

Biểu tình dần biến thành kinh ngạc, nhịp đập hữu lực cảm thấy dưới tay bỗng nhiên biến mất, nhiệt độ ẩm áp cũng đang giảm xuống cấp tốc.

Ericter buông tay, tay phải cắt ra một đường trên cổ tay trái.

“Ngươi làm gì vậy!”

Phong Tĩnh kêu lên sợ hãi, giật lấy tay trái y ngăn cản y tự tàn, nhìn cổ tay, cả kinh mở lớn miệng, thương khẩu không chảy máu, trong vết cắt là vật thể huỳnh quang nhàn nhạt gần tím đậm, thương khẩu khép lại rất nhanh, không quá một hồi ngay cả vết sẹo cũng tan biến.

“Nhịp tim, nhiệt độ đều có thể giả mạo.” Ericter nói, đứng lên.

Phong Tĩnh lại mở to mắt một lần nữa, Ericter trước mặt bỗng nhiên biến thành một luồng sương mù tím đen, y phục mặc trên người cũng mềm mại rơi xuống, sương mù tím bốc lên giữa không trung nhanh chóng ngưng tụ thành hình.

Một con khủng long?

Không, không đúng!

Là một con cốt long tạo thành từ những khối xương trắng, toàn thân ẩn hiện lân quang màu tím nhàn nhạt, đôi cánh toàn xương dài, cốt long cực đại, huyết động trong vực cơ hồ cũng chứa không được, xung quanh thân thể cốt long cuộn quần lân quang, dày đặc đến đem xương trắng cũng phủ thành tím, có vài nơi thừa thốt, mơ hồ cảm thấy trong xương trắng lộ ra nhiều điểm sao tím, như cự long sương giá trong WOW*.

Phiêu lơng cực kỳ.

Cốt long giật giật cánh, xương cốt toàn thân cũng liên tục lay động rất nhỏ, như người ta đang chậm rãi vận động gân cốt.

Đây! Đây đây đây đây! Đây là Ericter????!!!

“Đây là diện mạo vốn có của ta, ta là vong linh, một con u linh long.”

Bên vành tai Phong Tĩnh vang lên tiếng nói trầm ổn hết sức quen thuộc của Ericter, không thể tin dụi dụi mắt, lại xoa xoa, Ericter không xuất hiện, trước mắt vẫn là con cốt long kia.

0 0! ! ! Loại tình huống này, hần có phải nên hét lên một tiếng lập tức té xỉu mới thích hợp hay không?

“Sợ hãi không? Chán ghét không?” Thanh âm trầm ổn lại vang lên.

Sợ hãi? Chán ghét? Thật sự không có, chỉ cảm thấy nhất thời không thể tiếp nhận, hần vẫn coi Ericter là một con người giống mình.

“Phong.”

Thanh âm rất kiên định.

“Bất kể ngươi sợ hãi bao nhiêu, chán ghét ta thế này bao nhiêu, ta cũng không quản được như vậy, Phong, tóm lại, ta đã xác định phải là ngươi!”

Hốc mắt trống rỗng đối với Phong Tĩnh.

Đã xác định phải là người!

Sáu chữ này như một cây chùy, bất thình lình đánh ngay đầu Phong Tinh, hại tim hắn thình thịch như muốn nhảy ra ngoài.

Cảm giác này, như bị chấn kinh, lại như bị trộn mật.

“Đề ta... Sờ sờ người.”

Phong Tinh run run vươn tay, cốt long ân cần cúi xuống, đề Phong Tinh đang ngồi có thể chạm đến cảm mình.

Hơi nhám, cảm giác rất giống cái sừng hắn chỉ sờ qua một lần của Shogula, xúc cảm vô cùng chắc, màu tím bao trùm ngoài xương cốt không phải vật chất gì, chạm vào không có cảm giác, trơn nhẵn như nước, bắt không được, lại sờ sờ rằng lộ ra ngoài, cứng chắc, vừa dài vừa nhọn vừa to, bất cứ cái răng nhỏ nào cũng đều to bằng hai nắm tay hắn.

Đang cảm khái bắm lấy cảm cốt long, bỗng nhiên thấy hoa mắt, điểm tựa đột ngột biến mất, thân thể nghiêng đổ ra trước, không kịp kêu lên sợ hãi liền được người ôm lấy từ phía sau.

Hô, lại càng hoảng sợ!

“Phong, ta yêu người.”

Còn chưa kịp vỗ vỗ ngực hô to nguy hiểm thật, liền bị một quả bom siêu cấp nổ cho đầu óc choáng váng.

“Phong, người trả lời sao?” Môi Ericter bên vành tai Phong Tinh, nhẹ cọ.

“Eri... Ericter....”

Hắn, tim hắn sắp từ cổ họng nhảy ra ngoài....

“Coi ta là người yêu thì gọi ta Eri, nếu không liền tiếp tục gọi ta Ericter.”

“Eri, ngô...”

Hu hu, tai bị cắn.

“Từ lúc ta bày tỏ đến bây giờ cũng đã rất lâu, người cũng suy nghĩ hao rồi, người là nghĩ thế nào? Nói mau, người trả lời thế nào?”

“Ta, a...” Đừng gặm tai ta, sẽ hại ta nhuyển chân.

“Nói mau, ta chờ không kịp!”

“Ta yêu người ngô!” Hu hu, bị hôn...

Cái lưỡi lớn cường thế muốn mời cái lưỡi nhỏ cùng nhau khiêu vũ, cái lưỡi nhỏ mắc cỡ không thuận theo, cái lưỡi to ý mạnh ăn hiếp, cái lưỡi nhỏ tránh trái tránh phải, bất đắc dĩ, nhưng không gian né tránh quá nhỏ, cuối cùng bị cái lưỡi to chế trụ, đáng thương cùng nhau cộng vũ.

“Ân ngô...” Cứu mạng, buông ra, thiếu dưỡng khí cao độ.

Cái lưỡi to cùng cái lưỡi nhỏ tận tình cộng vũ một phen, lại đem ổ của cái lưỡi nhỏ thăm dò khắp nơi từ trên xuống dưới, rồi mới lưu luyến rời khỏi.

Ericter cẩn thận đặt Phong Tinh tứ chi nhũn ra há mồm thờ dốc lên một tảng đá lớn, thân thể trước tiên phủ tới, hôn hôn hai má Phong Tinh.

“Người, người thế nào không mặc y phục?” Phong Tinh đỏ mặt, vừa rồi Ericter ở phía sau, hắn còn chưa thấy, lúc này phát hiện Ericter cư nhiên một thân trần trụi.

Ericter cột nhả áp lên, liếm liếm khuôn mặt Phong Tinh.

“Phong, cho ta đi!”

Cho ta đi, cho ta đi, cho ta đi, cho ta đi...

Ba chữ nhiều qua nhiều lại trong đầu Phong Tinh giống như ma chú, Ericter phía trên ánh mắt sáng ngời tràn ngập mong đợi, gian nan nuốt nước miếng.

“Phong...” Dùng tới giọng điệu cầu xin làm nũng.

“Người...” Răng cắn một cái, tâm kiên quyết. “Muốn thì tự đến lấy!”

Ericter mừng rỡ, Phong Tinh quả thật muốn cắn đứt cái lưỡi đi trước cái đầu của mình.

“Nhất thời lữ miệng! Nhất thời lữ miệng! Oa oa....”

Ericter bắt kẻ hắc có phải thật sự nhất thời lữ miệng hay không, lấp lấy cái miệng kêu la sợ hãi của Phong Tinh, động thủ cởi quần áo, chỉ chốc lát, Phong Tinh liền trần trụi y như mình, nằm trên quần áo đã cởi ra, băng thiên tuyết địa cũng không cảm thấy lạnh, vì Ericter sớm đã thi triển ma pháp làm một dây hỏa long nhóm lửa lẳng lặng quay chung quanh hai người.

“Phong, ta hảo vui vẻ!” Kết thúc hôn sâu, Ericter nói thật sự kích động, cúi đầu lại muốn thêm một cái hôn sâu tiêu chuẩn nữa, nhưng bị Phong Tinh ngăn cản.

“Chờ, chờ một chút!” Thở gấp. “Ngươi, ngươi không phải vong linh sao?”

“Đúng, thì sao?” Bây giờ mà nói không cho lắm, y tuyệt đối cũng không dừng lại.

“Ngươi là vong linh, không nhịp tim nhiệt độ, thân thể là ngụy tạo.” Phù phù, thở siêu gấp. “Vậy, vậy ngươi sao cùng ta làm được?”

Đây chính là vấn đề rất nghiêm trọng, cái thứ phía dưới thân thể giả tạo kia có năng lực đó không? Nếu có năng lực đó... Vậy cái thứ nó bắn ra có bất bình thường hay không..

Hay có thể sẽ không bắn ra cái gì đó?

Ericter đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo đầu đầy hắc tuyến, néo néo chớp mũi hắc.

“Ý của ngươi là đang hoài nghi ta không có năng lực kia?”

“Ách....” Phong Tinh tròn mắt xoay một vòng, cũng không dám nhìn thẳng Ericter.

“Là có một chút xíu hoài nghi...”

“Đồ dơ dâm!” Ericter ôm hận cắn cắn vành tai Phong Tinh.” Xem ra phải để ngươi thấy được sự lợi hại của ta.”

Tay đập lên hai điểm đỏ nhỏ, hùng hổ vừa chọc vừa néo, làm Phong Tinh miễn cảm rên rĩ.

“Nhẹ.... Nhẹ chút...”

Hắn chỉ hoài nghi có chút xíu thôi, không nhất thiết phải báo thù trên thân thể hắn...

“Ta muốn làm ngươi khóc ra.” Tuyên thệ.

“Hả? Không được!” Tốt xấu gì thì đây cũng là lần đầu tiên từ khi hắn đi vào thế giới này! Phong Tinh co như sâu lông, cầu xin đáng thương. “Ta sai rồi, ngươi đừng như vậy....”

Ericter nhếch nhếch mày, cười tà.

“Phong về mặt đáng thương làm ta càng muốn thi ngược.”

Nam nhân bình thường có ôn nhu hiền thực đến cỡ nào, tới thời điểm này đều biến thành đại gian đại ác.

Phong Tinh khóc không ra nước mắt.

“Ngoan, đừng sợ!” Ericter dỗ nhẹ.

Sợ? Trò cười, hắn lại sợ cái này? Nhớ hắn hồi ở thế kỷ 21, nói thế nào cũng từng kinh nghiệm qua vô số thú, thế nào có thể sợ cái này?

Hắn chỉ hơi căng thẳng một chút, thế kỷ 21 hắn còn chưa kịp nghiêm túc đàm một trận luyện ái liền rơi vào ma đạo nhân thú, ngay cả thân đồng tử quý giá cũng bồi vào, từ đó về sau thế nào cũng không khôi phục lại bình thường được, lúc này tính ra, hắn vẫn là lần đầu tiên làm cùng người yêu đấy chứ!

“Ta chỉ là có chút căng thẳng, một chút căng thẳng!”

Điểm ấy phải nói rõ!

Cự long sương giá:

4795183_134745085108_2.jpg

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

“Ừ ừ, người chỉ có chút căng thẳng.” Ericter chỉ có thể nói theo Phong Tinh, vỗ vỗ hai má hần. “Thả lỏng, người chỉ cần hưởng thụ là được.”

Thân thể trơn bóng, hai tay lưu luyến da thịt bạch ngọc của người dưới thân như thi lễ.

Cái này hảo, người lập tức liền phải thuộc về ta.

Trước, liếm liếm đầu nhũ trái người dưới thân, không ngờ nghe được hần kêu nhẹ, lại dè xuống, ngậm lấy tiểu hồng quả đáng yêu, đầu lưỡi nhẹ cuốn, cảm thấy tiểu hồng quả mềm nộn nộn biến sưng biến cứng, cười khê, cắn, ở lúc người nọ muốn cắn môi kiềm chế, một ngón tay linh hoạt tiến vào trong miệng người nọ.

“Ân... Ngô... Người...”

Muốn không chế lại nhìn không được lộ ra rên rỉ vui sướng, hần thích.

Ngô, đừng oa...

Phong Tinh muốn cuộn thân thể tránh một cái, bất đắc dĩ lại bị kiềm chế, đành phải căng cứng thân thể, nhìn lom lom hai tay mình, bắt buộc mình cái gì cũng không nên nghĩ, nhưng càng bắt ép, đầu óc càng nghĩ ngợi lung tung, thế nào cũng không dừng được.

Đem hồng quả hai bên đều gặm đến sưng đỏ không chịu nổi, đầu lưỡi trơn ướt trượt loạn khắp nơi trên da thịt, liếm đến eo thon ướt đầm, còn đang dùng trên cái rốn mẫn cảm, lại chậm rãi trượt xuống.

Tiểu gia hỏa trốn trong bụi cỏ cũng đáng yêu và ngượng ngùng y như chủ nhân nó, nửa đứng khỏi bụi cỏ tham dò phong thanh, đại chương Ericter nắm chặt, rõ ràng cảm thấy thân thể chủ nhân tiểu gia hỏa chấn động mãnh liệt.

“A, Eri...” Phong Tinh hai tay che mắt mình thật chặt.

Tiểu gia hỏa đáng yêu không chịu nổi khiêu khích, chẳng qua mới vò nắn mấy cái liền nhanh chóng sung huyết đứng thẳng, không quá một hồi liền choáng váng buông khí giới đầu hàng.

Ericter trừng lớn mắt, nhìn bàn tay dính đầy bạch dịch, kinh ngạc, lại nở nụ cười xấu xa.

“Phong, ta bắt quá chỉ sờ nó mấy cái, nó thế nào liền bắn?”

“Còn không phải tại người à, đều tại người!”

Phong Tinh bịt chặt hai mắt, hai chân đá đạp lung tung.

“Sớm vào đề một chút không phải hảo sao, tiền diễn lâu như thế, người cố tình làm ta tào tiết để cười ta!”

Đáng ghét! Tiền diễn quá nhiều sẽ làm hần cảm thấy mình như một khối thịt thơm ngào ngạt chờ người hưởng dụng, người ăn lại chậm chạp không hạ miệng, hại mình không ngừng muốn này muốn kia.

“Ta còn không phải sợ quá nhanh sẽ tổn thương người sao.” Cười gượng, y cũng rất gấp.

“Ai cần người sợ.”

Sợ làm gì, làm tình chính là phải kích thích.

“Người có làm hay không, không làm để ta mặc quần áo lại.”

“Ta sai rồi!” Ericter áp lên, cắn cắn chóp mũi Phong Tinh. “Ta vốn tưởng rằng người là một con thỏ mắc cỡ, không ngờ kỳ thực là một bé mèo hoang cuộn trào!”

Một khi đã như vậy, y cẩn thận nữa chẳng phải có vẻ quái dị?

Một tay nắm lại vật nhỏ đã tiết một lần đang thoải mái úp sấp trong bụi cỏ, trượt cao trượt thấp, chà chà xát xát, bóp bóp, làm cho nó không được an bình, sung huyết thêm sùi bọt, đáng thương tội nghiệp.

Một bàn tay khác dính đầy bạch dịch tiến đến sau mông Phong Tinh, đem bạch dịch đầy tay bôi vào khe hờ giữa mông, ngón tay ma sát cánh hoa cúc,

huyết khẩu hơi run rẩy, như đang khát vọng, lại như đang kháng cự, ngón trở tiến vào, huyết nhục lập tức mất cảm kháng cự, đem ngón trở đồn vào huyết khẩu.

“Thả lỏng.” Ericter nói, một tay thôi đùa bốn tiểu đệ đệ của Phong Tinh, ngược lại vỗ vỗ mông hắn.

“Ta không có căng thẳng!” Bướng bỉnh.

Không căng thẳng còn co chặt như thế? Ericter thở dài, hôn hôn cái miệng nhỏ nhắn bướng bỉnh của Phong Tinh, tiếp tục cố gắng mở mang bờ cõi.

Ngón trở áp dụng chiến thuật vòng vèo, vào từng chút một rồi rời khỏi, quét chút bạch dịch xung quanh huyết khẩu lại tiến vào, mang dịch trơn tự nhiên làm trắng bích thả lỏng từng chút, chậm rãi chui sâu, cảm thấy khó đi tới lại rời khỏi, lặp đi lặp lại...

“A... Ân... Hahh... Hô...”

Phong Tinh run rẩy phát ra rên rỉ đứt quãng, hai tay không chỗ bám đành phải gắt gao tóm lấy quần áo dưới thân, đầu óc một mảnh hỗn độn.

Ngón trở thuận lợi vào hết, rút ra từng chút, để ngón giữa chậm rãi chui vào trong huyết.

“A... Eri...”

Phong Tinh khó nhịn hai chân đá đập lung tung.

“Có thể... Tiến vào...”

Phong Tinh không chịu nổi khiêu khích, ngón tay ra ra vào vào trong cơ thể cơ hồ đốt cháy toàn bộ lý trí hắn.

“Vẫn chưa được, có thể dung nạp ít nhất bốn ngón tay mới có thể.”

“Không cần, ta muốn!”

Phong Tinh chờ không kịp, chống thân dậy, cười lên giữa hông Ericter, hai tay vòng lấy cổ y, môi áp lên, hắn miệng khô lưỡi khát đã lâu, nóng lòng hấp thụ cam lộ trong miệng Ericter giải khát.

“Đây chính là nguoi tự tìm.”

Ericter cắn cắn môi Phong Tinh, qua loa khuếch trương một chút liền rút ngón tay ra, nâng mông Phong Tinh lên, chậm rãi đặt xuống dục vọng của mình.

“AHHH... Đau....” Phong Tinh đau rút nước mắt.

Vừa nghe Phong Tinh kêu đau, Ericter lập tức đình chỉ động tác, oán hận lại cắn cắn vành tai hắn.

“Đã bảo nguoi đừng gấp mà!” Tiểu gia hỏa ma nhân.

Tiếp tục khuếch trương.

“Hu hu hu... Ai kêu nguoi tự nhiên lớn ra như thế!” Phong Tinh vắt cảm trên vai trái y rung rung lên án. “Nguoi thu nhỏ một chút không phải không có chuyện gì sao!”

“Thu nhỏ? Ngoạn ý kia thế nào thu nhỏ được?” Vốn xui xẻo lớn như vậy.

“Nguoi không phải vong linh sao, thân thể này là nguoi biến ra, thứ phía dưới kia cũng có thể tùy nguoi biến lớn biến nhỏ mà!”

“Tùy ta biến lớn biến nhỏ?” Ericter đầu đầy hắc tuyến. “Nguoi lẫn lộn ở thư viện lớn nhất đại lục Mar, thư viện đệ nhất học viện Phare lâu như vậy, ngay cả lâu ba cũng lên rồi, học ở đâu ra mấy thứ này? Vong linh muốn biến cũng chỉ có thể biến thành bộ dạng trước khi chết, năng lực càng cao thì thời gian duy trì biến hóa càng dài thôi, ai nói cho nguoi vong linh muốn thế nào thì biến thế đó?”

Á? Hoá ra là thế, hẳn cho rằng có thể tùy ý biến hóa...

“Thật không hiểu nguoi cái đầu cả ngày suy nghĩ cái gì! Ở trường học mỗi ngày đều chạy đến thư viện, giờ học chưa bao giờ vắng, lại chỉ học y như một con gà mờ!”

Khục khục... Hẳn trước kia đều muốn thú phiêu lạng uy vũ, bắt quá bây giờ có Ericter, hẳn sẽ hồi tâm.

“A... Ah...”

Huhu, cư nhiên thừa dịp hắn phân tâm liền tiến vào như thế.

Ericter thừa dịp nói chuyện khuếch trương một phen, cái này sẽ tiến vào rất thuận lợi, chậm rãi, đã đi vào hơn phân nửa.

“Ân hah... Eri... Thật lớn...”

Phong Tinh vô lực nhuỷ người trước ngực Ericter, tùy ý Ericter nắm giữ hông mình, nhục động nho nhỏ phía dưới trắc trở lại tham lam cắn nuốt nhục trụ hỏa nhiệt.

“A... Quá lớn....”

“Phong, người thật chặt.”

Ericter nhẹ thâm thi, nắm chặt vòng eo Phong Tinh, hạ thân đột nhiên thúc lên, tính khí cực đại phốc một cái hoàn toàn tiến vào nhục động mềm mại, than nhẹ, tâm tình hồi phục nhảy nhót một cái, lập tức bắt đầu hưởng dụng, tư thế Phong Tinh bám trên người mình thế này, hạ thể không ngừng va chạm.

“Phong, người là của ta, người cuối cùng cũng là người của ta!”

Niệm liên tục như ma chú.

“Ahhhhh... Nhẹ chút... Nhẹ chút.... Ta không chịu nổi như thế.....”

Nước mắt Phong Tinh cơ hồ tràn ra ngay phút Ericter hoàn toàn tiến vào.

“Quá nhanh... Ô... Quá nhanh....”

Bất kể nói thế nào, bây giờ là cũng là dùng hình người làm cùng hân, có thể dùng sức nhanh như thế ngay từ đầu không, điên cuồng va chạm như dã thú, hông hân không chịu nổi hu hu...

“Mạnh sao? Đã rất nhẹ.”

Ericter cười tà, cư nhiên nắm chặt vòng eo Phong Tinh, khống chế hai hông đánh mạnh lên đỉnh tính khí của mình.

“Ahhhh... Dùng như vậy... Sẽ hỏng mất...”

Phong Tinh kêu khóc, lấy tư thế ngồi cười mà chịu cũng đã rất vất vả lắm rồi, còn dã man như thế, hu hu, Eri ôn nhu đi đâu rồi.

“Phong, ta rất thích người say sưa kêu khóc!” Ericter say mê nói.

Phấn nộ!!!

“Đồ khốn nạn bại hoại tồi tệ..... hu hu... Người không phải Eri, người giả Eri của ta ở đâu.... Trả Eri lại cho ta... Hu hu hu hu hu!”

'Eri của ta' làm Ericter long tâm vui sướng, nhìn không được đại phát từ bi, hơi hãm tốc độ hạ thể lại, hôn hôn hai má mang nước mắt của Phong Tinh, an ủi đùa giỡn tính khí tiểu tình nhân.

“Ta chính là Eri của người, ngoan, không khóc.”

“Người không phải!” Rung rung trừng giận. “Eri của ta sẽ không dã man như người! Hu hu hu... Người là khốn nạn siêu cấp....”

Ngô.... Không chịu nổi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn rung rung ủy khuất của Phong Tinh làm nhục trụ chôn trong nhục huyết mềm mại lại nở to một vòng, Ericter gầm nhẹ, rốt cuộc không thể khống chế đầu đá lung tung.

“Dùng lớn nữa.... Ahhh ahhh.... Nhẹ chút....”

Kêu thảm, tính khí hạ thể mình phun mạnh ra tinh dịch màu trắng, tràng bích cũng đột ngột co rút lại do cao trào, nhưng nhục trụ được xoắn quện trong ruột không bắn ra như tâm nguyện Phong Tinh, ngược lại sưng lớn hơn nữa, luật động càng sâu và nhanh hơn.

“Hu hu... Người thế nào còn chưa tiết ra....” Hân một mồi quá...

“Còn sớm đấy, bảo bối.”

Ericter một tay an ủi tiểu đệ đệ mới tiết mềm mại úp sấp của Phong Tinh, làm nó đứng thẳng một lần nữa.

“Lúc thoải mái thế này, ta thế nào cam tâm táo tiết phá hư không khí?”

Ngô, nói như thế, vậy mình không phải là táo tiết mà là táo táo tiết sao?

Nam nhân đều vô cùng oán hận bản thân bị nói thành táo tiết, Phong Tinh đương nhiên không ngoại lệ, hân cảm thấy lời Ericter rất quá đáng, cư nhiên

ngầm nói hần tảo tảo tiết, không thể tha thứ!! Oán hận cao lưng Ericter một cái, lại không ngờ rước lấy va chạm càng nhanh và nặng hơn từ phía dưới.

“A.... Nhẹ chút.... Hu hu... Dừng sức nhiều vậy... Ngươi cố tình ăn hiếp ta...”

Mông mỗi quá nga....

*****

“Ngươi, ngươi lúc nào thì được...”

Phong Tinh vô lực rên rỉ, rất lâu rất lâu rất lâu, mình cũng tiết ba lượt, Ericter một lần cũng không tiết, lúc bắt đầu còn so đo chút, bây giờ hần chỉ muốn Ericter mau mau tha cho mình, bị nói thành tảo tảo tảo tảo tiết hần cũng chịu.

“Sắp, ân a... Sắp.”

Ericter thỏa mãn gằm nhẹ, lực co rút càng lúc càng nhanh, nhục huyết ướt sũng mềm nhũn kiệt lực phối hợp phun ra nuốt vào nhục trụ nóng bỏng, cơ hồ cảm không nổi tốc độ luân động của nhục côn.

“Ngô....”

Cuối cùng cũng tiết... Phong Tinh cảm động cảm ơn trời đất, đôi mắt nhắm lại, đem mọi thứ sau đó giao cho Ericter.

Hần quá mệt quá mỏi, ai cũng không cần đánh thức hần.

Rút ra tính khí vẫn tinh thần phấn chấn, qua loa chà lau liền mặc vào quần áo, ôm lấy Phong Tinh một mối mê man, cẩn thận dùng quần áo bọc ái nhân lại thật chặt.

Mới một lúc như thế bảo bối liền mệt thành như vậy, thể năng quá kém. Sau này phải sửa chữa nhiều hơn, rèn luyện nhiều hơn.

Cởi bỏ kết giới, trước mặt bất ngờ xuất hiện một thân ảnh, thánh thú một sừng thuần bạch.

Cái này.... Từ lúc cởi quần áo Phong Tinh, thánh thú một sừng này liền đến, để tính phúc của mình không bị quấy rầy, liền lập một kết giới, bên trong không nhìn thấy vật sống bên ngoài, bên ngoài thấy được tất cả bên trong, nhưng không xông vào được.

Kết giới triệt tiêu, Shogula liền bắt đầu huy động ma pháp công kích ừn ừn kéo đến, con ngươi màu vàng óng ánh như kim cương lại trở thành màu đỏ do lửa giận.

Ericter thoải mái tránh, giữa né tránh, vô tình lại như cố ý lộn rớt quần áo đắp trên người Phong Tinh, trong lúc ngủ mơ, Phong Tinh cảm thấy hạ thể bỗng nhiên lạnh buốt một trận, vô thức cuộn thân lại, rút vào lồng ngực ấm áp, không chút biết được thân thể trần trụi phủ kín hôn ngân gây cho thánh thú một sừng chấn động lớn tới bao nhiêu, đặc biệt là khe mông chậm rãi chảy bạch dịch ra ngoài kia.

“Vương bát đản...” Điện cuồng.

Ericter điềm nhiên như không nháy y phục lên bọc hảo Phong Tinh, vân đạm phong khinh ngăn chặn thánh thú một sừng nổi điên kia.

“Thánh thú một sừng cao quý, thánh khiết, tao nhả cũng không thể giống như người điên, ta nghĩ ngươi nên hảo hảo bình tĩnh lại.”

Thu hồi đoạn đuôi long quy trên mặt đất, bỏ lại thánh thú một sừng bị kết giới cầm cố không thể nhúc nhích nằm trên tuyết địa băng lãnh nghiêng rãng nghiêng lọi. Kết giới qua một ngày sẽ tự động biến mất, nhưng y không muốn nói.

Shogula chính là thánh thú một sừng ngay cả vương vị còn chưa lên được, mà Ericter trước khi trở thành vong linh đã là vương giả long tộc.

“Ter Ter.... Đã về rồi! Có mang đồ ăn ngon trở về hay không, ta hảo đói! Gì, Tiểu Tinh Tinh....”

Tiểu Tinh Tinh cư nhiên vẻ mặt mỗi một sau hoan ái, ngủ ở trong ngực Tiểu Ter Ter, chẳng lẽ họ....

“Phong đã là người của ta.” Ericter cười thần thanh khí爽.

“Hu hu.... Người ta cũng muốn theo đuổi ngươi!” An Nhiên sụp mặt xuống.

“Không cần khổ sở, thiên hạ hảo nam nhân còn nhiều. Phong có con triệu hoán thú là thánh thú một sừng, ta nghĩ ngươi chắc chắn sẽ thích.” Ericter hảo tâm giới thiệu.

“Ta biết, ta có hỏi hần mượn, đòi hần triệu hồi ra cho ta thấy một cái hần cũng không chịu! Keo kiệt!”

“Vậy ngươi nên ra sức lái nhai ca cầm, Phong Tinh kỳ thực rất dễ mềm lòng, chỉ cần ngươi đừng làm hần cảm thấy ngươi có chủ ý xấu với triệu hoán thú của hần...”

“Nga???” Cái này có thể thử một lần!

“Lén nói cho người, thánh thú một sừng của Phong đã có thể hóa thành người!” Ericter mỉm cười, trong mắt lóe sáng mờ mờ. “Cái này ngay cả bản thân Phong cũng không biết nga!”

“Nga?!!” Hóa thành người? Quá tuyệt vời! Tiểu Tinh Tinh ơi, ta sẽ không soi mói Ericter nhà người nữa!

Hóa thành người, ma thú cấp cao có năng lực tới mức độ nhất định, biến ảo hình người. Hình người không thể muốn biến thành dạng gì liền biến thành dạng đó, mỗi ma thú đều có một hình người cố định.

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

“Được không, Tiểu Tinh Tinh... Để ta nhìn một cái thôi...” An Nhiên kéo góc áo Phong Tinh, xấu xa làm nũng.

“Không được!”

“Nhìn một cái thôi.... Tiểu Tinh Tinh... Tinh Tinh tốt bụng... Đừng nhăn tâm như thế!”

“A...” Phong Tinh bị làm cho phiền chết. “Người đừng ồn ào nữa được không!!!”

“Cho ta nhìn thú một sừng của người, ta liền không ồn nữa!”

“Ta không triệu hoán được, người ồn ào nữa cũng vô dụng!”

“Hả ? Là ý gì?”

“Ta triệu hoán nó, nó lại không để ý tới ta.”

Phong Tinh bĩu môi, có vẻ rất ủy khuất, mấy ngày nay bị An Nhiên ồn ào phiền phức, mấy lần triệu hoán Shogula, nhưng mặc cho mình triệu hoán thế nào, một chút đáp lại cũng không có, không biết Shogula xảy ra chuyện gì, hẩn hạo lo lắng.

“Không để ý tới người? Người chính là chủ nhân nó! Nó thế nào có thể không để ý tới người? Nó lấy cái gì không để ý tới người?”

An Nhiên thét chói tai, khó thấy Tiểu Tinh Tinh lòng miệng, vẫn không thấy được thánh thú một sừng đáng yêu?”

“Tóm lại nó chính là không để ý tới ta, ta triệu hoán không được, người ồn ào nữa cũng vô ích!”

“Ngô....”

An Nhiên bực mình, trề môi, tiện tay cầm nhánh cây khuấy bậy đồng lửa như trút giận.

“Ta đã trở về.” Ericter vào động. “Hôm nay ăn đuôi long quy cùng thịt chuột đất!”

“Lại là đuôi long quy?” Phong Tinh vẻ mặt ghét bỏ. “Mỗi ngày đều ăn đuôi long quy, ăn cũng ăn ngán rồi.”

Kỳ thực thịt long quy cũng không tồi, thịt vừa mềm vừa mịn, rất ngon, nhưng có ngon tới đâu đi nữa, liên tục ăn cũng khiến người ta thờ không nổi.

“Thịt long quy bỏ, người thân thể không tốt, bỏ rất nhiều.”

Ericter từ không gian thứ nguyên lấy ra một ly gì đó như nước, đưa tới trước mặt Phong Tinh.

“Đến, uống hết!”

“Thân thể ta thật sự hảo!” Phong Tinh than thở, tiếp nhận cái cốc. “Đây là gì?”

Trong cốc màu trắng trong suốt đầy chất lỏng mang theo nhiều hạt trắng, ngửi rất thơm.

“Mật hoa hải đường tuyệt, rất tốt, rất có dinh dưỡng.” Y cố ý ép lão long quy mang tới.

Hải đường tuyệt là đặc sản tuyết sơn, sinh trưởng ở đáy hồ tuyết trên tuyết sơn vạn năm tuyết đọng, mật hoa có dược hiệu rất tốt, trợ tiêu hóa, làm đẹp

đường nhan, kéo dài tuổi thọ, vân vân... Trong đó rõ ràng nhất là bổ thận, hoa và thân hoa cũng dùng để chế tác ma trượng, được tề ma pháp, với nguyên tố ma pháp thủy hệ có hiệu quả tăng phúc rất tốt.

Hải đường tuyết là thực vật rất trân quý, rất khó lấy được, vì trong tuyết hồ hải đường tuyết sinh trưởng tám chín phần mười có ở một con long quy, long quy là thánh thú thủy hệ, da dày, năng lực khôi phục siêu cường, cũng không phải thứ có thể tùy tiện đối phó.

Thịt long quy là nguyên liệu nấu ăn rất tốt, bất quá ăn thì có thêm tác dụng phụ, chẳng hạn như ăn nhiều thì giáo thương không thể đội...

“Hảo uống!” Phong Tinh uống cạn một hoa hải đường tuyết, chép miệng do dự vị. “Còn không?”

“Ta tìm được có nhiều đây!” Ericter cười cười xin lỗi. “Sau này tìm thấy chắc chắn cho ngươi, ta đi nướng thịt, ngươi chờ chút!”

“Ồ!”

Cơm ăn no, Phong Tinh choáng hồ hồ ngáp một cái, ăn xong liền muốn ngủ, càng lúc càng như heo, thịt chuột ăn không quá mấy lần, ban nãy hẳn đối phó thịt chuột, thịt long quy một miếng cũng không ăn, đều cố gắng cho An Nhiên. An Nhiên này lại đang oa trong ngực triệu hoán thú băng quái vẫn tới vẹo lui, về mặt nôn nóng bất an, không biết xảy ra chuyện gì, mà Ericter thì đang thu dọn huyết động.

“Ngươi xảy ra chuyện gì?” Phong Tinh không nhịn được hỏi, An Nhiên như con khỉ không an phận cứng lại cuộn trong ngực băng quái, khiến người ta nhìn cũng cảm thấy chật vật.

“Ăn nhiều thịt long quy, mộng ngửa.” An Nhiên mặt khổ. Sớm biết không nên tham lam ăn thịt long quy nhiều như vậy, làm mình rất muốn yêu yêu.

“Ta ăn thịt long quy chưa từng xảy ra vấn đề, thế nào ngươi ăn liền mộng ngửa?” Phong Tinh nhún mày.

An Nhiên không đáp, mặt trợn trắng, khinh thường Phong Tinh. Tiểu hải tử gốc ghéech này rõ là một cân não cũng không có, cũng không ngừng lại mấy ngày nay mỗi ngày ăn thịt long quy cùng chuyện mình ăn cơm xong liền biến mất là hiện tượng khó hiểu tới bao nhiêu.

Hu hu, chính là vì mỗi ngày thấy mỹ vị thịt long quy đều vào miệng Tiểu Tinh Tinh, mình lại một chút cũng ăn không được, hôm nay hẳn mới nhịn không được tham ăn.

Ericter thu dọn hảo, vỗ vỗ tay đi tới, ngồi vào bên cạnh Phong Tinh, thân thể Phong Tinh nghiêng một cái dựa vào người y.

“Eri, tuyết son thật nhảm chán.” Phong Tinh nói.

“Nhấn nại, ngày mai sẽ xuống núi!” Ericter vỗ vỗ lưng hắn trấn an.

“Ngày mai?” Phong Tinh ngẩng đầu mạnh bạo.

“Ngày mai vừa vặn một tháng, đến thời điểm quay về học viện!”

Gi? Ngày mai là một tháng? Hắn còn tưởng thời gian vẫn còn dài...

“Ngày mai liền phải về học viện?” An Nhiên kinh hô. “Trời ạ! Nhiệm vụ của ta còn chưa hoàn thành!”

“Ngươi cũng là học sinh học viện Phare?” Phong Tinh trừng lớn mắt, hoài nghi nhìn An Nhiên.

“Thế nào? Không giống sao?” An Nhiên trừng lại. “Ta chính là học sinh hàng top của học viện Phare, cũng sắp tốt nghiệp!”

“Ngươi cũng đã ba mươi mấy...” Thế nào cũng không nên là một học sinh...

“Ba mươi mấy thì sao? Ba mươi mấy liền không thể là học sinh? Ba mươi mấy ngàn đường ngươi?”

Mỹ nhân nha, luôn có cái nhìn rất miễn cảm đối với kẻ lưu ý đến tuổi của mình.

“Không, không có gì...”

Thế kỷ 21 còn có tư tưởng “Học, học nữa, học mãi” mà, nơi này hẳn là cũng có, ba mươi mấy còn là học sinh cũng chẳng có gì lạ.

Chỉ là thật sự nhìn không ra An Nhiên là phần tử ham học.

“Hừ!” An Nhiên đứng dậy. “Ngày mai trở về học viện, bây giờ ta phải đi hoàn thành nhiệm vụ, phải rời khỏi các ngươi, hảo luyện tiếu...”

Góc mày kéo xuống, thật sự là bộ dáng có chút không cam lòng.

“Đến học viện liền gặp lại, cũng không phải sau này sẽ không thấy được.” Phong Tinh cũng không luyện tiếu.

“Rõ là tiểu hải tử không đáng yêu!” Phong Tinh lãnh tình tổn thương trái tim yếu đuối của An Nhiên, An Nhiên nâng ngực làm động tác tan nát cõi lòng.

“Cứu nhiên một câu giữ lại cũng không có, trái tim của ta cũng tan vỡ...”

Cúi đầu giả bộ lau lau nước mắt không tồn tại, rồi mới thừa dịp Phong Tình muốn nôn hết sức mạnh bạo nhào lên hy vọng có thể trộm được một cái thơm chia tay, chưa toại nguyện, bị Ericter cười tủm tỉm tóm cổ áo ném ra ngoài.

Hu hu, muốn cùng Tiểu Ter Ter thân thiết thân thiết, Tiểu Tình Tình trừng mắt, muốn cùng Tiểu Tình Tình thân thiết thân thiết, Tiểu Ter Ter ngăn cản, hai người kia, rắp tâm ức hiếp một người độc thân như hân!

“Ta đi! Ta sẽ tìm các người sau! Lần sau gặp lại, Tiểu Tình Tình nhất định phải triệu hoán thú một sừng cho ta nhìn! Các người không thể quên ta nha....”

Người thoắt một cái chạy ra khỏi động, thanh âm còn nhiều vang một hồi lâu.

*****

“Phụ vương.”

“Xảy ra chuyện gì, hài tử, tâm của ngươi rất loạn.”

“Ta yêu thương một nhân loại.”

“Nga? Tộc của ta cũng không cấm người trong tộc kết hôn cùng ngoại tộc, chỉ cần ngươi có thể cam đoan người kia tâm địa thiện lương, xứng với ngươi, cũng không mang đến tai họa cho tộc, ngươi cứ dũng cảm theo đuổi.”

“Nhưng hân một chút cũng không biết tâm ý của ta, hôm trước còn cùng một con vong linh long kết hợp.”

“.....”

“Phụ vương, ta nên làm thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“A....” Phong Tình biếng nhác đánh một cái ngáp, nhìn chung quanh.

Sáng sớm còn đang ngủ say, bỗng nhiên bên vành tai truyền đến tiếng hô như tiếng sấm, nội dung là gọi các học sinh lập tức đến sân thể dục tập hợp. Sân thể dục to như vậy, trên đá lát rộng lớn đứng đầy học sinh, chỉnh tề sắp hàng, trường học giống như mở hội nghị học sinh trọng đại gì, sân thể dục đều đứng chật kín, đối diện học sinh sắp hàng chính là giáo sư ngồi chật chỗ.

“Các học sinh!”

Trên đài cao xa xa phía trước, một nam nhân trung niên nhỏ gầy mang mắt kính viền vàng mở miệng, rõ ràng cách rất xa, lại có thể nghe thấy thanh âm rành rẽ, không lớn cũng không nhỏ.

“Thời khắc xúc động lòng người sắp tới! Còn một tháng, chính là đại hội bình xét học viện ba năm một lần của đại lục Mar, học viện ta vẫn là đệ nhất danh, vẫn là học viện tốt nhất đại lục Mar! Lần này cũng sẽ không khác!....”

Giáo sư ở trên đài nước miêng tung tóe, Phong Tình lại hơi buồn ngủ, không có chuyện quan trọng gì, bình xét học viện gì đó chẳng qua phái mấy học sinh đi đánh nhau, học sinh trường nào thắng là trường đó được, thường thì sau mỗi lần bình xét đều có thương vong, sau chỉ dùng một chút tiền tài an ủi, bất quá mỗi lần bình xét đều ma quyền sát chương, nên nếu có thể sống sót sau khi bình xét, đều có được của cải cực đại, nếu sống sót đầy đủ không sót mẻ còn có thể được quốc vương hay cấp cao nào đó khen ngợi, cuộc đời từ đó liền lên như điều gặp gió.

Cũng có một bộ phận nhỏ vì vinh quang, chỉ một bộ phận rất nhỏ...

Phong Tình thật sự không có hứng thú gì với cái này, không ngừng ngáp lên ngáp xuống, hy vọng có thể mau mau trở về ngủ tiếp.

“Kế tiếp, mời hiệu trưởng tuyên bố danh sách tham dự thi đấu...”

Xung quanh bắt đầu ầm ầm.

Nhàm chán... Ngáp một cái, cúi đầu tiếp tục làm gà mổ gạo.

“... Quỳnh Diệp, Do Hoa.... Ericter.... Phong Tinh...”

Ericter được chọn? Rất nguy hiểm...

.....

Hắn thế nào giống như nghe thấy tên mình???

Con buồn ngủ của Phong Tinh thoáng chớp biến hết, kinh ngạc ngẩng đầu.

“..... Mấy học viên trên đây mời đến văn phòng của ta..”

Oa! Giáo sư phát biểu đối người? Đây là... Lão gia gia trong thư viện???!!!

“Hào, tan hội!”

Tốp năm tốp ba trên sân thể dục tản ra, không biết có phải ảo giác hay không, hiệu trưởng trước khi đi hình như có hướng Phong Tinh cười cười thâm ý.

“Phong.” Ericter đi tới.

Phong Tinh tựa hồ suy nghĩ xuất thần, Ericter vừa định gọi tiếp, bỗng nhiên có một thanh âm sớm hơn y.

“Phong Phong!”

Lưu Vân cấp bách dừng dừng chạy tới, phía sau có theo Tô Triệt.

“Phong Phong, hiệu trưởng thế nào lại chọn người? Hào nguy hiểm!” Lưu Vân vẻ mặt lo lắng.

Phong Tinh hoàn hồn, lắc đầu, nhú mày, nhớ tới nụ cười kỳ quái của hiệu trưởng.

“Phong, đi.” Ericter nhìn Lưu Vân, nhắc nhở Phong Tinh.

“Phong Phong, cẩn thận nga...”

“Không có việc gì!” Phong Tinh hướng Lưu Vân mỉm cười. “Ta có thú một sừng, không có việc gì đâu!”

Lưu Vân vẫn lo lắng.

“Ngay từ trận đầu liền phải triệu hoán thú một sừng, như vậy mới an toàn một chút.”

“Àn.” Phong Tinh cười ảm như trấn an.

“Phong.” Ericter hơi khó chịu. Phong là ái nhân của y, những tên này kẻ nọ gì gì đó cướp đi nụ cười của Phong, mỉm cười không biết tốt xấu!

“Đi, bye-bye, không cần lo lắng.”

Trong văn phòng hiệu trưởng.

Cái bàn gỗ, điều khắc hoa văn kỳ quái, có mùi vị cổ phong Trung Quốc.

Phong Tinh ngồi nghiêm chỉnh trên ghế dựa, không biết hiệu trưởng vì sao muốn hắn đi thi đấu, Ericter hoàn hảo, năng lực rất mạnh, hắn rõ ràng kém cỏi như thế... Chẳng lẽ là vì lão thấy hắn đọc sách trong thư viện, cảm thấy hắn rất chăm chỉ?

Ai, miên man suy nghĩ cũng vô dụng, Phong Tinh nhìn quét xung quanh, hiệu trưởng còn chưa đến, trong văn phòng ngoài hắn cùng Ericter bây giờ có năm người, Ericter ngồi bên cạnh hắn, ba người khác đối diện. Một chiến sĩ vác búa đồng, cơ thịt nổi lên, ngồi trên ghế dựa cao cỡ Phong Tinh đứng, còn muốn vượt qua đội trưởng Phong Tinh thấy khi vừa tới thế giới này. Một nam tử bạch bào, đại khái là mục sư nhĩ, gương mặt bình thường, vừa mới nhìn kỹ, liền ném vào trong đồng người, có thể lập tức không nhớ dung mạo. Một người nữa làm người khác chú ý nhất, quần áo hóa hồng, hơi giống nữ phục cổ đại Trung Quốc được giản lược, tóc như Phong Tinh, lại là màu đỏ, da trắng, dáng người tinh tế, khuôn mặt kiều diễm, môi nhỏ nhếch, thật sự là một đại mỹ nhân, bất quá mỹ nhân này đang kiêu ngạo quảng đại mỹ nhân về phía Phong Tinh.

.....

An Nhiên....

Cảm thấy ánh mắt Phong Tinh, mỹ nhân An Nhiên càng càng chăm chú.

Phong Tinh bị dọa, An Nhiên này, quay về học viện gần nửa tháng chưa có tới tìm mình, trên lớp triệu hoán cũng chưa từng nhìn thấy An Nhiên, nhưng lại đột ngột xuất hiện với cái dạng cọt nhả như cũ, cũng không sợ mất mặt...

Vội vàng quay đầu làm như không biết An Nhiên.

“Ha ha đều tới rồi, tốt lắm, các ngươi đều biết chuyện bình xét cùng quy củ chứ?” Hiệu trưởng bỗng nhiên cười nói đi vào.

“Biết.” Chiến sĩ cùng nam tử bình phẩm đáp, An Nhiên chỉ thần nhiên “Àn” một cái, vẫn quăng mị nhãn, Ericter im lặng không lên tiếng, Phong Tinh nhú mày, không biết một chút mình từng thấy ở thư viện có tính không đây.

Cảm giác bình xét học viện rõ là phiền toái cho học sinh.

“Àn...” Hiệu trưởng gật đầu, ngồi vào ghế cao nói. “Đều giới thiệu mình đi, hiểu biết lẫn nhau một chút.”

“Quýnh Diệp, bạch ngân chiến sĩ.” Chiến sĩ giọng thô quát đầu tiên, còn lấy búa gây chấn động mặt đất.

“Một kẻ thô nhân.” An Nhiên chép chép miệng nói thầm, đại khái là hai con mắt quăng mị nhãn đều bị chuột rút và cũng không được đáp lại nên thấy khó chịu.

Quýnh Diệp hơi lúng túng.

“Ta là thô nhân, không học quá nhiều, liền một thân cây mạnh, các vị chiếu cố cho.”

An Nhiên hừ một tiếng, quay đầu.

“Do Hoa, mục sư, sau này thỉnh chiếu cố nhiều hơn.” Bạch bào nam tử lại cười nói.

“An Nhiên, pháp sư hỏa hệ kiêm triệu hoán sư.”

“Phong Tinh, triệu hoán sư kiêm pháp sư thủy hệ.”

“Ericter, pháp sư lôi hệ.”

“Hào.” Hiệu trưởng gật đầu nói. “Các ngươi trở về thu xếp một chút, ngày mốt lên đường, năm người các ngươi, trừ vũ khí ra không thể mang bất cứ thứ gì khác, trong vòng hai mươi ngày chạy tới đế đô, nhất định phải tới đế đô kịp lúc, biết chưa?”

Hai chữ cuối cùng tăng thêm ngữ khí, lộ ra uy nghiêm hiệu trưởng, mọi người, không bao gồm Ericter, nhin không được lắm bầm lên tiếng.

“Đã biết.”

“Hào, đều trở về chuẩn bị đi, Phong Tinh lưu lại.”

Hả? Phong Tinh kinh ngạc.

Ba người kia đều đi, Ericter còn ở tại chỗ, nhìn chăm chú hiệu trưởng.

“Yên tâm đi, ta sẽ không làm gì hấn.” Hiệu trưởng khoát tay.

Ericter nhú mày, nhìn Phong Tinh, cuối cùng rời khỏi.

Phong Tinh khản trương ngồi đó, không biết hiệu trưởng lưu hấn lại có chuyện gì.

“Ngươi còn chưa có pháp trượng sao.” Hiệu trưởng đột nhiên hỏi.

“Hả? Phong Tinh không ngờ hiệu trưởng sẽ hỏi vấn đề này. “Ách... Chưa!”

“Tự làm cho mình một cái nào.” Hiệu trưởng đứng dậy. “Đến.” Xốc rèm phía sau lên, đi vào nội thất.

Phong Tinh do dự theo vào.

“Thế nhân đều nói thần khí hảo, thần khí hảo, nhưng thần khí rút cuộc hảo chỗ nào nhĩ.” Hiệu trưởng lăm bầm. “Mỗi người đuổi theo cao cấp, lại theo đuổi cao cấp của cao cấp.”

Nhìn Phong Tinh.

“Chỉ có bản thân làm ra mới tốt nhất, mới tâm ý tương thông với mình. Đến, hài tử.” Kéo Phong Tinh. “Ta dạy cho ngươi chút thứ tốt.”

“Kia...” Mấy thứ này không có quan hệ tới mình mà? Nói những thứ đó với hấn làm gì?

“Suyt, đừng nói chuyện!” Hiệu trưởng ngắt lời. “Ta chỉ dạy ngươi một ngày, sau này, phải do chính ngươi tự lãnh ngộ.”

*****

Phong Tinh từ phòng hiệu trưởng đi tới, tinh thần hơi uể oải, học cùng hiệu trưởng quá mê mẩn, cư nhiên đã qua một ngày một đêm, cấp bách dùng dùng chạy tới ký túc xá, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, rồi ngủ ngon một giấc.

Học từ hiệu trưởng thật nhiều thứ, cũng đều hữu dụng, đại đa số có thể kiếm tiền, sau này không lo thiếu tiền nuôi Eri.

A.. Còn chưa biết tên hiệu trưởng, hiệu trưởng vẫn tự mình giảng giải, lại không cho hẳn cơ hội nói chuyện..

“Trở về rồi à, mệt sao? Mau đi nghỉ ngơi!”

Ericter chờ đợi trước cửa ký túc xá, thấy Phong Tinh lập tức chào đón.

“A, ta còn phải thu dọn...”

“Ta đã thu dọn hảo, đi nghỉ ngơi đi...” Ericter bỗng nhiên nhớ đến. “Nga! Đúng rồi! Người chắc chắn còn chưa ăn gì, người ngồi đó đi, ta sẽ mua cho người chút đồ ăn.” Nói xong thuận đi không thấy.

Phong Tinh hơi giật mình đi vào ký túc xá, không quá một hồi, Ericter trở về, trong tay cầm một túi điểm tâm.

“Mau ăn, ăn xong hảo hảo nghỉ ngơi.”

Phong Tinh từ từ ăn đồ ăn Ericter đưa qua, trong lòng có cảm giác tràn đầy mãn nguyện....

Ô ô, Eri chu đáo như thế, hẳn nhất định phải kiếm nhiều tiền hơn để cung ứng.

*****

Từ Vực Quốc, quốc gia công nhận pháp thuật cao nhất đại lục Mar.

Học viện tốt nhất được Cai Quốc công nhận, học viện Phare.

Thành nhiều pháp sư nhất Cai Quốc... Cửu Xuyên trấn.

Cửu Xuyên trấn tuy thừa thái pháp sư, nhưng phần lớn là pháp sư thực tập hay sơ cấp, một khi tới cấp bậc đại pháp sư, mọi người sẽ chạy tới thủ đô Từ Vực Quốc -- Đế đô, pháp sư Đế đô không nhiều lắm, nhưng mỗi người đều là tinh anh.

Đại lục Mar địa thế phức tạp, tây bắc tới bắc bộ là núi cao cao nguyên, nội địa chủ yếu là đồi núi, nam bộ phần lớn là bình nguyên sông nước, nam bộ gần hải vực Aipusinan, Từ Vực Quốc nằm ở rừng giáp biển tây nam đại lục Mar, quốc thổ ước chừng chiếm một phần tư diện tích đại lục Mar, đất đai bao la, sản vật phong phú.

Cửu Xuyên trấn nằm ở rừng giáp biển nam bộ Từ Vực Quốc, Đế đô nằm chệch bên phải trung tâm Từ Vực Quốc, trung gian cách nhau một thành lớn, hai thành nhỏ, Cửu Châu có Truyền tông trận (pháp trận vận chuyển), từ Cửu Xuyên trấn đến Đế đô chỉ cần thời gian một giây.

“Ngồi xe ngựa đến Đế đô cần bao lâu nhỉ...” Phong Tinh suy nghĩ.

Hiệu trưởng dặn dò, không thể dùng Truyền tông trận, không thể mượn người khác trợ giúp, chỉ có thể dựa vào hai cái đùi của mình mà đi, hoặc là kiếm tiền ngồi xe ngựa, không cho sử dụng công cụ khác ngoài chân cùng xe ngựa.

“Đi công đoàn lính đánh thuê xem sao!” Do Hoa đề nghị. “Làm thuê kiếm chút Jar.”

Jar, đơn vị tiền tệ thông dụng của thế giới này, dưới có Jas trên có For.

Tỉ lệ: 1 For = 100 Jar = 10000 Jas.

Jas hình dạng tương tự một đồng tiền xu thường, Jar nhìn như tiền xu màu vàng, For thì là tiền xu trong suốt tím nhạt. Jas thường dùng nhất, For phải là người rất giàu mới có, Jar cũng tương đối thông dụng.

Trước tiên cũng chỉ có thể đi kiếm tiền, đi bộ một tháng tới Đế đô là không thể, phải ngồi xe ngựa, hơn nữa phải rất nhanh, tiền cần lại càng nhiều, còn cần tiền mua lương thực...

Thời khắc khảo nghiệm năng lực kiếm tiền của mọi người đã tới.

Đoàn người đến công đoàn lính đánh thuê, trong ngoài công đoàn đều là đoàn đội thành quân kết đội, ồn ào nói nhao nhao. Đi vào, ánh mắt các nam nhân thoáng chốc tập hợp trên người An Nhiên, An Nhiên ngẩng đầu ưỡn ngực, tựa hồ sớm thành thói quen với ánh nhìn chăm chú của mọi người.

“Xem một chút coi có thích hợp không.”

Do Hoa chỉ vách tường phía trước, trên tường dán một tờ giấy đánh dấu nhiệm vụ còn chưa được tiếp nhận cùng cấp bậc nhiệm vụ.

Cấp bậc nhiệm vụ, SS là nguy hiểm nhất, tiếp theo xuống từ cao đến thấp chia ra S, A. B. C. D. E.

“Cái này thế nào?”

Do Hoa chỉ một loạt hỏi.

Nhiệm vụ cấp E, hộ tống thương đội đến thành Virgin, thù lao 200 Jas. Người đề xuất nhiệm vụ : Cox.

Thành Virgin, một thành nhỏ bên cạnh Cửu Châu, đường đi hẻo lánh, cường đạo thường xuyên ẩn hiện.

“Phải hộ tống đến khi nào?”

An Nhiên không đồng ý, chỉ một cái bên trên.

“Cái này.”

Nhiệm vụ cấp C, bắt một con Griffin* còn nhỏ cho người đề xuất nhiệm vụ, thù lao 200 Jar. Người đề xuất nhiệm vụ : Ivelle.

Thú Griffin, ma thú phong hệ cấp 6, thân sư tử, đầu cùng cánh chim ưng, hai đến ba con sống trong hang động vách núi, sở trường từ không trung lao xuống công kích, phòng ngự vật lý cũng như phòng ngự pháp thuật cường hãn, thị lực nhạy bén, biết một vài pháp thuật phong hệ cấp thấp.

“Hả?” Do Hoa giật mình. “Kia chính là ở trong Rừng rậm sương mù!”

“Ân ?” An Nhiên nhếch mày. “Có ý kiến?”

“Rất nguy hiểm.” Do Hoa nhú mày.

“Không chết được.” An Nhiên xem thường y. “Ở đây chỉ có một mình thằng bự là gốc và yếu nhất.”

“Ai nói ta yếu nhất???” Quỳnh Diệp trừng mắt ngu, xoay búa làm ầm ỉ.

“Chưa thấy qua chiến sĩ bạch ngân còn mạng trang bị đồng.” An Nhiên khinh thường nói.

“.....”

Chiến sĩ bạch ngân, thấp nhất cũng mang trang bị màu bạch ngân biểu thị cấp bậc, chiến sĩ cấp bậc càng cao, càng được người kính ngưỡng. Cấp bậc từ thấp đến cao, thực tập, đồng thau, bạch ngân, hoàng kim, chiến thần, chiến thánh. Thế giới này chỉ vẹn vẹn bảy vị chiến thần, một vị chiến thánh, đều được thế nhân kính ngưỡng. Thông thường nhất là đồng thau, chiến sĩ hoàng kim rất ít thấy.

“Các nguoi, có ý kiến gì không?”

Do Hoa hỏi Phong Tinh cùng Ericter.

Phong Tinh lắc đầu, Ericter lắc đầu theo.

“VẬY CÁI NÀY ĐI.” Do Hoa xé tờ giấy kia xuống, đi đến bục phục vụ công đoàn, nói với tiểu thư trước bục đang nhìn An Nhiên ghen tị.

“Tiểu thư, chúng ta muốn tiếp nhận nhiệm vụ này.”

Tiểu thư phục vụ bất mãn nhìn Do Hoa, nhìn đến Ericter sau Do Hoa, thoáng chốc vẻ mặt liền mê mẩn.

“Tiểu thư!” Do Hoa nhú mày, nâng cao thanh âm.

“Anh đẹp trai phía sau cũng không gấp gáp, nguoi thúc giục cái gì?”

Tiểu thư phục vụ bất mãn trừng mắt, rút tờ giấy.

“Đội trưởng là ai, lấy lệnh lính đánh thuê đến.”

“A?” Do Hoa sững sốt. “Xin chờ một chút.” Xoay người lại nói với mọi người. “Chỉ lính đánh thuê mới có thể tiếp nhận nhiệm vụ đoàn thể, chúng ta phải thành lập một cái.”

Mọi người nguoi nhìn ta ta nguoi nguoi.

“Đừng nhìn ta.” An Nhiên nhún vai. “Ta tùy theo các nguoi.”

“Ta là thô nhân. “Quỳnh Diệp gãi đầu. “Ta nghe theo các người.”

“Ta tùy.” Phong Tĩnh.

“Tùy.” Ericter.

“.....” Do Hoa bắt đầu đi. “Ta vậy, tên đoàn đội?”

“Tùy ý, đừng quá ngu ngốc là được.” An Nhiên ngáp.

“Ta nghe lời người.” Quỳnh Diệp tiếp tục gãi đầu.

“Ách... Tùy....” Phong Tĩnh hơi ngượng ngùng, cái gì cũng phiền phức.

“.....” Do Hoa không trông chờ đám này giúp đỡ, đi đến bên cạnh cửa sổ, không bao lâu sau về lại.

“Mỗi người rót vào đây một chút ma lực, không thì rót vào chiến khí.” Vươn tay, trên tay là một khối mộc bài màu đen.

Nghe lời làm theo.

“Định!” Do Hoa vòng vo ở cửa sổ, ngón tay đánh một tiếng vang, đi đến chỗ tiểu thư phục vụ kia.

“Tiểu thư, đây là lệnh lính đánh thuê, ta chính là đội trưởng.”

Do Hoa bận việc nửa ngày cuối cùng cũng làm tốt, đi tới chỗ mấy người vô tâm vô phế nghỉ ngơi ngắm phong cảnh bên cạnh, lau lau mồ hôi cười nói.

“Hào, có thể xuất phát.”

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Đoàn người đi ra từ công đoàn lính đánh thuê, giữa đường...

Ôc ộc ộc.

“Ta đói bụng...” Quỳnh Diệp che cái bụng ộc ộc kêu đói.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhìn ta, ta ngó ngó người...

Kỳ thực tất cả mọi người đều đói bụng, bất quá không ai nói ra thôi, nói thì chỉ cảm thấy càng đói hơn.

Tiểu phó hoàng hôn vô cùng náo nhiệt, người đến kẻ đi, ngay lúc bữa tối, bên đường đều bán điểm tâm ăn vặt, từng trận hương thơm truyền đến, dẫn ra nước trong miệng người ta...

“Kêu cái gì mà kêu? Người có tiền hả?”

An Nhiên gằn. Hiệu trưởng không cho mọi người mang theo vật phẩm sinh hoạt, tiền tài này nọ, chỉ có thể mang đồ chiến đấu... Cho nên trước khi kiếm được tiền, chỉ có đói bụng!

“Ách...”

Quỳnh Diệp chỉ có thể nhìn chăm chú sạp điểm tâm ven đường nuốt nước miếng. Oa, bánh cá giòn a... Xốp xốp mặn mặn... Oa! Đó là bánh dẻo! Cắn lên dính dính, thơm thơm, có thể chọn cả ngọt và mặn...

“Bụng người có thể im lặng một chút hay không?” An Nhiên quát, gia hỏa này, bụng kêu ừng ục, hại hấn cho rằng bụng mình đang kêu.

“Phong, đói bụng không?”

Phong Tĩnh hơi lắc đầu, chỉ cảm thấy đói một chút.

“Gấp rút lên đường đi, phía trước hẳn là đến rừng rậm, chuẩn bị món ăn thôn dã.” Do Hoa nói.

“Ngao! Không nói sớm! Đi mau!” Quỳnh Diệp nghe có ăn vội vàng gầm rú đi trước.

“Ngu ngốc.” An Nhiên mắt tròn trắng.

“Ha ha.” Phong Tình cười khề, một thô nhân đơn thuần đại ngốc.

*****

Đoàn người gấp hừng hực dùng tới đầu khí pháp thuật, cuối cùng, lúc trời hoàn toàn biến đen chạy tới rừng rậm ngoại thành, nhóm lửa dựng củi đi săn nấu nướng...

“Lúc nào có thể đến Rừng rậm sương mù? Ta cũng không muốn cứ đói bụng như vậy.” Quỳnh Diệp mồm to cắn xé thịt ngựa hỏi.

“Theo tốc độ bây giờ, còn cần hai ngày nữa!” Do Hoa tính tính, nói

Bình nguyên ngựa nhảy cùng Rừng rậm sương mù đều nằm ở tây nam đại lục Mar. Cách ba đại thành trong Tử Vực Quốc.

“Còn phải đói như thế lâu à...” Quỳnh Diệp than thở.

“Tới Rừng rậm sương mù, còn phải tìm Griffin, còn phải...”

“A...” Quỳnh Diệp kêu to vui đầu ăn mạnh bạo, xem ra đã chịu đủ kích.

“Ha ha.” Do Hoa cười khề.

An Nhiên bỗng nhiên đứng dậy, đi hướng cánh rừng.

“Ăn no rồi sao?” Do Hoa kinh ngạc, An Nhiên chỉ ăn mấy miếng nho nhỏ liền không động nữa.” Ai, một mình đi vào rừng rất nguy hiểm.”

“Lo việc không đâu!” An Nhiên bỏ lại một câu, lẩn vào cây cối.

“Em gái thật không thích giao tiếp...” Quỳnh Diệp than thở, bỗng nhiên từ bên mặt bay qua một vật thể thật nhỏ bắt mình, trên gương mặt Quỳnh Diệp chảy chút máu, làm thanh âm Quỳnh Diệp đột nhiên ngừng lại.

*****

Cơm ăn no, đêm đến, không có lều trướng, đành phải tự mình tìm nơi thoải mái nghỉ ngơi.

Phong Tình nằm nghiêng trên một nhánh cây to chắc, thơ thẩn như đi vào cõi thần tiên.

Ericter bỗng nhiên nhảy lên, ngồi bên cạnh Phong Tình, ôm lấy Phong Tình, làm đầu Phong Tình gối trên đùi mình, Phong Tình thoải mái ngửa đầu nhìn, bầu trời nơi này rất thanh sạch, ánh sao lấp lánh rất đẹp.

“Phong, nếu ta rời khỏi, nhất định phải thời thời khắc khắc nghĩ tới ta.”

“Hả???”

“Không, ngủ đi.”

Phong Tình cũng mất ngủ, chung quy có dự cảm bất hảo, Ericter thế nào... Hơi là lạ? Nói như vậy nhất định là có chuyện gì.

Muốn hỏi lại, nhưng Ericter không trả lời.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Không gì đâu, ngủ đi!

*****

Từ sau lần nói chuyện đó, Ericter lại như không có việc gì, vẫn cứ cẩn thận chăm sóc hẳn, nhưng giống như lại có gì đó bất đồng, rốt cuộc bất đồng ở đâu... Phong Tình cũng không thể nói rõ. Chỉ có loại cảm giác này....

Nói chuyện sau ngày thứ năm, đoàn người cuối cùng lặn lội đến được rìa Rừng rậm sương mù, nếu không phải có một Do Hoa lý trí, một Quỳnh Diệp ngốc nghếch, một An Nhiên chuyện gì cũng không quản, Phong Tình không quen thuộc với cuộc sống dị giới và Ericter trong mắt chỉ có Phong Tình, thế nào cũng không thể đến được trong thời gian ngắn như thế.

Chạng vạng, đoàn người ngồi quanh lửa trại.

“Ngày mốt đi săn, hai ngày nay tất cả mọi người nghỉ ngơi chuẩn bị tốt, ngày mốt có thể có một trận chiến mạnh.” Do Hoa nói. “Mọi người hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Tiến vào lều.

“Hào!” Phong Tinh cùng Quỳnh Diệp đồng thời đáp, nhìn nhau cười, tiến vào lều của mình.

Lại nói, có thể mau chóng kiếm ra tiền ăn như thế, cũng nhờ có Do Hoa.

Mấy ngày trước đây, đoàn người nhanh chóng đi đường, trên đường đi gặp tiết mục cường đạo đánh một thương đội, đoàn người không thêm quan tâm... Khúc khệch, không thêm quan tâm đến nguyên nhân, Ericter lười lo việc không đâu, Phong Tinh nóng lòng muốn thử nhưng bị Ericter ngăn lại, An Nhiên quen gặp chuyện bất bình làm như không thấy, may mắn Quỳnh Diệp cùng Do Hoa đứng ra tiến lên cứu trợ rồi mới có được một chút tiền cảm kích khả quan.

Phong Tinh bị kích động tiến vào lều, mấy ngày nay đều là đi đường ở trong rừng rậm, hái được không ít dược thảo linh tinh, may mắn hần ở thư viện xem không ít sách, nếu không, phải bỏ qua một thứ thật tốt như thế, hi hi. Còn nhớ lần đầu tiên ở ven đường phát hiện một gốc dược thảo nhỏ, hưng phấn la to, ùng ùng chạy tới cẩn thận hái, tuy dược thảo rất bình thường cũng không trân quý, lại làm hần cảm giác rất thành công.

Hần cuối cùng không phải ăn không ngồi rồi trôi qua thời gian, tuy một gốc dược thảo như thế không tiêu biểu được cho cái gì, nhưng về tinh thần là rất lớn.

“Thích cái này nhiều đến như vậy?”

Ericter đi đến bên cạnh Phong Tinh đang đùa nghịch hoa cỏ kỳ quái, hỏi.

“Ân!” Phong Tinh gạt mạnh đầu, hần muốn làm một ma trượng cho mình, làm một cái không phải tốt nhất, nhưng chắc chắn hợp với mình, phải kiếm được rất nhiều nguyên liệu. Hần còn muốn làm thuốc ma pháp kiếm tiền! Ở thư viện hần cảm thấy hứng thú với những thứ đó.

“Lúc rảnh rồi, mang người đến một nơi hảo.” Ericter bỗng nhiên cười nói.

“Ân?” Phong Tinh hơi nghi hoặc nhìn y.

“Có rất nhiều thứ người thích.” Có rất nhiều thứ kỳ quái.

Ericter cười rất sâu, rất ôn nhu, đôi mắt mang ý cười nhìn Phong Tinh, nhẹ nhàng tình, Phong Tinh không được tự nhiên cúi đầu.

Thật là, tuy đã xác định thân phận người yêu, nhưng cũng không cần phải hơi một tí là nhìn người ta như thế, mắc cỡ mắc cỡ...

“Ách, ta ra ngoài một chút.” Phong Tinh chạy ra như chạy trốn, che gò má đỏ nóng, cố gắng bình phục tâm tình.

Thật y như một tiểu cô nương tư xuân.

Ồ....

Phong Tinh đập hai má, đừng nghĩ nữa đừng nghĩ nữa...

Hít sâu một hơi, bỗng nhiên phát hiện mình tựa hồ đi hơi xa, sẽ rất nguy hiểm, hết sức chạy trở về lại nghe thấy một tiếng rên rỉ.

Thân hình ngừng lại, nhú mảy, không biết có cần đi xem không..

Lại một tiếng nữa, nhẹ, như là hô đau, thanh âm còn chút quen thuộc.

Phong Tinh do dự, quyết định đi xem, nếu là người nào đó gặp nạn liền hỗ trợ giúp đỡ, tốt nhất có thể kiếm chút lộ phí.

Đi theo thanh âm, càng tới gần càng cảm thấy bất thường, thanh âm này... Sao lại quái dị như thế....

Tới nơi, một cảnh trước mặt lại làm Phong Tinh kinh ngạc mở to mắt.

Phía trước cách đó không xa, trên tảng đá không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể nằm một người, An Nhiên lõa thân, mông cao cao, đôi mắt híp lại, sợi tóc hóa hồng rơi la tả, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra biểu tình sáng khoái thoải mái, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ thở rên rỉ mất hồn.

Trên người An Nhiên, có cưỡi một con sư tử đỏ nâu, nói là sư tử, lại có cái đuôi bò cạp, đỉnh chóp cái đuôi có một cái móc đỏ thẫm cực đại, còn có một đôi cánh màu đỏ. Là hạt sư (sư tử - bò cạp) sao, ma thú cấp bảy đặc biệt của sa mạc, móc câu phần đuôi có kịch độc, lực lớn, pháp thuật vật lý phòng ngự đều cao, cân bằng.

Hạt sư cưỡi trên người An Nhiên, chân trước cẩn thận ấn xuống tảng đá, hạ thể run rẩy kịch liệt... Nga, không, trừu tồng.

Mơ hồ nhưng thấy phân thân cực đại hạ thể hạt sư liên tiếp đỉnh nhập giữa mông An Nhiên, An Nhiên mỗi khi tiếp nhận đều thét chói tai rên rỉ một phen,

nghư thổng khô lại như hưng phẩn...

“Ngô...” Phong Tình che miệng lại, tránh cho chấn kinh kêu lớn, vội vàng lui về sau, chạy trở về, trời ơi, tiếng rên rĩ kia bao hàm tình dục, hẳn cư nhiên lại nghe thành có người bị thương?

An Nhiên cũng thật là, đói khát tới như vậy, đánh đã chiến khắp nơi, trên Vực thăm Băng tuyết cũng là đụng mặt như thế, có biết như vậy sẽ làm người ta rất lúng túng hay không!

Lại nói, thú bạn của An Nhiên không phải băng quái sao, thế nào lại biến thành một con hạt su?

Ahhhhh -- đừng nghĩ nữa----

Roẹt.

Tôi tề, y phục bắt cần vướng vào nhánh cây.

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

“Ân Tiểu Tình Tình... Ngươi tới rồi... Ngồi đi, ta lập tức xong... Hahh...” Thanh âm An Nhiên bay tới, chen lẫn rên rĩ không chút che giấu.

Kêu hẳn ngồi cái con khi! Phong Tình bị hoảng sợ chạy như điên, chạy chạy, đột nhiên đụng trúng một bức tường thịt, đụng đến choáng váng, đập đập đập lui mấy bước.

Ngô, cái mũi đáng thương của hắn...

“Ngươi có sao không?”

Nghe lời mang ý xin lỗi, Phong Tình ngẩng đầu, tiếp theo liền ngậy người nhìn.

Mỹ nhân! Đại mỹ nhân! Đại đại mỹ nhân còn xinh đẹp Hơn An Nhiên mấy phần!!! Tóc màu trắng bạc thật dài kéo tới gót chân, lông mi thật dài cong cong, mắt mảnh mảnh dài dài, đồng tử màu vàng hiếm lạ, làm Phong Tình nhìn không được liên tưởng đến đôi mắt màu vàng óng ánh thanh tú của Shogula, mỹ nhân mặt trái xoan nhỏ nhỏ, mũi thẳng thẳng nhỏ nhỏ, môi trái tim đỏ một viên, cả khuôn mặt thoát nhìn như tiểu thư bích ngọc.

Mỹ nhân mặc áo bào pháp sư màu trắng, cổ áo, tay áo, vạt áo nạm vàng, thân hình thon dài mảnh khảnh, cao hơn Phong Tình nửa cái đầu.

Phong Tình lúc này học khôn, đặc biệt chú ý yết hầu mỹ nhân.

Có hầu kết, là nam!!!!

“Ngươi không sao chứ? Có đụng thương chỗ nào không?” Thấy Phong Tình không trả lời lại ngẩn người ngốc nghếch nhìn chăm chăm mình, mỹ nhân lại hỏi một lần nữa, ánh mắt còn chen lẫn bi thương nhàn nhạt.

“Ách! Không! Không có gì.” Phong Tình cuối cùng lấy lại tinh thần, ngậy ngô cười trả lời.

Thanh âm dễ nghe như tiếng Shogula, hại hắn vừa rồi có một thoáng cho rằng Shogula xuất hiện.

“Trên mặt ta có cái gì sao?” Mỹ nhân sờ sờ mặt mình hỏi. “Ngươi vừa rồi vẫn nhìn ta lom lom.”

Ách!!!!

Phong Tình đại quần, làm bộ làm tịch ho khan mấy tiếng che giấu ngượng ngùng.

“Khục khục... Kia.... Bởi vì ngươi rất đẹp, ta nhìn không được nhìn hơi nhiều...”

“Thật vậy sao?” Mỹ nhân đương nhiên vì lời này mà có phần vui vẻ. “Ta rất đẹp sao?”

“Ừ!” Phong Tình gật đầu. “Vô cùng xinh đẹp.”

“Ngươi rất thích?”

“Thích, thích.” Không ngừng gật đầu, mỹ nhân ai không thích?

Mỹ nhân mở to mắt nhìn Phong Tình, một hồi lại chớp chớp mắt, hạ mi, đôi mắt lại hồi phục dài mảnh, trong mắt treo lên ưu sầu nhàn nhạt.

Mỹ nhân tư sầu, ta thấy cũng xót theo.

“Ngươi... Có cái gì không vui sao?” Phong Tình nhìn không được hỏi.

“Ta...” Mỹ nhân gục đầu xuống. “Ta yêu một người, nhưng hắn không biết tâm ý của ta.”

“Không biết liền nói cho hắn.”

“Nhưng hắn đã có tri kỷ.”

Ách!!!

“Ta nên làm thế nào?” Mỹ nhân ngẩng đầu về phía Phong Tình xin giúp đỡ.

Cái này.... Xúi giục người ta phá hoại gia đình người khác là không đúng, chỉ cho người ta làm kẻ thứ ba là không tốt, không cho một chủ ý làm mỹ nhân rơi lệ cũng là không ổn...

Thế nào đây...

“Phong!”

Phía sau một tiếng hô, Phong Tình quay đầu lại, thấy Ericter đang chạy về phía bên này.

Sắc mặt Ericter thật không tốt, chạy lại kéo Phong Tình đi về.

“Đi về!”

“Hả? Chờ một chút...” Hắn còn đang nói chuyện với mỹ nhân, liền đi như thế rất không lễ độ.

Ericter không quay đầu lại, cũng không hé răng, cứ kéo Phong Tình thất tha thất thểu.

“Không được đi!” Mỹ nhân đuổi theo, bắt lấy một cánh tay khác của Phong Tình. “Ngươi còn chưa nói cho ta biết, ta nên làm thế nào.”

Nói, về mặt kiên định, giống như không có được đáp án thì không bỏ tay ra.

“Buông tay!” Ericter quay đầu lại về mặt tức giận.

“Không buông!” Mỹ nhân kéo sòng kéo chết!

Này, thế nào lại biến thành loại tình huống này... Phong Tình dừng cảm muốn làm người hoà giải khuyên bảo một chút, bị Ericter trừng mắt liền yên.

Khục khục, Eri càng lúc càng có khí chất đánh đá của người phụ nữ có gia đình.

Ericter hừ lạnh một tiếng, tay áo vung ra một mảnh băng tiễn (tên băng), mỹ nhân chột vật đối phó né tránh, sống chết không buông tay. Phong Tình lại bị dọa, kêu to.

“Eri, ngươi thế nào có thể đánh người! Ngươi, ngươi buông tay, bị thương thì tính sao đây.”

“Không buông! Ngươi còn chưa nói cho ta biết ta nên làm thế nào!”

Cái, cái mỹ nhân này thế nào lại bướng bỉnh như thế!

“Chính ngươi nhận xét! Nếu người kia không hạnh phúc, liền nói cho hắn tâm ý của ngươi, đem hắn đoạt lấy, cho hắn hạnh phúc, nếu hắn rất hạnh phúc, vậy ngươi... Ngươi, ngươi vẫn chúc phúc cho họ đi...”

Ánh mắt mỹ nhân lóe lóe, tay hơi lỏng, Eri thừa cơ đem Phong Tình kéo vào trong ngực, ôm chặt, biến mất..

Nếu người kia không hạnh phúc, liền nói cho hắn tâm ý của ngươi, đem hắn đoạt lấy, cho hắn hạnh phúc, nếu hắn rất hạnh phúc, vậy ngươi... Ngươi, ngươi vẫn chúc phúc cho họ đi...

Mỹ nhân đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn nơi Phong Tình biến mất.

Phong, ngươi hạnh phúc không?

Ánh mắt mỹ nhân tối sầm lại, nâng một bàn tay lên, trên cái tay kia bắt ngờ phủ băng trắng, động động bàn tay cứng ngắc, tiếng rắc rắc vang lên.

Sự thật là...

Dù ngươi rất hạnh phúc, ta cũng không thể cuộn trong một góc lặng lẽ chúc phúc cho ngươi được...

*****

“Eri. Ngươi xảy ra chuyện gì?”

.....

“Ngươi, ngươi làm gì?”

.....

“Ta không có làm chuyện gì xấu! Ngươi làm gì.... A...”

Ba ba ba.

“Oa oa oa.....” Khóc lớn.” Ngươi cứ nhiên đánh ta.... Hu hu... Ngươi lấy cái gì đánh ta....”

Eri thối tha, vô duyên vô cớ động kinh, đem hán kéo tới lều ẩn lên giường lột khô từ hán, đánh mông hán, hu hu... Đại phối đàn, mới kết giao không bao lâu liền sử dụng bạo lực gia đình, hán ở thế kỷ 21 cũng chưa từng bị người đánh như thế.

“Ngươi....” Nhìn Phong Tinh khóc thành như vậy, hơi mềm lòng, tay cũng ngừng. “Lấy cái gì đánh ngươi? Mới một chốc không xem chừng, quay đầu lại tìm chỉ thấy ngươi cùng hán dựa vào gần như vậy, ta....”

“Cái gì dựa vào gần, ta bắt quá đi đường bắt cần đụng vào hán, rồi mới hàn huyền mấy câu thôi! Như vậy ngươi liền đánh ta! Hu hu, như vậy ngươi liền đánh ta!” Khóc thét.

“Ngươi cũng không biết hán là ai lại tùy tiện cùng hán tán gẫu, lỡ như hán là người xấu thì tính thế nào?”

“Ngươi mới là người xấu! Hu hu... Ngươi đánh ta...”

Phong Tinh khóc ào ào, Ericter hai hàng lông mày nhú chặt, thật lâu sau thở dài một hơi, vỗ về tiểu tình nhân ủy khuất.

“Hào, đừng khóc, là ta không đúng, không nên xúc động như thế. Mặt đều khóc ra hoa rồi, đừng khóc, a?”

“Ngươi muốn đánh liền đánh, đánh xong nói một câu như thế là được? Không có cửa đâu!”

“Ta không có đánh nặng lắm!” Y có cẩn thận khống chế lực đạo, mông tiểu ái nhân chỉ hơi đỏ, thoạt nhìn không có thương tổn.

“Nhẹ cũng là đánh! Ta, một đại nam tử hán thế này liền bị ngươi đánh đòn, mặt mũi đều bị ngươi hủy sạch, ngươi làm sao mà dèn, muốn dèn thế nào?”

Phong Tinh đỏ mặt trừng Ericter, như thỏ phát uy.

“Vậy... Để ngươi đánh lại?”

“Ta muốn đánh mông ngươi!”

“Hào, hào...”

“Chính ngươi cời khổ từ!”

“..... Hào.”

Ericter ngoan ngoãn vén vạt áo lên, đem khô từ kéo ra ghé sát trên giường.

“.....”

Phong Tinh không động thủ nhìn chòng chọc Ericter, bỗng nhiên lại gào khóc.

“Oa..... Ngươi không biết xấu hổ, ta kêu ngươi cời ngươi liền cời, ngươi không phải nam nhân, một chút nhục nhã cũng không có! Ngươi quang mông muốn làm gì, mông ngươi chắc chắn vừa cứng vừa cộm, ta không thích! Oa oa oa oa....”

Ericter đầu đầy hắc tuyến. Ngươi nói thử coi nam nhân tính tình còn muốn bất chấp lý lẽ, không đầu không đuôi hơn cả nữ nhân thì tính sao đây?

Bắt đầu đi, dùng hết phương pháp, lấy hôn bịt miệng.

Hôn sâu kéo dài kết thúc, phương thuốc này quả nhiên dùng tốt, Phong Tinh không còn khóc thét, chỉ thở dốc thô nặng, thỉnh thoảng khóc thút thít nhỏ nhỏ.

“Xin lỗi.” Ericter thở dài áy náy.

Phong Tinh méo mào, ghé sát trên lưng Ericter, hít hít mũi.

“Người hôm nay là lạ, xảy ra chuyện gì?” Hần mới cùng người lạ nói mấy câu liền phát đại hỏa như thế, bất thường, trước kia đều không có.

“Người hôm nay cũng lạ.” Ericter xoay người ôm tiểu ái nhân. “Khóc thành như vậy, làm ta sợ muốn chết.”

“Còn không phải đều tại người!” Phong Tinh đỏ mặt, oán hận nói. “Tôi nơi rồi quái lạ nói cái gì rồi khỏi, nửa câu cũng không nói hết, hại ta hoảng sợ.”

“Là lỗi của ta.” Ericter xin lỗi hôn hai má ái nhân. “Ta quá sợ hãi, sợ người bị người đoạt đi, như vậy ta biết làm sao.”

“Là ta làm người bất an như thế sao? Ta trước đây chưa trải qua luyện ái, cùng người là lần đầu tiên, nếu ta làm gì thương tổn đến tình cảm giữa chúng ta, người liền lập tức nói cho ta biết, ta sẽ tự kiểm điểm.”

Khó có được một ái nhân tốt như thế, hắn không muốn mất đi.

“Ha ha.” Ericter vui mừng cười. “Người thật tốt.”

“Người mới tốt...” Phong Tinh mắc cỡ lên tiếng nhỏ nhỏ.

Khục khục, thật không quen trò người nâng ta đỡ, tuy cảm thấy rất tốt...

Hai cái miệng khó chịu phá lệ một lần liền tan ra như thế.

Hai người ôm nhau ôn tồn một hồi, Ericter lại mở miệng.

“Phong, qua mấy ngày nữa, ta phải trở về một chuyến.”

“Trở về?”

“Àn, quay về vòng linh giới, bàn chuyện.”

“Lúc nào đi? Phải đi bao lâu?” Mới kết giao chưa bao lâu liền phải chia lìa?

“Qua mấy ngày liền đi, đi bao lâu... Một tháng chắc, chưa xác định được.”

“Đồ đều!” Phong Tinh oán hận nhéo eo Ericter. “Người dám vứt bỏ ta!!”

“Không có...”

“Vậy người mang ta cùng đi! Ta không tham gia bình xét gì, không đi học, cùng người đến vòng linh giới.”

“Không thể!” Ericter thở dài. “Vòng linh giới đều là vật chết, chúng khí tràn ngập, ở đó ta vô pháp bảo đảm an toàn cho người.”

“Ngô...” Phong Tinh bĩu môi. “Phải làm gì, nhất định phải trở về?”

“Chuyện rất quan trọng.” Ericter ôm chặt Phong Tinh, vùi đầu ở vai trái hắn. “Phong, ta rất muốn cột người vào đai lưng, thời thời khắc khắc mang theo.” Thanh âm rất có vẻ rất khổ sở. “Ta nếu không ở bên cạnh người, người bị người ức hiếp phải làm thế nào?”

“Ta có Shogula, người khác ức hiếp ta không được.” Phong Tinh nói bịt khí.

“Ta chán ghét hắn, hắn đối với người có mưu đồ quỷ rối.”

“Nói cái gì vậy, ta muốn tiền không có tiền, muốn quyền không có quyền, còn có cái gì có thể toan tính.” Mắt tròn trố.

“Người quên ‘Ngự thú’ rồi sao? Còn bạch y nam tử người vừa mới đụng vào, chính là triệu hoán thú của người, vô duyên vô cớ hóa thành hình người chạy đến trước mặt người, ai biết có chủ ý gì.”

“Hả? Mỹ nhân kia là Shogula?” Sao có thể! Shogula chỉ là thú một sừng!

“Hắn không phải thú một sừng, hắn là thánh thú một sừng cao cấp, con trai tộc trưởng bộ tộc thú một sừng, hạ giới vương quân! Lần tới người triệu hoán hắn ra hỏi thì biết, bộ tộc thú một sừng tự cho là cao quý, khinh thường nói dối.”

“Cái này.....” Cái này... Thật sự rất kinh người.

Đúng rồi, lúc trước ma thú lợi hại như Shogula lại chủ động ký kết ước triệu hoán cùng một con cắc kè như hắn, đều do “Ngự thú” làm điều kiện tiên quyết.

Hơi mất mặt vô danh...

“Phong” Ericter ôm ái nhân, lực đạo lại tăng thêm. “Thời gian ta không ở đây, ngươi phải mỗi ngày nhớ tới ta, thu tâm lại, đừng bị người khác câu dẫn, cẩn thận một chút, đừng bị người khác ức hiếp, tâm đừng quá mềm, đừng gây chuyện khắp nơi, đánh không lại liền chạy...”

“Đã biết.” Phong Tinh vận vẹo thân thể, phình hai má. “Ta muốn ngươi trở về sớm một chút, bằng không ta liền không nhớ ngươi!”

“Ta yêu ngươi.” Ericter kéo dài lời tâm tình, lều bống nhiên xông vào một người, người nọ còn lớn tiếng ồn ào.

“Tiểu Tinh Tinh, vừa mới gọi ngươi, ngươi thế nào không đợi ta!”

Không khí nhu tình mật ý liền bị phá hư gần hết như thế.

“Gi, các ngươi...” An Nhiên lúc này mới phát hiện tình hình trên giường, mắt xoay tròn chuyển chuyển.

“Ra ngoài!” Phong Tinh đen cả mặt.

“A.... Ta nói Tiểu Tinh Tinh thế nào không đợi ta chứ, hoá ra là vội trở về làm việc a!” An Nhiên dài dòng không thức thời. “Ta còn cho là Tiểu Tinh Tinh giận ta mấy ngày nay không tìm ngươi chơi chứ. Ta không thích cùng ngoại nhân tiếp xúc nhiều, ta từ khi sinh ra đã rất lãnh đạm, Tiểu Tinh Tinh ngàn vạn lần đừng để ý nga....”

“An Nhiên....” Mây Ericter hướng thẳng, ngữ khí lộ ra nguy hiểm mơ hồ.

“Hắc hắc, ta đi đây, các ngươi cứ tiếp tục!” Huýt sáo, biến mất!

Bạn đang đọc truyện *Thu nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

“Đi sao?” Do Hoa hỏi.

Phong Tinh im lặng, Quỳnh Diệp nhíu mày.

“Đi thôi.” Thật lâu sau, Quỳnh Diệp mới than. “Nói thế nào cũng là đồng bạn.”

“Ài...” Phong Tinh vỗ trán, đau đầu.... Hôm nay vốn chuẩn bị bắt đầu săn bắt, An Nhiên kia lại ở lúc chuẩn bị xuất phát, bộ dạng khinh thường một mình đi trước tới hang ổ Griffin, tốc độ nhanh kinh người, tất cả mọi người không ngăn lại được. Ai, nếu không hoà đồng cũng không thể đi như vậy! Nghĩ thế, Phong Tinh nhin không được nhìn Ericter một bên, lại đối diện đối mặt Ericter thâm thâm nhìn chăm chú, vội vàng quay đầu lại...

Ánh mắt nóng rực, từ sau lần nói chuyện trước chưa từng ngưng lại...

“Đi thôi!” Quỳnh Diệp nâng rìu lên.

Ấn.... Bây giờ không phải lúc nghĩ loạn...

“Cẩn thận một chút, Griffin cảnh giác rất cao.” Trên vách đá cao dốc, Do Hoa nhỏ giọng dặn dò.

Mọi người gật đầu, cẩn thận leo đá.

“Ngô....” Phong Tinh bất cẩn, hòn đá leo lên vỡ vụn, thiếu chút nữa ngã xuống, nguy hiểm được Ericter đỡ lấy.

“Cẩn thận, không có việc gì chứ?” Ericter lo lắng hỏi.

“Không... Không có việc gì.” Chỉ hơi bị dọa, leo trên vách đá, kinh hồn bạt vía.

“Suyt... Nhỏ giọng!” Quỳnh Diệp quay đầu lại nhỏ giọng nhắc nhở. “Cẩn thận một chút, động tác đừng quá lớn, tốt nhất đừng phát ra âm thanh.”

“Lên mình ta này!” Ericter nhìn ra Phong Tinh khó chịu.

“Hả? Cái này...”

“Không có việc gì đâu. Lên!” Không khỏi phân trần, Ericter một tay đem Phong Tinh 'xách' lên lưng mình, để hai tay hắn có thể ôm cổ mình.

Gắt gao bám trên lưng Ericter, Phong Tinh vô cùng uể oải, khó có thể thích ứng... Vách đá hào cao, không thích, không thích leo núi, không thích cao như thế, Phong Tinh sợ độ cao, áp lực ở chỗ cao sẽ làm hắn nhin không được run rẩy, khó có thể nhúc nhích.

“Đừng căng thẳng, không có việc gì.” Cảm nhận được Phong Tinh run rẩy, Ericter đưa tay vỗ nhẹ lưng Phong Tinh, nhẹ giọng an ủi.

Mà Phong Tinh thì vẫn chôn đầu.

Tới thế giới này mà làm chuyện gì cũng dựa vào người khác. Dựa vào Ericter ra khỏi rừng rậm kỳ quái, dựa vào Ericter đi học, dựa vào Shogula hoàn thành bài tập lớp triệu hoán hết lần này đến lần khác... Thậm chí một vài việc vật sinh hoạt cũng không dùng bản thân để làm.

Ai, chuyện gì cũng chưa làm thành, khó trách Eri lo lắng mình ở một mình đến thế.

“Bây giờ, phân công tìm kiếm.” Do Hoa bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nói với mọi người. “Ta đi khối phía trên kia, Quỳnh Diệp bên trái, Ericter bên phải, Phong Tinh khối phía dưới, không tìm được thì trở về lều trại, phải cẩn thận!”

“Phong đi cùng ta.” Ericter trầm trầm nói.

“Ta một mình, ta có thể đi.” Phong Tinh lập tức phản đối, cẩn thận từ trên lưng Ericter leo xuống, nhìn thẳng Ericter, kiên định nói. “Để ta một mình làm chút chuyện!”

Ý lại không phải thói quen tốt, phải sửa chữa!

“Ngươi...” Thấy Phong Tinh vẻ mặt kiên định, Ericter trầm mặc.

“Đi cùng hay không cũng không có gì, quan trọng là tốc độ và cẩn thận!” Do Hoa thấp giọng nói, cũng bắt đầu hành động. “Hào, ta đi, các ngươi phải cẩn thận.”

“Cố lên.” Phong Tinh lên dây cót cho mình, cũng chậm rãi leo xuống hang ở Griffin phía dưới.

Được người bảo hộ là tốt, Phong Tinh cũng thích cuộc sống sâu gao, nhưng hắn không muốn làm ái nhân thời thời khắc khắc lo lắng.

Ló đầu ra nhìn, xác định hai bên không có nguy hiểm, Phong Tinh cố hết sức leo vào hang, cười khổ nhìn hai tay đã sát đến chảy máu của mình, nhếch miệng như an ủi, cẩn thận hướng trong hang tiến vào.

Trong hang rất sạch sẽ, chung quanh chất nhánh cây nhỏ cùng cỏ khô, Phong Tinh nhin không được phản tỉnh, Griffin không phải heo, ngay từ đầu đem hang ở Griffin tưởng tượng thành chỗ khắp nơi đều bày đầy, quả thật.... sì nhục.

Hang là một sơn động rất lớn rất sâu, Phong Tinh dán vào vách động tiến vào trong, hảo căng thẳng.

Đi không lâu, tựa hồ nghe được tiếng ngáy rất nhỏ của sinh vật, thanh âm to từng chút. Xem ra bên trong có quái, càng thêm cẩn thận chú ý.

“Oa...” Một tiếng quái dị điếc tai như tiếng vịt kêu, Phong Tinh hoảng sợ, lập tức một một bóng dáng hóa hồng hiện lên như bay.

“An Nhiên!” Phong Tinh vội vàng la lớn chạy qua, lại lập tức hối hận.

Hắn không nên xúc động, hắn nên ngoan ngoãn dán trên đá vách động, không nên hô cái tên kia, lại càng không nên ngăn đường đại thần nổi giận dùng đùng phía sau.

AAAAAAHHHHHHHHHHHHHHH !!!!!!! An Nhiên ngươi hại ta thâm rồi!

An Nhiên đã cách hang rất xa bỗng nhiên nghi hoặc quay đầu lại nhìn, ban nãy.... Tựa hồ có người gọi tên mình?

Ảo giác sao.

Lắc lắc Griffin con bị đập bất tỉnh trong tay, An Nhiên đắc ý, chuyện đơn giản như thế, mấy người kia còn muốn phân công hợp tác phiên toái muốn chết.

An Nhiên không thèm cùng lũ mù đó hợp tác.

*****

Phong Tinh số khổ bị Griffin vừa mất con nộ khí xông nã găm sau cổ áo quăng bên trong hang, đùng mạnh vào vách động, choáng váng.

Ăn đau ngồi dậy, dựa vào vách tường, cười gượng nhìn quái vật khổng lồ tức giận trừng mình phía trước, hy vọng nó sẽ không nhất thời lửa giận nuốt trôi liền nuốt mình như thế.

Griffin bỗng nhiên ngửa đầu rú chói tai, tiếng vịt oa oa kêu the thé làm Phong Tinh nhin không được chà chà cánh tay nổi da gà.

Trong hang bỗng nhiên lại bay vào một con Griffin, nội tâm Phong Tinh không khỏi kêu rên, cái này, xem như không có hy vọng trốn khỏi.

Mọi người tìm kiếm một lần nữa, không thấy An Nhiên, liền quay trở lại, về đến trại, An Nhiên cư nhiên hào hào đứng ở đó.

“Lét đi đâu thế, chò các nguoi đã lâu!” An Nhiên trừng mắt, hấn bắt được Griffin con, đến đây đợi đã lâu.

“Nguoi một mình bắt được? Thật lợi hại!” Quỳnh Diệp tám tắc tán thưởng, đơn độc xông vào ổ Griffin còn toàn vẹn trở ra, gã tuyệt đối không làm được.

“Hừ, đi.” An Nhiên khinh miệt nói, xoay người, đi.

“Phong đâu?” Ericter đột nhiên hỏi.

“Hắn?” An Nhiên nghi hoặc. “Ta thế nào biết, hắn không phải ở cùng với nguoi sao?” Bả vai bị nắm rất đau.

“Hắn đi tìm nguoi.” Ericter không khỏi bỏ thêm lực cho bàn tay trên bả vai An Nhiên.

“Ta không thấy !” An Nhiên đau đón nhếch miệng.

“Chết tiệt!” Bỏ lại người liên can, Ericter vội vàng chạy tới hang ổ Griffin.

Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì...

“Mọi người đi tìm nguoi.” Do Hoa nhìn An Nhiên hơi trách cứ. “Mọi người phân công nhau tìm, ta, Ericter cùng Quỳnh Diệp đều không tìm được, trở về thấy nguoi ở đây, tưởng Phong Tinh đã tìm thấy nguoi.”

“Phong Tinh a, gia hỏa kia thoát nhìn rất yếu, liền mất tích như thế, đi tìm, đi tìm.” Quỳnh Diệp nhăn mày rậm lại.

“Đi tìm Phong Tinh đi.”

Phong Tinh a...

An Nhiên nhìn hai người rời đi, có chút dăm chiêu.

Ban nãy tiếng hô bị cho rằng ảo giác, chẳng lẽ là hấn sao.

Ahh... Thật sự là hấn liền xong đời!

*****

Shogula, ở đâu?

Hai Griffin trông coi, chỉ dựa vào bản thân là trốn không thoát. Phong Tinh lên triệu hoán Shogula.

Không đáp lại.

Shogula? Không có sao?

Vẫn không đáp lại...

Cái này thật sự xong rồi... Cầu cho Ericter nhanh tìm tới nơi này một chút.

.... Mình thật vô dụng, không có hai người kia liền không sống nổi.

Phong Tinh rầu rĩ đối diện cùng hai Griffin. Đầu ưng cánh ưng thân sư tử, Griffin tràn ngập thịnh nộ trông coi Phong Tinh, như hận không thể lập tức nhào lên ăn luôn hấn.

Ảo nào, thật đáng buồn...

Hết sức xuất thần, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến từng trận sư tử rống.

Ericter tới cứu hấn sao? Phong Tinh kinh hỉ ngẩng đầu nhìn về phía ngoài động, hai Griffin cảnh giác đứng dậy.

Một thân ảnh hồng sắc nhanh chóng xông vào, phóng qua khe hở giữa hai Griffin, tóm Phong Tinh trên mặt đất lên, lại nhanh chóng chạy ra ngoài động.

“An Nhiên???” Cư nhiên là An Nhiên cứu hắn?

“Ôi.” Phong Tinh hô đau, An Nhiên này khiêng hắn như khiêng đồ, xóc làm dạ dày rất đau!

Bị thả trên mặt đất, Phong Tinh đứng lên, xoa xoa bụng, đi đến bên cạnh An Nhiên như trông về nơi xa, hỏi.

“Không cần đi giúp nó sao?” Nhớ không lầm thì con sư tử kia hẳn là hạt sư, hạt sư trên người An Nhiên đêm đó, nó còn đang cùng Griffin chiến đấu sao.

An Nhiên liếc nghiêng hắn.

“Nó không yếu đến độ ngay cả hai Griffin cũng không trị được. Ngươi thì ngược lại, vốn yếu như kẹo bông gòn còn bày đặt đi ỏ Griffin, muốn chết hả?”

“Ta còn không phải lo lắng cho ngươi...” Phong Tinh cắn chặt môi trên.” Hảo tâm không được hảo báo!”

“Ngươi là hảo tâm làm hỏng chuyện.” An Nhiên mắt tròn trắng.” Làm hại ta thiếu chút nữa bị Ericter giáo huấn.”

“Ngô...” Phong Tinh gục đầu xuống, hơi ừ rừ, ai, hẳn cái gì cũng làm không tốt.

“Hảo hảo, đừng chán nản, ngươi có tâm ý bảo hộ ta, ta cũng rất vui vẻ, Tiểu Tinh Tinh ngươi lòng dạ hảo như thế, kêu con triệu hoán thú kia của ngươi ra cho ta nhìn một cái đi!”

“Không được, ta vừa thù triệu hoán, nó vẫn không để ý tới ta.”

“Ô...”

Hai người ở tại chỗ đợi nửa ngày, Ericter bởi vì tìm một lần trong hang ổ Griffin mà không kiếm được họ nên đi vòng vèo, kinh hi thấy Phong Tinh bình yên vô sự, hai người hoàn hảo, Ericter khó có thể khống chế ôm lấy Phong Tinh.

“Ta không sao.” Phong Tinh nhẹ vỗ lưng Ericter, oa trong ngực Ericter. “Xin lỗi làm ngươi lo lắng.”

“Được rồi, được rồi!” Nhìn hai người kia ôm nửa ngày, Quýnh Diệp cuối cùng nhìn không được, trêu ghẹo.” Còn muốn ôm bao lâu nữa, thông cảm cho mấy tên lưu manh chúng ta đi!”

“Ách... Chúng ta....” Phong Tinh mặt đỏ bừng.

“Không cần phải quản họ, có khó chịu chỗ nào không? Có sợ hãi không?” Ericter lo lắng hỏi.

“Ta không sao...”

“Khó chịu chỗ nào lập tức nói cho ta biết, đừng chịu đựng.”

“Ân.”

“Chua chết ta!” Quýnh Diệp chà xát hai tay bộ dạng kì quái.

Phong Tinh đỏ tới cổ, kéo kéo ống tay áo Ericter.

“Ta thật sự không có việc gì, đi hỏi đáp nhiệm vụ đi.”

“Hảo.” Ericter buông Phong Tinh ra, ngằm trừng mắt nhìn Quýnh Diệp cản trở.

Nhận đao mất Ericter công kích, Quýnh Diệp nhìn không được co rúm lại, thật đáng sợ, quả nhiên người xấu chuyện tốt cũng không ổn.. Về sau có tình huống thế này cứ làm bộ như không thấy đi..

Nhiệm vụ lính đánh thuê viên mãn hoàn thành, tuy giữa chừng có chút trắc trở nhỏ, cũng chỉ là chuyện không đâu, đoàn người ra khỏi Rừng rậm sương mù, hỏi đáp nhiệm vụ ở một thành thị gần nhất, cuối cùng thoát khỏi cảnh dùng chân bốn ba, ngồi trên xe ngựa hoa lệ, hùng hùng hổ hổ, chính thức xuất phát.

*****

“Phong”

“Ân?”

“Lúc nguy hiểm vì sao không triệu hoán Shogula?”

“Có triệu hoán... Nhưng không trả lời.”

“Không trả lời???”

“Ân...” Ta gọi cũng không đáp...

“.....” Thật là con thú một sừng chết tiệt.

*****

Đế đô Từ Vực Quốc, thành thị phồn hoa nhất Từ Vực Quốc, thương phẩm rực rỡ muôn màu, ma pháp sư, chiến sĩ cao cấp, nơi này đầy đủ nhất.

“Hô! Cuối cùng cũng thấy!” Quýnh Diệp hưng phấn hô to.

Những người khác cũng có tâm tình như vậy, một tháng đi đường, một tháng trèo non lội suối, cuối cùng đã xong.

“Tới rồi sẽ lại bận bịu, đi hoàng cung báo một tiếng là có thể hào hào nghỉ ngơi một phen, thế nào?” Do Hoa đề nghị.

“Hào!” Quýnh Diệp.

“Không ý kiến.” Phong Tinh.

Đến hoàng cung đưa tin, kỳ thực không phiền phức, thi đấu bình xét học viện gần đây đều là học sinh học viện Phare đứng nhất, tất nhiên tương đối được tôn kính, đeo huy hiệu trường, người khác liền biết thân phận, một đường thông suốt, đến chỗ đại thần tiếp đãi báo một câu, phòng được phân phối, cũng phân tán nghỉ ngơi.

Mọi thứ đều rất thuận lợi, cái duy nhất làm Phong Tinh buồn bực chính là, trước khi kết thúc thi đấu và công bố thứ bậc, tất cả học viên đều phải ở trong hoàng cung, thất vọng, còn muốn ra ngoài đi dạo quanh thành thị phồn hoa này.

Trong hoàng cung rất nhàm chán, tuy hoàng cung rất lớn, lớn đến có thể khiến người ta lạc đường, nhưng vẫn rất nhàm chán, vì rất nhiều nơi không thể đi, có rất nhiều hạn chế, trói chân trói tay người ta.

Trong lúc chờ đợi trận đấu bắt đầu, Phong Tinh thường xuyên qua lại trong hoàng cung, mấy lần trước đều không có chuyện, có một lần bị một lão gia gia râu dài vẻ mặt nghiêm nghị quát lớn một câu hoàng cung trọng địa đi loạn khắp nơi còn thể thống gì, sau đó đành phải buồn bực ở miết chỗ của mình trong hoàng cung, loay hoay cùng được thảo tu tập pháp thuật.

“Ericter, ngày mai là bắt đầu trận đấu sao?” Trong phòng mình, Phong Tinh đột nhiên hỏi Ericter lặng lẽ một bên nhìn mình đùa nghịch được thảo.

“Ân, ngày mai, giữa trưa!”

“Ta lại vương chân mọi người...”

“Đừng nói như thế! Ngươi sẽ không, ngươi còn Shogula.”

“Đúng vậy...” Phong Tinh than nhỏ.” Ta còn có Shogula...” Hẳn là không có vấn đề!

Sáng sớm hôm sau.

“Học viện bình xét cử hành ở giữa trưa, thỉnh học viên Ericter cùng học viên Phong Tinh nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng, trước chính Ngọ đến hội trường thi đấu.”

“Ừ!”

Tiền người đưa tin, Phong Tinh phấn chấn tinh thần, kiểm tra tình trạng bản thân, trận đấu mong đợi đã đến.

“Đi! Ericter!” Phong Tinh chạy ra bên ngoài, thấy Ericter còn chưa đi, liền hô to vào trong!

“Đến, đến.” Ericter đi tới, đuổi kịp nhịp bước Phong Tinh.

Trường thi đấu.

Tiếng người ồn ào.

Phong Tinh đánh giá xung quanh, trường thi đấu này tựa như đấu trường La Mã thấy trên TV thế kỷ 21, hình tròn rộng lớn, bên ngoài là một tầng khán đài cao hơn, chỗ cao nhất đều là phòng ốc nhỏ hoa lệ, kia hẳn là VIP, có thể thuận tiện thoải mái thấy trường đấu, đoán là một vài nhân vật trọng yếu ngồi xem. Phong Tinh từ thông đạo tuyến thủ đi ra bên sân đấu, nhìn trái nhìn phải, Do Hoa gần khán phòng trường đấu nhất. Quýnh Diệp phát giác

Phong Tinh cùng Ericter vừa tới, hướng hần vẫy tay.

“Thế nào mà giờ mới đến? Trò hay muốn mở rồi!”

Quýnh Diệp nói, cau cau mày rậm.

“Hả? Xảy ra chuyện gì?” Phong Tinh ngẩn người, cách chính ngo còn một đoạn thời gian. Bất quá. Trường thi đấu bây giờ lại kín người hết chỗ, hơn nữa, tựa hồ không khí hơi kỳ quái.

“Nhìn bên kia.” Quýnh Diệp chỉ một đám người trùm kín quái dị cách đó không xa, nói.

“Thấy không? Mấy gia hỏa kia là học viện pháp thuật Uriyuri, Uriyuri cùng học viện chúng ta là kẻ địch, không có học viện chúng ta, Uriyuri sớm đã là học viện đệ nhất. Còn mấy người bên kia.” Lại chỉ chỉ một đám học viên Uriyuri. “Đó là phân hiệu chiến sĩ Uriyuri, một đám học viện pháp thuật chân chó.”

“Yêu! Tiểu gia hỏa Phare chỉ chúng ta đang rì rầm nói gì đây?” Học viên Uriyuri tựa hồ phát hiện đàm luận bên này, một người trong đó cười to nói. “Có phải suy nghĩ coi phải trốn thế nào không? Một hồi đánh nhau sẽ sút tay gãy chân nga! Vẫn sớm về nhà uống sữa mẹ đi! Ha ha!”

Dứt lời, đám kiều ngao kia cười ha ha.

“Học viện pháp thuật Uriyuri là học viện quý tộc, chỉ cần có tiền, rác rưởi cũng có thể trôi vào.” Quýnh Diệp không để ý đến đám kia, tiếp tục giải thích cho Phong Tinh. “Mà phân hiệu của trường đó là học viện bình dân, chỉ cần có năng lực, cũng có thể vào học miễn phí, bất quá, luôn phải chịu ức hiếp từ học viện chính, còn không thể phản kháng, bằng không liền bị đuổi học, cho nên Uriyuri phân hiệu cũng nịnh bợ những học sinh quý tộc kia. Người xem, những kẻ mặc y như Vampire chính là học viên quý tộc, cái khác đều là phân hiệu. Người xem chính giữa kia gọi là Ryu, nghe nói là một tân học sinh, vừa đến học viện liền thành tiểu bá vương.”

“Ta thấy Phare là hết người, cư nhiên phái một cô gái tới, lão đại, cô ta còn rất xinh đẹp, muốn ta chớp tới hiến cho ngài hay không?”

Bên cạnh Ryu, một học viên bình dân nói, tay còn không biết sống chết chỉ An Nhiên.

Phong Tinh, Quýnh Diệp, Do Hoa, trong lòng ba người đồng thời “rắc” một cái, yên lặng cầu nguyện cho người nọ.

Một cái roi hỏa hồng thật nhỏ nhanh chóng lướt qua chướng ngại, trút xuống cái tay chỉ An Nhiên của học viên kia, ánh lửa nhanh chóng từ cánh tay lan đến toàn thân, chỉ chớp lát, học viên kia đã toàn thân bốc hỏa.

Toàn thân bốc cháy, còn phải mất một khoảng thời gian mới chết, kêu thảm thiết thê lương, nhào về phía đám người tựa hồ muốn tìm kiếm cứu trợ, kẻ khác lại cau mày tránh ra, một đám học viên kia, coi như không nhìn thấy.

Phong Tinh nhìn không được, thi triển pháp thuật ngưng tụ nước đổ xuống người nọ, ngọn lửa tức khắc tắt, người nọ ngã xuống như mất khí lực, một mùi khét tràn ngập.

Ba ba ba ba.

Một trận vỗ tay, tay Ryu, cười nói.

“Hảo thân thủ.” Hướng người bên cạnh nháy mắt, một chiến sĩ cạnh đó giờ đại kiếm lên đâm về phía người cháy đen kia.

“Người.” Phong Tinh trừng lớn mắt, người này sao lại làm vậy?

“Sách sách, người sao lại làm vậy?” Ryu hướng người bên cạnh giận nói. “Người ta hảo ý cứu đồng bạn chúng ta, người sao lại không có lương tâm như thế?”

Lời nói không chút giận dữ, còn có mùi vị lừa gạt người ta.

“Gần chính ngo, thỉnh các vị học viên dự thi trở về ghế của mình, toàn trường bảo trì yên tĩnh! Cung nghênh hoàng đế bệ hạ!”

Tầng cao nhất, đại thần cao giọng nói, tức khắc, cả trường đấu yên lặng.

“Trò hay sắp bắt đầu!” Ryu hướng Phong Tinh cười nói. “Tiểu bằng hữu hảo tâm như thế, vẫn về nhà cho an toàn chút đi, tránh để đến lúc đó bị dọa tới khóc nhè.”

Rõ ràng là cười, lại làm cho người ta cảm thấy âm hiểm.

“Hừ!” Phong Tinh tức giận trở lại ghế của mình.

Người này thật khiến người ta ghê tởm!

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25

Thi đấu bình xét học viện đệ nhất bắt đầu.

Đầu trước đều là học viện nhỏ không chút danh tiếng, thật là nhàm chán, mấy học viện tên tuổi như Uriyuri chẳng hạn, đều xuất hiện cuối cùng.

Trò hay đương nhiên đều ở phía sau.

Ra đầu sau, cũng không thể bỏ qua những học viện nhỏ luận võ, ngoại trừ An Nhiên, mấy người không có việc gì đều đi tới đấu trường, tham quan luận võ, thu hoạch cũng không ít, Phong Tinh tìm được không ít tri thức.

Lần này có tiêu chuẩn hơn bất cứ lần bình xét học viện nào trước kia, đây là Do Hoa nói.

Phong Tinh chú ý tới một đoàn đội, học viện Ô Thạch, theo Do Hoa giải thích là một học viện bình dân, trước kia đều xếp hàng trung. Năng lực tổng thể của học viện cũng không tệ lắm, hai pháp sư, một chiến sĩ, một thích khách. Quan trọng nhất là, mỗi trận đấu, học viện đều đấu như liều mạng, làm đối thủ còn chưa bắt đầu liên tâm sinh sợ hãi.

Các trận sau dần gay cấn do học viện cao cấp thi đấu, càng lúc càng có nhiều người xem, mà học viện Ô Thạch kia cứ nhiên cũng một đường “qua năm cửa, chém sáu tướng”, khán giả bàn luận vì việc này, âm ỉ có đáng đáp đuổi kịp và vượt lên hạng ba.

Cứ như vậy qua mấy ngày, trò hay chính thức bắt đầu. Mà Ericter cuối cùng cũng rời đi.

Eri không ngừng xin lỗi, nói đã cố kéo dài rất lâu, vô pháp, xin lỗi. Không ngừng giải thích, liên tục hôn Phong Tinh, đêm trước khi đi, hai người điên cuồng làm tình, làm đến Phong Tinh cũng mệt ngất đi, mà Ericter vẫn còn cố gắng, cho đến lúc bình minh không thể không rời khỏi. Trước kia đi giao cho Phong Tinh một thanh xương nhỏ đáng yêu màu tím mê người, nói lúc Phong Tinh gặp phải nguy hiểm tính mệnh, cái này có thể bảo mệnh.

Rời đi... Ericter đi, giây tiếp theo, Phong Tinh bỗng nhiên cảm thấy hạo cô đơn, viết viết cái xương tím tím vật, không ngừng bủn môi.

Triệu hoán Shogula, nó vẫn không đáp lại, vì sao, vì sao, hấn hạo cô đơn....

Liên như thế qua mấy ngày, cuộc chiến hôm nay, học viện Phare vs học viện Trình Hác. Học viện Trình Hác bình xét cho tới nay đều là danh đệ tứ, không thể tiến thêm một bước.

Phong Tinh khẽ run, đứng giữa đấu trường, hơi sợ hãi, không thể thả lỏng, nếu Ericter ở đây là được rồi, nếu thế lúc này, Ericter chắc chắn sẽ cổ vũ hấn, bình ổn xao động của hấn.

Ericter đi, học viên dự thi của học viện Phare thiếu mất một, nhưng trận đấu vẫn tiếp tục, dù chỉ còn một người cũng phải tiếp tục.

Cùng học viện Trình Hác cúi chào nhau, lui ra sau một chút, bắt đầu chiến đấu!

Đối phương: hai pháp sư, một kỵ sĩ, một chiến sĩ búa, một mục sư. Bên ta: hai pháp sư, một chiến sĩ búa, một mục sư. Đây chỉ là biểu hiện mặt ngoài, theo Do Hoa nói, pháp sư phân làm nhiều loại, thuộc tính bất đồng, phương thức chiến đấu bất đồng, còn có pháp sư đa thuộc tính, cũng có hai thân phận, như An Nhiên cùng Phong Tinh, là pháp sư vừa là triệu hoán sư.

Chiến đấu bắt đầu, kỵ sĩ đối phương nhanh chóng tiến lên, phía sau theo chiến sĩ búa, An Nhiên múa may roi da bốc hỏa, nhanh chóng vây khốn kỵ sĩ, Quýnh Diệp rít gào xông lên, sức mạnh không tồi, một búa đã đem chiến sĩ bên kia ném lao đảo, đắc ý hết sức, cũng bị pháp thuật đối phương bắn trúng, đối phương là lôi hệ cùng hỏa hệ! Quýnh Diệp bị lôi hỏa đánh khiến đỉnh đầu cháy đen bốc mùi khét từng trận, thánh ngôn của Do Hoa lập tức đến, một trận bạch quang, Quýnh Diệp lập tức khôi phục nguyên trạng.

Phong Tinh... Nhắm lúc người ta thi pháp cần đọc chú ngữ, múa may quyền trọng, rất vô si nhanh chóng ngưng tụ khí âm, đóng băng tay cầm ma trọng của mục sư, phạm vi đóng băng, từ tay trái thẳng đến mặt trái người nọ.

Đây là một chút pháp thuật nhỏ Phong Tinh tự mình nghiên cứu thi triển, chẳng hạn như đông lạnh cấp tốc, không cần niệm chú, rất thuận tiện.

Toàn trường ồ lên, vô si a vô si a...

Pháp sư thi triển pháp thuật đều phải niệm chú, nếu cầm ma trọng thêm vào pháp thuật thì còn cần động tác, đóng băng tay người ta, người ta làm sao thi pháp?

Tới lúc kết thúc, chiến sĩ đã bị Quýnh Diệp chém ngã xuống đất, kỵ sĩ bị roi lửa quét đến toàn thân bốc hỏa, hai pháp sư cháy đen nằm trên mặt đất, còn đứng một mục sư, mà mục sư kia cánh tay đang bị đóng băng nửa gương mặt đen.

“Kết thúc! Học viện Phare thắng lợi!” Thanh âm trọng tài, mấy người đi xuống đấu trường, có ba mươi phút nghỉ ngơi, lập tức liền phải bắt đầu trận kế.

“Làm tốt lắm...” Trong phòng nghỉ, An Nhiên không ngừng tán thưởng, mắt cong thành trăng non mảnh.

Phong Tinh ngưng ngừng cười cười, nhin không được lại hỏi.

“Họ làm sao vậy?”

Chỉ Quỳnh Diệp cùng Do Hoa lông mày kéo cao.

“Lông mày kéo, có chuyện tốt sắp tới sao.” An Nhiên nghiêm túc nói, hai người kia tức khắc đầu đầy hắc tuyến.

“..... Vậy khoe miệng người làm sao vậy?” Thế nào giật giật.

“Ách.....” Bị phát hiện?? Rõ ràng che giấu rất tốt...” Đọc chú ngữ bị mồi, hơi chuột rút.”

“.....”=“ Phong Tinh không nói gì, thật đúng là đem hấn làm tiểu hài tử... Bất quá bây giờ tâm tình hảo, không so đo.

Bị người nói vô sỉ, Phong Tinh không quan tâm, thắng là được, mấu chốt là, không đã thương người.

Pháp thuật công kích rất nhiều, đều là tiền bối nghiên cứu ra, Phong Tinh không sao học được, chỉ nghiên cứu không ít mà pháp phụ trợ, công kích quá tổn thương người, có quen với thể giới này, nhưng muốn Phong Tinh ra tay giết người vẫn hơi khó khăn, cho nên, bản thân hảo hảo nghiên cứu pháp thuật thủy hệ, có thể tránh đã thương người, liền tận lực tránh cho được. Như mục sư ban nãy, không tái công kích hấn, không bị thương, không có chết. Mà mấy người khác, không phải hấn có thể không chế.

Mọi người nơi này thích máy móc đọc chú ngữ, máy móc dùng pháp thuật học tập.

Phong Tinh không muốn như vậy. Ngưng tụ khí âm không cần niệm chú, nước kết băng không cần niệm chú, mà một băng tiền lại phải niệm chú, chẳng qua nháy mắt phóng thích một băng tiền thôi, phiền toái như vậy, còn phải tiêu hao pháp lực.

Pháp lực tự thân cao thấp bao nhiêu, quyết định nguyên tố tàng trữ tự thân bấy nhiêu, ở nơi chiến đấu bất lợi, chẳng hạn như pháp sư thủy hệ chiến đấu ở sa mạc khô cằn, pháp lực tự thân cũng rất quan trọng. Chiến đấu phải tiêu hao pháp lực, tinh thần lực càng thấp, pháp lực tiêu hao lúc chiến đấu càng cao.

Tinh thần lực, tinh thần lực càng cao, lực ma không chế càng cao, hấp thụ năng lực nguyên tố bên ngoài lúc chiến đấu càng cao, pháp lực tiêu hao lại càng thấp, càng dễ dàng phóng thích pháp thuật cao cấp, tinh thần lực thấp, phóng thích pháp thuật cao cấp có khả năng bị pháp thuật phản phệ.

Thiên năng cao pháp lực cùng tinh thần lực, trong mắt Phong Tinh, lại thật sự là rùa bò, thiên chính là ngồi vào chỗ, còn không bằng đọc sách động não. Pháp lực hấn không cao, tinh thần lực lại không tốt.

Chiến đấu với phương thức của mình. Lời nói người khác hấn luôn không thèm để ý, vô sỉ à? Hắc hắc, càng vô sỉ hơn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Xa trong Rừng rậm sương mù, Shogula đang nghe lời phụ vương dạy bảo bỗng nhiên cảm thấy tim đập dữ dội không thể khống chế, như muốn nhảy ra khỏi ngực.

“Làm sao vậy?” Thánh thú một sừng đương nhiệm vương quân cảm thấy y không chuyên tâm.

“Không có gì.” Lắc đầu, cảm thấy là lạ, không rõ.

“Vậy tiếp tục, ban nãy ta nói đến, theo đuổi một nhân loại nam tính...”

Trận thứ hai bắt đầu.

Học viện Phare vs học viện Uriyuri.

Đối phương: hai pháp sư, một thích khách, một cung thủ, một kiếm sĩ.

“Cần phải cẩn thận.” Ryu khiêu khích nhìn thẳng Phong Tinh nói. “Mỹ nhân khôn vặt thích đùa giỡn.”

Phong Tinh không để ý đến hắn, theo đội lùi ra phía sau mấy bước.

Trận đấu bắt đầu!

Ngay từ đầu, mấy cung tiễn hướng Phong Tinh bắn đến. Phong Tinh mặt không đổi sắc, chống đỡ một mặt thủy kính, lan ra, tên bắn vào trong thủy kính bình hành, lại xuyên ra không được, vì thủy kính nhảy mất đã biến thành băng tinh.

Băng tinh nhảy mất lại hóa sương mù, đoạt lấy mấy mũi tên kia, Phong Tinh khiêu khích nhìn Ryu đối diện. Với tinh thần lực của mình, Phong Tinh rất vừa lòng.

Toàn trường rất im lặng, khí ảm nhảy mất đóng băng rất đơn giản, băng khối nhảy mất hóa sương mù lại không người làm được, cũng không ai lại làm.

“Graw---”

Một tiếng thú gào, trường thi đấu trống rỗng xuất hiện một con gấu xám. Gấu xám gầm gừ, chi trước đập đất mạnh bạo, mặt đất Phong Tinh cùng Do Hoa đứng bỗng nhiên chấn động kịch liệt, Phong Tinh lao đảo mấy cái, khó khăn lắm mới ổn định được. Mấy cung tên đột ngột bắn nhanh qua, không đợi Phong Tinh phản ứng, người đã bị An Nhiên kéo qua một bên, tránh thoát nguy hiểm.

“Cám ơn, ta không có việc gì.” Phong Tinh cảm ơn, ban nãy kia, dựa vào chính hắn cũng có thể tránh thoát.

Chiến đấu tiến hành rất kịch liệt, bên này Phong Tinh là đối tượng tấn công trọng điểm, thường xuyên gặp công kích, chặt vật né tránh.

Không ổn!!!

Phong Tinh bỗng nhiên cảm thấy có chút bất thường, giống như thiếu gì đó. Không kịp ngẫm nghĩ, phía sau đột ngột phóng tới mấy mũi tên bắn lén, đồng thời, mặt đất dưới chân lại bắt đầu run lên.

Khó khăn lắm mới tránh thoát công kích phía sau, gương mặt cười âm hiểm của Ryu bỗng nhiên xuất hiện trước mặt, kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng, bỗng bị người kéo qua một bên.

“Phong.”

“An Nhiên!!”

Khó trách cảm thấy thiếu cái gì, thích khách kia---- Ryu, ngay từ đầu liền ẩn thân.

May mắn An Nhiên kéo hắn qua một bên, mới tránh thoát một đao hướng cổ họng.

Gần ngay trước mắt lại thất thủ, Ryu vẫn cười ác độc, Phong Tinh không kịp phản ứng, nhanh như chớp lại bị An Nhiên kéo về phía sau.

Sau đó... Trơ mắt nhìn An Nhiên thay hắn đỡ một kích vào ngực, rồi... Ryu chưa kịp đắc ý, lại bị Quỳnh Diệp một rìu chém rớt nửa người...

Trùng lớn mắt, không biết phải làm gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn An Nhiên ôm ngực đầy máu tươi ngã xuống đất, Do Hoa vội vàng chạy tới chữa trị cho An Nhiên... Giữa không trung trên đầu một trận bạch quang, Shogula mắt tích lâu ngày xuất hiện...

Lập tức, lâm vào một mảnh bóng tối.

Ân... Cảm giác gì... Như bị chất lỏng lạnh lạnh bao vây, lại như cùng chúng nó là một thể.

Tựa hồ có người ôn nhu chạm vào trán mình.

Ách.... Mình xảy ra chuyện gì?

“Tinh.”

Mở mắt liền thấy Shogula thú hình vẽ mặt như thờ phào nhẹ nhõm, chớp chớp mắt, Phong Tinh muốn ngồi dậy, lại bị đè lại.

“Thân thể mới hảo, nghỉ ngơi chút đi.” Shogula mỉm cười, tựa hồ rất vui vẻ, bụng qua một chén nước xanh lục, tới gần.” Đến, cái miệng nhỏ uống xong sẽ có lợi cho thân thể.”

Nhận chén, chậm rãi uống, mát lạnh hơi đáng.

“Ta xảy ra chuyện gì?”

“Ngươi sợ hãi, hôn mê bất tỉnh.”

Ách... bị dọa choáng?

“Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Một ngày.”

..... Mất mặt.

Đúng rồi!

“An Nhiên thế nào? Hấn ở đâu?” Phong Tinh bỗng nhiên nhớ tới An Nhiên.

“Không có việc gì, hấn mê man ở một phòng khác, ta đã chữa trị cho hấn, pháp thuật chữa trị của thánh thú một sừng người cứ yên tâm!”

“Nga....” Phong Tinh đứng dậy, dựa vào đầu giường, nhìn chăm chú Shogula.

Shogula trở về, y mấy ngày nay làm gì...

Còn tự nhiên mất dạng nữa không?

“Ericter đi rồi...” Phong Tinh vui đầu trong chăn, yếu ớt nói.

“Án.” Y đã biết, đó là một cơ hội tốt.

“Người lại đột ngột rời khỏi ta nữa sao?”

“Chỉ cần người không đuổi ta đi.”

“Sẽ không, sẽ không!” Phong Tinh gắt gao ôm cổ Shogula. “Sẽ không, ta chưa từng dám đuổi người đi, đều là người không biết tại sao không thấy tầm hơi.” Vành mắt hơi đỏ lên.

“Xin lỗi.” Lông mao hàm dưới Shogula nhẹ ma sát hai má Phong Tinh, giải thích.

Chuyện sau này ai biết, Phong, người xác định sẽ không đuổi ta đi sao.

Chạng vạng, Phong Tinh mơ mơ màng màng tỉnh ngủ, ôm cổ Shogula, nâng vành mắt sung đỏ ngơ ngác nhìn chăm chăm trần nhà, Shogula nhìn qua, chữa mắt cho hấn, bồi hấn.

Mắt sung đau hơi lạnh, Phong Tinh thoải mái nhắm mắt lại.

Chán ghét, Ericter mới đi không đến hai ngày liền thành ra như vậy, sau này biết làm thế nào.

Chỉnh đốn lại tâm tình, Phong Tinh ngẩng đầu mỉm cười

“Ta không sao, Shogula, cảm ơn người.”

May mà còn Shogula bầu bạn, ở thế kỷ 21, mình rõ ràng là quen cô đơn.

Phong Tinh đứng dậy, bây giờ mới nhớ, nơi này có chút quen thuộc, là phòng Ericter, lục ra vài món y phục, lại phát hiện Shogula ngăn trước cửa.

“Có chuyện gì sao? Ta phải xem họ thế nào.”

“Cả ngày không ăn gì, người còn động?” Shogula giận dữ, gia hỏa này, sao lại không quan tâm thân thể mình như thế?

“Ách...” Shogula vừa nói, cảm thấy thật đúng là đói bụng, tứ chi như nhũn ra, bụng còn xì xào kháng nghị.

“Lên lưng ta.” Shogula bắt đắc dĩ.

Phong Tinh cẩn thận cười trên lưng Shogula, lông mao ngân bạch của Shogula, mềm trơn như tơ lụa thượng đẳng, lúc động không cảm giác được một chút xóc nảy, sừng trên trán lấp lánh dưới ánh mặt trời lại không chói mắt. Phong Tinh bỗng nhiên cảm thấy, tâm tình tốt lắm do Ericter rời khỏi tựa hồ trở thành hư không, như cuối cùng cũng hít thở được không khí trong lành.

“Nơi này.” Phòng An Nhiên, Phong Tinh nhảy xuống, không để ý chân mềm lão đạo, vội vàng chạy vào.

“Do Hoa? Quỳnh Diệp?” Họ thế nào cũng ở đây? Quỳnh Diệp toàn thân quấn băng gạc ngồi một bên, Do Hoa ở bên giường.” An Nhiên xảy ra chuyện gì?” Tôi gần nhìn, àn? Không thấy được thương khẩu.

“Người tỉnh? Thật tốt quá!” Thấy Phong Tinh, Quỳnh Diệp vui vẻ đứng dậy. “Không có việc gì chứ?”

Do Hoa cũng thờ phào.

“Ngươi a...”

“Ta không sao, An Nhiên thế nào?” Phong Tinh vội vàng muốn biết.

“Hiện giờ không có gì trở ngại, chính là còn chưa tỉnh.” Do Hoa cười gượng. “Đây là triệu hoán thú của ngươi? Sớm thả ra không phải không có việc gì sao.”

Phong Tinh cúi đầu.

“Xin lỗi...” Tuy nói ban đầu triệu hoán Shogula không được, nhưng vẫn là trách nhiệm của hắn.

“Không có việc gì.” Do Hoa an ủi. “Sau đó chúng ta nghĩ ngươi được thú một sừng chăm sóc hẳn là không có việc gì, đành phải chuyên tâm đối phó trận đấu kế tiếp...” Êm tai giải thích.

Vốn không có Ericter cùng Phong Tinh, ba người kia đối phó học viện Ô Thạch còn không tính là rất cật lực, chỉ không ngờ, học viện Ô Thạch cuối cùng cư nhiên sử dụng hiến tế sinh mệnh, đem sinh mệnh tốt đẹp về sau của mình đổi lại một khắc ngắn ngủi năng lực chiến đấu tăng vọt, áp lực bên ta đột nhiên tăng, hai pháp sư hòa hệ đối phương cư nhiên còn là triệu hoán sư, triệu hoán phong lang. Triệu hoán thú, hai pháp sư, một thích khách, tập trung công kích Do Hoa cùng triệu hoán thú hạt sư của An Nhiên, Quỳnh Diệp chọi hai chiến sĩ búa, Do Hoa ở một bên bận sút đầu mề trán, còn phải đề phòng hai phong lang đánh lén.

“..... Cuối cùng, cuối cùng chịu đựng đến thời gian hiệu lực tế của mấy người kia trôi qua, triệu hoán thú hạt sư chết, ta cùng Quỳnh Diệp chỉ bị chút vết thương nhẹ.” Do Hoa thốn thức.

“Bây giờ hảo, mọi người coi như không có việc gì, tỉnh xuống, tổn thất lớn nhất xem như An Nhiên, triệu hoán thú chết là đã kích rất lớn đối với triệu hoán sư, còn trọng thương...” Do Hoa thở dài, trầm mặc một hồi, còn nói. “Chiến đấu vừa xong, ta có hỏi đối thủ chưa khí tuyệt của học viện Ô Thạch, vì sao ngay cả sinh mệnh cũng không cần mà đổi lấy một chút cái gọi là vinh dự buồn cười. Họ lại nói... Những quý tộc các ngươi làm sao hiểu được nỗi phần hận của bình dân, sỉ nhục bị những quý tộc các ngươi ức hiếp, trả giá rõ ràng là chúng ta...” Do Hoa thốn thức vô hạn.” Chưa nói xong liền chết.”

Bên trong một trận trầm mặc.

“A, bây giờ không có việc gì, Quỳnh Diệp, chúng ta quay về phòng đi, đừng làm ồn người bệnh.” Do Hoa nhìn không khí hơi trầm buồn, cười nói.” Nơi này liền giao cho Phong Tinh.”

“Chúng ta đi, Phong Tinh nghỉ ngơi nhé!”

Hai người kia đi xa, Phong Tinh đến gần giường, An Nhiên trằm trong một quang cầu trắng ngà, Phong Tinh thở dài, vì An Nhiên, vì học viện Ô Thạch. Ghé sát bên giường, buồn ngủ, bỗng nhiên hơi mệt...

“Không được ngủ! Đi ăn cơm!” Shogula bỗng nhiên nói chuyện.

“Ồ.....” Phong Tinh méo miệng dụi mắt, lúc này, đâu có đồ ăn...

Cốc cốc, bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, Phong Tinh mở cửa, hẳn không có gọi người đưa cơm đến mà? Thế nào lại nhiều đồ ăn như vậy ?

“Ngăn người làm gì, đừng cản đường.” Shogula phía sau nói.

Phong Tinh lập tức vọt đến một bên, đây là hai người kia phân phó đưa tới?

Đội người hầu đi ra, Phong Tinh lang thôn hồ yết xử hết đồ ăn, nhanh chóng ngồi vào bên giường làm gà mổ gạo, không quá một hồi tiến vào mộng đẹp.

Shogula bắt đắ dĩ chen Phong Tinh đang ngủ vào quang cầu, để hắn không bị lạnh, cũng điều trị thân thể hắn.

*****

Lại là một ngày mới, sáng sớm, Phong Tinh yên lặng ở một bên nhìn Shogula trị liệu cho An Nhiên, bỗng nhiên cửa bị thô lỗ đá văng ra, Quỳnh Diệp cùng Do Hoa xông vào.

“Đi mau! Hoàng đế chết tiết kia đến!” Quỳnh Diệp cấp bách rống to.

“Gi?” Phong Tinh đầu đầy dấu chấm hỏi.

“Hình như chuyện ngươi có thú một sừng truyền tới tai hoàng đế, hoàng đế muốn chiếm làm của riêng.” Do Hoa nói nhỏ.” Đi mau! Bằng không triệu hoán thú của ngươi không giữ được, mang An Nhiên theo!”

“Hả?? Hoàng đế muốn cướp đoạt sao?” Phong Tinh mở lớn hai mắt.

Cướp Shogula của hấn?

“Không cho, sẽ cướp! Không có thời gian, đi mau!” Quỳnh Diệp nóng vội rống lên, ôm lấy An Nhiên trên giường đưa cho Phong Tinh, lại đem Phong Tinh đồ bên giường lên lưng thú một sừng.

“Hả?? Vậy các ngươi thì sao?” Ôm chặt An Nhiên, Phong Tinh lo lắng hỏi. “Mọi người cùng nhau đi đi!”

“Đừng quên, Phare chính là học viện quý tộc, ngoại trừ triệu hoán hệ.” Do Hoa cười nói.” Nhà của chúng ta rất hiển hách, hơn nữa, đánh chết chúng ta cũng nói không có quan hệ gì với các ngươi, hoàng đế cũng không dám làm gì chúng ta đâu! Đi nhanh đi! Hào hảo bảo hộ hấn!” Một câu cuối cùng là hô với Shogula.

Phong Tinh ngăn người, trên lưng Shogula lúc này bỗng nhiên một trận hào quang màu trắng chói mắt, bạch quang hiện lên, trên lưng cư nhiên mọc ra một đôi cánh ngân bạch, phạch mấy cái, lao ra khỏi phòng, hướng về phía bầu trời, không quá một hồi, đã không thấy tăm hơi.

“Wah! Thánh thú một sừng?!!!” Quỳnh Diệp kinh đến cảm cũng rớt.

“Đồ ngốc, bây giờ mới nhìn ra!” Do Hoa mắt tròn trố, từ lúc Phong Tinh hôn mê hấn đã biết, thú một sừng bình thường không thể chữa khỏi vết thương trí mệnh như của An Nhiên.

Shogula... Cư nhiên có cánh, thật xinh đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Cười trên người Shogula đang bay lượn, cẩn thận ôm An Nhiên trọng thương, nhìn biển mây mờ mịt, một khắc này, bỗng nhiên cảm thấy thật mù mờ...

Đi đâu được đây...

Quốc gia này chắc chắn không ở được, học viện cũng không thể về, đến quốc gia khác sao? Quốc gia khác cũng không nhất định an toàn. An Nhiên còn hôn mê bất tỉnh, phải tìm nơi nào tốt chút.

“Shogula, tìm một nơi an toàn lại thích hợp dưỡng thương đi!” Xoa trán, cảm thấy tâm đang loạn.

“Ân.” Shogula đập đập cánh, hướng một hướng bay đi, bay nhanh, Phong Tinh lại không cảm thấy dòng khí bên cạnh có gì biến hóa, đại khái Shogula sớm đã lập kết giới kết giới sao.

Thật chu đáo!

Trèo đèo lội suối, thừa dịp trời tối đáp xuống một lần, lén lút vào thành mua chút đồ tiếp tế, chỉ nghỉ ngơi chút liền cất cánh tiếp, cuối cùng ngày thứ tư tìm được một chỗ.

Ngon núi ven tây bắc đại lục Mar, một ngọn núi nhỏ, sườn núi có một đầm nhỏ trong veo, xuống núi hướng đông không xa có một thị trấn hầu như tách biệt. Phong Tinh chọn ngọn núi này làm nơi nghỉ ngơi, cây cối trên đỉnh núi không nhiều lắm, có thể tạo một cái chòi nhỏ, nơi này rất an tĩnh, non xanh nước biếc, rất thích hợp cho dưỡng thương cùng tị nạn.

Phong Tinh thở phào một hơi, dù từng hướng về bầu trời nhiều thế, nhưng rốt cuộc vẫn quen ở dưới đất, ở trên trời phiêu phiêu lâu như vậy không ngừng mong đáp xuống, vừa đáp, chân đều nhuyển.

Chọn hảo chỗ ở, bắt đầu dựng nhà, có Shogula hỗ trợ, chòi gỗ cùng gia cụ giản đơn cần thiết một buổi chiều liền chế tác hảo, đặt An Nhiên hôn mê lên giường, Phong Tinh còn xuống núi mua không ít hạt giống, khai khẩn mấy khối đất xung quanh nhà gỗ, trồng không ít rau cải.

Nhà gỗ nhỏ hai gian, An Nhiên một mình một gian, mình cùng Shogula một gian.

Mỗi ngày cùng Shogula động thủ nấu cơm, từ khét đen thui ban đầu đến có hình có dạng sau đó, cùng Shogula xới đất tưới nước làm cỏ cho rau, cùng Shogula chăm sóc An Nhiên, rồi mới cùng nhau ngủ.

Ngày như vậy, bình thản lại an tĩnh.

May mà còn Shogula bầu bạn, bằng không An Nhiên bất tỉnh, mình chắc chắn sẽ tịch mịch đến phát điên.

Nửa tháng sau, An Nhiên tỉnh, vết thương vốn hầu như chí mệnh dưới pháp thuật chữa trị quang minh hệ cường đại của Shogula, trong một tháng liền gần khỏi hẳn.

An Nhiên thanh tỉnh, liền cảm thấy đau quá đau quá, bản thân từ trước tới giờ chưa có chịu qua đau đớn như thế, bản thân cứu Phong Tinh một mạng, cần thú một sừng của Phong Tinh lấy thân báo đáp. Chọc đến Phong Tinh nghiêng răng nghiêng lợi, bất đắc dĩ không thể xuống tay với bệnh nhân, đành phải làm bộ như không nghe thấy.

An Nhiên râm rì sau khi nhìn thấy hình người của Shogula liền hóa thành quỷ thét.

“Không thể! Thế nào có thể!”

“Thế nào không thể.” Phong Tinh móc móc cái tai thiếu chút nữa bị chấn điếc. “Hắn chính là thú một sừng người tâm tâm niệm niệm.”

“Không thể!!!” An Nhiên phát điên thét chói tai. “Không phải thú càng uy vũ thú hóa thành hình người càng cao lớn uy vũ sao? Hắn ẻo là như thế! Mũi nhỏ như vậy! Ta thấy phía dưới cũng không to được! Hắn thế nào có thể là thú một sừng phiêu lượng như vậy?!!! Ta không tin!”

“Éo là chính là người đó!” Phong Tinh nói không tức giận, Shogula là đẹp trung tính, mà An Nhiên thường xuyên nằm ở khúc đầu của nữ tính. “Mũi nhỏ thì sao? Cùng cái kia có gì liên quan?”

“Mũi càng lớn càng thẳng, cái phía dưới kia cũng càng lớn càng thẳng! Thường thức này cũng không biết, ngốc!” An Nhiên liếc hắn, thần tình thất vọng.”
Uổng cho ta mong đợi như vậy, thú một sừng uy vũ sẽ có kê kê uy vũ đồng dạng...”

Sắc phôi! Phong Tinh trừng An Nhiên, đồng thời không nhịn được nhìn nhìn Shogula diện vô biểu tình một cái.

Mũi lớn hay nhỏ thật sự liên quan đến kích cỡ thứ kia sao? Mũi Shogula thật sự rất nhỏ xinh...

Shogula trầm tư cảm thấy ánh mắt Phong Tinh, quay đầu, thấy Phong Tinh mặt ửng đỏ không biết suy nghĩ cái gì, mày hơi cau.

Phụ vương, đã theo ngài dạy, ngày đêm bầu bạn bên cạnh hắn, làm mình dần trở thành trọng tâm cuộc sống hắn, chỉ là trọng tâm này, thế nào cũng không có cái quan trọng gọi là “Eric khắc ta” kia.

Người kia quay lại rồi, mình có thể sẽ trở thành không quan trọng không?

Cái này làm sao được!

“Phong.” Shogula đứng dậy, đôi mắt kim cương màu vàng thâm thâm nhìn Phong Tinh.” Đi ra một chút, ta có lời muốn nói với người.”

“Nga.” Phong Tinh đuổi theo.

Đi ra ngoài, dừng lại nhìn Phong Tinh đang chờ mình nói, bỗng nhiên không hiểu sao có chút khẩn trương.

“Phong, người...” Dừng một chút.” Người cùng Eri...” Lại dừng một chút.” Là... Là quan hệ gì?”

“Ta cùng Eri?” Phong Tinh mặt ửng đỏ.” Chúng ta bây giờ là tình nhân.” Nói hơi ngượng ngùng.

“Người rất thích hắn sao?”

“Ta yêu hắn.” Thanh âm nhỏ nhỏ, cũng rất chắc chắn, còn mang hạnh phúc nhạt nhạt.

“Hắn là vong linh, người không thấy.... Chán ghét, khó chịu sao?” Ghen tị, từng đợt nảy lên trong lòng.

“Người thế nào biết hắn là vong linh?” Phong Tinh kinh ngạc.

“Cảm thấy.” Thân là thú một sừng quang minh hệ, miễn cảm nhất với khí tức đen tối hắc ám hệ cùng thi khí vong linh, huống hồ, Ericter thanh danh u linh long vương, cũng đã rất nổi danh ở khu vực phụ vương.

“Nga...” Gãi đầu ngây ngô cười.” Vong linh thì vong linh, cũng không có gì, lúc hình người cùng người thường cũng không khác biệt, thích cũng thích rồi, sao quan nhiều như vậy được...”

Shogula trầm mặc nửa ngày, lại lo lắng hỏi.

“Vậy... Ta thì sao?”

“Người?” Phong Tinh chớp chớp mắt, nghi hoặc.” Người có chuyện gì?”

“Ta thích người.”

“Àn?” Phong Tinh sững sờ, rồi mới cẩn thận trả lời. “Ta... Ta cũng thích Shogula.” Hắn là không phải cái hắn nghĩ, mà là đơn thuần có hảo cảm đấy

chứ?

“Ngươi đừng giả ngốc.” Shogula kích động bắt lấy cổ tay Phong Tinh, gắt gao.” Thích ta nói là yêu, ta muốn thay thế vong linh kia, đem hán từ trong lòng ngươi lau sạch! Ta muốn độc chiếm ngươi, ta muốn làm tri kỷ của ngươi, chồng của ngươi!” Sau khi lớn tiếng tuyên bố, ngực phập phồng kịch liệt, rất khẩn trương.

Bom hạng nặng liên tiếp nện xuống, nổ đến Phong Tinh mê mê muội muội trời đất quay cuồng.

Hán, hán không có nghe lầm chứ?

Shogula y y y....

“Phong, ta nghĩ thông rồi!” Shogula thờ sâu tiếp tục nói. “Kỳ thực ngay từ đầu, ta đối với ngươi đã có tình cảm này, chỉ là khi đó ta còn mơ hồ, cảm giác cũng không rõ, kết quả bị vong linh kia nhanh chân chiếm trước.” Nghiến răng nghiến lợi, dùng một chút, bình phục cảm xúc.” Phong, ta hỏi các trưởng lão, hỏi phụ vương, hỏi ngươi, cũng hỏi bản thân, tổng kết cuối cùng...” Con ngươi mỹ lệ nhìn chăm chăm Phong Tinh, gần từng tiếng, nói như đinh đóng cột.” Ta không muốn buông tay, không muốn vì vong linh kia nhanh chân đến trước mà từ bỏ, không muốn thấy ngươi hạnh phúc mà yên lặng ở một bên chúc phúc! Phong, ta muốn ngươi!”

Phong, ta muốn ngươi!

Phong Tinh một trận hoảng hồn, trợn hai mắt, cảm thấy trong đầu có ai đang cầm gậy gõ liên tục vừa gõ vừa trộn, làm mọi thứ trong đầu mình nát bét, khiến hán không có một chút năng lực suy nghĩ.

“Phong.”

“.....”

“Phong, nếu vong linh kia không chịu buông ngươi ra, ta sẽ cùng hán tranh đoạt, cho đến lúc ta có được ngươi!”

“.....”

“Phong, ngươi... Đối với ta là cảm giác gì?”

“.....”

“.... Phong, ngươi suy nghĩ cảm giác với ta một chút, qua mấy ngày ngươi phải trả lời ta, yêu hay không yêu ta, có nguyện ý làm thư thú (thú cái) của ta hay không. Đương nhiên... Dù ngươi nói không muốn ta cũng sẽ không phòng thủ. Phong, đừng trốn tránh, ngươi trốn không thoát đâu.”

“.....”

“Ngươi... Hào hảo ngấm lại đi!” Shogula xoay người, hóa thành hình dạng thánh thú một sừng, triển khai cánh, bay về phía bầu trời, không quá một hồi liền mất bóng.

Ngày kế tiếp, mình phải hào hảo chuẩn bị chiến đấu cùng vong linh cường đại kia, và, tìm một chút sách vở nhân loại học tập.

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

“Hồn về!”

“.....”

“Hắc! Hồn về!”

“..... Ân.... Hà?” Gãi gãi đầu, Phong Tinh vẽ mặt mờ mịt.

“Ngươi hôm nay xảy ra chuyện gì? Cứ ngẩn người, nói chuyện với ngươi, ngươi cũng không thêm đề ý.” An Nhiên bắt mắt oán giận.

“Không có gì!” Phong Tinh xoay đầu.

“Không có gì mới là lạ!” An Nhiên hai tay nâng hai má Phong Tinh, làm hán quay sang nhìn mình.” Trên mặt ngươi rõ ràng viết bốn chữ bự 'ta có tâm sự'.

Hừ hừ, ngươi không nói ta cũng biết ngươi suy nghĩ cái gì, đang phiền não vì thánh thú một sừng bảo bối đúng không?”

“Ngươi thế nào biết?” Tâm tư của hắn rõ ràng như vậy sao?

“Hôm qua ngươi cùng hắn đối thoại ta đều nghe được.” An Nhiên đắc ý vênh mặt.” Các ngươi đứng nói ở cửa, cũng không biết nói nhỏ, ta nằm trên giường không muốn nghe được cũng khó.”

“Ngô...” Phong Tinh đỏ mặt, ấp úng nói không ra lời.

“Nghĩ ra mấy ngày sau thế nào đối mặt hắn chưa?”

“Chưa!” Phong Tinh suy sụp, sau khi Shogula bày tỏ hôm qua, đầu óc mình vẫn chưa bắt kịp, vấn đề gì cũng không thể suy nghĩ.

Ài, hắn vẫn coi Shogula là bằng hữu rất tốt, đột ngột được bằng hữu bày tỏ, rõ là khiến người ta...

Hơn nữa, hắn đã có Eri...

“Cái này phải làm thế nào đây.” An Nhiên một tay miết cằm, lắc đầu thờ dãi.” Một bên là ái nhân ôn nhu, một bên là bảo bối triệu hoán thú cường thế, tam giác tam giác tam giác a...” Biểu tình thấy thế nào cũng là cười trên nỗi đau của người khác.” Diễm phúc rõ là không ít a không ít...”

An Nhiên đáng ghét này! Phong Tinh trừng qua, chuyển hướng đề tài.

“Trước tiên đừng nói ta, ngươi sau này tính thế nào?”

“Ta? Còn có thể tính cái gì.” Nhún vai.” Ta bây giờ không có triệu hoán thú, lại gây chuyện với quốc vương Tử Vực Quốc, còn không có chỗ dựa vững chắc, chỉ có thể lang thang lưu lạc. Hiện giờ việc cấp bách là thu một triệu hoán thú.”

“Ngươi không phải còn một băng quái?”

“Sớm đã chết rồi.”

“Hả?” Phong Tinh kinh ngạc.” Sao lại chết?”

“Sao lại chết? Ngươi nha, Tiểu Ter Ter thật sự bảo hộ ngươi quá tốt!” Tội tề nhào mái tóc xanh lá của Phong Tinh.” Đương nhiên là chết trận! Thu phục triệu hoán thú mới, làm nhiệm vụ, và tình trạng đột phát to to nhỏ nhỏ, cái nào cũng có nguy hiểm. Triệu hoán thú là cái khiến của triệu hoán sư, triệu hoán thú của ta đương nhiên chiến đấu vì ta mà chết!”

“Ngươi... Không thấy đau lòng sao?” Nếu Shogula chết, hắn sẽ rất đau khổ.

“Đau lòng? Không sao, chỉ có một chút khổ sở như vậy, ta thu qua rất nhiều triệu hoán thú, cũng mất đi rất nhiều, đã chai sạn rồi!”

“A, đúng rồi!” An Nhiên bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, vỗ tay mạnh một cái, kêu to.” Tiểu Tinh Tinh, ngươi buồn rầu khổ não vì mấy ngày sau thánh thú một sừng kia sẽ tìm đến đúng không?”

“Àn, có gì không?”

“Cứ ngốc ở đây cũng không phải chuyện có ích, không bằng theo ta lưu lạc!”

“Đi theo ngươi lưu lạc?” Phong Tinh ngập ngừng cả người, suy nghĩ nhất thời chuyển theo không được.

“Đúng! Dù sao rầu rĩ ở đây rất nhàm chán, đối với vấn đề cần suy nghĩ của ngươi cũng không có gì ưu đãi, ca ca thắng thần ta đây mang ngươi ra ngoài lưu lạc, mở mang kiến thức, không chừng liền hiểu tâm ý mình!” Một tay vươn đến bả vai Phong Tinh, xúi giục.

Tai tự động xóa đi hai chữ “ca ca” kia.

Hình như là một đề nghị không tồi.

Do dự một hồi, Phong Tinh gật gật đầu.

Ra ngoài đi một chút, không chừng có thể làm đầu óc rõ ràng hơn...

Lập tức, An Nhiên bắt đầu thúc giục, hai người gói ghém chút tiền của, xuống núi.

Ánh mắt nóng rất của người qua đường làm Phong Tinh rất không được tự nhiên, trước kia cùng Shogula xuống núi mua đồ ăn, hai người đều có mang mũ sa, không gây ra ánh nhìn chăm chú, mà An Nhiên cự tuyệt mang mũ sa, còn không cho Phong Tinh mang, hai người một hồng một lục, dung mạo xuất sắc, tương đối bị chú ý.

“Chúng ta đi đâu?” Phong Tinh xuyên qua ánh nhìn chăm chú của người qua đường hỏi An Nhiên không thỏa đáng.

“Đây là đâu?” An Nhiên hỏi.

“Biên trấn.” Phong Tinh trả lời, đây là hẻm trước kia có hỏi.

“Chưa từng nghe qua... Của quốc gia nào?”

“Không biết.” Chỉ biết nơi này rất hẻo lánh thích hợp để ẩn trốn.

“Ngô... Trời nam đất bắc hỗn loạn, đi thôi!” An Nhiên kéo một người qua đường lại, khoe ra một biểu tình quyền rũ nóng bỏng xông người nọ choáng hồ đồ, hỏi chút chuyện, rồi nhìn xung quanh một phen, như hạ quyết tâm chỉ thẳng một hướng.

“Đi hướng bên này!” Hùng dũng oai vệ đi đầu cất bước.

“Ngạ.” Phong Tinh vội vàng theo sau, nơi này không phải thế kỷ 21, hẳn quen được Eri và Shogula chăm sóc, hiện tại ly khai liền sống cả đời tiểu bạch, làm gì cũng không được, đều dựa vào người khác.

Sự thật chứng minh, An Nhiên cũng là một tiểu bạch.

“Nếu biết bên ngoài thôn trấn là núi lớn, vì sao không nghỉ ngơi trong trấn một đêm, mua vài thứ chuẩn bị cũng được!” Phong Tinh tức giận cắn xé thịt muối nửa sống nửa khét. An Nhiên này biết ngoài trấn là rừng rậm cũng không chịu thương lượng với hắn liền đi một mạch, hại hắn cũng theo tán loạn tứ xứ, đường về trấn cũng quên mất. Trời tối sầm, ngay cả một chỗ dừng chân cũng không có, đành phải ngủ ngoài trời, An Nhiên bắt thú nhỏ nhỏ lông liền đốt lửa nướng, còn ngon hơn cả mình, mình ít ra vẫn biết nướng thịt cần phải bỏ nội tạng!

An Nhiên tự biết đuối lý, đành phải “Hắc hắc” cười gượng.

Qua loa ăn thịt xong, Phong Tinh lừa giận lại tăng lên.

“Không có chẵn, liền ngủ như thế sẽ sinh bệnh!” Oán giận.

“Ta đi xung quanh một chút!” An Nhiên đứng dậy.” Xem có ma thú cỡ lớn hay không.”

“Tìm ma thú cỡ lớn để làm gì?”

“Ngủ, ngủ trong lòng mao ngực ma thú cỡ lớn cực kỳ ấm áp!” An Nhiên ái muội cười nói.” Còn có thể thay người giải quyết nhu cầu thân thể.” Hắc hắc mấy tiếng, nụ cười đậm đặc.

Phong Tinh xấu hổ trừng mắt, An Nhiên khoát tay bỏ lại một câu.

“Người ở đây, đừng chạy loạn!” Ân vào màn đêm.

Phong Tinh ở tại chỗ bất mãn nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn, một trận gió thổi qua, không khỏi rung mình, tái mặt chuyển đến gần đồng lửa, thần kinh yếu nhìn trái nhìn phải.

Ngoại trừ đồng lửa này, xung quanh đều tối như mực, a di nhờ phúc, ngàn vạn lần đừng từ xó xỉnh tối thui nào đó thoát ra một con quái vật dọa người..

Chờ đợi căng thẳng, mí mắt càng ngày càng nặng, dần đánh không lại mệt mỏi, ngã nghiêng. An Nhiên trở về, chỉ thấy Phong Tinh cuộn thành một con tằm oa bên đồng lửa khò khò ngủ mê, mắt tròn trắng, chỉ huy trọng địa thú mới thu phục nhẹ chân nhẹ tay tới gần Phong Tinh, Phong Tinh trong lúc ngủ mơ cảm thấy ấm áp tới gần, thân thể khẽ lật, gắt gao quần lay vật thể ấm áp kia.

*****

“Chúng ta đang đi đâu?” Phong Tinh nhảm chán khua chân hỏi.

Buổi sáng, lúc thức dậy phát hiện mình ôm một cánh tay lông xù cực đại, dọa hắn nhảy dựng, hỏi ra mới biết là triệu hoán thú An Nhiên thu phục tối qua, tên là trọng địa thú. Trọng địa thú này chiều cao năm thước, đầu tựa như cầu cầu, thân trên phì, dài hơn thân dưới, hạ thân ngắn ngủn, cánh tay còn thô hơn đùi, vai rộng chân bố, điển hình cho dáng người tam giác ngược. Lúc này, Phong Tinh cùng An Nhiên đang ngồi trên vai trọng địa thú, mỗi bên ngồi một người.

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

“Người nọ nói ra trấn cứ hướng phía nam đi ba ngày ba đêm là có thể tới một nơi gọi là Vĩnh trấn.”

“Chúng ta đang đi về phía nam sao?” Phong Tinh ngẩng đầu nhìn trời.

“Ân... Chắc vậy...” Vạn phần không chắc chắn.

“Chúng ta đang đi hướng đông!”

“Hả? Thật không? Ngươi thế nào biết được?”

“Bây giờ là buổi sáng, chúng ta đi hướng mặt trời ngay mặt.”

“Vậy thì sao?” An Nhiên về mặt mộng lung, Phong Tinh trừng mắt.

“Mặt trời mọc ở phía đông lặn ở phía tây, chút kiến thức cơ bản ấy ngươi cũng không biết sao? Uổng cho ngươi còn nói mình là học sinh ưu tú.”

“OH!” An Nhiên lúc này mới hiểu, nói thầm.” Cái này là kiến thức cơ bản sao?”

“Giáo sư không dạy ngươi sao?”

“Hắn là không có dạy.”

“Hắn là?”

“Giáo sư của ta toàn dạy thế nào mạo hiểm, thế nào càng cường đại hơn.” An Nhiên kỳ quái nhìn chăm chăm Phong Tinh.” Giáo sư không phải đều dạy những thứ đó sao?”

“Ách...” Hồi tưởng một chút, hình như ở trường học là không học gì khác ngoài pháp thuật! “Đó.... Đó.”

“Mặt trời mọc ở phía đông lặn ở phía tây” cũng không đứng vững, hắn lại tự nhiên đem kiến thức thế kỷ 21 áp đặt lên thế giới này...

“Nếu chúng ta đang đi hướng đông, ta thấy... Trên bắc dưới nam trái tây phải đông...” Thấy Phong Tinh bỗng nhiên cúi đầu trầm tư không trả lời mình, An Nhiên cũng không quấy rầy hắn, nhìn mặt trời lại nhìn trái nhìn phải một phen, rất ngớ ngẩn tính toán phương hướng.” Vậy phía nam hắn là ở...”

“Ta không chắc chắn chúng ta có phải đang đi hướng đông không...” Phong Tinh uể oải cắt ngang tính toán của An Nhiên.

“Hả? Chúng ta đối diện mặt trời, ngươi không phải nói mặt trời mọc đông lặn tây là kiến thức cơ bản?”

“Ta có nói sao? Không à, ngươi nghe lầm!” Phong Tinh thân trên mềm nhũn, dựa vào cái đầu to của trọng địa thú, tay vòng vòng trong đám lông xù trên đầu, đem mặt mình vùi vào trong khuỷu tay.

“.....” Trùng!

“Ngươi muốn đi đâu thì đi, ta ngủ, Z Z Z Z.” Chuyển chuyển mông, mặt vẫn chôn.

An Nhiên dở khóc dở cười, bây giờ còn là buổi sáng! Hai người cũng vừa mới tỉnh ngủ ăn xong bữa sáng, đâu có thể nào lại mệt nhanh như thế? Dù mệt thật, cũng không thể mới nói muốn ngủ liền lập tức ngủ. An Nhiên nhớ Tiểu Tinh Tinh không có tật ngủ...

Tuy nói quái lạ, nhưng có thể lần đầu nhìn thấy Tiểu Tinh Tinh chơi xấu, dám đùa giỡn mình không so đo.

Tùy tiện chọn một hướng đi, nhưng khiến người ta chán nản chính là, qua tròn bảy ngày, hai người còn chưa nhìn thấy một bóng người, một đường đi tới đều là cây, đại thụ chọc trời cành lá dày đặc che lấy đại bộ phận ánh nắng, ánh nắng xuyên qua khe lá thưa thớt bắn xuống mấy chùm trên mặt đất, giữa rừng rậm cực kỳ âm u, Phong Tinh mừng vì còn có một trọng địa thú đi bộ thay, nếu không ẩm ướt nhiều như thế, hắn sớm đã bệnh phong thấp khớp.

“Ngao —— ô —— ngao ngao ngao....” Sâu trong rừng rậm bỗng nhiên vang lên một trận gào khóc thảm thiết, chấn kinh vô số chim thú.

“Đừng gây tạp âm nữa!” Phong Tinh móc móc tai mắt tròn trắng, hắn cách nguồn tạp âm gần nhất, trực tiếp chịu oanh tạc màng tai.

“Tiểu Tinh Tinh, ta sắp chết...” An Nhiên mới này còn đang kéo cổ họng kêu như quý, lúc này lại mặt khô, nhuyển như ngồi trên vai trọng địa thú lắc trái lắc phải.

Ô.... An Nhiên nhớ ở chốn mềm mại, nhớ đồ ăn thơm hương, còn tiếp tục com sương nước gió như vậy, mình sẽ phát điên ngao ngao ngao---

“Dưới tay giáo sư Dịch Lỗ Lỗ cư nhiên còn một học sinh không thích ứng dã ngoại như ngươi, giáo sư chắc chắn rất bi thương.” Phong Tinh châm chọc nguội lạnh. Vì một triệu hoán sư cần thường xuyên đến nơi dã ngoại nguy hiểm tìm kiếm thu phục triệu hoán thú, cho nên môn triệu hoán luôn đòi hỏi sinh tồn dã ngoại rất cao.

“Triệu hoán thuật là phụ hệ của ta.” Một khi có lớp sinh tồn dã ngoại hắn đều tránh được nên tránh, tránh không được liền lợi dụng sắc đẹp đánh loạn

bám vào người có năng lực, như lần trước mặt dày ăn loạn uống loạn bám lấy Ericter, bắt quá lần đó sắc đẹp không có dùng.” Hừ, người chỉ biết dựa vào Tiểu Ter Ter không có tư cách nói ta.” An Nhiên cũng ngạo lạnh bắn lại.

Phong Tinh liếc liếc, thờ dài.

Thật đáng ghét, An Nhiên hại hấn lại nhớ Eri, nếu có Eri ở đây, sẽ không để mình ăn thịt không vị muối, năng lực Eri mạnh như vậy, nếu có y, chắc chắn sớm đã tìm ra thành trấn.

Lúc Shogula rời đi từng nói mấy ngày sau phải trả lời, hấn chạy trốn, đến bây giờ còn chưa nghĩ trả lời thế nào thì hảo, nếu Shogula đột ngột đến tìm hấn, xuất hiện trước mặt hấn, hấn phải nói gì? Nói thế nào? Sau khi cùng Eri tự giao tâm cùng thân thể, hấn thế nào có thể, thế nào có thể ---

Ngao ngao ngao---

An Nhiên liếc nhìn Phong Tinh bộ dạng phát điên, một hồi trầm tư, một hồi thờ dài, một hồi thương cảm, một hồi bỗng nhiên lại mạnh bạo cào tóc, cảm thấy quái lạ.

Lại qua ba ngày, cuối cùng tới một nơi có người, nhìn tường thành cao cao xác thực cách đó không xa, hai người không khỏi ôm nhau gất gao, đồng thời khóc rống chảy nước mắt, kêu như quỷ chạy về phía trong thành, bay thẳng vào tử lâu gần nhất.

May mà Phong Tinh kiên trì mỗi ngày dùng pháp thuật tụ nước tẩy trừ thân thể, hai người còn chưa bắt thiêu, mới không bị người phục vụ đá ra ngoài.

*****

“Ngô... Ân... Ân???”

“Tinh?” Hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập mơ hồ, nhìn song mâu xanh biếc sương mù dần thanh tỉnh biến thành kinh ngạc, Shogula hơi kéo môi, vươn tay, ngón tay nhẹ xoa trên chóp mũi nhỏ đáng yêu.

“Ách... Ngươi...” Hấn nhớ... Hấn cùng An Nhiên khó khăn lắm mới tìm được một thành thị, ăn no một cái, muốn đi ngủ trong phòng hai gian, thế nào vừa tỉnh dậy lại bị Shogula ôm vào trong ngực.” Ngươi sao lại...”

Biết hấn muốn hỏi gì, Shogula trả lời.

“Ta vẫn luôn ở xung quanh ngươi, không rời khỏi quá xa.”

“Hả?” Đó không phải đã nhìn sạch tình cảnh quần bách của hấn cùng An Nhiên ở trong rừng rậm?

Quả thật bị nhìn sạch, thấy Shogula vừa tiếc thương vừa buồn cười. Y vẫn không hiện thân hỗ trợ là vì tức giận Phong Tinh trốn tránh, cố tình làm hấn chịu chút khổ, mà bây giờ hiện thân là vì đồ dựa dẫm này tự thân gây phiền mà còn không biết.

“Ách...” Phong Tinh xoay tròn con mắt, cân nhắc giữa làm bộ chuyện gì cũng không xảy ra mà chào hỏi hay cứ giả làm đã điều nhắm mắt tiếp tục ngủ?

“Đói bụng không? Ta đi gọi người đưa đồ ăn đến.” Shogula nói, xốc chăn lên, xuống giường đi ra ngoài, Phong Tinh ở trên giường, chỉ ngây ngốc chớp mắt không rõ.

Ách... Thế nào lại là loại tình huống này? Hấn còn tưởng rằng chắc chắn trốn không thoát một trận ép hỏi, nhưng thế nào... Thế nào mà bộ dạng Shogula giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra?

Trở về phòng, phục vụ đem đồ ăn mang lên bàn, Shogula liền để họ lui ra, gọi nhân nhi trên giường ăn cơm.

Bữa cơm này, Phong Tinh ăn thật không biết vị, thường hay nhìn Shogula bên cạnh ân cần gấp rau cho mình, nơm nớp lo sợ hy vọng y vẫn như vậy, đừng hỏi mình vấn đề này nọ, sợ vừa hỏi xong mình vẫn không biết đáp lại thế nào, lại cảm thấy hoang mang đối với phản ứng như không có việc gì của y, lòng tràn đầy bất an thấp thòm.

Ánh mắt Shogula lúc đối diện mình, hấn thấy, vẻ mặt y có chút không đồng dạng, mặc dù vẫn cứ lạnh lùng như thường ngày, nhưng rõ ràng nhu hòa đi không ít, đáy mắt đậm mạc kia, thấp thoáng ôn nhu cùng sùng nich.

Bữa cơm, hai người đều không nói chút gì, không khí có chút trầm buồn.

“!!!!!!!”

Phong Tinh vừa buông đũa, cửa bỗng nhiên bị gõ chấn rung.

“Tiểu Tinh Tinh... Thức dậy!” An Nhiên ở ngoài cửa kéo cổ họng hô to, Shogula nhú mày, đứng dậy mở cửa trước Phong Tinh một bước.

“Tiểu Tinh Tinh... A? Ngươi tới rồi... Ân? Tiểu Tinh Tinh...” An Nhiên thấy mở cửa chính là Shogula, bất ngờ sửng sốt, rồi mới thấy cơm thừa canh cặn trên bàn bên trong, lập tức gào ma thét quỷ.” Ăn cơm cư nhiên không gọi ta... Đáng ghét... Cũng ăn xong rồi, không chờ cho ta một chút!”

Phong Tinh hơi ngượng ngừng gãi gãi đầu, hần từ lúc mới tỉnh đến giờ đều một mực nghĩ chuyện Shogula, đem An Nhiên ném ra sau nào.

“Tái gọi người làm chút đưa lên không?” Phong Tinh đề nghị.

“Quên đi, bây giờ cũng là buổi chiều, trên đường hần là bày rất nhiều hàng quán ăn vặt, ta đi tiểu quán ăn.”

“Tiểu quán?” Là như quán mì nước thịt nướng thế kỷ 21 sao? Hần cũng muốn đi.” Ta cũng đi!”

“Vậy nhanh đi! Tiểu La La đi không?”

Tiểu La La? Shogula nhú mày, nhin xuống.

“Ta không đi, các người có tiền chơi sao?”

“Có! Tiểu Tinh Tinh mang theo rất nhiều tiền.”

“Chỉ năm trăm ba mươi Jas.” Còn chưa đủ tiền trợ cho các người, Shogula nói lạnh lạnh.

“Hả?” An Nhiên trừng mắt Phong Tinh.” Người không phải nói mang theo rất nhiều tiền sao?”

“Ách... Ta cho rằng nhiều đó tiền đã rất nhiều...” Phong Tinh ngập ngừng. Ở Biên trấn, một trăm Jas là có thể mua rất nhiều thứ, hần đâu biết giá cả nơi này cao như thế....

“OH!” An Nhiên vỗ gáy rên rì.” Thiếu chút nữa bị người hại chết, may mà Tiểu La La đến, nếu không chúng ta chỉ có nước ở đây làm công trả nợ...”

Phong Tinh lúng túng cười gượng, thường ngày đều là Eri quản lý tiền bạc, sau đó lại là Shogula quản lý tiền bạc, hại mình ở phương diện này rất ngu ngốc.

Trên đường rất náo nhiệt, hai bên đường bày đầy các loại tiểu quán rao hàng ồn ào, An Nhiên kéo Phong Tinh linh hoạt chen tới chen lui trong đám người, chơi vui vẻ náo nhiệt, cho đến nửa đêm, hai người mệt mỏi đi bên lề đường, bụng cũng thật sự chống chịu không nổi nữa mới chịu yên tĩnh, ý còn chưa hết trở về từ lâu nghỉ ngơi.

“Ách... Người, người ngủ ở đây?” Thấy Shogula theo mình vào phòng, Phong Tinh cảm thấy hơi bất an, có chút bất ổn, cẩn thận hỏi.

“Ân.” Shogula trả lời đương nhiên, trong phòng sớm có một bồn tắm to có thể chứa hai đại nam nhân, lấy tay xem thử độ ấm, vừa vặn, Shogula rất tự nhiên bắt đầu cởi quần áo.

“Vậy... Ta đi phòng khác...” Phong Tinh muốn chạy trốn, bị tay Shogula đuổi ra tóm lấy.

“Người cũng ngủ ở đây.”

“Ách.... Như vậy không thích hợp đâu... Ta, ta vẫn ngủ ở phòng khác đi...” Phong Tinh không ngừng vùng vẫy, thế nhưng cánh tay vòng lấy mình quá mạnh mẽ, mình giãy giụa cũng không lay được nửa phần.

“Trong nhà gỗ trên núi chúng ta đều ngủ một giường, người sợ cái gì?” Shogula kéo môi cười khê.

Y đang hưng phấn, đặc biệt hưng phấn. Hưng phấn với lĩnh ngộ tình cảm của mình, máu y đang sôi trào, thừa số hiểu chiến chôn sâu trong thân thể đang huyền ảo, đang rực rộ. Là thánh thú một sừng --- thánh thú quang minh hệ cao quý, thánh khiết, nhiệt tâm ôn hòa, rời xa phân tranh trần thế --- thật sự không nên có xúc động như vậy, nhưng vì quyền sở hữu ái nhân mình nhận định, y không ngại làm mình từ một thân sĩ biến thành một phần tử hiếu chiến điên cuồng.

Bộ tộc thú một sừng, cả đời chỉ nhận định một tri kỷ, vì ái luyện cả đời này, chúng tuyệt đối không lùi bước!!!

Nhiệt huyết thiêu đốt, y vạn phần mong đợi, khoảnh khắc cùng con u linh long vương kia chính diện giao chiến!!!

“Ta chỉ là.... Ta, oa!!! Người làm gì --- cời y phục ta ra làm gì?” Phong Tinh luống cuống tay chân ngăn cản, lại ngăn không được bàn tay đem quần áo mình từng cái rút đi.

“Tắm rửa.” Quần áo cời hết, Shogula tay ôm eo Phong Tinh, ngã ra sau, hai người cùng nhau ngã vào bồn tắm, bọt nước văng khắp nơi.

Phong Tinh bị sặc nước.

“Khục khục! Ngồ... Ta không cần kéo... Ô!” Thân thể bị khuỷu tay hữu lực gắt gao xiết lại, đè xuống nước, mắt hoa lên, trên môi phủ một mảnh màng mại, lời muốn nói bị lấp vế cổ họng.

Nụ hôn sâu dưới nước bá đạo lâu dài, không khí trong phổi bị bóc lột không còn một mảnh, mũi bị ngạt không thể hô hấp.

Chết chắc...

Thật lâu sau mới được giải phóng, bởi vì thiếu dưỡng khí, toàn thân run nhẹ, tứ chi bủn rủn vô lực, bị người ôm nổi lên mặt nước, nhuyển trong ngực người nọ, tham lam từng ngậm từng ngậm hô hấp không khí trong lành, ho nhẹ mấy cái.

Shogula dựa vào thành bồn, một tay chần Phong Tinh, một tay lúc có lúc không hắt nước lên da thịt Phong Tinh lộ ra trên mặt nước, nước từ da trượt xuống, trần châu nước tích lưu lại trên da thịt trắng nõn. Dục hỏa trong đồng tử màu vàng càng cháy càng mạnh, cuối cùng chịu không nổi cảnh đẹp hấp dẫn, cúi đầu, nuốt liếm từng viên bọt nước, ngậm lấy khối nhỏ nõn nà, hút nuốt, gặm cắn, kế tiếp đến viên ô mai đáng yêu.

“Shogula.... Đừng....” Phong Tinh run rẩy, thanh âm cũng phát run.

“Đừng thế nào?” Ánh mắt Shogula thâm thúy, tay quét qua hai tiểu hồng quả trước ngực Phong Tinh, hướng xuống, đột nhiên bắt lấy tiểu khí quan trầm ngủ giữa khó. “Đừng thế này sao?”

Xấu xa khó thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

“Không... Đừng như vậy!” Cả kinh bật mạnh một cái, Phong Tinh gãy giữa mảnh liệt, dùng tới toàn bộ khí lực, làm Shogula cơ hồ không khống chế được.

“Vì sao? Phong!” Kháng cự có thể coi là bất chấp tất cả của Phong Tinh làm Shogula rất thương tổn, mạnh mẽ cầm giữ hần, thống khổ gào thét.

“Người liên không muốn như thế? Chán ghét như thế sao? Vì sao vong linh kia lại có thể? Ta so ra kém hần sao? Ta kém chỗ nào?”

“Ngô....” Lực đạo cường đại trên người làm Phong Tinh ửng đỏ, ánh mắt đầy đau thương và phẫn nộ của Shogula làm hần cơ hồ ngạt thở.

Bảo hần trả lời thế nào? Bản thân đã có Eri, sao có thể lại cùng y như thế? Kém cái gì? Hai người bất đồng, có cái gì so sánh được, làm sao mà so được?

“Ta sẽ không từ bỏ! Tuyệt đối không từ bỏ...” Nghiến răng thề chân thành, ánh mắt màu vàng hơi nổi đỏ, thô bạo cắn lên vai trái Phong Tinh một cái, dùng sức cắn.

“A---- Đau-----” Phong Tinh đau thét chói tai.

Cho đến lúc miệng nếm đến vị máu tươi nồng đặc, Shogula mới nhả ra, liếm liếm môi, lại liếm liếm hai vết máu xếp trên vai Phong Tinh, nhip thờ càng lúc càng dồn dập, vận mặt Phong Tinh qua, thô bạo hôn lên, hai tay mạnh mẽ xoa nắn hai viên đậu đỏ non mềm trước ngực hần.

Phong Tinh nếm được vị máu.

Máu của mình.

Bàn tay thô bạo tàn phá bữa bãi trên ngực mình vừa lời vừa miết, làm hần hơi ăn đau, nhưng trong thống khổ kia lại chen lẫn khoái cảm nhột nhột không thể bỏ qua, làm hần sợ hãi, muốn giãy giụa, muốn kháng cự, tốt nhất, một cái tát có lẽ có thể làm Shogula dừng lại đúng lúc, nhưng...

Hề thấy con mắt vàng tràn ngập bi thương kia, sẽ làm hần đau lòng muốn chết...

Một bàn tay Shogula lại xâm nhập đến giữa đùi Phong Tinh, động tác lớn mật kéo kéo mao xanh thừa thốt làm Phong Tinh phẫn hận một trận.

Mình ở đây bị cưỡng bức, còn dè dặt chú ý tâm tình người xâm phạm, mà y lại tuyệt đối không hiểu tâm tư mình, càng lúc càng thậm tệ hơn.

“Phong, người cũng không chán ghét đúng không?” Shogula kẻ sát bên vành tai Phong Tinh, phả hơi như tán dóc. Tay cầm lấy sinh thực khí trắng nõn, tràn ngập yêu thương nhẹ an ủi, vuốt cạo, hài lòng cảm nhận được tiểu khí quan vốn mềm lại thức tỉnh trong tay mình, nóng lên nở to. “Người thích ta làm thế này, đúng không?”

“Đó... Đó chỉ là... Phản ứng sinh lý bình thường... A....” Phong Tinh biện hộ cho mình, lọt vào chấn động khoái cảm kịch liệt, tiểu khí đã đứng lên bỗng nhiên bị một nơi mềm mại bao bọc, bị nơi ấm áp mềm mại kia phun ra nuốt vào, đó là khoang miệng ấm áp của Shogula.

Bất cứ một nam nhân bình thường nào cũng không thể bình lặng mà đối diện với kích thích như vậy.

Sách nhân loại quả nhiên rất hữu dụng, như vậy thật sự có thể làm Phong rất thoải mái.

Shogula hạ mình khấu giao cho ái nhân, thấy ái nhân vẻ mặt ý loạn tình mê, nghe ái nhân hưng phấn không thể tự chế xông ra rên rỉ, làm y rất hài lòng, rất thoả mãn.

“Không... A... Mau lên...” Kiệt lực không chế lý trí sống chuồng, Phong Tình đã không còn tâm tư khí lực dư thừa để kháng cự.

Shogula ân dưới nước vì hân.... Hoảng hốt không thể đề nén...

Lại đùa bốn côn thịt nhỏ đáng yêu kia một hồi, Shogula mới thoát khỏi mặt nước, đứng dậy, ôm lấy Phong Tình mềm nhũn bước ra bồn tắm, cùng với hân ướt sũng ngã lên giường, bản thân đè lên người Phong Tình, hôn hôn người Phong Tình, hôn hầu kết đáng yêu của hân, bàn tay hướng dưới gối, ở đó, y sớm đã giấu hân một lọ nhũ dịch bôi trơn.

Tiểu nhũ đầu bên ngực trái ái nhân, hút lại hút, buông ra, di chuyển sang bên phải, hút hút lại liếm liếm, lại chạy đến bên trái găm găm, trêu đùa hai viên quả đỏ đến phát căng đứng thẳng.

Thừa dịp Phong Tình hết sức mê loạn, Shogula quét ra một chút dịch bôi trơn, tách hai chân Phong Tình ra, bôi nhũ dịch ở huyết khẩu đóng chặt kia, nhục huyết lọt vào kích thích lạnh lạnh, co mạnh lại.

“Không muốn...” Thu hồi một chút lý trí, Phong Tình hoảng sợ giãy giụa.

Thế nào có thể như vậy, không nên như vậy...

“Muốn, người muốn.” Ngăn chặn phản kháng của hân, lại quét một lượng lớn nhũ dịch bôi trơn lên tính khí gân xanh đập mạnh của mình, đem miệng bình nhũ dịch nhỏ bé cương ngạnh nhét vào trong nhục huyết nhỏ hẹp, tay dùng một chút lực, đem nhũ dịch trong bình đổ hết vào trong huyết.

“Ahh...” Kích thích lạnh lẽo đáng sợ.

“Phong, người lập tức phải thuộc về ta...” Mê say hôn đầu rằng máu mình nhả tâm can xuống trên vai trái ái nhân, hai tay bắt chặt hai cánh hông Phong Tình, tách hướng hai bên, nhục trụ chạm chạm cục huyết thắt chặt như thắm đỏ.

“Không, Shogula, đừng như vậy.... Eri....” Người ở đâu, Eri...

“Người gọi hân làm gì? Lúc này người còn nghĩ tới hân?” Vạn phần đau lòng cùng ghen ghét, nhục trụ hừng hực để ở cửa động run rẩy, dốc hết sức đẩy mạnh vào toàn bộ, cảnh tượng kể tiếp làm Shogula vạn phần kinh hãi, y vừa tiến vào trong cơ thể Phong Tình, Phong Tình bỗng nhiên thét chói tai, chỗi non vẫn đứng thẳng phun trào không chút báo trước, thậm chí văng lên dính vào cằm y khá nhiều.

“Ô a a...” Thét chói tai, là khoái cảm, xúc động, là thống khổ, vong tình.

Trầm luân...

“Người bắn...” Mỡ lớn mất, chọc chọc vật nhỏ mềm xuống.” Phong, ta bắt quá mới cảm vào, người sao lại... Tiết ngay...”

“Người... Ngơ... Oa oa oa...” Che mặt nghẹn ngào, mơ hồ nức nở, cuối cùng, cổ họng oa oa khóc lớn.” Ta không muốn như vậy, ta không muốn như vậy... Đều tại người... Hu hu...”

“Ngoan, không khóc.” Kéo tay Phong Tình che mặt ra, yêu thương in lại một cái hôn trên khớp tay hân.” Ta biết người nghĩ thế nào, thân thể người đã nói cho ta biết, nó rất thành thật.”

Chậm rãi co rút hạ thể, rõ ràng cảm thấy tràng bích thắt chặt hơi run rẩy, như đang định tiếp nhận thứ cực đại của y.

“Nó đang hoan nghênh ta...” Shogula thì thầm trầm túy, đột nhiên gia tăng lực đạo quấn xiết vòng eo Phong Tình, trừu sáp chậm chậm nháy mắt chuyển thành va chạm dã man.

“Ah ah ah.... Đừng, nhẹ chút..... nhanh quá.....” Nước mắt tung toé, Phong Tình cầu tha, va chạm ngang ngược làm hân vô lực chống đỡ, thân thể run rẩy gắng gượng tiếp nhận mỗi đợt tiến công thô lỗ, khoái cảm pha lẫn đau đớn đánh thẳng vào sâu trong linh hồn, làm hân ham muốn điên cuồng.

Shogula thoả mãn thương thức về mặt Phong Tình, khoe môi gọi lên một cái mỉm cười, cũng không nói gì dư thừa, lực đạo va chạm hạ thể không chút giảm, thậm chí lực một lần lại hơn một lần, mỗi lần đều hung mãnh đụng vào sâu nhất trong nhục huyết, chỗ mất cảm nhất, đụng đến nhân nhi dưới thân liên tục thét chói tai, không ngừng xin tha.

Điều này làm y có cảm giác thành công.

“A.... Chậm một chút, chậm một chút... Ta không chịu nổi nhanh như thế --- ngơ a...” Hân không chịu nổi, sắp chết mất rồi...

“Người có thể.” Shogula thấp giọng khích lệ, hạ thân chậm rãi rút ra, để tràng bích mệt mỏi được nghỉ ngơi chút, bỗng nhiên lại xông mạnh vào, vào hết hoàn toàn, đâm thật mạnh vào sâu nhất bên trong...

“Ô a a --- a, không---” Vật nhỏ đáng thương giữa hai chân không chịu nổi kích thích lại rồi tỉnh rồi mù mà phun trào, Phong Tình cảm thấy trước mắt

từng trận phát đen, thờ dốc dồn dập, suy nghĩ mơ hồ.

Thật sự... Đến cực hạn...

Phong Tinh bắn hai lần, nhưng với Shogula vẫn còn quá sớm.

Đang vạn phần phần khởi, nếu bây giờ liền tiết, chẳng phải phá hư không khí?

“Nhẹ chút... Ngộ...” Phong Tinh rên rỉ yếu ớt, hần ngay cả khí lực lên tiếng kêu to cũng đã mất hết, lực đạo không chút thả nhẹ đổ vào nơi mềm mại nhất của thân thể, như sóng to gió lớn trong biển rộng hung mãnh đánh vào thuyền nhỏ, đánh đến thuyền nhỏ không một chút lực chống đỡ, nát thành mảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Toàn thân đau nhức...

Cổ họng đau, thắt lưng đau, mông đau...

Bị đau đớn thân thể cùng bụng đói ục ục đánh thức, Phong Tinh khó chịu rên tiếng tiếng, từ từ mở mắt, đối diện ánh mắt vàng lóng lánh của Shogula, sững sốt một chút, vội vàng nhắm hai mắt lại.

Hắn không biết nên lấy biểu tình gì đối mặt y.

Cảm thấy trên thân dính vật khác thường, như bùn khô trên người, mông cảm thấy dính dính nhầy nhầy.

Uc ục...

Bụng đang kêu...

Cảm thấy hai má bị một cái mềm mại như môi chạm nhẹ một cái, rồi mới nghe thanh âm Shogula.

“Đói bụng? Ta đi gọi người đưa chút đồ ăn đến.”

Tiếng cửa đóng cửa vang lên.

Phong Tinh lúc này mới mở hai mắt, gian nan muốn chống chịu đứng dậy. Hắn bây giờ đúng là rất đói, nhưng so với ăn cơm, hắn càng muốn đến toilet hơn, cái thứ kia ở lại trong cơ thể không biết đã bao lâu, trong bụng hắn đang ào ào ồng ọc ca hát, tiêu chảy...

Cửa đóng bỗng nhiên kết một tiếng mở một cái khe nhỏ, Phong Tinh cả kinh, còn tưởng Shogula về nhanh như thế, may mà vào là An Nhiên.

“Hô...” Hù chết hắn.

“Các người...” An Nhiên mở rộng mắt trợn Phong Tinh, thấy điểm đỏ trên da thịt lộ ra ngoài chăn, kinh nghiệm phong phú khiến An Nhiên lập tức biết đã xảy ra chuyện gì.

“Trước tiên đừng hỏi những thứ đó!” Phong Tinh vội vàng vẫy vẫy An Nhiên. “Mau, giúp ta lấy y phục đến!”

“Ác, y phục ở đâu?” An Nhiên nhìn trái nhìn phải không thấy bóng dáng y phục.

“Vây đem y phục người mặc cho ta trước, nhanh!”

“Ngạ.” Chạy đến phòng mình cách vách, cầm bộ y phục mình chuyển qua cho Phong Tinh.

“Giúp ta mặc một cái!” Phong Tinh một mình không có cách mặc, tay chân run rẩy, có thể chống chịu đứng dậy cũng đã rất khó khăn.

“Được!” An Nhiên không biết “phi lễ chó nhìn” thừa cơ hội quang minh chính đại nhìn sạch thân thể trống trơn kia, thấy ô mai dày đặc cùng khối khối rõ ràng tình dịch đã khô lại trên da thịt trắng trắng, tặc lưỡi.

Sách sách, thật mạnh nha...

“Nhìn cái gì mà nhìn, đều là nam nhân, có gì đẹp chứ! Chính người không có hả?” Phong Tĩnh bị nhìn đến phát cáu.

“Ta đương nhiên không có, nhưng ta chưa từng thấy qua loại ô mai có thể nhiều như thế, dày như thế!” An Nhiên mặt dâm cười bí ối vô song.

“Người — ngô...” Đau bụng...” Không nhiều chuyện với người, mau đỡ ta đi nhà vệ sinh.”

“Hào hào, sách sách sách, tiêu chảy sao? Bắn ở bên trong cũng không rửa sạch kịp lúc, không bị mới là lạ.” An Nhiên diu hấn cần nhả lại nhai, đúng lúc này Shogula đẩy cửa tiến vào, trong tay còn bung một cái chén nhỏ, thấy Phong Tĩnh bám vào trên người An Nhiên, ánh mắt nháy mắt trở nên âm trầm tràn ngập nguy hiểm.

“Người giúp hấn mặc quần áo?” Chặn cửa, u ám hỏi.

“Ách...” An Nhiên cứng lại. “Cái này.... Phải...” Xong đòi...

Mắt vàng nháy mắt lại âm u thêm mấy bậc.

“Các người trước tiên tạm dừng một chút được không...” Phong Tĩnh ôm bụng, vẻ mặt khó chịu rên rỉ. “Ta đau bụng quá...”

“Xảy ra chuyện gì?” Shogula chú ý tới Phong Tĩnh khác thường, vội vàng buông chén, phui An Nhiên đi đỡ lấy Phong Tĩnh, ân cần hỏi.

“Ta muốn đi nhà vệ sinh, nhà vệ sinh!”

Tuy Shogula cảm thấy không hiểu, nhưng thấy Phong Tĩnh bộ dạng cấp thiết, liền không hỏi nhiều, ôm ngang Phong Tĩnh lên, chạy đi.

“Có khỏe chưa? Sao lại như vậy?” Shogula đỡ lấy Phong Tĩnh mới từ toilet đi ra thiếu chút nữa té ngã, vẻ mặt lo lắng.

“Đều tại người! Hu hu...” Phong Tĩnh ghé sát trong ngực Shogula, yếu ớt khóc thành tiếng.

“Cái gì, ta làm cái gì?” Mù tịt không rõ, lúc ra ngoài người vẫn còn hảo hảo nằm đó, thế nào trong một chốc không nhìn lại thành như vậy?

“Hu hu... Đau...” Bụng lại đau, bay vào toilet...

Bay mấy bận mới ngừng nghỉ, Phong Tĩnh mềm nhũn mặc Shogula ôm vào phòng, hấn chỉ còn khí lực hô hấp.

“Ồ ồ, xem ra rất gay go a!” An Nhiên Vẫn ở trong phòng thấy Phong Tĩnh như vậy, nhếch nhếch mày.

“Hấn là xảy ra chuyện gì vậy?” Nhẹ đem Phong Tĩnh lại mê man nhét vào trong chăn, Shogula cau mày hỏi An Nhiên.

“Còn không phải đều tại những thứ người lưu lại trong cơ thể hấn sao, không kịp rửa ra sẽ như vậy.”

“Thế nào lại...” Shogula không thành thạo tình sự nam nam ngẩn ngơ.

“Thế nào lại không, nam nhân đều sẽ như vậy.” Cố bữu môi. “Không muốn lại thấy hấn như vậy nữa, sau này làm tốt rồi lập tức tắm rửa một cái cho hấn, đem thứ bắn ở bên trong rửa sạch ra ngoài, liên tục chạy đến nhà vệ sinh rất vất vả đó nha!”

“.....”

Giao phối xong không tắm rửa cho Phong Tĩnh là y cố ý, y muốn để trong ngoài thân thể Phong đều tràn ngập khí tức của mình, đây là dục vọng độc chiếm mỗi con thú một rừng, thậm chí mỗi con đực đều có, y không ngờ sẽ lại như vậy, sớm biết thế, y liền rửa sạch cho Phong.

Thi triển thuật chữa trị, một cái lòng bạch quang bao Phong Tĩnh lại.

Hy vọng như thế Phong có thể thoải mái một chút.

Pháp thuật quang minh chỉ có hiệu quả với thương thế, đối với bệnh trạng nội bộ thân thể lại không biết làm sao, những thứ như cảm cúm, bệnh gan, pháp thuật liền không hữu dụng, nhiều lắm chỉ có thể làm người bệnh lúc phát bệnh dễ chịu một chút, sinh bệnh chỉ có thể tìm y sư xem bệnh hay tìm được sư xin được.

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Đói...

Đói chết, chết đói ---

Đói quặn đau dạ dày, Phong Tinh mở mạnh hai mắt ra, rên rĩ. “Đói....”

“Đến!” Shogula sớm ở bên cạnh, bưng một chén cháo thịt, hương nóng hôi hổi làm bụng Phong Tinh huyền thuyên xướng ca, Shogula đỡ lấy hấn làm hấn ngồi dậy, từng muỗng nhỏ uy hấn.

“Phong” Shogula vừa uy vừa hỏi. “Kể tiếp người còn muốn đi đâu?”

“Hả?” Thế nào đột ngột hỏi cái này?

“Có nơi nào đặc biệt muốn đi không? Nếu không có, chúng ta liền đến Rừng rậm sương mù, để phụ vương cùng các trưởng lão tổ chức một hôn lễ thật long trọng cho chúng ta!” Shogula vui vẻ nói.

“Hôn, hôn lễ?”

“Đúng, hôn lễ phải mở tiệc chiêu đãi khách khứa, các vương của các tộc, vương của nhân loại...” Còn nhất định phải mời vong linh giới. “Làm tất cả sinh vật đều biết, người là Vương phi của ta!”

Phong Tinh trầm mặc, đến nửa ngày mới ấp a ấp úng nói một câu. “Ta, ta còn muốn đi chỗ khác chơi trước, chuyện này, không vội...”

“Nga...” Shogula thoáng thất vọng, bắt quá nhanh chóng lên tinh thần. “Cũng tốt, người muốn đi đâu? Ta đi cùng người.”

“Người giúp ta gọi An Nhiên qua một chút, ta muốn thương lượng với hấn.”

“Được, ăn no chưa? Muốn thêm một chén nữa không?” Shogula lấy cái chén không, hỏi.

“Không cần.”

Sau khi An Nhiên từ phòng cách vách được gọi qua, Phong Tinh kêu Shogula ra ngoài mua vài thứ.

“Vẫn khỏe chứ? An Nhiên ngồi vào bên giường. “Cũng ngủ ba ngày rồi, không ngờ kẻ bề ngoài mảnh khảnh như vậy lại có thể mạnh đến như thế.” Làm An Nhiên rất hâm mộ.

“Ta ngủ ba ngày?” Phong Tinh kinh ngạc, hấn cho rằng mình nhiều lắm ngủ một ngày thôi, ba ngày? Hấn không yếu như vậy chứ?

“Sau tối hôm chúng ta dạo phố, trở về người liền ở trong phòng hai ngày không ra khỏi cửa, gia hỏa kia cũng không cho ta vào xem người, hai ngày sau ta mới thừa dịp hấn đi ra ngoài lén vào, lại thấy người vừa tỉnh lại thúc giục ta mặc đồ cho người, diu người đi nhà vệ sinh, sau đó người lại ngủ tròn một ngày, bây giờ đã là buổi chiều ngày thứ ba!” An Nhiên oán giận nói. “Gia hỏa kia cũng thật là, lúc người mê man một chút về mặt tốt cũng không cấp cho ta, đem ta làm không khí, uống cho ta trước kia muốn cùng hấn qua mấy đêm xuân đến như vậy!”

“Ai...” Phong Tinh gục đầu xuống, không để ý tới An Nhiên oán giận, nắm tóc buồn rầu.

“Xảy ra chuyện gì?”

“.... Còn có thể xảy ra chuyện gì...” Phiên nào. “Suy nghĩ chuyện Eri cùng Shogula...”

“Oh, vậy ta không giúp được người, ta chưa từng yêu.” An Nhiên nhún nhún vai, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

“Ai...” Hấn cũng là lần đầu tiên yêu, không biết nên làm thế nào, đầu cũng muốn nổ văng.

“Người yêu Ericter không ? Trả lời thật lòng đi!”

“Yêu!” Hấn có thể vạn phần xác định.

“Người yêu Shogula không? Trả lời thật lòng!”

“.... Yêu...” Hoang mang. “Lúc hấn nói sẽ tổ chức hôn lễ của ta và hấn... Ta... Rất hạnh phúc...” Thậm chí có thể nói là hạnh phúc kinh khủng, nếu không nghĩ đến Eri, hấn có thể... Sẽ lập tức đáp ứng đến Rừng rậm sương mù sao?

Thế kỷ 21 hấn chính là một người thích thú giao, thời khắc nhìn thấy con thú một sừng màu trắng mỹ lệ bước đi tao nhã từ sâu trong rừng rậm kia, kỳ thực cũng đã nghĩ muốn bị nó làm sao?

Bằng không, sau tình ái cưỡng ép, mình vì sao một chút cũng không oán hận?

Có lẽ... Ở lúc làm, mình căn bản là muốn chống còn mời?

“Họ đều yêu người... Ta không cần hỏi.” Ngay cả ngoại nhân như An Nhiên cũng nhìn ra đáy mắt hai người kia thâm tình thật đến bao nhiêu.

“Làm sao đây....” Buồn rầu rên rỉ.

Nếu có hai mình thì thật tốt, nhưng... Nếu có hai mình, một mình này chắc chắn sẽ ghen tị một mình kia có Eri, một mình kia, lại sẽ ghen tị một mình này có Shogula...

“An Nhiên.” Thật lâu sau, Phong Tinh thúc thúc An Nhiên như hạ quyết tâm. “Chúng ta.... Chúng ta chạy đi!”

“Chạy?” Nghe không hiểu.

“Ân! Thừa dịp Shogula hiện tại không có ở đây, chúng ta trốn đi!”

“Cái gì?” An Nhiên bị dọa. “Người chắc chắn? Ta nghĩ nếu như vậy hẳn nhất định rất tức giận, hơn nữa chúng ta cũng chắc chắn trốn không thoát!” Như nhà gỗ lán đó, vốn tưởng rằng chuồng rất suông sẻ, kỳ thực lại luôn ở trong tầm mắt người nọ.

“.... Ta không biết....” Bất phát điên. “Ta không biết nên làm thế nào...”

Hắn không biết nên lấy tâm trạng cùng sắc khí gì đối mặt Shogula, càng không thể tưởng tượng khi Eri trở về, thấy hắn cùng Shogula như vậy, lúc thấy hắn phản bội, sẽ lửa giận ngập trời tới bao nhiêu.

Hắn không thể tưởng tượng, nếu Eri giận dữ, không cần hắn, hắn phải làm thế nào?

“Người không thể mất đi Eri, đúng không?” An Nhiên miết cằm, phân tích thay hắn.

“Ân...”

“Người cũng không thể cự tuyệt Shogula, đúng không? Hoặc là nói, người cũng không muốn cự tuyệt?” An Nhiên phân tích rất có lý.

“Ân...” Phong Tinh xấu hổ ôm đầu. “Ngô...”

“Như vậy thật sự rất khó a....” An Nhiên gãi gãi đầu, cấp ra một đề nghị rất nát. “Người có thể cưới một, rồi nạp thêm một hay không?”

“Cưới một rồi nạp một?” Phong Tinh tròn đến trông mắt cũng muốn rơi xuống. “Cưới gì? Nạp gì? Cho xin, họ cũng không phải nữ nhân....”

“Đúng đó... Bị áp chính là người.”

Trùng!

“Tóm lại... Chúng ta trước tiên trốn đi!” Ngoại trừ trốn tránh, hắn muốn tìm ra biện pháp tốt hơn.

May mà thân thể thoải mái, còn mặc quần áo, Phong Tinh nhảy xuống giường, kéo tay An Nhiên liền chạy.

“Oa! Shogula...”

Sao mới mở cửa, Shogula liền đứng bên ngoài? Y, y đứng bao lâu rồi?

“Khục, ha ha... Xin, xin chào...” An Nhiên cảm thấy Phong Tinh cùng mình đều đang sốt rét, tình huống rất không ổn a. “Đó, đó...”

“Ta hy vọng, đối với yêu cầu bốc đồng Phong đưa ra, người làm bằng hữu của hắn sau này phải lý trí khuyên bảo và cự tuyệt, chứ không phải dung túng ngu xuẩn.” Shogula bước thông thả vào phòng, đặt thứ mua về trong tay lên bàn, trong mắt đầy lạnh lùng cộng thêm hờ hững. “Dù sao, người có chút đầu óc cũng không muốn đối mặt với truy sát của bộ tộc thú một sừng, thậm chí của tất cả ma thú quang minh hệ, cũng không có ai có bản lĩnh đó, đúng không?”

Uy hiếp....

An Nhiên cảm thấy trong phòng bỗng nhiên nổi lên từng trận gió lạnh...

Hu hu, không liên quan tới An Nhiên...

Shogula đi đến giữa hai người bị dọa hóa đá.

“Ta nghĩ người hẳn là không có chuyện gì, có thể quay về phòng của người.” Nói xong, tóm lấy bàn tay chường mắt vẫn nắm cùng Phong Tinh của An Nhiên, vung, ném cả người An Nhiên ra ngoài.

“A! An Nhiên...” Phong Tinh sợ ngây người, muốn lao ra xem An Nhiên thế nào, lại bị Shogula tóm lấy.

“Hắn không có việc gì, ta có không chế lực.” Shogula đóng cửa lại, kéo Phong Tinh đến bên cạnh bàn, mình ngồi xuống trước, rồi mới ôm Phong Tinh, làm hắn ngồi trên đùi mình.” Những thứ đó là đồ ăn người vừa nãy nhờ ta mua, ăn đi.”

Phong Tinh lòng tràn đầy thấp thỏm bất an, về mặt Shogula giống như không có việc gì, bộ dạng tựa như không định phát hỏa với mình, làm hắn đứng ngồi không yên, ban nãy thấy Shogula uy hiếp An Nhiên lại quăng An Nhiên ra ngoài, làm hắn hết hồn.

“Phong, buổi sáng ngày mai chúng ta khởi hành đi Rừng rậm sương mù.”

“Ách, hả?”

“Chúng ta có thể ngồi xe ngựa, như vậy là có thể thuận tiện nhìn phong cảnh ven đường, vừa chơi đùa, hoặc là.... Người không thích như vậy, muốn trực tiếp đi đến nơi nào đó chơi, ta có thể tìm người có pháp thuật hệ không gian cao cường, đem chúng ta lập tức đưa đến Rừng rậm sương mù, sau khi hôn lễ hoàn thành, người muốn đi đâu ta cùng người đến đó.”

“A! Đây...”

“Người chọn cái nào?” Ngữ khí không thể cự tuyệt.

“..... Xe ngựa đi...”

“Hảo.” Shogula hôn hôn trán Phong Tinh, cười khế. “Ta sẽ chuẩn bị một chiếc xe ngựa xa hoa nhất, để người tuyệt đối không cảm giác được một chút xóc nảy lữ hành.”

Dã ngoại, trên một con đường coi như rộng lớn giữa núi, hai chiếc xe ngựa hoa lệ đi không nhanh không chậm, chiếc đi đằng trước cực kỳ xa xỉ đẹp để quý giả lộng lẫy, thân xe gỗ phượng hoàng to lớn phủ hoàn gấm mỹ lệ, bên trên lại khéo léo điểm xuyên pha lê đen cùng phi ngọc xinh đẹp to to nhỏ nhỏ màu sắc khác nhau! Trên bốn bánh xe còn quần da thú chống xóc nảy thật dày, khiến người ta trọn mắt há hốc mồm nhất chính là kéo cái xe ngựa này cư nhiên lại là hai con thú một sừng! Thú một sừng cao quý khó thấy cư nhiên dùng để kéo xe? Bên trong cái xe này rốt cuộc là người nào? Ngoài xe không có người đánh xe, người bên trong xe hiển nhiên càng thần bí! Đối lập, so với chiếc này, chiếc xe ngựa trong mắt người bình thường đã tính là rất hoa lệ phía sau kia liền có vẻ kém cỏi hơn, ngay cả kéo xe cũng chỉ là hai con thú tạt hành thôi, để làm người khác chú ý chính là trên xe có một mỹ nhân tóc đỏ đang đánh xe.

Hừ, đồ trướng thói bự!!!

An Nhiên đi sau, không chế thú tạt hành, trong lòng cảm giận oán hận.

Thánh thú một sừng cao quý thánh khiết thiện lương Chó má, đem hắn làm rác rưởi vứt ra khỏi phòng, làm hại trên trán hắn rách một miếng da nhỏ, cũng không chữa trị cho hắn một chút, đến bây giờ vẫn còn sẹo! Hại hắn chỉ có thể dùng tóc che, xấu chết! Không cho hắn gặp TiểuTinhTinh, liên tục coi hắn là không khí lại không cho hắn đi khỏi, nói cái gì hắn không thể đi, phải tham gia xong hôn lễ của y cùng Tiểu Tinh Tinh! Như thế thật bá đạo vô lý, Tiểu Tinh Tinh gà cho y rõ là quá ủy khuất!!

Đáng ghét! Hắn cũng muốn ngồi phía trước cái xe siêu xa hoa kia, muốn có thú một sừng kéo cho hắn! Cấn khăn tay....

“A... Shogula, đừng.... Ngờ...” Sợ run cực điểm, Phong Tinh khó có thể tự chế thét chói tai xin tha, mở miệng thờ dốt, thóa dịch trong suốt sợi sợi len ra từ khoe miệng, chậm rãi chảy qua cằm, cổ, hết sức dâm mỹ.

Xin tha cũng không làm thánh thú một sừng màu trắng trên người dùng xâm phạm, thánh thú một sừng đem nửa thân trên Phong Tinh đè lên mép giường cao cao, bụng dưới kề sát mông Phong Tinh, tính khí đã thú hung tợn cực đại thăm nhập nhanh chóng giữa khe mông, thân tốc ra ra vào vào, đến giường cũng lay động phát ra thanh âm cọt két cọt kẹt, có thể tưởng tượng ra lực đạo va chạm nhục huyết lớn tới bao nhiêu.

“Đừng, a a.... Đau quá....” Lại một đợt tiến công cường lực làm Phong Tinh kêu khóc không chịu được.

Vì trên internet thường thấy người ta nói tính khí ngựa rất lớn, hơn nữa, cùng ngựa tính giao rất nguy hiểm, thậm chí có thấy tin tức ở nước ngoài có người bị ngựa làm đến chết, cho dù hắn ở thế kỷ 21 cũng không có thú giao cùng ngựa. Thú một sừng, bộ dạng giống như ngựa mọc sừng trên trán, hắn không ngờ tính khí hình thái thánh thú một sừng của Shogula cư nhiên lớn đến khủng bố như thế, to hơn gần một vòng so với trạng thái cương của bản thân, chiều dài lại không thể so sánh được. Chẳng lẽ nói, thú một sừng không thuộc chủng loại ngựa cho nên tính khí không giống ngựa? Hay thánh thú một sừng là thánh thú, nơi đó đương nhiên động vật bình thường không thể bằng được? Hay.... Bản thân Shogula trời sinh nơi đó dài dọ người như vậy?

Shogula hóa thành hình dạng thánh thú một sừng, tính khí hạ thế vừa lộ ra, mình liền cơ hồ bị dọa ngất xỉu, lúc vật cứng rắn đáng sợ kia chen vào, mình cũng chưa kịp kêu đau, trực tiếp ngất xỉu, hôn mê không quá một hồi lại tỉnh lại trong một khắc toàn bộ ngoại ý kia chen vào chỗ đó.

Bây giờ cũng rất đau, tuy phía dưới mình cương, nhưng khoái cảm chỉ có thể cảm thấy một tia, còn thật to lớn thô lỗ bá đạo kia nhồi vào tiểu hoa cúc đáng thương của mình, hung mãnh khiêu khích, xuất huyết cũng không dễ ý tới.

Bất mãn vì Phong Tinh thất thần, Shogula mạnh bạo đâm một cái, nhục trụ thô dài lại tiến vào sâu hơn, tràng bích sớm đã thụ thương càng thêm thương tổn, máu vừa ngừng chảy một chút lại bắt đầu chảy ra.

“Ồ oa oa... đau quá...” Phong Tinh đau đến môi run run, sắc mặt tái nhợt.

“Đang nghĩ cái gì?” Thánh thú một sừng vươn đầu lưỡi, đầu lưỡi thô ráp liếm liếm cánh môi khô trắng của Phong Tinh, thấm ướt hai phiến mềm mại.

“Đang nghĩ... Ngươi....”

“Nghĩ ta sao?” Đáp án này có chút bất ngờ, động tác hạ thế Shogula hơi thả chậm, để Phong Tinh hảo hảo trả lời.

“Nghĩ ngươi.... Nơi đó quá, a... lớn quá... Không chịu nổi...”

“Ha ha.” Thánh thú một sừng cười khê, trong mắt vàng lóng lánh mỹ lệ bật dắc ý kiêu ngạo, nhục trụ thả chậm đột ngột tăng sức mạnh, nhanh chóng va đập, làm Phong Tinh liên tục thét chói tai.

Uy no thứ con cái muốn ăn cùng tính dục là thiên chức của từng con đực, có thể làm giống cái bội phục sinh thực khí cùng năng lực giao phối của mình như vậy, làm Shogula vạn phần kiêu ngạo.

Còn thịt đã thú bỗng nhiên mạnh bạo căng lớn một vòng trong cơ thể, Phong Tinh kinh hãi. Đừng oa.... Thế nào còn có thể lớn nữa?

“Sao lại lớn thêm.... A a... Đừng....” Đùng lớn nữa... Mông hấn không chịu nổi....

Thánh thú một sừng thờ hồn hên thô nặng, nhục trụ trường to làm lực đạo đánh vào cũng tăng lên một bậc, đánh thật mạnh vào điểm mẫn cảm chí mệnh trong tràng đạo, khoái cảm kích động tán loạn như chớp điện, truyền khắp toàn thân, cơ thịt co rút, đầu óc trống rỗng, tính khí hạ thế do va chạm trên người mà không ngừng ma sát mép giường run mấy cái, mạnh mẽ phun ra bạch trọc tương dịch, thấm ướt chăn đơn cùng bụng dưới.

Tràng bích do cao trào mà vận xiết, xoắn chặt nhục trụ tàn sát bừa bãi trong tràng đạo, như bắt nó ôm lấy, nhục trụ hung tợn coi sự co chặt của tràng bích như khiêu khích quyền rũ, sức mạnh cùng tốc độ đánh tới tăng lên, sức mạnh hung mãnh đâm tới làm người dưới thân phát ra từng trận nôn khan, buồn nôn giống như dạ dày bị đâm tới.

“Nhẹ chút.... A....” Phong Tinh yếu ớt xin tha, hấn đã tiết mấy lần, tiểu đệ đệ không đứng lên nổi nữa.

Thánh thú một sừng không ngừng tăng nhanh tốc độ trừu sáp, ngửa cao đầu thú, sừng cốt chất nhọn dài trên trán cơ hồ muốn chạm tới nóc xe, bạch quang trên lưng lấp lánh, đôi cánh rộng lớn trắng thuần xuất hiện, mở ra, chậm rãi quạt phành phạch, thánh thú phát ra từng trận hí vang.

Sáp tới, sáp...

“Shogula...” Là muốn tiết sao? Andy cao trào cũng là như vậy.

Đúng rồi, từ thế kỷ 21 tự nhiên đi vào nơi này đã rất lâu, rất lâu rồi không nghĩ đến Andy, nghĩ đến con chó đen bầu bạn với mình hai năm, giải sầu hai năm hư không tịch mịch cho mình.

Bây giờ Andy thế nào? Minh rồi đi lâu như vậy, Andy hẳn là đã rời khỏi nhà nhỏ của nó rồi? Hẳn là đã có một con mẩu cầu phiếu lượng làm bạn? Hay... Không có chủ nhân, nó bị coi như chó hoang..

Xâm chiếm càng lúc càng thô lỗ trên người già nát suy nghĩ Phong Tinh, đau đón hậu huyệt như dao nhỏ, đang cắt vẽ thân thể mình.

“Đau...”

Một cái va chạm làm Phong Tinh đau đến cơ hồ lại muốn bất tỉnh, thánh thú một sừng cuối cùng đạt được cao trào, tinh dịch đã thú nóng bỏng phun trào trong tràng đạo, tràng bích mềm yếu gấp kích thích nóng bỏng, nhịn không được co rúm lại mấy cái. Dung nạp tính khí thô to đã rất khó khăn, còn bị bức thu nạp một lượng lớn tinh dịch, Phong Tinh cảm thấy bụng rất căng, giống như nghẹn một bóng nước...

Sau cao trào, đã thú không đình chỉ động tác trừu sáp như còn dư vị, một hồi lâu, Shogula mới sáng khoái thở một tiếng, biến thành hình người, áp trên lưng Phong Tinh, tính khí còn chưa rút ra.

“Đừng, đừng dè...” Bụng căng làm Phong Tinh rất khó chịu. “Rút ra đi, thật khó chịu!”

Shogula hôn hôn khuôn mặt Phong Tinh, ôm Phong Tinh, hạ thế vẫn tiếp liền, làm hấn ngồi trên đùi mình. Nhục trụ trầm túy trong ôn nhu lại có chút rục rịch, nhưng biết thế lực ái nhân đã không thể để mình làm một lần nữa, chỉ có thể tiếc nuối rút tính khí ra. Shogula một tay ôm Phong Tinh, một tay tách đùi hấn ra, luồn đến phía dưới mông hấn, tiếp được tinh dịch mang máu chảy ra từ nhục động vừa làm mình mất hồn kia, rồi mới đem hết thủy bôi lên mông Phong Tinh, trên còn thịt nhỏ mềm mại, trên bụng, trên eo, bôi xong, tay lại luồn vào moi trong nhục động, tiếp tục bôi, cho đến lúc thứ trong nhục huyệt kia bị moi ra sạch sẽ.

Phong Tinh thân thể tê liệt, đem gương mặt đỏ au chôn ở trong ngực Shogula, làm đà điều.

Shogula sau khi biết thứ kia ở lại trong cơ thể hấn sẽ làm hấn tiêu chảy, liền dùng cách này suốt, làm xong lập tức đem những thứ ấy moi ra, bôi lên người hấn. Đợi hấn khôi phục thể lực một chút lại làm, nếu không thì đợi tinh dịch trên người hấn khô rồi mới đi tắm rửa...

Quả thật... Cũng không biết phải nói gì.

“Phong...”

“Ân?”

“Ngươi vừa nảy nghĩ gì?”

“Nghĩ về ngươi...”

“Nghĩ về ta? Nghĩ gì về ta lại làm ngươi có hoài niệm cùng lo lắng?” Trong mắt Shogula có tinh quang.

“Ách..” Cái này.. Nên làm thế nào mới lura qua được?

Phong Tinh không nói Shogula cũng không ép hấn, nhưng thân thể áp xuống, đem Phong Tinh đặt lên giường, tay tiến vào trong trăng đạo ẩm ướt, ngón tay nhẹ ma sát trăng bích.

“Phong, lại đến một lần nữa!”

“Ách? A!!!” Môi bị lấp kín, lời cự tuyệt bị ép quay về cổ họng.

Trên xe ngựa phía sau, An Nhiên một tay kéo dây cương, một tay nhét vào trong quần động động, không biết đang làm cái gì.

“Hừ!”

An Nhiên nhin không được tức giận hừ ra tiếng.

Hai tên khốn kia, lúc làm cũng không nhỏ giọng một chút, ân ân a a kêu động trời động đất, như sợ mình đi theo phía sau không biết. Gì hả, muốn ăn hiếp mình hiện tại đây không có bạn đứng không?

Đáng ghét, mình thật sự không có bạn, trọng địa thú quá lớn, lên xe không được, không thể cùng hấn ân ái.

Đáng ghét, hai thằng khốn kia hại hấn chỉ có thể dùng tay mình....

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

“Shogula...” Phong Tinh giật nhẹ ống tay áo Shogula.

“Ân? Chuyện gì?” Shogula mở đôi mắt đang thiêm thiếp, nhìn chăm chú hấn.

“Ta rất buồn chán, ta muốn cùng An Nhiên đi chơi, ta đi chơi cùng An Nhiên được không?”

“Buồn chán?” Shogula vươn tay sờ sờ khuôn mặt hấn, khẽ cười. “Chúng ta có thể làm chút chuyện khoái lạc xua đuổi buồn chán, không nhất định phải cùng An Nhiên chơi.” Tay đi xuống, đầu ngón tay nhẹ kim hai điểm thủ du trước ngực Phong Tinh, ý vị khiêu khích rõ ràng.

“Nhưng ta rất lâu rồi không thấy An Nhiên, ta muốn cùng hấn trò chuyện, tâm sự.”

Hấn không biết ngay người trên xe ngựa này đã bao lâu, cả ngày ngoại trừ ăn ngủ chính là làm tình, mỗi ngày quang thân oa bên trong xe, Shogula không cho hấn mặc quần áo, ngay cả muốn có một kiện nội y che đậy thân thể cũng không được, chỉ có lúc cần bài tiết mới được cho phép mặc quần áo ra khỏi xe ngựa, xong lập tức phải quay về lại bên trong xe.

Vì sao lại thế này?

Vì sao phải cầm cố hấn như giam cầm phạm nhân?

“Ngươi có thể nói chuyện phiếm với ta.” Shogula chính là không lỏng miệng.

Phong Tinh nản lòng, tiến vào ổ chăn không hé răng.

Hấn chỉ muốn gặp An Nhiên thôi, vì sao cái này cũng không được?

Shogula ánh mắt thâm thúy, nhìn Phong Tinh uất nghẹn mấy ngày nay cuối cùng bạo phát, lạnh lẽ kháng nghị, y có chút bất đắc dĩ, tay ôm cục chăn bông Phong Tinh, thờ dãi.

“Nếu thật sự buồn chán như vậy, ngày mai mang người đi một chút, hôm nay thì thôi nhé. Ngày mai chúng ta sẽ tới một thành thị náo nhiệt hơn, ngày mai chúng ta đi dạo trong thành, cùng bằng hữu kia của người.”

Cục chặn bông giặt giặt, mặt Phong Tinh ở bên trong có chút vui vẻ, nhưng vẫn cảm thấy pha chút ủy khuất.

“Ta cũng không phải phạm nhân, người đừng cả ngày coi giữ ta.” Cục chặn bông truyền ra thanh âm rầu rĩ.

Shogula nằm xuống bên trái cục chặn bông, xiết chặt cục chặn bông. “Ta như vậy người không vui phải không? Tôn trọng đến người sao?” Ôm lấy cục chặn bông, không đợi Phong Tinh trả lời, nói. “Nhưng không như vậy, ta không an tâm, chỉ có thành hôn trước rồi ta mới có một nền tảng, tâm mới có thể vững vàng.”

Phong Tinh ở trong ổ chặn, miệng nghẹn nghẹn, cảm thấy hơi muốn khóc.

Buổi sáng ngày hôm sau, xe ngựa tới một thành thị phồn hoa gọi là Khang thành, từ tường thành cũ kỹ lại vẫn sừng sững kia, có thể thấy được đây là một tòa thành chiến cổ xưa. Bên trong thành phần lớn là võ sĩ đại kiếm đeo lưng, xạ thủ cung tiễn vác vai, cùng kỵ sĩ cười thú anh tuấn, trong thành rất náo nhiệt, náo nhiệt đến độ bên đường liên tục tranh chấp lớn nhỏ.

“Gi, ngay cả tiểu quán cũng không có, cũng không có chỗ mua quả vật ăn.” An Nhiên không sáng khoái lắm than thở. “Toàn là xú nam nhân cao to thô kệch.”

Quả thật, bên đường phố rộng rãi đều là quán rượu, tiệm cơm, kỹ viện cùng tiệm vũ khí trang bị, hành tẩu phần lớn cũng là tráng hán to khỏe, không thấy có bán hàng ăn vật.

Xem ra, đây là một tòa thành hỗn loạn, tuy rất náo nhiệt, nhưng cũng vì trong này tụ tập rất nhiều phần tử hiếu chiến nên mới náo nhiệt như thế, quán buôn bán của người bình thường cơ hồ không thấy ở đây.

Trái ngược với An Nhiên mất hứng, Phong Tinh rất tò mò nhìn tới nhìn lui.

“Kia là quán gì?” Phong Tinh chỉ một cửa hàng bề ngoài rất cuốn hút.

“Kỹ viện, thiên đường của các nam nhân bình thường.” An Nhiên trả lời, nhìn các nam nhân tròn mắt chảy nước bọt nhìn chòng chọc mình, vẻ mặt khinh thường.

“Ác....” Khó trách trước cửa quán có nhiều nữ nhân hồ trên lộ dưới vẫy tay cười duyên như vậy.

“Tiểu Tinh Tinh muốn vào?” An Nhiên quay đầu hỏi hần. Shogula cũng sáng mắt nhìn qua đợi chờ đáp án.

Ách... Hần mà nói muốn vào, Shogula chắc chắn sẽ đen mặt đấy chứ.

“Không, ta không thích nơi như vậy.” Hần không phải song tính luyện ái, đối với ngực to cũng không có điện.

“Ta cũng không thích, nhưng không ngại đi vào chơi.” An Nhiên cười tà miết miết cằm. “Ta từng đi tới một kỹ viện dám cả gan gây thù chuốc oán với ta, ta dạo một vòng nơi đó, làm các nàng liên đóng cửa ngay ngày hôm ấy, kha kha kha....” Nhớ tới liền vui.

“Người đã làm gì?” Phong Tinh rất tò mò.

“Ta câu ra hết toàn bộ khách hàng của các nàng.” An Nhiên đắc ý hất đầu vén tóc, quăng một cái mị nhãn hướng xung quanh, lập tức dẫn tới mấy con mắt tròn lồi của những nam nhân trên đường, ngây ngốc đứng chảy nước miếng.

“Ha ha...” Phong Tinh cười gượng.

“Tiểu Tinh Tinh hiện tại muốn đi dạo không? Nhìn những nam nhân ngốc này bị câu đến hồn cũng bay mất rất thú vị!” An Nhiên xúi giục, ánh mắt hỏa nhiệt đói khát nhìn chòng chọc kỹ viện kia, vẻ mặt xúc động nói rõ bản thân nóng lòng muốn thử.

“Phong tuyệt đối sẽ không đi làm cái chuyện loại đó!” Phong Tinh còn chưa kịp nói, Shogula cách giữa hai người liền âm âm thay hần cự tuyệt.

Trò cười, y không khản trương cự tuyệt thì còn làm gì nữa? Nam nhân nào nguyện ý để những nam nhân xa lạ khác thường thức ái nhân nhà mình?

An Nhiên le lưỡi, hướng Phong Tinh dùng ngôn ngữ môi.

Ông xã người thật bá đạo! Cái gì cũng không cho làm, y như mẹ quản gia!

Người đừng nói lung tung, cẩn thận hần lại không cho người sáng mặt mà sống.

Ta nói chính là sự thật thôi, vốn bộ dạng xinh đẹp y như nàng dâu, còn cả ngày bày ra cái mặt thối kiểu bà vợ. Tiểu Tinh Tinh người thật kém, bị bà nhà đàn áp.

Người...

Phong Tinh đầu xoay một cái, nói không thắng được thì cứ không nói chuyện với An Nhiên, nói với Shogula.

“Shogula, ta muốn đi vào trong đó xem.” Chỉ một quán rượu thoạt nhìn rất náo nhiệt.

“Hào.” Shogula gật đầu đáp ứng, kéo hẳn vào quán rượu. Người trong quán ồn ào, có người tụ ở một bàn uống rượu vui vẻ, có người ba hoa khoác lác luôn cười ha ha, có người say khướt bước lên bàn hát vang rồi có người ngăn cản, nói nhao nhao ầm ĩ. Đám Phong Tinh đi đến mấy chỗ trống trước quầy rượu không xa, ngồi xuống.

“Nơi này có rượu gì?” Phong Tinh kỳ vọng hỏi. Thời gian học tập ở học viện Phare như ở trong tháp ngà voi, ngoại trừ học tập vẫn là học tập, cũng chưa từng tới mấy chỗ thế này. Thế kỷ 21, mình có đôi khi sẽ tới quán bar uống rượu, tuy nói không phải ngăn chén không say, nhưng tửu lượng vẫn không tồi. Không biết rượu nơi này có phải cũng giống thế giới kia không, dù không giống thì mùi vị hẳn là cũng sẽ không kém quá nhiều chứ?

“Chúng ta nơi này có rượu lúa mạch, rượu gạo, rượu thuốc...” Chủ quán nói ra từng loại rượu.

“Người rượu gì cũng uống? Ta chỉ uống rượu trái cây, cái khác đều không thích.” An Nhiên điểm một ly rượu quả mọng*, rượu quả mọng màu xanh đậm nhàn nhạt, có hương hoa quả thanh thanh.

“Ta cũng không phải rượu nào cũng uống...” Phong Tinh gãi gãi đầu, hơi bối rối vì không biết nên chọn rượu nào. “Shogula người uống gì?”

“Ta không uống rượu.” Y không tiếp nhận cái thứ không biết ngon chỗ nào này, còn không bằng nước suối của Rừng rậm sương mù.

Phong Tinh oh một tiếng, bỗng nhiên phát hiện bất thường, mấy đại hán đi tới, vây lấy ba người trước quầy rượu, trong đó, một đại hán huyết sắc, quay đầu hướng phía sau hô lớn.

“Mann, mau tới đây! Xem ta tìm được cái gì, ba mỹ nhân ngon tuyệt đối!” Truyền ra ngoài vòng vây đám người khít chặt.

“Thật chứ? Chờ cho ta!” Một tráng hán đồng dạng cao lớn thô kệch chen vào vòng vây, nước bọt chảy ròng nhìn ba người. “Mẹ nó thật ngon a! Ta muốn tóc bạc!”

“Người cút đi, tóc bạc đẹp nhất, lão tử phát hiện trước, hẳn đương nhiên thuộc về ta!”

Đại hán kêu đầu tiên thô lỗ nói, quay đầu nhìn chòng chọc ba người Phong Tinh, đầu lưỡi vươn ra liếm một vòng miệng, kha kha cười âm thầm.

“Shogula, chúng ta trở về đi!” Phong Tinh có chút tức giận, phồng má.

“Hào.” Ánh mắt Shogula lóe lóe, ném một Jar cho chủ quán rượu.

“Đi? Các tiểu mỹ nhân... Ái...”

Các nam nhân thô lỗ này bị một mảnh bạch quang hắt ra xa, lại bị một ngọn lửa truy đốt, ái ái kêu to, An Nhiên khinh thường hừ lạnh.

“Loại trình độ này còn ra quầy, cũng không biết vùng nước tiểu soi cái mặt heo của mình.”

Phong Tinh chảy một đồng mồ hôi, tiểu thị dân thế kỷ 21 tôn thờ châm ngôn “nhiều thêm một chuyện không bằng ít đi một chuyện”, khiêu khích như vậy chẳng phải phiền toái sẽ ào ào lăn đến?

Phiền toái không quá một hồi đã đến, lúc khởi hành ngày hôm sau, mới ra thành, hai chiếc xe ngựa liền bị một đám người bao vây, phỏng đoán ước chừng có ba, bốn trăm người, bất quá những người đó nhanh chóng bị Shogula - do thời điểm giao phối bị quấy rầy mà lửa giận ngút trời - đánh ngã.

“Họ thế nào rồi?” Quang thân, trên người còn chất nhầy không tiện đứng dậy, Phong Tinh hỏi Shogula - người giáo huấn kết thúc trở về.

“Đều bất tỉnh.” Shogula không muốn nhiều lời, tới gần hôn lên mút vào hai cánh môi đỏ mọng của Phong Tinh, y cấp bách tiếp tục vận động giao phối bị cắt ngang ban nãy, mới làm có một lần, căn bản không đủ.

“Ngô...” Vừa mới thấy Shogula bộ dạng phần nộ lao ra, còn tưởng rằng những người đó lãnh ít dữ nhiều, không ngờ chỉ bất tỉnh, bất quá cũng tốt, hẳn không muốn thấy máu. Thất vọng hơn chính là vốn tưởng rằng cuối cùng tránh được một kiếp không làm nữa, ai ngờ nhiều người như vậy cũng không thay đổi vận mệnh được.

Bị hôn đến miên man suy nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy thân xe lắc lư một trận kịch liệt, bản thân thiếu chút nữa cũng bị lắc ngã xuống giường, may mà được Shogula ôm lấy đúng lúc.

“Lại xảy ra chuyện gì?” Shogula găm giận không thể nén, như có ý đập vào lửa giận y, thân xe lại lắc mạnh nữa, như có vật lớn mạnh mẽ đập vào xe ngựa.

Shogula phần nộ lao ra, Phong Tinh ở bên trong xe nghe thanh âm kinh ngạc của Shogula.

“Là người?”

Phong Tinh không nghe người trả lời, lại nghe thấy tiếng đánh nhau, nhin không được kéo ra một cái khe trên cửa sổ xe, nhìn lên.

Một bóng người rất quen thuộc đứng đối diện Shogula, khí chất nho nhã ôn văn, tóc tím huỳnh chói mắt phiêu dật, cặp mắt thoáng hẹp dài.

Eri...

Cảm giác khủng hoảng kinh hoàng như dòng điện từ bàn chân xuyên thẳng lên đầu, Phong Tinh lập tức mất năng lực suy nghĩ, ngo ngác, trở mắt đứng nhìn, tay chân lạnh lẽo, ngã ngồi trên giường.

Eri, Eri trở về, Eri thấy hấn phải không? Eri biết hấn phản bội?

Rút vào trong chăn, tóm chặt chăn gắt gao bao lấy mình, tựa đầu chôn trong ổ chăn.

Thế này, Eri có thể không thấy hấn không?

Ericter một mình độc chiến với Shogula cùng hai con thú một sừng, cũng không chút rơi xuống thế hạ phong, pháp thuật tím huỳnh mang tính ăn mòn mãnh liệt lóe qua lóe lại giữa không trung như tia chớp, mà pháp thuật quang minh hệ màu trắng vây lấy Shogula cùng hai thú một sừng, ngăn trở tia chớp tím kia bên ngoài màn hào quang.

An Nhiên mở cửa sổ xe xem xét tình hình chiến đấu, lại oa oa về lại bên trong xe, cân nhắc có cần chuẩn đến xe Phong Tinh hay không, mấy gia hỏa đang chiến đấu kia giống như đã hảo ước định, pháp thuật cũng đề phòng không hướng tới xe Phong Tinh, mà mình thì không có đãi ngộ hảo như vậy, nóc xe vừa rồi đã bị một mảnh sáng tím lóe ra giọt rớt, hóa thành bột phấn, tiếp theo không biết có vận may chỉ thân xe gặp chuyện còn thân mình hoàn hảo như thế hay không.

Vẫn đến bên Tiểu Tinh Tinh cho chắc.

An Nhiên trượt xuống xe, chạy đến phía trước cỗ xe xa hoa kia, đập cửa xe, không đáp lại, An Nhiên thẳng thắn đẩy cửa vào, thấy trên giường lớn trong thân xe rộng rãi có một cục chăn bông gói chặt.

“An Nhiên.”

Cục chăn bông hơi tán ra, lộ ra đầu Phong Tinh, thấy An Nhiên, Phong Tinh mạnh bạo nhào lên. “Mau dẫn ta chạy trốn! Mau dẫn ta chạy trốn! Eri đến rồi, hấn thấy ta, hấn không cần ta...” Lối An Nhiên lắc mạnh, kinh hoàng thét chói tai.

“Chờ một chút, người trước bình tĩnh một chút.” An Nhiên kiềm chế Phong Tinh đã hỗn loạn, đem thân thể không ngừng run rẩy của hấn áp đến bên giường, làm hấn hao hao ngồi xuống. “Đừng hoảng hốt, hít sâu, hảo, cứ như vậy. Bây giờ có thể nói, người muốn nói cái gì?”

“Eri, Eri hấn trở về.” Hít sâu không mấy tác dụng, Phong Tinh vẫn cứ hỗn loạn, vùi đầu giữa hai đầu gối. “Hấn thấy ta, thấy ta phản bội hấn.”

“Ân, thấy! Nhưng hấn không có không cần người.”

“Người gạt ta!” Phong Tinh nâng gương mặt thấm ướt nước mắt lên. “Nam nhân nào dụng phải loại tình huống này mà còn có thể tha thứ cho đối phương? Người gạt ta, Eri chắc chắn không cần ta, không cần ta.”

“Thế nào lại vậy, người xem hấn đang cùng Shogula chiến đấu.” An Nhiên đem Phong Tinh kéo đến bên cửa sổ xe, mở cửa xe ra, bảo hấn nhìn. “Đang cùng tình địch chiến đấu, nhìn như hận không thể một tay xé nát tình địch, cướp người trở về.”

“Hấn chắc chắn rất tức giận.” Phong Tinh chỉ lộ ra một cái trán hai con mắt lên nhìn, liên tục nước nớc.

“Đó là chắc chắn rồi...”

“Ta nên làm thế nào?”

“.....” An Nhiên vận phần rồi rầm cào đầu. “Cái này ta cũng không biết...”

“Chúng ta lên trốn được không?”

“Trốn tránh không phải biện pháp.” Hơn nữa chuyện ba người các người làm gì kéo luôn ta vào, lần trước nói chạy trốn, Shogula thân là thánh thú một sừng chung quy còn một chút lương tâm chỉ uy hiếp mình, nếu là Ericter kia tức giận với mình, không chừng không phải uy hiếp, mà trực tiếp rắc rắc xong việc. An Nhiên vẫn có mắt nhìn người, Ericter kia, ôn nhu như vậy, điều kiện tiên quyết là không có người chọc tới y.

“Nhưng ta sợ...” Sợ đối mặt.

“Giải thích với hấn đi, làm sai, chuyện đầu tiên không phải là giải thích sao, thỉnh cầu hấn tha thứ.”

“Eri sẽ tha thứ cho ta sao.” Mặt mày ử dột.

An Nhiên không đáp, không tha thứ là chắc rồi.

“Ta cứ giải thích với hấn sao, rồi...” Rồi lại làm thế nào đây...

Đang nghĩ, Ericter chiến đấu xa xa bỗng nhiên neho mắt nhìn qua, tìm Phong Tinh nhảy lên kịch liệt, có chút muốn né tránh ánh mắt Ericter, Ericter bỗng nhiên nghiêng mình bỏ qua công kích của Shogula, xông tới xe ngựa, xe ngựa bỗng nhiên lấp lánh hào quang màu trắng, ngăn trở Ericter ở bên ngoài xe ngựa một thước.

Đồng tử Ericter tăng vọt nguy hiểm, Shogula lại truy kích, làm y một trận bực bội.

Hai con kia rõ là thánh thú một sùng, thậm chí là cao cấp, rất có thể là trưởng lão bộ tộc thú một sùng, hừ, sợ y tới đoạt Phong về, ngay cả trưởng lão cũng phải tới, còn thêm vào kết giới đặc biệt phòng bị vong linh, cho rằng như vậy có thể ngăn cản y sao?

Hừ, U linh long vương y há lại dễ đối phó!

Đồng tử tím đậm lóe ra tinh quang, thân hình đột biến, từ nam tử nhân loại anh tuấn biến thành u linh long, lân quang tím nhạt bao trùm trên người, khung xương không lồ kêu lao rạo, miệng rồng gầm rống vô thanh, cốt long giữa không trung mạnh bạo lao xuống, thân rồng gây chấn động làm đám người Shogula cấp tốc tránh né, không không phòng bị đến đuôi rồng, đuôi rồng thừa dịp vung xuống, ba một tiếng, đập vỡ khớp nối trên xe ngựa, thân xe nứt vỡ, thân rồng linh hoạt chuyển qua, chân trước bên trái kiểm trụ Phong Tinh bay lên tận trời, đám người Shogula kinh hãi, vội vàng biến thành hình dạng thánh thú một sùng đuổi theo.

An Nhiên ngã trên những mảnh gỗ vụn, ngựa đầu nhìn bóng dáng chúng bay lượn biến mất, lo lắng nhú mảy.

Tranh chấp tam giác tình yêu a, đã không thể vẫn hồi...

Quả mọng (berry) là từ chung chỉ những quả mọng nước như dâu, mâm xôi, mận việt quất...

berries-1.jpgcranberries2084487.jpg

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Đám người Shogula cuối cùng không thể đuổi kịp Ericter sớm có chuẩn bị, Ericter thiết lập một công ma pháp cách khu rừng vừa ra không xa, Ericter mang Phong Tinh vào công ma pháp, bản thân cũng đi vào, đám người Shogula còn chưa đuổi kịp, công ma pháp đã bị người ở bên kia phá hủy, làm cho bọn họ vô kế khả thi.

“Quay về tộc, chuẩn bị khai chiến vong linh giới!” Shogula đỏ mắt rống giận, màn chiến tranh kéo xuống.

Cảnh tượng từ rừng rậm bỗng nhiên chuyển thành đất hoang âm trầm, Phong Tinh im lặng mặc Ericter nắm lấy, mờ mịt nhìn cảnh sắc hoang vu phía dưới nhanh chóng lùi ra sau, rồi mới dừng trên vùng trời một tòa lâu đài kiểu tây màu đen đỏ sộ, Ericter hạ xuống, lúc chạm đất biến thành nhân thân ôm lấy Phong Tinh, chạy vào trong lâu đài.

Dọc theo đường đi đều không có người, trong lâu đài rất im lặng, tịch liêu tựa không người, bầu trời u tối, lâu đài cũng không có màu sắc rực rỡ gì, ngay cả không khí cũng có vẻ trầm buồn.

Ericter đá văng cửa, ném Phong Tinh lên giường lớn có thể nằm sáu bảy đại nam nhân, Phong Tinh thân thể nhỏ gầy rơi vào đệm chăn mềm dày, Ericter về mặt hung tợn nhào lên, đem hấn lật qua lật lại, ngửi tới ngửi lui trên người hấn.

“Ngươi cùng hấn ở chung trên một chiếc xe ngựa, tại sao ngươi không có mặc y phục?”

“Dầu rằng trên vai ngươi làm sao có? Hấn lưu lại?”

“Vì sao trên người ngươi chỗ nào cũng là mùi của hấn, khắp nơi là tinh dịch của hấn...”

“Ngươi làm cùng hấn đúng không?”

“Ngươi phản bội ta đúng không?”

“Tại sao phải phản bội ta?”

Gầm rống tức giận cơ hồ chấn điếc tai Phong Tinh, chất vấn một câu tiếp liền một câu làm hắn không biết làm sao, đầu óc trống rỗng, chậm chạp xin lỗi, nhỏ như muỗi kêu.

“Xin lỗi...”

“Xin lỗi? Ta không cần ngươi nói cái này, ta hỏi ngươi tại sao phản bội ta, tại sao? Ta đối với ngươi không tốt sao? Không tốt sao? Không tốt chỗ nào! Ngươi nói, nói đi...” Đại chương nắm chặt hai vai Phong Tinh lắc mạnh, không kiềm được hét vào hắn.

“Ta... Ta... Xin lỗi.... Xin lỗi...”

“Xin lỗi có được cái rắm gì? Vì sao ngươi để hắn rải mùi khắp nơi trên người ngươi, hắn làm ngươi rất thích sao? Hắn tài giỏi hơn ta sao? Kỹ thuật hắn hảo đến như vậy? Hảo đến làm ngươi phản bội ta, làm ngươi bị hắn thao đến đây người đều là mùi hăng của hắn?”

“Ta, ta, hu hu...” Phong Tinh không chịu được che mặt khóc, lại bị Ericter thịnh nộ vịn tay ra phía sau, thân thể bị lật sấp, hai chân bị mở rộng ra.

“Nơi này đều là mùi của hắn, thứ của hắn, tất cả đều là...” Phần nộ. Ôm ngang Phong Tinh, đá văng một cánh cửa trong phòng, sau cửa là một hồ tắm rộng lớn, ném Phong Tinh vào trong hồ, bản thân cũng nhảy vào hồ, ra sức chà xát thân thể Phong Tinh, muốn lau ra hết mùi vị nam nhân khác tràn ngập trên thân thể kia.

Nước trong hồ rất lạnh, Phong Tinh run cả người, da thịt bị xát đến đau nhức, lại cắn răng chịu đựng không kêu ra tiếng, hai tay gắt gao ôm thắt lưng cường tráng của Ericter, mặc y xát đỏ da mình, xát rách.

Tay Ericter đột nhiên đâm vào trong nhục huyết mùi nồng nhất, ngón tay vơ vét chất lỏng thuộc về nam nhân khác bên trong, hai ngón căng huyết khâu ra, để dòng nước tiến vào tẩy trừ nhục huyết, ngón tay vừa moi vừa móc ra, tựa hồ cảm thấy bên trong vẫn còn, ngón tay chen sâu bên trong hơn.

“Ô... Eri...” Phong Tinh kinh hoàng run rẩy, Eri muốn nắm ngón tay đều, đều tiến vào sao?

Không phải nắm ngón tay, là cả bàn tay.

“Eri... Đau...” Thả lỏng thể nào cũng vô dụng, hậu huyết thật sự không chịu được cả bàn tay Ericter, máu tươi bắn ra, tràng bích yếu ớt đương nhiên đã bị thương.

Ericter làm lơ Phong Tinh kêu đau, làm như không thấy máu tươi càng chảy càng nhiều, tay chen vào sâu bên trong, cho đến khi toàn bộ bàn tay dón vào, bên ngoài chỉ chừa cổ tay.

Tay bắt đầu động tác trong huyết bị thương, qua lại, Phong Tinh chịu đựng không được, ngắt đi, sau khi hắn hôn mê, Ericter cũng đình chỉ động tác, liền ôm Phong Tinh như vậy, biểu tình ngốc trở ra đó.

Phong, vì sao phản bội ta.

Ngươi rất đau sao, có đau lòng như ta không? Ta đem ngươi trở thành bảo bối trân quý tốt cùng như thế, ngươi đem ta trở thành cái gì?

Ta không muốn tổn thương ngươi...

Rên rí ái muội, run run rẩy rẩy, giường đệm hỗn độn, thân thể lộn xộn, dâm mị đầy phòng.

“A... Eri...” Tinh khí phun tinh dịch loãng tung toé, đáng thương mềm xuống, bắn quá nhiều lần, mệt đến nhất thời vô luận thể nào cũng không đứng lên nổi.

“Tự mình sờ mình!” Tiếng nói chìm sâu trong tình dục của Ericter có vẻ khàn đục thấp trầm, êm tai như đàn cello* kéo, mắt Phong Tinh hé một tia, có chút thất thần.

“Không nghe được sao, ta bảo chính ngươi tự sờ.” Ericter đánh một cái vào mông người dưới thân, lưu lại một chương ấn đỏ hồng, đương nhiên đánh rất dùng sức.

“A...” Phong Tinh khôi phục thần trí, mỗi một vuron tay, vuốt ve tính khí mình, nhưng sờ thế nào cũng không đứng thẳng được.

Quá mệt, cần nghỉ ngơi...

“Không được sao.” Ericter đồng tử sâu xuống, rút ra tính khí bản thân chôn trong huyết Phong Tinh, vung vung trước mặt Phong Tinh, vung chất nhầy trên tính khí lên mặt hắn. “Liếm nó! Còn thứ lưu lại trong thân thể ngươi, ngươi nên biết làm thế nào.”

Phong Tinh nghe theo, mở miệng nhỏ ra, đầu tiên là liếm liếm nhục trụ thô dài kia, liếm chất nhầy bên trên ăn xuống, rồi mới ngậm lấy đầu nắm mút vào, đầu lưỡi chống lên lỗ nhỏ không ngừng thổ lộ dịch thể, đem chất lỏng kia nuốt vào bụng một giọt cũng không sót, tiếp theo cố sức ngậm hết toàn bộ còn thịt trắng kiện kia. Hai tay đồng thời hoạt động, một tay tiếp được tinh dịch Ericter chảy ra từ trong nhục huyết phía sau mình, một tay đem tinh dịch bôi khắp nơi trên người mình.

Eri nói, nhất định phải bôi đến từng góc trên thân thể.

Trong dịch bạch trọc nồng đặc chảy ra còn mang nhiều điểm đỏ thắm, đó là do thô lỗ cùng không khuếch trương lúc tiến vào gây ra, Eri mới đầu lao vào như trút giận làm hấn đau đớn cơ hồ ngất đi, nhưng quen thuộc tính khí Eri cộng thêm mình cố gắng thả lỏng, lúc sau toàn bộ đau đớn chậm rãi chuyển thành khoái cảm.

“Ngô...” Đầu lưỡi linh hoạt làm Ericter nhanh chóng tới cao trào, bắn nhanh vào trong miệng Phong Tinh, sắc đến Phong Tinh không ngừng ho nghẹn, Ericter rút tính khí ra, nắm cầm Phong Tinh làm hấn không mở miệng được.

“Nuốt xuống đi!”

Phong Tinh nuốt ừng ực tính dịch đầy cổ họng xuống bụng, thở hắt hển.

“Nơi này vẫn còn!” Bàn tay miết cầm Phong Tinh, ngón tay xát xát khoe miệng hấn. “Liếm sạch hết!”

Phong Tinh ngoan ngoãn làm theo, lưỡi đỏ vờn ra liếm xung quanh môi mình, rồi mới trông ngóng nhìn Eri.

Phong Tinh nhu thuận cũng không làm Ericter cao hứng, ngược lại khiến y trầm mặt xuống, hừ lạnh một tiếng, vung tay ra ngoài, lưu lại một câu.

“Tẩy rửa bản thân đi, bẩn chết.”

Không thể phủ nhận những lời này làm Phong Tinh rất thương tổn, thu mày xuống, khuôn mặt nhỏ đầy khổ sở cùng mờ mịt.

Thế nào mới có thể làm Eri cười với mình một cái?

Mấy ngày nay, Eri mỗi ngày phát tiết trên người hấn, rất thô lỗ hung bạo, ngay cả âu yếm khuếch trương cũng không có, mỗi lần đều bị thương, hấn không biết Eri vì sao như vậy, không nhắc lại chuyện hấn phản bội, cũng không nói tha thứ hay không, cũng không có dáng vẻ phẫn nộ, biểu tình vẫn là lạnh lùng như người xa lạ, lại như đem hấn trở thành một búp bê tình ái, ném trong phòng này, lúc có dục vọng liền thương, làm xong lập tức liền đi...

Hấn không biết ý nghĩ của Eri, hấn bị làm rất đau, rất đau, nhưng đều nhẫn nhịn, vẫn cắn răng tiếp nhận tình ái thô lỗ, nhu thuận đến độ phối hợp mệnh lệnh lúc tình ái của Eri, hấn nghĩ như vậy Eri có lẽ sẽ không tức giận mình phản bội.

Chỉ là hiệu quả thế nào, hấn sao cũng nhìn không ra, đoán không được...

Eri có thể đã dứt khoát đem mình trở thành một búp bê tình ái đặc biệt hay không? Không còn cấp cho tình yêu, chỉ phát tiết dục vọng trên người búp bê tình ái này, cái gì khác cũng không cho?

Phong Tinh suy sụp, ngồi phịch trong đệm chán thật dày, vùi đầu vào chăn, như muốn làm mình ngạt thở mà chết, hồi lâu cũng không ngẩng đầu.

Bị trở thành búp bê tình ái, hấn sẽ rất thương tâm, nhưng hấn còn tư cách cầu xin cái xa xỉ khác hay sao?

Phong Tinh bỗng nhiên cau chặt mày ôm bụng, mồ hôi lạnh tuôn rơi.

Mấy ngày nay thường xuyên như vậy, bụng bỗng nhiên co rút đau đớn từng đợt, bất quá còn chưa tới mức không thể chịu đựng, không biết lại ra bệnh tật gì, có lẽ nào mỗi ngày đều phát tiết nhiều lần như vậy, thậm bị hỏng chăng?

Ericter ngồi bên bờ sông, lẳng lặng nhìn dòng nước chết chảy xuôi phía trước, không biết suy nghĩ cái gì, một nữ tử hắc y thoạt nhìn khá trẻ tuổi đi tới, nhìn bộ dạng y, nhếch mày.

“Ngươi suy nghĩ gì đó?”

“Nghĩ gì thì gì!”

“Ta tưởng là ngươi sẽ giết hấn, dù sao hấn đã cho ngươi một cái sừng to như vậy.”

Ericter trầm mặc không nói.

“Ngươi thế này, ta có thể cho là ngươi còn yêu hấn không?”

“Ta vẫn yêu hấn.”

“Vậy ngươi định tha thứ cho hấn?”

“Không định!”

“Vậy ngươi nghĩ thế nào?” Tâm tư nam nhân quả thật rất khó hiểu.

“Còn chưa nghĩ hảo, tóm lại, sẽ không làm nam nhân kia sống tốt!” Đáy mắt hiện lên khói mờ.

Nữ tử hắc y tới gần, ngồi bên cạnh Ericter, nói.

“Người người mang đến quả thật là 'ngự thú' sao?”

“Không rõ lắm, người và ta cũng không hoàn toàn rõ 'ngự thú giả' rốt cuộc có năng lực gì, cho nên không thể biết hẳn có phải hay không.”

“Nếu hẳn phải? Nếu ta nhớ không lầm, năng lực hạng nhất của 'ngự thú giả', là có thể cùng với hùng thú giao phối sinh con, người cùng hẳn đã làm rất nhiều lần sao? Hẳn có mang thai không?” Nam nhân mang thai, giấu lại liền cảm thấy thật quá giỡn.

“Không, người nên rõ ràng, ta đã là vật chết, thế nào làm hẳn mang thai được.” Cho nên đoạn thời gian y kiên quyết rời khỏi Phong quay về vong linh giới lúc trước, chính là để tìm kiếm vong linh thánh giả nghe nói có thể làm vong linh có thân thể sống một lần nữa, tương đương sống lại một lần nữa.

“Ác... Vậy người trở về điên cuồng tìm kiếm cái gì vong linh thánh giả trước kia, chính là muốn...”

“Đó đã vô dụng!” Ericter ngắt lời suy đoán của nàng. “Bây giờ tìm hay không cũng không quan trọng.”

Nữ tử hắc y nhìn gương mặt không có biểu tình của Ericter, cau mày. “Bộ tộc thú một sừng đánh tới, xuất động tất cả thánh thú một sừng cùng đại bộ phận thú một sừng. Trong đó, tộc trưởng cùng con trai tự mình mang binh, chỉ có mấy trưởng lão cùng một bộ phận nhỏ thú một sừng đóng giữ ở Rừng rậm sương mù. Hôm qua họ đã tiến vào vong linh giới, không bao lâu đại khái liền tới được nơi này.”

“Hảo.” Ericter nhắc khước miệng lên, câu ra một mặt cười ác độc. “Lại sợ bọn chúng tới chậm.”

“Người làm sao vậy!” Nữ tử hắc y hai mắt trừng trừng. “Biết họ muốn đánh tới người thế nào còn không đi chuẩn bị? Bộ hạ cũ của người cũng không chắc tất cả đều sẽ tự động tự phát chạy qua giúp người đánh giặc!”

“Cái người kẻ vị tộc thú một sừng muốn chính là đoạt lại Phong, đáng tiếc hẳn vĩnh viễn cũng sẽ không toại nguyện, mang càng nhiều binh lực qua chỉ càng tự rước lấy nhục. Người yên tâm, bộ hạ ta đều thật sự trung thành.”

Đẩy cửa ra, thấy Phong Tinh đầy người nhầy nhựa trên giường, trầm mặt xuống.

“Không phải kêu người nữa sao, bản như vậy cũng ngủ được, người có ngại mất mặt không!”

“A... Ta đi tắm ngay!” Phong Tinh vội vàng đứng dậy, dụi dụi đôi mắt khô khốc, chạy đến hồ tắm trong phòng.

Vừa rồi thiếu chút nữa ngủ quên.

Ericter ngồi trên ghế dựa rộng lớn, chờ Phong Tinh tắm rửa sạch sẽ đi tới, nhếch miệng cười.

“Triệu hoán thú Shogula bảo bối của người mang theo đại binh sắp đánh tới đây giải cứu người, người cao hứng không?”

Nụ cười khó hiểu lộ trước mặt mình làm Phong Tinh vạn phần kích động, lại cứng ngắc trong nháy mắt nói xong.

Shogula mang theo đại binh sắp đánh tới đây??

“Phong” Ericter vẫy tay hướng Phong Tinh gốc ra. “Đến đây!”

Phong Tinh đầu óc đầy hỗn loạn đi qua, Ericter ôm hẳn, hỏi. “Phong, ta hỏi người, người yêu ta hay yêu Shogula kia?”

“Ta... Ta yêu người...” Cảm giác đối với Shogula... Có lẽ... Có lẽ cũng là...

“Cũng yêu hẳn?” Ericter tiếp lời, cười cười, nhưng nụ cười có chút hung tợn. “Phong, nếu ta nói với người, ta yêu người, cũng yêu một người khác, người sẽ thế nào?”

“Ta...” Hẳn sẽ rất đau lòng và tức giận, hẳn không thể bầm thây vạn đoạn người Eri cũng yêu kia -- làm trong mắt Eri chỉ có mình mình.

“Sẽ rất tức giận đúng không? Cho nên ta rất tức giận, cho nên, Phong, ta muốn trừng phạt người.”

Cái gọi là trừng phạt, là khắc trên trán hẳn một ấn ký cốt long gầm gừ bay lượn, hào quang pháp thuật màu tím bọc quanh, diện tích ấn ký rất lớn, chiếm đầy trán hẳn, thậm chí kéo dài đến nửa mặt phải. Lúc khắc, Eri không cho hẳn mở mắt, cho nên không biết lấy cái gì khắc lên, lúc ấy rất đau, như mũi khoan sắc nhọn viết ngoáy trong đầu, đau đớn kia chạy thẳng vào sâu trong linh hồn, khiến người ta không thể chịu đựng được, lúc khắc ấn ký, hẳn hôn mê lại bị đau đến tỉnh, rồi lại vì quá đau mà ngất xỉu, lúc khắc xong, hẳn mê man, bốn ngày sau mới tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, trên người lại bị khắc một ấn ký bộ dạng tương đồng, nhưng hành động không giống, diện tích lớn hơn. Cốt long trong ấn ký giữa đầu mở cánh, đầu giữa giữa hai nhũ thủ hẳn, cánh giương to đến tận cánh tay, bả vai, thân rồng chiếm bụng trái cùng nửa lưng sau, đuôi rồng kéo dài trên hai hông, quấn một vòng đến phía trước, chóp đuôi kéo dài tới đỉnh tinh khí hẳn...

Lúc khắc ở thân trên lại đau nhói một trận, đặc biệt là lúc khắc đến tiêu điều của hẳn, cảm thấy tiêu điều như bị cắt rớt.

Bất quá, sau khi khắc xong ấn ký, Eri hào hào đối đãi hắn, tựa như lúc mới cùng Eri tương luyện, cho hắn ôn nhu lại ân cần, làm tình cũng không có thô lỗ, âu yếm khêu khích tương cũng không ít, còn thường xuyên cười với hắn, làm hắn thường có cảm giác được tha thứ.

Dấu răng Shogula lưu lại trên vai cũng bị Ericter xóa mất, tìm một ma pháp sư quang minh chữa khỏi không lưu một chút vết tích.

“Eri... A... Ta không thể...” Phong Tinh thở dốc thô nặng, thất lực như không phải của mình, tay chân hư nhược đến mức động một ngón tay cũng vất vả, nhưng nam nhân trên thân vẫn còn không ngừng di chuyển, hậu huyết mềm yếu bị nhục trụ cường tráng liên tục trù sập mà sát thời gian dài, đã không theo kịp tiết tấu, đáng thương cổ sức phun ra nuốt vào còn thịt thô đã tiết bốn lần còn chưa thấy nản.

“Người có thể, người chỉ cần hưởng thụ là được.” Ericter trầm túy vuốt ve đồ án cốt long trên da thịt tơ lụa, đó là y tự tay khắc lên, nói rõ quyền sở hữu người dưới thân. Đuôi rồng tím tối vờn quanh hai cánh hông, thân rồng trên lưng, hai cánh xoè trên vai, mỗi chỗ đều làm Ericter vô cùng thoả mãn, mỗi chỗ đều làm kích tình Ericter hết sức tăng vọt, xúc động đoạt lấy người dưới thân, lại thể nào cũng thấy không đủ.

Không đủ, vẫn không đủ, cảm xúc vô cùng hưng phấn của y cần hào hào phát tiết...

Ericter nắm chặt bả vai Phong Tinh, nâng hông hắn lên, làm hắn quỹ sắp trên giường, tốc độ trù sập hạ thể và lực đạo va chạm lại tăng cao mấy bậc, thanh âm ba ba ba đùi y đánh vào hông Phong Tinh vừa trầm muộn vừa cấp thiết, đánh đến toàn bộ cái hông trắng nõn của Phong Tinh đỏ lên.

“A a... Eri, nhẹ chút...” Phong Tinh bị làm đến cơ hồ hai mắt trắng dã, lực va chạm gia tăng trên người, như muốn giã nát hắn, hắn không thể tiếp nhận, khó chịu nhất chính là bụng hắn lại đau.

Không biết cụ thể đau nơi nào, chỉ cảm thấy cả bụng đều đang co rút đau đớn, theo Ericter trù sập, đau đớn một trận mạnh hơn một trận.

“Đau...” Đau đớn tới quá đột ngột, nháy mắt cướp đi tất cả khí lực Phong Tinh, ngay cả la cũng la không được, chỉ yếu ớt một tiếng thật nhỏ như mèo kêu, liền hôn mê bất tỉnh.

Ericter còn đang kích tình không chú ý tới đau đớn của hắn, chỉ nghĩ hắn mê đến hôn mê bất tỉnh, ổn định thân thể mất ý thức của hắn, tiếp tục tiến công trong cơ thể hắn.

Từ từ tỉnh lại, bụng chỉ còn từng cơn đau âm ỉ không quá mãnh liệt, hắn hôn mê không quá bao lâu, Ericter cư nhiên còn đang vận động trên người hắn, thấy hắn tỉnh lại, tay xoa tỉnh khí hắn, muốn tiếp tục khơi mào tình dục hắn.

“Đừng... Eri...” Phong Tinh xin tha, đáng tiếc, người đè trên mình không chút để ý tới, thân thể bị khắc ấn ký đặc biệt miễn cảm, tính khí bị vuốt ve mấy cái liền ngây ngô đứng lên, chớp đuôi rồng trên nhục trụ trắng nõn cũng đứng lên theo, run nhẹ trong tay Ericter.

Rõ là vô dụng, bị sờ mấy cái liền hưng phấn như vậy...

*****

Vong linh giới, bầu trời vĩnh viễn u tối hôm nay âm trầm phá lệ, trong không khí tràn ngập mùi vị máu tanh, hấp dẫn rất nhiều vật chết khát máu nhẹ nhàng bay tới, đương nhiên nơi này cũng không phải chỗ tốt cho chúng hưởng thụ máu tanh. Thân là thánh thú một sừng - thánh thú quang minh hệ, mặc dù đã chết, máu vẫn có thể gây thương tổn cực đại đối với sinh vật bóng tối cùng vong linh, chạm vào một cái tức khắc sẽ bị thanh tẩy. Bị thanh tẩy? Không, kỳ thực là thân thể bị nguyên tố quang minh còn sót lại trong xác làm tiêu tán.

Thú một sừng thương vong nặng nề như thế, sinh vật vong linh bên kia cũng không mấy khả quan.

“Người còn không đi ra sao?” Vong linh đại quân hậu phương, nữ tử hắc y nhũ mào hỏi nam nhân vẫn trầm mặc quan sát chiến đấu bên cạnh.

“Thương vong của chúng còn chưa tính là nặng.” Ericter thần nhiên nói. “Thật không hổ là khắc tinh của vong linh.”

Nữ tử trừng y, không rõ y rốt cuộc suy nghĩ cái gì, lúc này còn bộ dạng không có việc gì.

“Phong đã hoàn toàn thuộc về ta.” Ericter bỗng nhiên hạ lệnh. “Lui quân!”

Hai mắt nữ tử trừng đến cơ hồ lồi ra, con mẹ nó nam nhân này rốt cuộc làm cái quỷ gì?

Phong đã hoàn toàn thuộc về ta.

Bây giờ dùng pháp thuật, truyền rất xa, thẳng tới phe đối phương.

Gương mặt mỹ lệ của Shogula âm trầm đến cơ hồ nhỏ mực, mà phụ thân Krone của y vẫn cau mày.

“Hài tử, các trưởng lão đối với người đã có rất nhiều bất mãn, hy vọng người không nên tiếp tục nữa.”

“Phụ vương, hắn là tri kỷ suốt đời hài nhi nhận định.”

“Ta có thể khoan nhượng người chọn một nam tử nhân loại làm tri kỷ, nhưng không thể khoan nhượng chuyện thân thể người người chọn không thanh khiết, thậm chí lây nhiễm với vong linh.” Lão Krone đã lớn tuổi nổi giận. “Hắn cũng đã là người của người, cư nhiên còn đi treu chọc kẻ khác, càng đáng

xấu hổ hơn chính là cư nhiên lại trêu chọc vong linh! Cho người đội một cái sừng to như thế, người còn muốn đoạt hồn về?” Lão Krone đối với vong linh luôn là căm thù đến tận xương tủy. “Nếu là ta, sớm đã tự tay hành quyết hắn! Hải tặc, người tinh táo một chút!”

“Không, là ta... Là ta cưỡng ép hắn.” Shogula rũ mắt xuống. Nếu không phải tại y, Phong cùng vong linh kia bây giờ đang hạnh phúc đoàn tụ ấy chứ? Nhưng y không cam lòng, quá buồn bực mới làm sự tình phát triển trở thành như vậy, đừng trách Phong, đừng trách Phong.” Ta không thể từ bỏ hắn, không thể!” Y không tinh táo được, rốt cuộc tinh táo không được.

“Người...” Lão Krone chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thờ dài một hơi thật mạnh. “Nếu người khẳng định người kia chính là 'ngự thú già', còn có thể cấp cho các trưởng lão một chút công đạo, nếu không phải ---- người, người người kẻ vị cũng khỏi làm!”

Shogula áy náy gục đầu xuống, y biết phụ thân vẫn ký thác kỳ vọng rất cao với y, mình cũng từng hăng hái nghĩ thế nào mới làm tộc đàn lớn mạnh...

“Người không thể tùy hứng nữa, không thể vì một người không thanh khiết đổi lấy cả tộc đàn, chính người nghĩ cách, ba ngày sau nếu vẫn là tình trạng này, ta liền phải thu hồi tất cả quyền của người, ngăn chặn hành vi ngu xuẩn của người!” Lão Krone nổi giận dưng dưng đi khỏi.

Shogula ngẩng đầu nhìn phương xa, phía trước cách đó không xa, là cung điện U linh long vương.

Phong chắc chắn ở đó.

Violoncello:

kanon_subimage_2010april_cu.jpgsunakanon.JPG

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Eri đã ra ngoài, trái phải không có ai, Phong Tinh vội vàng khoác đồ vào, nhìn trái nhìn phải không có ai, liền chạy vội ra ngoài, dọc đường đi nội tâm căng thẳng không ngừng. A đi đã phật hy vọng sẽ không đụng phải người. May mà thẳng đến góc vườn bí mật cũng chưa thấy nửa cái bóng, nói thật, tuy mấy ngày nay ngoại trừ Eri ra cũng không thấy có ai, nhưng vẫn cẩn thận thì hơn.

Cẩn thận nhìn bốn phía, xác định cũng không có động tĩnh gì, Phong Tinh mới kêu gọi trong nội tâm.

Shogula, Shogula....

Shogula nghe được không? Hắn lo cho Shogula, Shogula không giải trừ khế ước triệu hoán với hắn, hắn là nghe được hắn kêu gọi.

Hậu phương chiến trường, Shogula đang khổ não không biết làm thế nào nhanh chóng đoạt Phong về nhanh chóng chấm dứt thương vong, bỗng nhiên mơ hồ nghe được có người đang kêu y, thanh âm như Phong, lắc lắc đầu, cho là tưởng niệm gây ra ảo giác, tập trung dò xét, đột nhiên tỉnh ngộ, quả thật là Phong!

Đáng chết! Y thế nào lại quên mình coi như là triệu hoán thú của Phong! Có biện pháp...

Phong!

Shogula! Người không sao chứ?

Phong Tinh kinh hãi, Shogula đáp lại hắn.

Shogula, người đang đánh với Eri sao? Đừng đánh nữa, mau trở về đi ...

Phong, triệu hoán ta tới.

Hả?

Nhanh lên !

Phong Tinh lo lắng nhìn nhìn xung quanh, rất lâu mới hạ quyết tâm, sử dụng triệu hoán thuật.

“Phong!” Shogula vừa xuất hiện lập tức vui sướng nhào lên ôm lấy hắn, nhưng sau khi thấy rõ mặt hắn, kinh ngạc. “Trên mặt của người...”

“Mặt...” Phong Tinh sờ sờ má mình, xoay nhẹ đầu, không muốn để y thấy, chỉ nôn nóng thúc giục y. “Không cần lo cho mặt của ta, người mau trở về đi,

quay về Rừng rậm sương mù của người, không nên đánh với Eri.”

“Vi sao không đánh? Hẳn cướp người từ ta, ta thế nào có thể không đánh với hắn? Huống chi... Hắn cư nhiên đối với người như vậy... Cư nhiên ở trên người người làm ra ấn ký này...” Shogula phần nộ gầm rống. “Lúc này người còn nói giúp hắn.”

“Ấn ký này là ta tự nguyện để hắn khắc.”

“Tự nguyện...?” Shogula nháy mắt bình tĩnh trở lại, thần sắc hung tợn như muốn ăn thịt người. “Người tự nguyện?”

“Àch, ừ. “Phong Tinh sợ hãi Shogula về mặt này, run sợ đến co thân lại.

“Tự nguyện, hah, người tự nguyện để hắn khắc ấn ký này trên mặt người...” Shogula cười, nụ cười rất kinh khủng cũng rất bi thương. “Uổng cho ta không để ý phụ vương cùng trưởng lão phản đối, ngăn dậm xa xôi đánh tới, nhiều anh em chết trận như vậy...”

“Thật sự rất không đáng, đúng không?” Thanh âm không thuộc về hai người đột ngột vang lên, Phong Tinh ngẩng mạnh đầu, run sợ phát hiện Ericter đứng phía sau mình.

“Eri...” Y tới lúc nào.

Shogula mù mịt nhìn Ericter, trên khuôn mặt mỹ lệ tuyệt thế bất mẫn sương lạnh. “Vẫn là người cao một nước cò!”

“Quá khen, đây toàn bộ dựa vào Phong phối hợp!” Ericter ôm Phong Tinh rút dưới đất vào trong ngực, câu môi cười đắc ý.

Àn? Họ đang đánh đồ cái gì? Phong Tinh mơ hồ khó hiểu.

Shogula im lặng, nheo mắt nhìn Phong Tinh, đứng dậy, phui phui bạch bào trên người, biểu tình biến thành bình tĩnh.

“Người thắng, ta sẽ không quấy rầy nữa.” Xoay người, biến thành thánh thú một sừng, giương cánh bay lên trời cao, biến mất.

Phong Tinh mờ mịt, ngẩng đầu truy tìm bóng dáng cao quý cô đơn kia, nhưng nó biến mất quá nhanh, hắn không kịp nhìn nhiều, liền bay mất bóng.

Shogula y...

Sẽ không quấy rầy nữa là ý gì?

“Hắn đã đi, còn luyến tiếc sao?” Ericter nắm cầm Phong Tinh, buộc hắn ngẩng đầu nhìn mình.

“Ta...”

“Ha ha.” Ericter thần nhiên cười khẽ. “Biết vì sao hắn đi thẳng thẩn như vậy không?”

Phong Tinh nhìn y, mong đợi đáp án.

Mình rõ ràng hy vọng Shogula rời khỏi, hy vọng Shogula đừng đánh nữa, bình an quay về Rừng rậm sương mù, đừng vì hắn mà hy sinh nhiều như vậy.

Nhưng nghe y nói sẽ không quấy rầy nữa, rồi đi như không bao giờ quay lại, mình vì sao còn luyến tiếc như thế, muốn lưu y lại như thế?

“Vi chỉ có nô lệ mới có thể để người ta khắc ký hiệu trên người mình, biểu thị mình không có thân phận tự do cùng quyền lợi.” Ericter cười đến rất vui vẻ. “Bây giờ, là thời gian trừng phạt. Nô lệ của ta cư nhiên tự tiện chạy đến gặp gỡ ngoại nhân, nên trừng phạt thế nào đây?”

Tay giật một cái xóc chấn mông bọc trên người Phong Tinh lên, ném xuống, vén y bào mình, đại nhục trụ cao ngất dưới y bào lộ ra, tách hai cánh mông Phong Tinh ra, không chút lưu tình ấn thân thể hắn vào giữa khó mình, nhục trụ thô lỗ tiến vào cức huyết chưa được khuếch trương âu yếm, trắng bích yếu ớt ở một khắc bị công chiếm kia lập tức thụ thương, thương khẩu xé rách chảy ra máu tươi, nhục trụ liền có máu bôi trơn, cứ như vậy bắt đầu tung hoành ngang dọc.

“Eri.... A.... Đau quá....” Phong Tinh đau đến cơ hồ không thể hô hấp, liền bị ôm như thế, bị Eri đứng làm, sức nặng toàn thân cơ hồ đều tập trung ở nơi tiếp nối, đau đớn khó có thể tiếp nhận. Phong Tinh chỉ có thể gắt gao ôm cổ Ericter, cố gắng làm cánh tay chia sẻ một chút sức nặng bản thân.

Nhưng Ericter mặc kệ, mở tay Phong Tinh, hai tay đem tay Phong Tinh ấn trên hai cánh mông Phong Tinh, hai tay mình thì đề lên tay Phong Tinh, như vậy tương đối có thể cầm cố hai tay Phong Tinh, cũng nâng được mông hắn. Ericter vừa động hạ thể, vừa bắt đầu đi lại, xem ra là đi về phòng ngủ.

“Ah ah... Đau... Eri... Ta không chịu nổi...” Phong Tinh khóc xin tha, bản thân cơ hồ ngồi trên tay cùng giữa khó Ericter, tay Ericter dùng sức, mình được nâng chút nào tốt chút ấy, nếu tay y buông, mình tựa như bị đóng trên tính khí thô to của Ericter, tiến nhập vô cùng sâu làm hắn đau đến toàn thân run rẩy, càng khó chịu hơn chính là, Ericter mỗi lần bước một bước, nhục trụ khổng lồ khủng bố kia liền hung ác vào càng sâu, va chạm ở huyết tâm yếu ớt. Phong Tinh thả lỏng tràng đạo thể nào cũng vô pháp cảm thấy một chút khoái cảm, đau nhức cơ hồ làm hắn hôn mê.

“Đau mới tốt, lúc này mới gọi là trừng phạt.” Ericter không chút quan người trong ngực xin tha, chỉ hôn hôn nước mắt hắn bật ra, hai tay nắm chặt mông hắn, đập vào nhục trụ hung tợn của mình.

“Ô a a...” Đau muốn chết.

Muốn chết, chết đi đi.

Phong Tinh trước khi ngất đi mong đợi như thế.

Ấn ký nô lệ, Eri là đem mình trở thành một nô lệ, nô lệ phát tiết tính dục, không còn là ái nhân chờ che tất cả, đúng không?

Shogula đi, vì mình tự nguyện bị khắc ấn ký sỉ nhục này, y không cần kẻ đề tiện như mình, cho nên mới đi, sẽ không đến bên cạnh mình nữa, đúng không?

Đi đi.

Đi đi, đi hết đi.

*****

“Tộc thú một sừng lui binh.” Nữ tử hắc y ngạc nhiên đến khen ngợi.” Ngươi là làm thế nào vậy?”

“Rất đơn giản, nhờ tiểu nô lệ của ta.” Ericter cười khê, nhờ người nọ cam tâm tình nguyện để mình khắc ấn ký này lên người, mới có thể dễ dàng đánh bại vương tử thú một sừng kia.

Y vẫn nhớ Phong cùng vương tử thú một sừng kia có quan hệ triệu hoán thú, cho nên khắc ấn ký nô lệ lên người Phong, đợi Phong triệu hoán vương tử đơn thuần kia đến.

Cái lưới này thế nào? Rất đáng khen ngợi chứ?

“Tiểu nô lệ? Không phải ái nhân của ngươi sao?”

“Đã không phải.”

Trên giường lớn màn che rộng mở, một thân thể gầy nhỏ oa trên giường, lồm vào trong đệm chăn đầy giường.

Phong Tinh tê liệt, một ngón tay cũng không muốn động.

Đau bụng, co rút đau đớn.

Đau rên một tiếng, nhúu mảy, hần đau đến không ngừng đổ mồ hôi lạnh, thân thể hần rớt cuộc có chuyện gì, chẳng lẽ bị quái bệnh gì đó?

Tay ôm bụng, cảm thấy nơi đó hơi gồ lên.

Hần có phải béo ra không? Nhưng hần gần đây cũng không ăn cái gì, chẳng lẽ trong bụng mọc một khối u? Hại hần luôn đau bụng?

Không biết là u ác tính hay lành tính, nếu là ác tính, xem như bệnh nan y sao?

Cửa bị mở ra, Ericter đi đến, phía sau theo một loạt thị nữ, thị nữ bưng mâm nhỏ, để lên bàn, rồi mới từng người rời khỏi, Ericter đi đến bên giường.

“Ăn cơm.” Khẩu khí đậm nhạt, không một chút ôn nhu từng có.

Phong Tinh cự quậy thân thể, cảm thấy thật sự không muốn dậy.

“Ta không đói bụng, có thể không ăn không?”

Ericter nheo mắt, nhìn thân thể Phong Tinh mấy ngày nay rõ ràng gầy yếu rất nhiều, nhúu mảy.

“Ngươi hôm qua nói không đói bụng, cũng không ăn.”

“Ta thật sự không đói bụng, ta muốn ngủ một chút!” Phong Tinh buồn ngủ khép mắt, tỏ vẻ mình thật sự rất buồn ngủ.

“Không được!” Ericter cường thế kéo Phong Tinh, ôm hần đến bên cạnh bàn, ra lệnh. “Ăn.”

Phong Tinh mặt mảy ử dột ném một miếng nhỏ, cảm thấy thế nào cũng vô pháp nuốt xuống, liền phun ra.

“Ta ăn không vô.”

“Dạ dạ ngươi lúc nào kén chọn như vậy, những thứ đó rất khó ăn sao!” Ericter có dấu hiệu tức giận.

“Không khó ăn, nhưng ta không muốn ăn.”

“Bảo người ăn người phải ăn, người không nghe lời?” Đã qua hai tháng từ khi vương tử thú một sừng kia thối lui, rõ ràng hôm qua còn hảo hảo làm nô lệ an phận nghe lời, thế nào hôm nay học được thói không nghe lời?

“Ta không ăn, không ăn không ăn, chính là không ăn!” Phong Tinh lắc mạnh đầu, thẳng thắn chống lại.

Hắn mệt mỏi, hắn không muốn lại bị trở thành nô lệ phát tiết tính dục, không muốn đáng thương chờ đợi nụ cười và tình yêu, nếu không có tư cách yêu cầu sủng nịch nữa, quên đi, quên đi, cái gì cũng không cần, dù sao hắn đã mọc một khối u. Không chừng lập tức sẽ chết.

“Người...” Ericter mặt sầm lại. “Người đừng tưởng rằng ta vẫn còn mặc người hồ nháo giống như trước!”

“Ta không cho rằng như vậy!” Phong Tinh la khóc. “Ta biết mọi thứ đều không trở lại được, ta cũng biết người sẽ không yêu thương ta nữa! Tóm lại, ta không ăn, chính là không ăn, thế nào cũng không ăn! Người không cần lo cho ta, dù sao người đã không coi ta là bảo bối của người, người còn lưu ta ở đây làm gì...”

“Người đương nhiên đã không còn là bảo bối của ta, người bây giờ là nô lệ dễ tiện nhất của ta! Là nô lệ của ta, người liền phải suốt đời ở nơi này, bị ta sai bảo, bị ta thao, bị ta làm! Không được phép làm càn gì khác.”

“Khốn nạn, đồ đê tiện cáng khốn khiếp nhà người!” Phong Tinh phát cuồng, một quyền vung qua, hai chân cũng đá đập lung tung hướng Ericter, thân thể không khí lực đương nhiên không làm ra thương tổn hữu hiệu gì, ngược lại, bị Ericter phản nộ hất ngang, từ ghế dựa ngã xuống, còn lăn mấy cái mới ổn định thân thể.

Bụng lại bắt đầu đau nhói, Phong Tinh ôm bụng cuộn mình lại. Lệ rơi đầy mặt, có thể là đau lòng, cũng có thể là đau bụng.

“Khốn khiếp...” Phong Tinh thét, thanh âm lại khàn khàn do yếu ớt. “Các người đều là một lũ khốn khiếp...”

Khi người không biết yêu chạm tới tình yêu, có phải đều như hắn, tổn thương người khác, lại càng làm cho bản thân mình đầy thương tích?

Vì sao ngay cả một chút cơ hội cứu chữa cũng không cho hắn.

Các người đều khốn khiếp, ông trời khốn khiếp nhất, tự dung đưa hắn đến cái thế giới này, rốt cuộc là vì cái gì? Nếu không đến đây, hắn vẫn còn thông dong cùng Andy cá nước thân mật ở thế kỷ 21, chứ không phải thương tâm tới như vậy.

Mấy ngày trước, Shogula đơn phương giải trừ khế ước triệu hoán với hắn, lúc trước ngu ngốc cái gì cũng không biết, cái Shogula chỉ chính là khế ước triệu hoán tự do nhất, triệu hoán thú có thể tự chủ giải trừ khế ước. Shogula đơn phương giải trừ, trong đầu, lập tức biết ngay, khế ước triệu hoán bị cưỡng chế giải trừ gây thương tổn rất lớn đối với tinh thần triệu hoán sư, hắn gần đây muốn ngủ, tám phần chính là vì vậy.

Hừ, Shogula, đi thật thoải mái!

Ericter dưới phản nộ hất mạnh Phong Tinh lăn trên đất, hừ lạnh một tiếng quay đầu không nhìn người trên đất, qua rất lâu phía sau không có động tĩnh mới cảm thấy có chút bất thường, đi qua liền thấy Phong Tinh đã ngất đi, khuôn mặt nhỏ tái nhợt phủ kín nước mắt.

Bất thường.

Mấy ngày nay Phong Tinh cũng rất ít ăn uống, luôn nói muốn ngủ, thân thể càng lúc càng yếu ớt, càng lúc càng gầy, trên mặt một chút huyết sắc cũng không thấy.

Thật sự bất thường, chẳng lẽ sinh bệnh gì?

Ericter vội ôm lấy Phong Tinh đặt trên giường, chạy vội ra ngoài, hướng cung điện trống trải điên cuồng gào thét.

“Phoenix, mau đến đây!”

“Đến, làm gì?” Nữ tử hắc y -- Phoenix nghiêng mình xuất hiện.

“Vào đây.” Ericter tóm cổ tay nàng kéo vào phòng. “Xem hắn rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

“Hắn chính là tiểu nô lệ kia của người?” Phoenix tò mò đánh giá người trên giường. “Thoạt nhìn rất yếu.”

“Người hảo hảo xem giúp hắn, hắn có phải sinh bệnh không?”

“Một tiểu nô lệ thôi, lo lắng như thế làm gì?” Phoenix chậm chạp xốc chăn đắp trên người Phong Tinh lên, mở mí mắt hắn, lại xem lưỡi hắn, rất có dáng vẻ lang băm, cuối cùng ánh mắt dừng trên bụng Phong Tinh. “Bụng hắn...”

“Thế nào? Hắn xảy ra chuyện gì?”

“Hắn gần đây có hành động bất thường gì không?”

“Có, gần đây hần không thích ăn cơm, luôn ngủ, giống như thế nào cũng ngủ không đủ.”

“Lúc ăn cơm có tình trạng buồn nôn, nôn mửa hay không?”

“Có mấy lần.”

“Ngô....” Wow.

“Xảy ra chuyện gì?” Ericter cảm thấy biểu tình Phoenix rất mất tự nhiên, không khỏi có chút lo lắng. “Hần sinh bệnh gì?”

“Không bệnh gì, chỉ là thân thể rất suy nhược thôi...” Phoenix cân nhắc dùng từ. “Ericter, ta nghĩ... Hần có thể thật sự là 'ngự thú già'...”

“Sao lại nói thế?” Ericter có dự cảm không quá thoải mái.

“Ngươi xem bụng hần.” Phoenix nhếch nhếch cằm. “Có phải hơi nhô lên không?”

Ericter cẩn thận quan sát, rồi mới gật gật đầu.

“Khối trong bụng là cứng, nếu ta không đoán sai, hần là có một tiểu hài tử ba tháng bên trong, ngươi nói xem sẽ là của ngươi chứ?”

“Tiểu hài tử....” Biểu tình Ericter đầu tiên là đại ra, rồi sau đó chậm rãi trở nên hung tợn, cười gằn. “Của ta? Thế nào có thể là của ta. Ta là vong linh, ngay cả thân thể cũng xem như là giả, có thể làm hần hoài tiểu hài tử của ta sao?” Tiến lên phía trước, tay xoa cái bụng hơi nhô kia, đáy mắt lóe nguy hiểm. “Ba tháng... Chỉ có một khả năng, tiểu hài tử ở đây... Là của vương tử thú một sừng...” Tay dùng sức ấn, rõ ràng muốn giết chết tiểu hài tử bên trong, người nằm trên giường đột nhiên mở mắt ra, thân thể xoay trượt ra.

“Ngươi tỉnh?” Ericter nheo mắt nhìn chăm chăm hần, hệ số nguy hiểm thẳng tắp tăng lên. “Đến đây!”

“Không được!” Phong Tinh rút đến góc giường, hai tay che bụng lắc đầu. “Không được như vậy...”

“Không được thế nào? Chẳng lẽ ngươi vẫn tưởng ta sẽ để ngươi lưu cái thứ si nhục này?”

Sau khi hài lòng cho rằng đã đánh bại vương tử thú một sừng cả gan cướp người với y, lại bỗng nhiên nhảy ra một thứ thuộc về vương tử kia! Châm chọc biết bao nhiêu, hoá ra người thua vẫn chính là y.

“Tha cho nó được không...” Phong Tinh đáng thương cầu khẩn.

“Không được!” Ericter tiến lên, thô lỗ kéo Phong Tinh ra, nhưng kéo người ra được, người lại cuộn thành trái cầu, hai chân gấp lên, hai tay ôm lấy hai chân, vùi đầu vào hai tay, gất gao bảo vệ bụng.

“Ngươi không nên ép ta dùng sức mạnh.” Ericter uy hiếp.

“Không được! Ngươi muốn giết nó thì giết luôn ta đi, muốn tha ta thì cũng phải tha cho nó...” Phong Tinh nói từ giữa cánh tay.

Vốn đã không sống hào gì.

“Ngươi cho là ta không dám?” Ericter bắt lấy bả vai hần, dùng sức, chỉ nghe xương cốt bị bóp rắc rắc, Phong Tinh đau đến toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh ứa ra, lại vẫn cứ duy trì tư thế hình cầu.

“Ta không cho là ngươi không dám...” Mồi run run nói. “Ta biết ta bây giờ trong mắt ngươi chẳng qua là một nô lệ đê tiện, ngươi sẽ phản cảm, ta chết, còn không phải tránh cho ngươi gai mắt.”

Ericter phản nộ, lúc này Phoenix, nảy giờ do dự có nên khuyên giải một chút hay không, đi tới.

“Hắc, dù sao ngươi cũng chỉ coi hần là một tiểu nô lệ, không thích thì vứt hần đi là được.”

“Vứt? Hần là nô lệ của ta, vĩnh viễn như vậy! Đời này cũng đừng hòng trốn khỏi! Thân thể hần ô uế, ta phải rửa sạch ngọn nguồn ô nhiễm trên người hần!”

“Hà tất phải thế...” Phoenix nói thầm, nàng tuy cũng không có lương tâm bằng người bình thường, nhưng nói thế nào cũng là là phụ nữ, tình thương của mẹ vẫn phải có, có chút không đành lòng nếu một tiểu bảo bảo mới ba tháng liền bị giết như thế.

Ericter không còn để ý tới nàng, quay đầu, Phong Tinh duy trì hình cầu, vùi đầu, bộ dạng mặc ngươi xử lý, nhưng muốn thương tổn một mình tiểu hài tử thì tuyệt đối không được.

Ericter rất phản nộ, thậm chí phản nộ đến không giận lại cười.

“Rõ là tràn ngập tình thương của mẹ....” Nhìn thật chướng mắt! “Ngươi muốn lưu lại nó, có thể.”

Phong Tinh hoài nghi mình nghe lầm, vẫn cứ cuộn người bất động.

“Đứng lên đi!” Ericter buông hấn ra, đi đến bên bàn, ngồi xuống. “Đậy, mặc xong quần áo, lập tức rời khỏi nơi này.”

Phong Tinh hơi ngẩng đầu, thân thể vẫn không thả ra, hoài nghi nhìn lom lom y.

“Ta mệt rồi, không muốn dây dưa tiếp với ngươi nữa!” Ericter quét quét tóc có vẻ thật sự rất mệt mỏi. “Ngươi tốt nhất đi mau đi, đừng đợi tới khi ta thay đổi chủ ý.”

Phong Tinh mắt lấp lánh, nhanh chóng mặc quần áo, lúc đi tới cửa, lưu luyến quay đầu lại nhìn Ericter, khẽ cắn môi, dứt khoát rời khỏi.

“Ngươi sao lại như vậy.” Phoenix nhú mày.

“Ta thế nào? Ta không phải buông tha hấn sao.” Ericter rót cho mình một ly trà, chậm rãi uống, đáy mắt đầy không thoải mái.

“Không khí vong linh giới có hại với thân thể nhân loại, chỉ có kết giới phòng hộ ở đây của ngươi mới có thể ngăn trở yếu tố gây hại đó, rời khỏi đây, thân thể hấn sẽ chậm rãi bị xâm thực.” Phoenix vẻ mặt không đồng ý. “Hơn nữa, ở đây cũng không bình an như nhân gian giới, hấn thoát nhìn yếu như vậy...”

“Chết thì giải thoát!” Ericter lầm rầm. “Chết thì cái gì cũng khỏi cần suy nghĩ, như vậy... Tốt nhất....”

“Ngươi đang mượn đao giết người, chớ quên hấn còn một con triệu hoán thú thú một sừng, còn chưa nhất định phải chết.”

“Vậy phải người theo, một khi thú một sừng xuất hiện, lập tức vây công giết chết cả hai!” Ericter nói rất nhẹ nhàng.

“Hấn tốt xấu gì cũng là ái nhân của ngươi trước kia, ngươi thế nào lại tàn nhẫn như thế?” Ngay cả nàng cũng nhìn không nổi.

“Phoenix, ngươi ở lại đây lâu quá rồi, nên trở về chỗ của chính ngươi.”

“Còn lâu!” Trở về lại phải nghe lão cha nhắc tới cái gì mà nam nhân này hảo nam nhân kia tốt, xứng đôi vừa lứa, nghe đến tai cũng chai rồi. Hắc, mình cũng không phải sẽ không xuất giá.

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Hấn là Phong Tinh, năm nay 23 tuổi, ở thế kỷ 21 mình hấn là 23 tuổi, một ngày nào đó tự dưng xuyên không tới thế giới cổ quái này, ngay cả thân thể cũng không phải của mình, thân thể hiện giờ này hấn không biết rốt cuộc bao nhiêu tuổi, nhìn bộ dạng rất trẻ, coi như cũng 23 đi!

Thế kỷ 21, hấn nhiều lắm được coi như thanh tú, mà thân thể hiện giờ này là một đại suy ca yếu đuối, tóc lam, con ngươi lam nhạt, mặt ngọc môi son, đẹp như một yêu tinh, mầm móng tai hoạ.

Hấn là một nam nhân, trong bụng hấn bây giờ có một tiểu bảo bảo. Các ngươi không nhìn lầm, chính là mang thai, trong bụng có bảo bảo, đúng đúng, hấn là nam.

Hấn là một nam nhân lại có bảo bảo, các ngươi rất khó hiểu đúng không? Hấn cũng rất khó hiểu, lúc mới biết, hấn kinh ngạc đến độ choáng váng, may mà khi ấy không ngất đi, bằng không bảo bảo liền không bảo vệ được.

Hấn không rõ mình - một đại nam nhân - thế nào lại mang thai, nhưng sự thật xảy ra ở đây, cũng chỉ có thể tạm thời áp chế nghi vấn, trước tiên ừ tiểu bảo bảo đi ra rồi nói sau.

Ấn... Bảo bảo sinh ra rồi, chắc chắn sẽ như papa hấn --- chính là mình đây, xinh đẹp như vậy, cũng sẽ xinh đẹp như papa kia của nó, xinh đẹp + xinh đẹp = càng xinh đẹp, tương lai bảo bảo nhất định sẽ là một đại mỹ nhân, nhưng nhất định không được làm hấn đau lòng giống như cái papa kia..

Bầu trời vong linh giới vĩnh viễn u tối âm trầm, thực vật phần lớn là màu đậm, mặt đất hoang vu, đứng ở một mảnh hoang vu trông ngóng bốn phía, sẽ làm người ta có cảm giác hít thở không thông do bị đè nén.

Phong Tinh đi, thân thể rất yếu ớt, cảm thấy đi đường cũng rất nhọc nhằn, nội tâm lại vui sướng, hai tay dò vào trong áo ôm cái bụng, cảm thụ nơi đó hơi nhô lên.

Thật thần kỳ, mình rõ ràng chính là một nam nhân, không từ cung không buồng trứng, tiểu gia hỏa này là thế nào nhảy đến trong bụng mình, thế nào hấp thu dinh dưỡng lớn lên?

Là hài tử của hân cùng Shogula sao? Tiếc là Shogula không biết, sau này cũng sẽ không biết.

Hân không định nói chuyện này cho Shogula, hân quyết định một mình nuôi nấng, tìm một nơi hẻo lánh yên tĩnh, sinh hạ nó, rồi hai người nương tựa lẫn nhau. Nếu sinh một bé gái, thì phải giáo dục nó tư tưởng nữ cường nhân thế kỷ 21, thế giới này nữ nhân không có địa vị giống như Trung Quốc cổ đại, hừ hừ, con gái hân sẽ không yếu đuối cho người ta ức hiếp. Nếu là một bé trai, thì phải giáo dục nó tôn kính papa là mình đây, bảo vệ già trẻ. Kìa kìa, có vẻ những thứ đó đều là cha mẹ từng giáo dục?

Bé gái hào hơn, thân thiết, nhưng bé trai cũng không tồi, khí lực mạnh mẽ tương lai làm nam tử hân...

Phong Tinh nghĩ lung tung lộn xộn, bỗng nhiên cảm thấy bụng co rút đau đớn một trận, không khỏi hoang mang.

Vì sao bụng thường xuyên đau? Nữ nhân mang thai hân sẽ không thường xuyên đau như thế chứ? Hân vì sao thường xuyên đau? Là nguyên nhân gì? Bảo bảo trong bụng không tốt sao?

Phong Tinh đột nhiên nhớ mình mấy ngày nay không ăn cơm, làm thân thể yếu ớt, có thể khiến cho bảo bảo không có dinh dưỡng hay không, cho nên bụng hân thường xuyên đau? Phong Tinh hồi hận, sớm biết có bảo bảo, hân còn có thể không ăn gì sao, cứng ngạnh cũng sẽ ăn vào.

Việc cấp bách là lập tức tìm chút đồ ăn!

Nhưng nơi này đâu có gì ăn. Phong Tinh ngóng bốn phía, phía trước cách đó không xa có một nhánh sông, wa sông là một mảnh rừng rậm tối tăm, phía sau là cung điện Ericter, trái phải đều hoang vu không một ngọn cỏ.

Vớt được mấy con cá dưới sông thì có đồ ăn.

Phong Tinh chạy tới, lại bị mũi lui về.

Ác, nước trong sông là nước thối.

Nước sông vừa đen vừa thối, sẽ có cá sống sao? Dù có, tám phần cũng là bị ô nhiễm, ăn vào không chừng sẽ nhiễm bệnh làm hại bảo bảo.

Đi bên trái một chút, xem có thể thấy được cái gì có thể ăn không...

Đứng phải một bộ xương khô rung rinh hướng mình đánh tới, Phong Tinh giật mình, bỗng nhiên nghĩ không biết vong linh này có thể thu làm triệu hoán thú hay không?

Thử năm lần đều không thu phục thành công, Phong Tinh liền từ bỏ, một băng kiếm đập bẻ bộ xương thành một đồng xương vụn.

Giờ chứ, hoá ra yếu như thế.

Không ngờ nơi này hoang vu như vậy, ngay cả cỏ dại cũng không thấy, trên mặt đất đen đen cũng không có cây cối gì. Phong Tinh đi đến chân cũng đau lên, bụng thường hay co rút đau đớn, làm hân dần lo lắng.

Làm sao, làm sao đây...

Có thể là quá đói bụng, cũng có thể là nhất thời lo nghĩ công tâm, Phong Tinh cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, mắt tối sầm, ngã xuống. Từ từ tỉnh lại, Phong Tinh phát hiện mình nằm tựa vào một gốc đại thụ chết héo, bên cạnh không có ai, Phong Tinh mê muội ngồi dậy, không biết là ai hảo tâm đem mình tới nơi này.

“Nha, Tiểu Tinh Tinh, người tỉnh rồi?” Bên cạnh truyền đến tiếng kêu vui sướng.

Tiểu Tinh Tinh? Rất quen thuộc...

Quả nhiên, chủ nhân thanh âm là An Nhiên! An Nhiên về mặt kích động mừng rỡ chạy vội tới, Phong Tinh thấy An Nhiên cũng kích động nẩy người lên chạy vội qua, bắt lấy hai tay rộng mở muốn ôm của An Nhiên, lắc mạnh, rống to.

“Có đồ ăn không? Có đồ ăn không? Có đồ ăn không!” Để sau rồi hãy ôn chuyện, bây giờ việc cấp bách là cho hân chút đồ ăn, đồ ăn!

“Ồ, ở đây!” An Nhiên về mặt nằng natus úy khuất chỉ chỉ nơi Phong Tinh nằm ban nãy, chỗ ấy có một bọc vải.

Hu hu, lâu lắm rồi không gặp được Tiểu Tinh Tinh, vừa thấy mặt cư nhiên liền đòi đồ ăn, chứ không phải nói nhớ mình, quá đã kích người hu hu.

Mở bọc vải ra, bên trong có không ít lương khô, Phong Tinh lang thôn hổ yết, ăn bốn cái bánh mì, rót hai ngụm nước lớn thở một hơi, ngừng lại.

“A..... An Nhiên, người rõ là người tốt!” Đây là lời nói tuyệt đối thật lòng.

“Người thế nào lại biến thành như vậy?” An Nhiên thấy hân cuối cùng ăn xong, kéo hân qua nhìn trái nhìn phải. “Thế nào lại gầy như vậy, mặt của người thế nào biến thành như vậy, Ericter ngược đãi người?”

Nghe tên người kia, Phong Tinh sụ mặt. “Đừng nhắc hần nữa, ta đã không còn bất cứ quan hệ gì với hần.”

“Ta còn nghĩ rằng ngươi rất thoải mái.” An Nhiên cũng sụ mặt. “Uổng công ta còn ngàn dặm chạy tới muốn nhờ cậy ngươi, không ngờ ngươi còn không bằng ta.”

“Ngươi đừng phải khó khăn gì sao?” Phong Tinh hỏi, theo lý, An Nhiên xinh đẹp câu dẫn người ta như thế, hần là rất phóng khoáng mới đúng.

“Không nói cho ngươi.” An Nhiên liếc nghiêng. “Trừ khi ngươi nói cho ta biết ngươi cùng Ericter xảy ra chuyện gì.”

“Không có gì...” Phong Tinh thờ dãi nói. “Chia tay thôi, hần rất tức giận vì ta phản bội, chúng ta rốt cuộc không được, liền chia tay.”

“Trước đó vài ngày Shogula không phải mang rất nhiều thú một sừng qua sao, kết quả thế nào?”

“Ngươi sao lại biết?”

“Ta theo sau họ đến ranh giới vùng linh giới, bằng không ta căn bản không biết làm sao tới nơi này. Hần cũng biết ta theo tới, không nói gì.”

“Ác... Shogula trở về rồi, hần sẽ không đến quấy rầy nữa.”

“Sẽ không đến quấy rầy nữa là ý gì, từ bỏ ngươi sao?” Hách, dễ dàng từ bỏ ái nhân mình truy tìm như thế, Shogula kia cũng không biết là kiểu gì.

“Án...”

“Vì sao, hần không phải rất thích ngươi sao! Ericter ngược đãi ngươi, hần làm gì mà không cứu ngươi ra?”

“Vì cái này...” Ngón tay Phong Tinh ấn lên ấn ký trên mặt. “Đây là dấu hiệu đê tiện!”

“.....”

An Nhiên phồng hai má, trầm mặc một hồi, mới nói. “Ta biết ấn ký khắc trên mặt đại diện cho cái gì, Shogula liền vì cái này mà không cần ngươi sao? Vậy hần cũng không phải một kẻ đáng để giao phó, không cần nhớ thương hần. Ericter đối với ngươi không tốt, cũng không cần nhớ luôn. Hảo nam nhân trên đời ngàn ngàn vạn vạn, không có hai người họ cũng không thiếu!”

Phong Tinh kéo nhẹ miệng, cười cười cũng không vui vẻ. “Chuyện của ta đã nói cho ngươi, bây giờ ngươi đừng phải khó khăn gì?”

An Nhiên nhún nhún vai, nói từng cái cho hần.

An Nhiên sau khi chia tách với Phong Tinh, đến thành thị lòng vòng, không ngờ vào thành liền bị một đồng lính đánh thuê theo dõi, hoá ra là Từ Vực Quốc quốc chủ --- quốc vương dòm ngó thú một sừng của Phong Tinh kia không có được thú một sừng liền tuyên bố nhiệm vụ truy sát với công hội lính đánh thuê, điều kiện hoàn thành nhiệm vụ chính là giết chết An Nhiên cùng Phong Tinh rồi mang thú một sừng về, thù lao nhiệm vụ rất phong phú, cho nên rước được rất nhiều lính đánh thuê, hại An Nhiên sau khi thoát được, phải trốn thẳng vào rừng sâu núi thẳm không dám đến nơi có người nữa.

Ở trong rừng rậm, An Nhiên trái lại học được kỹ thuật sinh tồn dã ngoại, vốn ngày qua đêm lại, nhưng An Nhiên không chịu nổi tịch mịch chạy tới trên chọc hai Phong lang trong rừng kia, sau khi cùng hai Phong lang đêm xuân mấy độ, cảm thấy tư vị không tồi, liền muốn thu phục chúng làm triệu hoán thú...

“Ngươi a ngươi a...” Phong Tinh nghe xong, không biết nên nói cái gì.

“Hu hu, Tiểu Tinh Tinh, ngươi còn không an ủi ta.” An Nhiên lấy mu bàn tay chà xát mí mắt già bộ khóc.

“Còn không phải ngươi tự chuốc.”

“Ta không biết mà, nếu ta biết chúng đã là cấp bậc thánh thú, ta cũng không thèm trên chọc chúng... Hu hu....!”

Hai Phong lang kia, một ở bên này rừng, một ở bên kia rừng, ai biết được chúng nó cư nhiên là phụ tử, ai biết được chúng nó cư nhiên đều đã là Phong lang cấp bậc thánh thú? Lúc đầu lại không nói, đợi cho hần dẫn hai con tới, chuẩn bị thu chúng làm triệu hoán thú, hai lang đồng thời mạnh bạo cầm cổ hần, hần cũng chưa biết chuyện gì, liền bị chúng nó luân bạo ba ngày ba đêm, thiếu một chút xiu nữa là tính tấn nhân vong. Sau khi làm xong chúng nó cư nhiên tự nhiên dùng tiếng nhân loại nói chuyện một bên, tuyên bố rõ ràng nói cho hần nghe.

Phụ thân, nhân loại này hảo thú vị, thân thể cũng rất hợp khẩu vị ta, chúng ta lưu hần lại làm đồ chơi của chúng ta đi.

Hảo, ta đối với hần cũng cảm thấy rất hứng thú, lưu thì lưu, bất quá lúc làm ngươi đừng ở bên cạnh thúc giục, ta là phụ thân, ngươi nên nhường nhiều một chút.

Ai kêu phụ thân luôn chậm rì như vậy, mộng nhân loại này rất ngon, ta rất muốn thao nhanh một chút.

Ta gọi đó là kéo dài sức vững, kim thương không ngã vĩnh viễn lưu truyền!

Ngươi vĩnh viễn lưu truyền nhưng hại khổ ta, nếu không chúng ta thử song lang nhập động xem, đây là cái ta học được từ nhân loại, như vậy hai ta đều có thể sáng khoái.

Ân? Biện pháp này hảo!

Hách, hai con sắc lang hai, cư nhiên ngay cả phương thức làm tình song X nhập động nhân loại phát minh cũng biết! An Nhiên chưa từng thử qua hai cái, lần này ngã nhào rồi, cúc hoa đáng thương cơ hồ mỗi ngày đều bị bắt nuốt vào hai cái tính khí dã thú, càng bị thâm hơn, lúc lang phát tiết, nơi đó sẽ biến cứng mọc bên trong cúc huyết, than ôi..

An Nhiên không chịu nổi, một hôm nào đó sau khi bị 'lang' nhập động làm đến hoa mắt chóng mặt, cố nhịn để mình không ngủ trên đất, thừa dịp hai sắc lang kia cho rằng hắn bị thao đến hôn mê, liền đi săn, mới mang thương thế ở mộng đào tẩu. May mắn gặp đại quân thú một sừng, đi theo chúng nó đến vong linh giới nhờ vả Phong Tinh.

Những việc trải qua gom gọn một câu ----- mộng hắn bị thương rất nặng.

“Vậy bây giờ làm thế nào?” Phong Tinh cực kỳ bất đắc dĩ.

“Chỉ có thể trước hết nghỉ biện pháp quay về nhân gian giới, ở đây căn bản không tìm thấy đồ ăn, lương khô ta mang đến cũng sắp hết rồi.” An Nhiên mặt sầu khổ.

“Ta muốn tìm một chỗ yên bình.” Phong Tinh đặt tay lên bụng, đỏ mặt nói. “Ta, ta có hài tử.”

“Hài tử? Ở đâu?” An Nhiên nhìn trái nhìn phải, không thấy có tiểu hài tử, nơi phát hiện Phong Tinh ban này cũng không có tiểu hài tử.

“Ở đây, trong bụng.” Mặt Phong Tinh càng lúc càng đỏ.

“Ngươi... Ngươi... Trong bụng?” Hách không đúng à. “Hay là ở trong bụng một nữ nhân nào đó?”

“Ở trong bụng ta!”

An Nhiên tròn tròn mắt, ánh mắt dừng giữa hai chân Phong Tinh.

“Đừng nhìn, ta vẫn là một nam nhân.” Phong Tinh xấu hổ gượng dữ thét.

“Ta còn cho rằng ngươi đột nhiên biến tính, giống với ta.”

“Ta không có nói giỡn, ta chính là mang thai, tin hay không tùy ngươi.” Phong Tinh ngồi xổm xuống, dựa trên rễ cây nhô ra mặt đất của đại thụ, lấy một cái bánh mì khô nhai chậm nuốt vào. Hắn bây giờ phải ăn nhiều một chút, bổ sung chút dinh dưỡng.

An Nhiên lấy tay sờ trán hắn, lại sờ sờ trán mình.

“Không nóng!”

“Ngươi mới ngốc!” Phong Tinh trừng. “Ngươi cảm thấy không thể tiếp nhận thì có thể rời khỏi, nhưng đồ ăn không cho ngươi mang đi, ta phải ăn.”

“Đồ ăn là ta mang đến!” Tiểu Tinh Tinh biến bá đạo. An Nhiên ủy khuất nói. “Ta như vậy là rất phản ứng rất bình thường, ta chưa từng nghe qua nam nhân có thể mang thai, nhất thời phản ứng không được thôi.” Ngồi xổm xuống, đánh giá bụng Phong Tinh. “Nơi này thật sự có tiểu bảo bảo sao?”

“Ân.” Phong Tinh kéo tay An Nhiên vào trong áo mình, phủ trên bụng. “Có cảm thấy nhô lên một chút hay không?”

“Có nhô một chút, ngươi khẳng định là có tiểu bảo bảo chứ không phải béo phì sao?” An Nhiên vẫn có chút hoài nghi.

“Đâu có người nào bụng béo mà chỗ khác đều gầy?” Phong Tinh trừng An Nhiên, thẳng thắn rút tay An Nhiên ra, xoay người sang chỗ khác, không để ý tới An Nhiên.

“Được rồi, là ta không đúng, đừng tức giận...” An Nhiên cọ qua. “Chúng ta còn vấn đề quan trọng hơn cần phải thương lượng đây, ngươi có bảo bảo thì chúng ta không thể lưu lạc tứ xứ, đến tìm chỗ tốt hảo hảo sống yên ổn, vong linh giới chắc chắn không tính là chỗ tốt, phải nghỉ biện pháp mau mau ra khỏi vong linh giới.”

“Ân, ngươi hẳn là biết làm thế nào ra ngoài?”

“Biết, ở một chỗ rất xa, đại khái phải đi hơn bảy ngày, nhưng ngươi không thể chịu cực khổ, cho nên ít nhất phải đi trên nửa tháng.” An Nhiên lật xem bọc vài tính toán. “Đồ ăn cũng chỉ đủ cho chúng ta ăn bảy ngày thôi.”

“Dọc đường ăn tiết kiệm chút, tiện tay săn thú, hẳn là có thể chống chịu qua?”

“Vong linh giới không có sinh vật sống, đều là vật chết, không thể ăn. Ta biết có một loại thực vật có thể ăn, nhưng mùi vị rất đắng.”

Thực vật An Nhiên nói có thể ăn, như dương xỉ màu đen cỡ nhỏ, ngọn cuộn xuống một vòng, cái râu màu trắng vừa mảnh vừa nhỏ, nhắc một cái là gãy. Phong Tinh cảm thấy thực vật này nhìn rất quen mắt, nhớ có thấy trong sách thư viện học viện Phare.

“Cái này trước kia ta có nhìn thấy trong sách, ta biết công dụng, nó tên là linh quyết, chủ yếu là dùng để phối chế thuốc, cũng có thể ăn.” Phong Tinh miết linh quyết nho nhỏ, đột nhiên nói.

“Cái này ngươi biết? Vậy mau nhìn xem, còn cái gì khác có thể ăn được.” An Nhiên đang nhổ linh quyết vui sướng chạy vội tới nói.

“Ngô.... Ta sẽ cố gắng.” Hắn thích đọc sách, xem sách rất hỗn tạp, bao giờ cũng không nhớ được thứ mình xem qua. Hai mắt cẩn thận tìm kiếm. “A, kia!” Chạy đến bên cạnh một gốc cây thấp bé phân nhánh không mọc lá cao cỡ nửa người, đào đào đào, rễ cây lộ ra, nhổ nó lên. “Cái này có thể ăn, rễ nó có thể ăn!”

“Cái màu nâu này, thật xấu.” An Nhiên tới gần.

“Nếu ta nhớ không lầm, nó gọi xa lương, rễ ăn vị hắc là hơi chất, bột bột không có nhựa.” Phong Tinh vừa nói vừa lột một củ rễ, ném vào miệng, nhai nhai nhai. “Àn, quả thật đúng là thế, như vậy chúng ta liền thêm một chút đồ ăn.”

“Hách.” An Nhiên bị Phong Tinh dọa. “Ngươi thế nào còn chưa khẳng định liền ăn! Lỡ như nhớ lầm, đây là thứ không thể ăn thì làm thế nào!”

“Biết rồi!” Phong Tinh cười cười. “Lần sau nhường ngươi tới ăn thử.”

An Nhiên cuối cùng không có cơ hội ăn thử, Phong Tinh không tìm được thực vật khác có thể ăn nữa, linh quyết hai người hái làm bọc vải nhồi đến phình ra, lưng đeo hai bó xa lương lớn mới chịu thôi. Sắc trời đã tối, ngủ một đêm dưới rễ cây khô, ngày hôm sau dậy thật sớm, ăn chút thực vật ngắt hái, lúc ăn linh quyết, mặt hai người đều nhăn nhó, ép bức bản thân nuốt xuống, ăn xong qua loa, vác đồ ăn trên lưng lập tức lên đường.

Nhưng tình trạng hôm nay của Phong Tinh không tốt, hắt xì liên tục, còn chảy nước mũi.

“Hắt xì. ‘Lại nữa.

“Ngươi sinh bệnh, nghỉ ngơi một chút đi!” An Nhiên nhìn không được.

“Không nghiêm trọng.” Phong Tinh hít hít mũi. “Chúng ta phải khẩn trương đi đến nơi đó, đến lúc đó cái gì cũng hảo.”

“Ngươi thì không nghiêm trọng nhưng ít nhất cũng phải lo cho bảo bảo trong bụng chứ!” An Nhiên thẳng thắn cường thế giữ chặt hắn. “Trước nghỉ ngơi một chút rồi lại đi! Thấy ngươi mặt trắng như người chết, chỉ riêng cái mũi đỏ một khối như vậy, xấu chết.”

Phong Tinh đành phải buông đồ ăn, ngồi xuống đất nghỉ ngơi, thờ hỏn hỏn, rất mệt, rõ ràng mới đi không đến hai tiếng, lại mệt như chạy Ma-ra-tông một vòng, thật vô dụng!

“Ta muốn mau chóng rời khỏi nơi này.” Phong Tinh nhìn phương xa, thì thào.

“Có một số việc gấp không được, thân thể quan trọng hơn.” An Nhiên đem túi nước bằng da ra, mình uống một ngụm, đưa cho Phong Tinh. “Cho.”

Phong Tinh tiếp nhận uống một ngụm nhỏ, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng. “Chúng ta chỉ có một nước nước sao?”

“Àn, còn một túi nhỏ như thế, ta vốn mang theo ba túi lớn, chưa gấp ngươi cũng không dám uống nhiều, bây giờ cuối cùng có thể yên tâm lớn mật chề chén!” An Nhiên nói, lấy túi nước qua lại uống một hớp lớn.

“Ta cũng không có nước!” Phong Tinh nóng nảy, đoạt lấy túi nước. “Đừng uống nữa, ta không có nước, bên kia có một con sông, nhưng nước bên trong đều là nước thối, không có một chút nước như thế chúng ta phải tiết kiệm, xem coi có thể tìm thấy nguồn nước sạch sẽ hay không! Ngươi uống ít chút!”

“Vì sao còn phải tìm nước?” An Nhiên cảm thấy kỳ quái. “Ngươi không phải pháp sư thủy hệ sao, chẳng lẽ ma pháp của ngươi cũng không có?” Bắt đầu khẩn trương. “Không thể nào!”

“Hả? Ách, nga!” Phong Tinh choáng váng một hồi, mới đột nhiên nhớ ra mình là pháp sư thủy hệ, pháp sư thủy hệ còn cần lo không có nước uống sao?

Dát, thật hết chỗ nói...

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Hai người đi 21 ngày, hơn nửa tháng, lương khô trong bao sớm đã ăn hết, bây giờ toàn bộ dựa vào thực vật không bỏ dưỡng lại khó ăn kia, may mà thực vật này ở vùng linh giới coi như phổ biến, một đường đi tới chỉ cần nhìn thấy có hai loại thực vật này liền lập tức vét sạch mang theo, làm như vậy hai người không hết đồ ăn. An Nhiên không hề gì, nhưng Phong Tinh thân là thai phụ cũng không thể cứ như vậy, bảo bảo đang hấp thu dinh dưỡng cơ thể mẹ, mà cơ thể mẹ lại không có chỗ hấp thu dinh dưỡng, Phong Tinh càng lúc càng gầy, không đến nửa tháng, từ gầy yếu lúc An Nhiên vừa thấy hẳn biến thành gầy như có thể nói là da bọc xương.

Khiến người ta lo lắng nhất cũng không phải cái này...

“Ngô..” Đang đi, Phong Tinh bỗng nhiên ôm bụng nhăn mày lại.

“Xảy ra chuyện gì, bụng lại đau?” An Nhiên lập tức đỡ lấy hân, làm hân chậm rãi ngồi xuống. “Mau nghỉ ngơi một chút.”

Đại khái là dinh dưỡng không đủ, bảo bảo trong bụng làm ầm ĩ, nháo một cái Phong Tinh liền đau đến không chịu nổi, còn mấy lần trực tiếp té xỉu, An Nhiên nóng ruột, Phong Tinh vốn đã yếu ớt gió thổi muốn bay, tiểu gia hỏa này đập một cước họa vô đơn chí, mỗi lần làm ầm ĩ xong, Phong Tinh đều hư thoát như đánh trận, càng hư nhược thêm.

Phong Tinh ôm bụng đau đến rơi mồ hôi lạnh, ngồi xuống đất, An Nhiên cũng ngồi xuống, để thân trên Phong Tinh dựa vào trên đùi mình, tay chống đầu Phong Tinh, một bàn tay khác xoa bụng cho hân.

“Nếu không thì ngroi ngủ một giấc đi.” An Nhiên nói.

Đôi mắt phong bế của Phong Tinh hơi mở ra, lác đác. “Không cần, ngủ một giấc lại không biết phải ngủ bao lâu, nhịn một chút là được.”

Mấy ngày nay hân đều thèm ngủ, hơn nửa ngủ càng lúc càng lâu, bây giờ cơ hồ đã ngủ thì ngủ một giấc cả ngày đến trời đen kịt cũng tuyệt đối không tỉnh được, có một lần sau đau bụng, hân cảm thấy thật sự quá mệt mỏi, liền định thiếp một chút, ai ngờ tỉnh lại đã qua tròn hai ngày hai đêm, An Nhiên vẫn ở một bên nói bản thân mình cũng không cho rằng Phong Tinh sẽ tỉnh lại nữa, lúc ngủ, hô hấp mỏng manh như vậy...

Đau đến khó nhịn, Phong Tinh tận lực làm mình thả lỏng, như vậy, đau đến ở bụng không bao lâu sẽ biến thành tê tê, có thể dễ chịu hơn một chút...

Bầu trời u tối, tựa hồ chưa từng thấy nó biến đổi màu sắc, không có mây trắng, không có mặt trời, không có ánh trăng, không khí như ngưng kết thành một khối, không có gió. Bầu trời thế này, có phải kỳ thực là thuộc về địa ngục hay không?

“Ta đã chết rồi sao?” Phong Tinh mờ mịt vươn tay, vươn về phía bầu trời, nhưng cái gì cũng không chạm được, bỗng nhiên cảm thấy thân thể rất nặng, như đang rơi xuống, ý thức lại vẫn bồng bênh, đau đớn giống như dần đi xa, linh hồn hẳn giống như nhẹ lên, rồi khỏi thân thể, liền muốn bay về phía bầu trời...

Lại bị một cái mặt bự như cái bánh làm sợ tới mức lại trốn về bên trong thân thể.

“Hách!! Ngươi làm gì vậy?” Phong Tinh che ngực, hân thiếu chút nữa bị dọa đến bể ngực.

“Ta mới phải hỏi ngươi làm gì.” An Nhiên cùng hân mũi đối mũi, mặt đối mặt trợn trừng. “Không có gì nói chết cái gì? Chết ta không thèm ôm ngroi. Còn về mặt kỳ ảo bộ dạng tín đồ Quang minh giáo hướng tới Quang Minh thần, thật ghê tởm!”

“Ngroi mới ghê tởm!” Phong Tinh cong miệng làm bằm.

“Đi! Bụng còn đau không?”

“Không đau, chúng ta tiếp tục lên đường!” Phong Tinh được nâng dậy, hai người tiếp tục gấp rút lên đường.

Kế hoạch vốn phải hơn nửa tháng là tới mục tiêu, vì thân thể Phong Tinh, 21 ngày chỉ mới đi được một nửa lộ trình.

“Ta bây giờ có phải rất xấu hay không?” Phong Tinh nhìn tay mình, da bọc xương xanh tái, khớp xương nhô ra, mạch máu gân xanh rõ ràng, thật xấu, còn thiếu mấy nếp nhăn chính là tay lão nhân hơn tám mươi tuổi, bây giờ cái tay này cũng không thể gọi là “tay”, phải kêu là “vuốt”. Tay đã xấu như thế, nơi khác, thậm chí là mặt chắc chắn cũng rất xấu phải không?

“Còn được!” An Nhiên liếc mặt hân, lại quay đầu.

Không phải rất xấu, khuôn mặt kia vốn cũng rất xinh đẹp, nhưng bây giờ quá gầy và tái nhợt, khiến người ta thấy không đành lòng.

“Chắc chắn vô cùng xấu.” Phong Tinh sờ sờ mặt, trên cằm không sờ tới thịt, mặt mình bây giờ chắc chắn như một cái sọ bao bọc một tầng da, sọ người xấu kinh khủng, dù được bọc lên cũng chắc chắn không đẹp được.

“Không phải rất xấu, chỉ quá gầy, đến lúc ra được vùng linh giới, nuôi béo một chút liền lại biến đẹp.” An Nhiên an ủi hân. “Ta bây giờ cũng rất xấu, mấy ngày nay đều chịu khổ, muốn không xấu cũng khó.” Than thở.

Phong Tình mặt giãn ra cười cười, biết An Nhiên đang an ủi mình.

An Nhiên bây giờ hơi bản, tóc hơi loạn, y phục hơi tổn hại, tất cả đều chật vật, nhưng vẫn cứ mỹ lệ đến kinh người.

“Ra được nơi này, tới nhân gian giới, ta nhất định phải hảo hảo tắm rửa một cái, ăn uống chè chén lớn một chút, lại ngủ ngon một giấc! Không phải trải qua những ngày cay đắng nữa.” An Nhiên ảo tưởng.

“Chúng ta không có tiền.” Phong Tình nhắc nhở.

“Không có tiền có thể tìm nam nhân mời chúng ta.” Rất đơn giản!

“Trên bảng nhiệm vụ công hội lính đánh thuê vẫn còn tên chúng ta.”

“Ngươi thật mất hứng!”

“Ha ha.”

Hai người tán gẫu lung tung lộn xộn, đi trong một thế giới trầm muộn như vậy, cảnh sắc xung quanh đều âm trầm, không nói gì, sẽ làm người ghen đến phát điên.

Một bước một bước, một bước một gian nan, may mà trên đầu không có mặt trời chói chang, cũng không gió táp mưa sa tuyết lớn, không cảm thấy nóng cũng không cảm thấy lạnh, chỉ có ban đêm sẽ hơi mát, ôm nhau ngủ vẫn không có việc gì, Phong Tình ngày đầu tiên đi đường từng cảm cúm một lần, qua tròn một tuần mới tốt, sau đó thân thể hư nhược rất nhiều.

*****

“Ai, ngươi thật kỳ quái, không phải muốn hấn chết sao, làm gì còn phái người bảo vệ hấn.”

“Hấn cũng sắp chết.” Ericter đương nhiên không muốn nói nhiều.

“Ngươi, ngươi thật kỳ quái, rõ ràng luyện tiếu người ta, còn giả bộ thật sự hy vọng người ta chết nhanh một chút.” Phoenix cảm thấy nam nhân này thật kỳ quái. “Nếu luyện tiếu người ta liền đi đón hấn về, ở chỗ thần bí này nhìn lên có tác dụng gì.”

“Ngươi không cần phải ở đây lăm miệng.” Ericter hơi nóng.

“Xì!” Phoenix bĩu môi. “Nam nhân các ngươi chính là ngậm tức như thế, rõ ràng lo cho người ta lại không chịu nói, ta xem hấn chết rồi ngươi làm thế nào.”

“Ta lo cho hấn, sao lại thế được? Hấn phản bội ta, vĩnh viễn cũng không thể tha thứ!”

Phoenix gãi đầu. “Ngươi cũng không cần phải khư khư giữ trong lòng như thế, ta nghĩ hấn cũng hối lỗi rồi, cho người ta một cơ hội chứ, ngươi cũng thấy hấn bây giờ thành bộ dạng gì rồi.”

“Hấn thừa nhận hấn yêu người kia, tâm hấn không thuộc về ta trọn vẹn, nếu đã vậy, cũng không cần phải lưu lại một nửa như thế làm chi.” Ericter trước sau gì cũng không thể tiêu tan.

Là Phong phản bội trước, không thể trách y vô tình, Phong thậm chí có cốt nhục của nam nhân kia, y không giết người nọ tại chỗ cũng đã rất tốt, để Phong đi, y còn phái người âm thầm diệt trừ vong linh có chủ ý muốn đánh Phong, y đã tận tình tận nghĩa, cái khác thì xem vận mệnh của hấn cùng đứa trẻ trong bụng.

“Ngươi rõ ràng thương tiếc đau lòng...” Phoenix than thở.

“Ta đã từ bỏ hấn, nam nhân kia vẫn không tới, chứng tỏ cũng đã từ bỏ hấn, biến thành như vậy, đều là do chính hấn...”

*****

Lại qua hai tháng.

Theo lý hấn sớm đã tới nơi An Nhiên nói, nhưng hai người đi thế nào, cũng là một mảnh hoang vu, An Nhiên luống cuống, nói hấn là ở đây, thế nào lại không thấy. Phong Tình cũng luống cuống theo.

Đến bây giờ vẫn không tìm được công pháp thuật truyền tông tới nhân gian giới như lời An Nhiên, ở lại tới nay, hai người cũng không biết làm gì mới được.

“An Nhiên, ngươi đi một mình đi!” Phong Tình dừng cước bộ lại, dựa vào đại thụ một bên, chậm rãi ngồi xuống.

“Gì chứ? Không được, cùng nhau đi!” An Nhiên lắc mạnh đầu.

“Ta không thể...” Phong Tĩnh sờ cái bụng lớn, nhắm mắt lại. Hắn thật sự không thể, mang thai gần sáu tháng, cảm giác trĩu nặng khiến hành động đi lại khó khăn, bụng thường xuyên đau đớn bốc lột thể lực hắn, có thể chống chịu được tới bây giờ đã là kỳ tích.

Mệt, mệt mỏi quá, nếu không phải vì bảo bảo trong bụng, hắn cũng không chống chịu được đến bây giờ, nhưng, cũng chỉ có thể chống chịu đến bây giờ...

“Cái gì không thể, nguoi đi được, nghỉ một chút là được.” An Nhiên ngồi xuống, để Phong Tĩnh có thể dựa lên người mình, nằm nghiêng hắn sẽ thoải mái một chút.

“Ta thật sự không thể, ta không đi được...” Phong Tĩnh tựa vào người An Nhiên thì thào. “Nguoi đi một mình đi, ta không đi được cũng không muốn đi, ta ở lại nơi này, mặc cho số phận...”

“Không được.... Bụng nguoi còn bảo bảo, thế nào có thể nói như thế, bảo bảo sẽ hận nguoi!”

“Để nó hận đi... Eri hận ta, Shogula hận ta, một tiểu thí hài hận ta nữa cũng không sao cả...”

“Nguoi... hu hu, không cho nguoi như vậy...” An Nhiên rơi lệ, ôm Phong Tĩnh khóc lớn. “Ta khó khăn lắm mới có được một người bạn, ai cho nguoi rời đi như thế...”

“Nguoi xinh đẹp thế này, muốn kết bạn có khó gì...”

“Những kẻ khác đều không tốt! Kẻ khác sẽ nói ta ghê tởm, nói ta biến thái thích để dã thú sát... Nguoi thì không!” Những kẻ khác đều đáng ghét, khó khăn lắm mới gặp được một người bạn không kỳ thị mình, sao có thể dễ dàng mất đi như thế? Tư vị có bạn bè rất tốt, An Nhiên đã nghiệm rồi, không muốn lại phải trải qua những ngày không có bạn. “Không cho nguoi bỏ ta lại!”

Phong Tĩnh nhếch miệng, hắn biết tư vị bị chửi là biến thái, ở thế kỷ 21 hắn từng bị rồi, người ta chửi mình cũng không dám chửi lại, ảo não chạy trốn, loại ham thích này, ai nghe xong đều chửi là biến thái...

“Tóm lại, nguoi muốn bay một mình là không thể, không đi được ta cũng nguoi đi.” An Nhiên kiên định nói. “Đi không được hai ta cùng nhau chờ chết!”

Phong Tĩnh nghe An Nhiên nói ngốc, cười ha ha. “Nói không qua nổi nguoi, nghỉ ngơi một hồi, chúng ta tiếp tục đi thôi!”

“Đây gần lắm rồi.” An Nhiên lau nước mắt, hít hít mũi, cũng cười.

“Nguoi xem, đó là cái gì?”

“Cái gì là cái gì?”

“Phía sau nguoi, hình như có cái gì đó chạy tới.” Rốt cuộc là gì hắn không thấy rõ.

“Ngà?” An Nhiên quay đầu nhìn. “Đúng à, là cái gì?”

Đợi cho thứ kia càng lúc càng gần, Phong Tĩnh cuối cùng thấy rõ là hai cự lang xám trắng, hùng hổ chạy song song tới.

“Là chúng nó...” An Nhiên bỗng nhiên kêu sợ hãi, trên mặt đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo lại biến thành kinh hãi, chuyển thân thể Phong Tĩnh qua một bên, đứng dậy. “Tiểu Tĩnh Tĩnh, chúng ta được cứu rồi! Nguoi trước ở đây, ta qua một chút!” Nói xong lập tức hướng hai cự lang kia chạy tới, vừa chạy vừa vẫy tay. “Hắc hắc! Ta ở đây, ta ở đây!”

Cự lang chạy tới bên cạnh An Nhiên như gió xoáy, một con trong đó nhấc chân trước ấn An Nhiên xuống đất, hai lang nhe răng trợn mắt với An Nhiên ngã xuống, Phong Tĩnh hét hồn, vội vàng đứng dậy ngưng tụ một băng tiễn bắn qua, cự lang dễ dàng né tránh, mắt lang màu đỏ trừng qua lập tức muốn công kích hắn, An Nhiên vội vàng ôm lấy chân hai con lang, ngăn chúng lại.

“Hắn là bằng hữu của ta, không được thương tổn hắn! Tiểu Tĩnh Tĩnh, đừng sợ, họ biết ta...”

“Hắn là ai?” Một lang mở miệng, lại còn nói tiếng nguoi.

“Là bạn của ta, không được thương tổn hắn!”

“Nguoi cư nhiên dám lên trợn, hại chúng ta tìm muốn chết, may mà chúng ta để lại mùi trên người nguoi, bằng không tìm khắp nơi cũng không được.” Một con lang khác nhếch miệng lộ ra răng thú sắc bén. “Chúng ta không lập tức sát nguoi tẻ ra quân ngay bây giờ cũng đã là tốt rồi, còn dám nói chuyện với chúng ta như thế?”

“Ta cho các nguoi sát, sau này cũng để các nguoi sát, làm thế nào cũng được, chỉ cần các nguoi mang ta cùng bạn ta rời khỏi vong linh giới.” An Nhiên vẻ mặt đáng thương cầu xin.

“Nguoi còn dám nêu điều kiện? Nguoi có tư cách gì nêu điều kiện với chúng ta?”

“Các nguoi không đáp ứng ta cũng vô pháp, tóm lại ta cùng với bạn ta ở cùng nhau, cùng hắn chết ở đây!”

Hai lang liếc nhau, lại nhìn Phong Tinh và An Nhiên, cuối cùng đáp ứng. “Có thể.”

“Yeah!” An Nhiên hoan hô. “Các ngươi có thể buông ta ra không, ta cũng sẽ không chạy nữa, buông ta ra.” Đợi cho móng vuốt ẩn trên người buông ra, An Nhiên chạy vội tới bên cạnh Phong Tinh. “Tiểu Tinh Tinh, chúng ta lập tức có thể rời khỏi nơi này, vui không? Vui không? Ta rất vui! Ác ác ác... Ta rút cuộc khỏi cần ăn đồ ăn khổ sở kia nữa!”

“Ha ha...” Phong Tinh cười gượng mấy tiếng, từ đối thoại ban nãy của An Nhiên cùng hai lang, hẳn xem như nghe ra quan hệ của hai lang với An Nhiên..

Hai lang đi tới, nhìn bụng bầu của Phong Tinh, ánh mắt lóe lóe. “‘Ngự thú giả’? Không ngờ thật sự có.”

“Gi?” An Nhiên nghe không hiểu.

Phong Tinh nghe xong nhin không được hỏi. “‘Ngự thú giả’ là gì?” Ba chữ này thường xuyên xuất hiện, hẳn nhớ lúc trước Shogula chủ động ký kết kết ước triệu hoán với hắn là vì cái này, hẳn nhớ Eri từng kêu hắn không nên hỏi đây là gì, ở cung điện của Eri hôn mê rồi thanh tỉnh cũng có nghe ba chữ đó. Hắn bây giờ bức thiết muốn biết, ba chữ kia, rốt cuộc có hàm nghĩa gì?

“Chúng ta cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói qua một chút thôi, truyền thuyết có năng lực ngự thú hạng nhất, người có năng lực này có thể khai thông cùng động vật ma thú không hiểu tiếng người, có thể thân cận thậm chí sai khiến bất cứ ma thú nào, nghe nói có thể cùng với bất cứ ma thú nào kết hợp qua sinh hạ hậu đại tư chất xuất sắc, mỗi tộc đàn ma thú đều muốn có được ‘ngự thú giả’, sau khi có được phải dùng để sinh hạ đại cho mình, rồi phải coi như uy hiếp mà giết chết. Nghe nói người có năng lực ngự thú trước kia đều là nam nhân, hơn nữa đều sinh hạ đại cho ma thú, chúng ta vẫn không tin, không ngờ thực sự có chuyện lạ.”

Phong Tinh nghe mờ mịt, hẳn hẳn không phải ‘ngự thú giả’ “có thể khai thông cùng động vật ma thú không hiểu tiếng người, có thể thân cận thậm chí sai khiến bất cứ ma thú nào”, hẳn không có loại năng lực này, hẳn không thể cùng động vật khai thông cũng không thể sai khiến bất cứ ma thú nào, nhiều lắm chỉ là thân thể nam nhân mang thai.

“Ta... Hẳn không phải cái... Ngự thú giả gì kia.”

“Vậy không biết.” Một lang nhún nhún vai, ân... Bả vai lang giật giật, xem như nhún vai sao?

“Sẽ rất nguy hiểm sao?” An Nhiên đột ngột ngắt lời hỏi.

“Nếu để người ta biết hẳn là ngự thú giả, đương nhiên sẽ rất nguy hiểm.”

“Các ngươi sẽ không đem việc này nói ra đúng không?”

“Vậy phải xem biểu hiện của ngươi.” Ý tứ trong lời nói sắc lang rất rõ ràng.

“Mông của ta tùy các ngươi hưởng dụng.” An Nhiên đáng yêu chớp mắt to thẩm ướt. “Nhưng có thể rời khỏi vòng linh giới trước không? Ta đã lâu rồi không ăn một chút đồ tốt, cũng sắp chết đói, còn có bạn ta, hẳn cũng cần hảo hảo ăn một chút, nghỉ ngơi một chút, người lớn cùng bảo bảo đều sắp chịu không được!”

“Có thể.” Hai lang nhếch miệng. “Chúng ta không ngại chờ thêm một chút, ta vô cùng mong đợi một khắc ngươi nghỉ ngơi tốt rồi kia.” Cười dâm dăng.

“Vậy bây giờ liền đi thôi!” An Nhiên đỡ Phong Tinh, Phong Tinh lén thúc thúc An Nhiên, lo lắng ghé vào tai An Nhiên nói. “An Nhiên, ta có thể không cần họ hỗ trợ không, ngươi đừng bán mình như vậy!” An Nhiên bán mình như vậy, sau này tự do cá nhân cũng không có, hẳn đau lòng áy náy.

“Không có việc gì.” An Nhiên cũng thấp giọng bên tai hắn. “Dù sao kỹ thuật của họ cũng rất hảo, mỗi lần ta đều rất thích, chẳng qua ứng phó hai tên ta có chút tốn sức thôi, không có việc gì, không có việc gì, không cần phải lo lắng.”

“Ta lo lắng không phải cái này!” Phong Tinh nôn nóng.

“Hắn lo lắng chính là ngươi sau này rốt cuộc không có tự do.” Lang thỉnh lực rất tốt tiếp lời. “Đáng tiếc, lo lắng của hắn là thừa thãi, bất kể ngươi định bán hay không, sau này cũng chỉ có một con đường để đi --- chính là làm đồ chơi của chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thu nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

“A ---- ân a... Nhẹ chút, Rip, ta muốn hồng rồi... A a...”

“Chính là nơi đó, àn... Nhanh chút nữa... Lott nhanh chút nữa.. Nơi đó rất ngứa...”

“A a a --- đừng ---- chậm một chút! Ta còn muốn hưởng thụ nhiều hơn.... A a...”

Phong Tinh đỏ cả mặt, hai tay gắt gao bịt lỗ tai, nhưng thế nào cũng không ngăn được từng trận kêu dâm lợ vào tai.

Ồ, An Nhiên cũng thật là, làm chuyện kia cũng không đi xa một chút, còn kêu lớn tiếng như vậy, giống như muốn toàn bộ sinh vật trong rừng đều nghe thấy. Ồ --- nhưng hẳn không thích nghe, không muốn nghe----

Hai cự lang xám trắng An Nhiên giới thiệu kia, một là Lott, phụ thân, một là Rip, nhi tử, An Nhiên liếc một cái có thể phân biệt hai lang ai là phụ thân ai là nhi tử, nhưng Phong Tinh nhìn thế nào cũng cảm thấy hai con này giống nhau như đúc, thật sự không biết ai là ai. Cả hai đều là cấp bậc thánh thú, có tư tưởng độc lập của bản thân, còn biết tiếng người. Hiện giờ hai phụ tử mê đắm thân thể của yêu tinh An Nhiên, mỗi ngày cùng yêu tinh đánh dã chiến, làm hại thai phụ Phong Tinh muốn hảo hảo an tĩnh an thai cũng không được.

Lúc mới đi ra từ vong linh giới, hẳn còn lo An Nhiên sẽ bị hai lang này cầm cổ mất đi tự do, sau này hẳn liền biết lo lắng của mình đều là dư thừa. Hai lang ngoại trừ tình sự rất bá đạo ra, cái khác cơ hồ đều là tùy ý An Nhiên, chỉ cần lúc muốn làm lập tức phối hợp, còn nữa, ngoại trừ họ ra, không được làm cùng người hay thú khác, cái khác An Nhiên thế nào thì họ thế ấy, hoặc tận lực thỏa mãn, đương nhiên An Nhiên cũng có lúc vượt quá, khi đó hai lang bị phiền đến sứt ruột sẽ không nói hai lời dè An Nhiên xuống làm đến hẳn không có khí lực chi chi chút chút nữa.

Bây giờ Phong Tinh ở trên ngọn núi An Nhiên quen được hai lang trước kia, nơi này rất gần một thành trấn náo nhiệt, tòa thành kia dựa vào núi lớn, núi lớn lại liên tiếp núi lớn, sơn thế nơi này hiểm trở, lại có hai thánh thú trấn thủ, rất ít có người dám đi lên, bọn Phong Tinh ở đây coi như an toàn, vật tư thiết yếu cũng có bảo đảm.

Phong Tinh đã mang thai tám tháng, bụng bầu tròn vo, thân thể mảnh khảnh nhờ cái bụng cực đại, hết sức không hợp, khiến người ta không khỏi lo lắng thân thể nhỏ bé như thế thật sự có thể chịu đựng được sao?

Ngồi vào ghế dựa gỗ đơn sơ ngoài nhà nhỏ cùng An Nhiên dựng, Phong Tinh vuốt ve cái bụng, đôi mắt híp lại, khoe miệng câu ra một chút ý cười, từ từ ngâm nga, mỗi ngày ăn cơm đi ngủ, còn lại chính là sờ sờ cái bụng mình, cùng bảo bảo trò chuyện hát ca, nhân nhả phơi nắng, trời mưa liền oa trong nhà gõ gõ mưa kể chuyện về mưa cho bảo bảo. Những ngày dễ chịu nhân tản như vậy Phong Tinh rất thích, chỉ ngoại trừ khi An Nhiên cùng hai lang làm việc kia, nhịp tim hẳn tăng lên, mặt đỏ tai hồng không thể thích ứng.

Thường xuyên nhớ Eri cùng Shogula, lúc nhớ đến họ, tâm sẽ vừa ngọt vừa đau, nghĩ họ bây giờ đang làm gì, bên cạnh có ai bầu bạn, đang vui vẻ hay khổ sở. Nhớ họ là không không chế được, vô pháp, ai kêu tâm mình đã nứt thành hai nửa, một nửa ở chỗ Eri, một nửa ở chỗ Shogula, bây giờ tâm hẳn cơ hồ là trống rỗng, còn lại đều là tình yêu tràn đầy đối với bảo bối trong bụng.

Bảo bối, papa rất mong đợi ngươi sinh ra.

“Tiểu Tinh Tinh...” Không khí yên lặng nhân hạ bị An Nhiên bỗng nhiên hô to phá hư, An Nhiên quần áo hỗn độn nhanh nhẹn chạy qua.

Hai mắt Phong Tinh mở ra nhìn một cái, lại nhắm lại, mở miệng. “Lúc này sao lại mới làm một tiếng đã xong, hai lang kia chán người rồi?”

“Còn lâu, chúng nó còn muốn làm tiếp, là ta không muốn làm, ta phái họ đi săn chút đồ ăn.” An Nhiên kéo một cái ghế dựa đồng dạng tới ngồi xuống. “Tiểu Tinh Tinh có thể sắp sinh, cần hảo hảo chăm sóc, mấy ngày tới ít làm chút để đặc biệt chăm sóc người.”

“Không cần đặc biệt chăm sóc.” Phong Tinh hưởng thụ gió nhẹ, cười khê. “Ta không phải rất hảo hảo sao, hơn nữa người đã liên tục chăm sóc ta, thỉnh thoảng cùng hai lang kia tiêu dao một chút có sao đâu.” Bụng hẳn càng lúc càng lớn, An Nhiên cũng càng ngày càng khần trương, đã mấy lần cự tuyệt hai lang cầu hoan, Phong Tinh chú ý thấy ánh mắt hai lang nhìn An Nhiên bây giờ đều là màu lục.

“Đương nhiên là có sao, lỡ như ta đang làm cùng họ mà người đúng lúc muốn sinh? Vậy làm thế nào, bây giờ qua loa không được.” An Nhiên nói, xách tay Phong Tinh lên xem xét, lắc đầu. “Gầy như khúc củi, người xem người bây giờ toàn thân chỉ có cái bụng bầu có thịt, cái này mà hảo hảo cái gì.”

Từ sau khi ra được vong linh giới, Phong Tinh đã hảo ăn hảo nghỉ, mỗi ngày gà vịt cá biển mọi thứ thuốc bổ ăn bổ sung, hảo hảo bổ hơn hai tháng, bụng bổ đến càng lúc càng lớn, nhưng thân vẫn gầy đến đáng sợ, giống như thứ ăn vào đều bổ đến trong bụng, mà thân thể chỉ không gầy tiếp nữa thôi, nhưng không có một chút dấu hiệu béo lên. Thân thể vẫn tiếp tục yếu ớt, bây giờ đi mấy bước liền phải nghỉ ngơi một chút, không nghỉ sẽ thở dốc té xỉu, An Nhiên cảm thấy Phong Tinh bây giờ rõ là còn muốn yếu hơn tiểu thú sơ sinh.

An Nhiên lại sờ sờ bụng Phong Tinh. “Người nói xem nơi này có phải chỉ có một đứa hay không? Nếu chỉ có một sao lại có thể to như thế.”

“Ngô... Có thể, có thể.” Phong Tinh vẫn không ngờ đến vấn đề này.

Sẽ có hai bảo bảo sao? Vậy hẳn chuẩn bị nhiều quần áo thêm một chút.

Cái bụng tròn vo dưới tay bỗng nhiên động một chỗ, tiếp theo lại động một chỗ khác, An Nhiên dán tai lên dò xét thai đập, tiểu gia hòa bên trong rất sinh động.

“Chúng đang động, chúng động người thật sự không đau sao?” Bị người đá trong bụng sẽ đau chứ?

“Thật sự không đau.” Không đau, chỉ có đôi khi thai đập kịch liệt sẽ làm hẳn có chút khó chịu, nhưng hẳn rất vui, bảo bảo đang động, nói rõ bên trong

hảo hảo, sáu tháng bị thảm ở vong linh giới trước kia không làm bảo bảo chịu thương tổn.

Gió nhẹ lướt trên người trên mặt trên thân, cảm giác rất tốt, ánh nắng xuyên qua lá cây không dày đặc vẩy lên người, họa trên người một mảnh lấm tấm bóng râm và đốm sáng, Phong Tinh mở mắt nhìn An Nhiên nghiêm túc cảm thụ thai đập, cười.

“An Nhiên, lúc ta không có ở đây, ngươi giúp ta nuôi nấng bảo bảo nhé!”

“Ý gì? Ngươi không ở đây, vậy ngươi ở đâu?”

“Ta có lẽ không chống đỡ được bao lâu nữa, có lẽ sẽ không thể thấy bảo bảo trưởng thành.” Phong Tinh thấp giọng. “Ngươi hẳn là biết.”

“Nói bừa cái gì!” An Nhiên trừng hấn. “Mạng ngươi còn dài! Bảo bảo của ngươi ta không giữ, chính ngươi tự giữ.”

“Ngươi giúp ta đi!” Phong Tinh thấp giọng làm nũng. “Đây là tâm nguyện duy nhất của ta, ngươi không giúp ta không có ai giúp ta...”

“Hừ.” An Nhiên hất đầu, không nói lời nào, nửa ngày mới thốt ra ba chữ. “Tuỳ ý ngươi.”

Sinh bảo bảo thật là khủng khiếp. Tiểu Tinh Tinh vốn là một người mạnh khỏe lại bị ép thành như vậy.

“A.” Phong Tinh cười nhẹ, xoay xoay thân thể, còn nói. “An Nhiên, ta kể một câu chuyện cho ngươi, muốn nghe không?”

“Nói.”

“Là câu chuyện của ta...” Phong Tinh bắt đầu ôm tai kể, kể cái thế giới mình sinh ra kia, kể chuyện hồi nhỏ của mình, kể mình thế nào tự nhiên tới thế giới xa lạ này, kể sự mê mẩn cùng nỗi sợ hãi lúc vừa mới tới, kể sự kinh diễm khi mới thấy vương tử thú một sừng màu trắng mỹ lệ kia...

“Thế giới ta sống trước kia cũng không giống nơi này, không có pháp thuật, không có võ kỹ, không có linh đánh thuê, cũng không có ma thú, thân thể mạnh nhất nơi đó ở đây mà nói đều là yếu ớt, xe ngựa sớm đã không cần, nơi đó dùng một loại công cụ gọi là ô tô thay cho đi bộ...”

“Ta hồi nhỏ cũng rất trong sáng và hay mắc cỡ, có một lần thầy cô dẫn mọi người đến rạp chiếu phim xem, tiếp viên hàng không trên màn ảnh cời vớ cao lộ ra một cái đùi trắng nõn, ta cũng không dám nhìn, người khác ai cũng trừng to mắt xem...”

“..... Tóm lại, ta không biết bị sao chính là đối với nữ nhân không có cảm giác, đối với nam nhân hình như không có hứng thú, nhưng thấy đại ca đã tính phiêu lượng đề mẫu câu trên đường, luôn luôn cảm thấy rục rịch miệng khô lưỡi khát, khi đó ta cực kỳ sợ hãi, nghĩ mình thật biến thái...”

“... Sau đó, ta rời khỏi thành phố kia, đến một thành phố cách nơi đó rất xa, tìm công việc, sống yên ổn, còn mua căn hộ, trả góp...”

“Ngươi không nên nghi ngờ, chúng ta ở nơi đó chính là không dùng pháp thuật vẫn có thể bay, còn có thể bay rất lâu, chứa mấy trăm mấy ngàn người cũng không thành vấn đề, thứ đó gọi là máy bay...”

“Ta lúc vừa đến nơi này, mờ mịt mông lung, cảm thấy mình đang nằm mơ, nếu không chính là mình đã phát điên... Ác, ngươi không biết lúc ấy ngay cái nhìn đầu tiên với Shogula, thân thể trắng trắng, cái sừng bạc bạc, lúc ấy ta rất muốn sờ cái sừng thanh tú kia, xem rốt cuộc là cảm giác gì, ta nghĩ mình khi đó cũng đã bị Shogula mê hoặc mất rồi...”

“Hách...” An Nhiên lắc lắc đầu, chớp chớp mắt. “Một câu chuyện thật thần kỳ!”

“Đây là sự thật!” Phong Tinh nói quá lâu, có chút mệt mỏi. “Ta không phải người nơi này, thân thể ta nơi đó có lẽ đã chết rồi...”

“Rõ là khó có thể tin, nhưng ta nghĩ ta hẳn là có thể chấp nhận.” An Nhiên nắm tay lại gõ gõ đầu mình. “Ngươi sẽ không nói đùa như thế với ta.”

Phong Tinh yên tâm cười, thở ra, may mắn, hẳn thật sự sợ nói ra sẽ bị trở thành thẳng góc. “Bí mật ai cũng không biết được.”

“Chỉ có ta biết.” An Nhiên nhếch miệng cười, nhưng vừa mới nói xong, hai thanh âm quen thuộc đồng thời vang lên.

“Còn có bọn ta!” Hai lang bỗng nhiên đồng thời xuất hiện trước mặt hai người, mỗi miệng ngậm một con cá.

“Các ngươi nghe lên?” An Nhiên kêu sợ hãi lên án.

“Là các ngươi quá không cảnh giác.” Rìp nhà con cá còn nhảy loạn, hừ lạnh liếc. “Nói chuyện bí mật cũng không biết che giấu một chút, thật sự nghĩ trong rừng này không có lỗ tai?”

“Quên đi, không có việc gì.” Phong Tinh dè dặt An Nhiên - cơ hồ nhảy dựng lên. “Họ không phải ngoại nhân, cũng không phải người lấm miệng.” Hơn nữa họ muốn nghe cũng phòng không được.”

“Hừ.” An Nhiên vẫn có chút mất hứng, quay đầu không nhìn họ. “Đúng rồi, Tiểu Tinh Tinh, ngươi biết thân thể này là người thể nào không?”

“Không biết...” Phong Tinh lắc đầu. “Có thể là một thiếu gia nhà giàu nào đó, hoặc là con cháu một tiểu quý tộc nào đó.” Mặt dày mày dạn bám lấy đội linh đánh thuê, lại không bị trực tiếp đá đi, đoán là có tiền hoặc là có chút quyền.

“Ngô... Không biết thì thôi, mà có biết cũng vô dụng.” An Nhiên cào đầu nói. “Bây giờ quan trọng nhất chính là Tiểu Tinh Tinh hảo hảo an dưỡng thân thể, cũng đã tám tháng, sắp sinh rồi. Ân... Nam nhân mang thai hẳn là gần giống nữ nhân, đều là mười tháng nhỉ?”

“Cái này... Ta cũng không biết...” Hắn trước kia lại chưa từng mang thai, cũng chưa từng thấy nam nhân mang thai, không có tiền lệ tham khảo. “Trước tiên lấy tiêu chuẩn mang thai của nữ nhân xem đi...”

“Ác...” An Nhiên bỗng nhiên lại nghĩ đến một vấn đề tương đối nghiêm trọng nghiêm túc. “Nữ nhân có sản đạo, nam nhân không có, vậy người từ nơi nào sinh bảo bảo?”

“Á?” Phong Tinh đột nhiên cũng ý thức được vấn đề nghiêm trọng này, hẳn không có sản đạo, thế nào sinh được? Đến lúc đó bảo bảo từ đâu ra? “Ta, ta cũng không biết, nơi này có sinh mô không?” Không có sản đạo hẳn là có thể sử dụng phương pháp mổ giải quyết...

“Sinh mô? Ý gì?” An Nhiên trợn mắt. “Mổ bụng lấy tiểu hài tử ra? Trời ạ, nghe là thấy kinh khủng rồi, nam nhân sinh bảo bảo phải mổ bụng?”

Xem bộ dạng An Nhiên, nơi này hình như không có sinh mô, vậy đến lúc đó bảo bảo thế nào sinh ra?

Phong Tinh lập tức luống cuống, bảo bảo tựa hồ cũng cảm thấy tâm trạng hắn đột ngột biến hóa, nhón nháo lên, quyền đầm cước đá trong bụng Phong Tinh, làm cho Phong Tinh lập tức tái mặt, ôm bụng, đau đến cơ hồ nói không nổi.

“Làm sao vậy? Đau bụng?” An Nhiên vội vàng xoa xoa bụng cho hắn, hiện tượng này rất bình thường, Phong Tinh khoảng ba ngày bụng sẽ đau, sau mỗi lần đau thân thể đều yếu đi một chút, xoa bụng cho Phong Tinh, hẳn sẽ hơi dễ chịu.

“Ân.... Ngô...” Lần này không ngừng đau, trong bụng còn động động kêu ừng ực, Phong Tinh khó chịu cắn răng.

“Sẽ không phải muốn sinh chứ?” Lott đi tới, y thấy khổ từ Phong Tinh ướt đầm.

“Sinh, sinh?” Phong Tinh khấn trương lên, mới tám tháng, nữ nhân mang thai tám tháng liền sinh xem như sinh non, bảo bảo bây giờ sinh non sao? Bảo bảo sinh non thân thể sẽ yếu đuối, hơn nữa, hơn nữa, bảo bảo phải ra từ đâu?

“Oa, vậy làm thế nào? Làm thế nào? An Nhiên cũng luống cuống, không ngừng xoa bụng Phong Tinh, nhìn bụng Phong Tinh tựa hồ đang động, lại xem khổ từ hắn, không biết làm thế nào.

“Nữ nhân nhân loại sinh thế nào, liền chiếu theo đó làm đi!” Rip cũng tới gần, đề ra một chủ ý ỏi thiu.

“Nhưng hẳn không phải nữ nhân, không có cái nữ nhân mới có...” An Nhiên cảm thấy mình sắp phát điên.

“Nhưng hẳn vẫn có động, cứ thử trước như vậy xem, lại không ai biết làm thế nào đỡ đỡ cho nam nhân.” Lott cau chặt mày.

“Người nói... Nơi đó?” An Nhiên bị dọa. “Nơi đó nhỏ như vậy, thế nào sinh tiểu hài tử được --- sẽ căng nứt đó!”

“A..” Khi họ nói chuyện, Phong Tinh đã không chịu được đau đón thét chói tai, đau đón bụng dưới không ngừng tăng lên, hạ thể cảm thấy có cái gì đó không ngừng chảy ra.

“Làm thế nào, làm thế nào.” An Nhiên cấp bách loạn chuyển qua lại, nhưng nghĩ không ra nên làm thế nào.

“Trước tiên coi khổ từ hắn, xem nước ối từ đâu chảy ra, nước ối từ đâu chảy ra, tiểu hài tử chắc cũng là từ nơi đó đi ra.” Rip nói.

“Nga nga, đúng đúng!” An Nhiên vội vàng kéo khổ từ Phong Tinh xuống, tách đùi hắn ra, hắn thấy tiểu động phía sau Phong Tinh không ngừng chảy chất lỏng đục đục ra bên ngoài. “A a! Là từ nơi đó chảy ra! Chẳng lẽ bảo bảo phải từ cái động nhỏ như thế đi ra?” Ra được sao?

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

“Hay tìm nữ y sư đến đỡ đỡ?” Lott cũng ở một bên giúp nghĩ cách. “Chuyện nam nhân mang thai không thể để người ta biết, đến lúc đó giết chết y sư kia là được.”

“Không...” Phong Tinh đỏ mặt hơi lạnh lắc đầu, yếu ớt nói. “Đừng gọi người...” Hắn phải hết sức bảo đảm, không thể để bất cứ ai biết hắn lấy thân phận nam nhân sinh con, bằng không bảo bảo chắc chắn sẽ bị đề ý, sẽ rất nguy hiểm, không chừng sẽ bị người ta nhìn bằng ánh mắt khác thường vì mẫu thân là nam nhân.

“Vây làm thế nào, làm thế nào đây...” An Nhiên cảm thấy đầu cũng muốn nổ.

“Đi ta... Đi ta vào nhà, trước tiên đệm nhiều chăn lên giường.” Phong Tinh cố nén đau phân phó, bây giờ bụng là từng con đau âm ỉ, nước ối vỡ còn phải chảy một lúc, bảo bảo hẳn là còn chưa lập tức sinh ra, phải chuẩn bị nhanh một chút.

“Hào! Các người cũng đến giúp chứ!” An Nhiên hét về phía hai lang.

Hai lang bắt đầu di liếc nhau, biến thành hình người, hai nam tử tuấn lãng có tám phần tương tự, vươn vươn tay xoay xoay cổ, đi tới hỗ trợ.

Họ vẫn thích bản thân hình lang hơn, dùng hình người không được tự nhiên.

“Trước tiên chuẩn bị một chút vải sạch...” Phong Tinh môi tái nhợt run run. “Còn.... Còn kéo nữa...”

“Đều chuẩn bị tốt rồi, còn cần gì nữa?” An Nhiên nhanh chóng chuẩn bị xong vật phẩm.

“Không, không biết...” Hắn chỉ thấy trên phim truyền hình, lúc nữ nhân sinh tiểu hài tử chung quy sẽ có người kêu la chuẩn bị mấy thứ này, cái khác đều không biết. “Thay, thay ta xoa xoa bụng...”

An Nhiên lập tức ngồi vào bên giường chậm rãi xoa nhẹ cái bụng cực đại kia, cảm thấy dưới tay không ngừng động động, giống như có cái gì đang cuộn cuộn bên trong.

“A... Đau...” Đột nhiên kéo tới một trận đau đớn, làm Phong Tinh đau ra tiếng, tay không thể kiềm chế nắm chặt chân bông dưới thân, bụng dùng sức, đem tiểu hài tử làm âm ỉ trong bụng đẩy ra bên ngoài, nhưng có lẽ thông đạo quá nhỏ hoặc còn chưa tới lúc, tiểu hài tử hình như kẹt bên trong, không lộ đầu.

“Chảy!! Chảy máu, a a...” An Nhiên bị máu tươi chảy ra ở hạ thể Phong Tinh dọa cho kêu sợ hãi.

“Lúc nữ nhân sinh hài tử cũng sẽ chảy máu, hẳn là bình thường?” Lott nói.

“Vây, vậy sao?” An Nhiên lúc này mới bình lặng chút, mặt tái nhợt nhìn Lott hy vọng y có thể cho một cái khẳng định, lại bị tiếng kêu của Phong Tinh làm khản trương quay đầu.

“Giúp ta, giúp ta...” Phong Tinh đầu đầy mồ hôi, tóm chặt cổ tay An Nhiên.

“Giúp thế nào? Ta thế nào giúp người?” An Nhiên cũng lo lắng thay hắn.

“Ấn bụng...”

“Hào hảo.” An Nhiên để tay lên cái bụng nhô cao, là phải trợ lực giúp Tiểu Tinh Tinh ép bảo bảo ra sao? Đó là ấn xuống hướng hạ thể.

“A a---” An Nhiên nhấn xuống một cái, Phong Tinh lập tức cảm thấy bụng dưới đau như muốn căng nứt ra, thét chói tai, rồi mới cắn chặt răng cố gắng dón bảo bảo ra ngoài.

Lúc này, Shogula ở Rừng rậm sương mù xa xôi cảm thấy trong lòng kinh động một trận, tim đập thình thịch không thể khống chế, y cảm thấy có một thứ mãnh liệt làm linh hồn y không ngừng rung động, đến từ phương xa kêu gọi cộng hưởng.

Đây là chuyện gì?

“Xảy ra chuyện gì, hài tử?” Lão Krone chú ý thấy y khác thường.

Shogula đem cảm giác quỷ dị này miêu tả cho phụ thân, lão Krone lập tức nghiêm túc lên. “Đây là hiệu triệu bản năng của con cái khi ra đời đối với cha mẹ! Chắc chắn là hài tử của người đang ở giai đoạn xuất thế hiệu triệu người, người nên lập tức đi tìm nó, đó là vương tử tương lai của tộc ta!”

Hài tử của y? Shogula ngớ người, hài tử của y? Y không có kết giao cùng giống cái nào, chỉ có tình ái với người kia... Người kia??

“Phụ vương, có phải bản thân 'ngự thú giả' bất luận là nam hay nữ, cũng đều có thể mang thai?”

“Cái này...” Lão Krone trầm tư, cái này lão không rõ lắm, nhưng nghe nói mấy 'ngự thú giả' trong quá khứ đều là nam nhân... Lão Krone không khỏi nghiêm mặt. “Hài tử, nam nhân kia rất có thể chính là 'ngự thú giả', hẳn đang sinh con nối dõi cho người, phải lập tức tìm hắn!”

“Đạ!” Shogula mở cánh ra bay lên trời cao, nháy mắt đã mất bóng, lão Krone nâng râu, bỗng nhiên hét lớn hạ lệnh.

“Tập kết quân đội! Toàn quân cảnh giới, bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị khai chiến vong linh giới!”

Cùng lúc, Ericter ở vong linh giới cũng có cảm giác giống Shogula, thậm chí dị thường mãnh liệt, Ericter chưa từng có hài tử, không biết cảm giác này là có chuyện gì, bực bội đi qua đi lại.

“Ra, thấy trán!” An Nhiên kinh hi lên tiếng, thấy huyết động nhỏ hẹp bị căng thành huyết khẩu có thể thấy được, hai tay vừa ép bụng Phong Tinh vừa

quan sát hạ thể Phong Tinh. “Thêm chút lực nữa, sắp được rồi!”

Tiểu bảo bảo tra tấn người ta này, hành hạ lâu như thế mới thoát ra được cái trán nhỏ.

“Ngô... Ngô...” Phong Tinh cắn chặt răng, trong miệng sớm đã nếm được mùi máu tươi, có thể đầu lưỡi hay môi bị cắn phá, nhưng bây giờ hắn không rảnh cũng không có tâm tư chú ý tới cái này, đem tất cả tinh lực cùng sức mạnh đặt vào bụng dưới, trong lòng nhớ đến Eri cùng Shogula, như vậy sẽ ít đau một chút.

“Lại ra một chút...” An Nhiên kêu. “Lott, rửa tay mau tiếp lấy tiểu bảo bảo!”

Tiểu hài tử ra ngừng từng chút, cuối cùng hoàn toàn ra được, kéo theo một bãi máu trượt ra từ hạ thể Phong Tinh, cuống rốn trên bụng tiểu hài tử.

“Hào hảo, cuối cùng cũng hảo! Là một tiểu nam hài!” An Nhiên cắt cuống rốn, rửa sạch tiểu hài tử đặt vào vải mềm chuẩn bị sẵn, bọc lại, bỗng nhiên thấy đứa trẻ vẫn rất im lặng. “Nha, nó không khóc, cần đánh mấy cái vào mông không?” Lại lấy tiểu hài tử từ trong bọc ra, đánh đánh mấy cái vào mông, tiểu hài tử không có động tĩnh, An Nhiên khăn trương lên, lại tăng thêm lực đánh mấy cái, cuối cùng nó oa oa khóc lớn, thanh âm vang dội, An Nhiên lúc này mới thở phào. “Khóc, ha ha, Tiểu Tinh Tinh, người xem!” Ôm đến bên mặt Phong Tinh, Phong Tinh rất muốn nhìn kỹ bảo bảo, nhưng thật sự không tập trung tinh thần được, hạ thể vẫn còn đau kịch liệt, hơn nữa, bụng xẹp xuống một chút, nhưng vẫn còn rất lớn.

“Đề đó trước đi, còn, còn một đứa.” Phong Tinh môi run rẩy, yếu ớt nói.

“Hả? Còn một đứa?” An Nhiên kinh sợ, vội vàng đem bảo bảo bên cạnh Phong Tinh kia vào nôi gỗ đã chuẩn bị, quay qua ép bụng Phong Tinh.

Đứa thứ nhất đã ra được, đứa thứ hai phải càng thuận lợi ra khỏi mới đúng, nhưng Phong Tinh vừa mới sinh đứa thứ nhất đã dùng quá nhiều khí lực, toàn thân hư nhược không kiểm ra lực, hai mắt từng trợn biến đen, chống chịu không nổi đi đã thật không tồi. Không có mẫu thân trợ lực, tiểu hài tử nghẹn trong thông đạo, lỗ mông do xuống không được, làm Phong Tinh cùng An Nhiên cũng nóng ruột.

“Ta không thể...” Phong Tinh khàn khàn khóc, hắn chưa từng chịu đau hành người dài như thế, dù bị Eri thô lỗ thao cũng thoải mái hơn cái này ngàn vạn lần.

“Vừa rồi không phải sinh được một đứa sao, cái này phải dễ hơn mới đúng, dùng sức, nhiều sức chút là được.” An Nhiên động viên hắn.

“Ta không có khí lực.... Hu hu...” Phong Tinh không chịu nổi khóc. “Khốn nạn, một thằng hai thằng ai cũng ức hiếp ta...” Phụ thân chúng ức hiếp hắn, bảo bảo trong bụng cũng ức hiếp hắn, hu hu hu....

Các người đều khốn nạn.

Phong Tinh lại cắn chặt răng, khí lực xông lên tập trung ở bụng dưới, thân thể co rút gần như nghẹn, hậu huyết lại bị căng ra xé rách, hắn cảm thấy bảo bảo cũng đang cố gắng phối hợp ra ngoài.

Nghe thấy An Nhiên vui mừng kêu “Ra rồi, ra rồi, lại là một tiểu nam hài!” Phong Tinh nhếch miệng lặng lẽ cười cười, quay đầu, ngắt đi.

“Vương tử thú một sừng kia lại đến.” Phoenix vồn vã thông báo.

“Hắn lần này lại tới làm gì?” Ericter giận dữ, y đang bức bối, gia hỏa kia lại tới phá loạn cái gì?

“Hắn đang ở ngoài lâu đài, hắn kêu người trả ‘Phong Tinh’ lại cho hắn.” Phoenix nhấn mạnh tên người kia.

“Nói với hắn, người đã không còn ở đây.” Ericter sốt ruột khua khua tay.

“Nga.” Phoenix chạy ra lại chạy về, nhún vai. “Hắn không tin, hắn nói không giao ‘Phong Tinh’ ra liền dùng bạo lực.”

“Hừ.” Ericter khinh thường. “Cứ việc, ta sợ hắn sao?”

*****

Bên vành tai nói nhao nhao, có thanh âm tiểu hài tử khóc lớn, nhốn nháo làm Phong Tinh không thể hảo hảo ngủ sâu, từ từ mở mắt ra, vừa vận thấy An Nhiên nhào lại.

“Tiểu Tinh Tinh! Hu hu hu...” An Nhiên ghé sát trước ngực Phong Tinh khóc lớn. “Người cuối cùng đã tỉnh, người ngủ ba ngày, ta còn tưởng rằng người không qua được!”

Phong Tinh vỗ vỗ An Nhiên, muốn dậy, vừa động, phần eo lại đau nhói một trận, đuôi xương sống giống như bị tắm thạch cao, vừa đau vừa nặng, trong nhục huyết phía dưới hình như cũng tắc nghẽn cái gì đó...

“Cơ thể của ta... Xảy ra chuyện gì?”

“Nơi đó của người nứt rất nghiêm trọng, nhưng ta không biết chữa, kêu Lott tìm chút dược thảo trị ngoại thương xay lại nhét vào, cảm thấy thế nào? Có dễ chịu chút nào hay không?”

“Khá tốt...” Hy vọng là An Nhiên nhét chứ không phải hai lang kia.” Thất lưng của ta xảy ra chuyện gì?”

“Thất lưng? Thất lưng rất đau sao? Sau khi nguoi ngất đi, ta chỉ thấy ngoại thương rõ ràng bên dưới, nơi khác cũng không có vết thương, sao, thất lưng xảy ra chuyện gì?”

“Không, không có việc gì.” Mới đầu hơi đau, bây giờ đã bớt, cảm thấy phần eo bây giờ là đau mỏi, đại khái là di chứng sau sinh sản sao. “Bảo bảo đâu?” Hân nghe bảo bảo đang khóc.

“Ồ đây.” An Nhiên xoay người đem hai tiểu hài tử bọc kín trong vải ôm qua, đặt lên giường, miệng oán giận: “Lớn thì ầm ĩ khóc suốt, nhỏ lại quá im lặng, cả hai đều không ăn cái gì, rõ ràng chính là uy cháo mềm rất thơm.”

“Sao lại không ăn?” Phong Tình nhăn mày, ngón tay vuốt nhẹ qua lại trên mặt hai tiểu bảo bảo, bảo bảo rõ ràng một lớn một nhỏ, nhỏ kia là sinh sau sao, thoát nhìn thân thể không hao lắm, không ăn gì sao được.

“Không biết, chính là kiên quyết không ăn, uy một nhỏ một.” An Nhiên rất lo lắng.

Lúc này hai bảo bảo vốn đang khóc ngừng được mùi mẹ, mở mắt ra, cánh tay ngắn nhỏ hướng Phong Tình ê a.

Phong Tình nhìn cười, mỗi tay ôm một đứa trước ngực, sủng nịch hôn một cái. Bảo bảo có vẻ cũng rất vui, bị ôm vào ngực Phong Tình, trên lồng ngực gầy yếu không có mặc y phục, các bảo bảo tìm tiểu nhũ đầu bên trên, mở cái miệng nhỏ nhả ra ngậm lấy, mút vào.

“Ách...” Phong Tình lúng túng, kéo chúng ra không được, không kéo cũng không được.

“Ác, khó trách không ăn, hoá ra muốn sữa.” An Nhiên nói rộng mắt ra, nhìn hai bảo bảo hút nồng nhiệt, một ngón đưa vào mình miệng mình, cư nhiên mút ngón tay mình.

“Ta, ta là một nam nhân thể nào có thể có sữa.” Phong Tình xấu hổ tức giận kéo hai tiểu hài tử ra, nhưng một cảnh trước mắt làm hân trọn mắt há hốc mồm, kéo chúng ra, nhũ đầu bị hút nở to cư nhiên chậm rãi lưu lại một tia chất lỏng màu trắng?

“Sao lại có thể!” Thét chói tai không tin được.

“Oa oa oa...” Bảo bảo không có ăn, khóc thét.

“Nguoi đã có thể sinh hài tử, có sữa cũng không kỳ lạ gì.” An Nhiên cười gượng, chạy vội ra ngoài.

Hai lang đang biếng nhác phơi nắng bên ngoài, thấy An Nhiên đi ra, giương mắt, nhăm mắt tiếp tục phơi nắng. An Nhiên đi qua ôm lấy đầu sói to của Lott, liếm liếm môi nói. “Lott, chúng ta đã lâu rồi không có làm” Thân thể cọt cọt thân lang.

Ánh mắt Lott và Rip đồng thời sáng ngời, mấy ngày nay An Nhiên vì lo lắng Phong Tình mà vẫn cự tuyệt hoan ái, đây chính là giải phóng cuối cùng sao?

“Ta muốn, các nguoi có muốn không?” An Nhiên kéo quần áo, hai tay vò nắn hai quả đồ trên ngực mình, mũi cọt hướng Lott phun mạnh khí. “Ta nơi này rất ngứa...”

Cũng đã cảm dục lâu lắm rồi, hai hân vừa mới thấy hai bảo bảo kia ăn sữa, đầu vú mình cũng cứng lên.

An Nhiên, nguoi biến thái!

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Một phen gây sức ép kinh tâm động phách, bảo bảo sinh sau nhỏ một chút, thân thể yếu một chút, nhưng cuối cùng cũng mẹ tròn con vuông, thật đáng mừng.

An Nhiên vẫn lo lắng, bảo bảo đã sinh, thân thể Phong Tình đã không còn gánh nặng, nhưng bỏ thể nào cũng không mập lên được, thân thể vẫn cứ yếu ớt như vậy, gầy như một bộ xương, vừa thấy gió toàn thân liền phát lạnh run cầm cập, rõ ràng là thời tiết ẩm nóng mặt trời chói lọi, Phong Tình tuy không bọc quần như một đòn bánh, nhưng vẫn mặc mấy bộ quần áo.

“An Nhiên, nguoi phát gốc gì đó.” Phong Tình nhìn An Nhiên, trong mắt đầy lo lắng nhìn mình, biết An Nhiên lại lo lắng vợ vẫn, lấy đứa đâm ọt An Nhiên, gọi hồn về. “Con ta hôm nay đầy tháng, nguoi chuẩn bị quà gì?”

“Ta đang lo lắng cho ngươi, ngươi cứ nhiên còn đòi quà.” Than thở.

“Có gì lo lắng, bất quá chính là sợ lạnh hơn, đại khái sau khi sinh ai cũng như vậy, qua mấy ngày là được, lấy quà ra!”

“Được rồi, được rồi, ta sớm đã chuẩn bị tốt.” An Nhiên lấy hai khóa thạch anh tím ra, bên trên buộc tơ hồng, đeo vào cổ mỗi bảo bảo. “Thạch anh tím quê ta có hàm nghĩa rất đẹp, đại diện cho tình yêu hoàn mỹ, tặng mỗi đứa các ngươi, tương lai tình yêu thuận lợi, tơ hồng này ở quê hương mẫu thân ngươi dùng để trói chặt người yêu, tặng cho các ngươi, tương lai đem ái nhân buộc chặt.”

Vì sao là tình yêu thuận lợi chứ không phải vạn sự thuận lợi? Phong Tinh mắt tròn trắng, bất quá cũng biết An Nhiên là không muốn tương lai bảo bảo gặp phải chuyện lục đục như hấn cùng Eri và Shogula, cũng không cùng An Nhiên so đo, bất quá, có một cái phải nói rõ!

“Ta là papa!”

An Nhiên đầu không nhấc, mắt cũng không liếc Phong Tinh, tỏ vẻ mình không để ý hấn.

Phong Tinh tức giận phình má, trừng hướng hai lang đang đùa giỡn với bảo bảo.

“Nhìn chúng ta làm chi? Chúng ta cũng phải cho à?” Lott cũng trừng qua, họ không tính là quen thuộc, dựa vào cái gì cũng phải cho quà!

“Đương nhiên, người gặp phải có phần!” Đây tháng bảo bảo quan trọng như thế, phải thu nhiều chúc phúc thay bảo bảo.

An Nhiên cũng nhìn qua, bộ dạng “quà đương nhiên phải cho, các ngươi sẽ không keo kiệt như thế chứ?”, làm hai lang vô đầu bút tai.

Họ tặng gì a? Lại không biết nhân loại thích cái gì, đưa tiền giống như quả tầm thường, cũng không có cái gì tượng trưng chúc phúc, họ bất quá là hai lang rồi đàn, lại không có ham mê thu thập bảo vật như long tộc, không có gì hết, họ có thể tặng gì?

Lott suy nghĩ nửa ngày, mắt thấy biểu tình An Nhiên dần có hiện tượng xem thường, quỳnh lên, thẳng thắn nhỏ đám lông tơ trên trán, Ríp nhìn, cũng kéo đám lông tơ trên trán mình, đưa cho Phong Tinh.

“Cái gì, cứ nhiên liền đưa một đồng lông?” An Nhiên đương trường tỏ vẻ mình xem thường.

“Ngươi biết cái gì!” Lott trừng An Nhiên. “Đây là lông trên trán chúng ta, ai mang trên người, sau này gặp được Phong lang cấp thấp hơn chúng ta, sẽ không bị thương tổn, gặp được nguy hiểm còn có thể sai bảo Phong lang lân cận hỗ trợ, người khác cũng không đoán được cách.” Y nói hào luyện tiếu!

“Vậy sao? Cám ơn!” Phong Tinh vội vàng cẩn thận dùng hai miếng giấy đỏ bọc lấy hai đám lông, xâu tơ hồng vào bao giấy đeo trên cổ bảo bảo.

Có cái này, an toàn của bảo bảo cũng có chút bảo đảm.

“Vậy ta cũng muốn!” An Nhiên hưng phấn nói, phía sau mớ hồ có cái đuôi nhếch lên.

Hiển hách, sai bảo ma thú, Phong lang chính là sống thành đàn, có thứ này, hô phong hoán vũ trong bầy sói uy phong biết bao nhiêu?

“Mơ thật đẹp!” Lott không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Cũng không phải họ keo kiệt không cho, chỉ là làm thư thú của họ thôi, trên người An Nhiên đã có thể vị của họ, đã có thể sai bảo Phong lang thấp hơn họ, ma thú cấp thấp khác cũng không dám tùy tiện chú ý An Nhiên, An Nhiên muốn đám lông kia là dư thừa.

“Keo kiệt!” An Nhiên hất đầu, không để ý tới y. “Tiểu Tinh Tinh, bảo bảo đây tháng, chúng ta xuống núi vào thành chơi chơi đi? Cấp bảo bảo một bàn tiệc rượu trong quán rượu lớn nhất tốt nhất trong thành, rồi mới dạo phố, mua chút thứ cần thiết, bảo bảo nhỏ như thế còn chưa có đồ chơi...”

“Tên của chúng là bảo bảo sao?” Ríp xen mồm hỏi, cứ nghe kêu bảo bảo bảo bảo, chẳng lẽ đây chính là tên?

Phong Tinh cùng An Nhiên ngây ngẩn cả người, hai người hai mặt cùng liếc.

“Ta, ta quên đặt tên...” Phong Tinh ngập ngừng. Hai lang vừa nghe không khỏi mắt tròn trắng, người khác là bảo bảo chưa sinh ra tên cũng đã đặt hảo, người này lại là bảo bảo sinh ra một tháng mới được người khác nhắc nhở mà nhớ mình quên đặt tên.

“Không sao, bây giờ đặt!” An Nhiên ngồi thẳng, miết cằm trầm tư. “Ân... Tiểu Tinh Tinh, phụ thân chúng họ gì?”

“Shogula...” Họ của Shogula à? “Họ Sho sao.”

“Sho?” Lott nhếch mày. “Shogula ngươi nói là vương tử thú một sừng đương nhiệm sao? Hấn sửa họ?”

“Hả? Vậy họ gì?” Gọi là Shogula, không họ Sho là họ gì?”

“Shogula chỉ là tên, đúng rồi, thế giới trước kia của ngươi cùng nơi này không giống, ta giải thích cho ngươi nghe. “An Nhiên giải thích. “Như ta, 'An Nhiên' là tên, ta tên đầy đủ kỳ thực là 'An Nhiên Nifer', phía sau chính là họ, bất quá tên của ta là đơn giản, mấy Đại gia tộc quý tộc trong tên còn tăng thêm đôi thứ mấy gì gì đó đó, tên rất dài. Giới thiệu với người bình thường cùng người xa lạ đều chỉ nói tên, Tiểu Tinh Tinh, ngươi không hỏi tên đầy đủ

của Shogula sao?”

“Không...” Phong Tinh ngốc ngốc, hẳn không biết tên đầy đủ của Shogula.

“Shogula tên đầy đủ là 'Shogula Fit Morales', Morales là họ.” Rip nói. Đầu là thánh thú, họ đương nhiên biết tên nhân vật chủ yếu trong các tộc ma thú. “Fit là danh hiệu thế hệ này của họ.”

“Morales, Morales...” Phong Tinh đọc khẽ, vừng vàng ghi lại.

“Ericter họ gì?” An Nhiên hỏi hai lang.

“Không biết.” Rip lắc đầu, chuyện của vong linh giới y không rõ lắm.

“Vậy sao đặt tên.” An Nhiên nhăn mặt.

“Eri không cần...” Phong Tinh nói thấp, đầu có tiểu hài tử của Eri...

“Hả? Đứa lớn không có họ thế nào đặt tên được, không biết họ papa mà.”

“Đứa lớn? Vì sao đứa lớn phải dùng họ Eri?” Nghi hoặc.

“Vì là nhi tử của gia hỏa kia.” An Nhiên trừng mắt khó hiểu. “Bằng không cứ dùng họ Shogula? Ta không có ý kiến!”

“Chờ một chút!” Phong Tinh khoát tay, hoang mang. “Người nói là nhi tử của Eri? Người thế nào biết?” Hẳn lúc trước khi giả hôn mê có nghe Eri nói y là vong linh không thể có hài tử, mình cũng cho rằng như thế, nhưng... Có thể Eri nhầm không?

“Vi trên người đại bảo bảo có khí tức Eri, khí tức long tộc đặc thù đậm nặng, Tiểu Tinh Tinh người thân là triệu hoán sư hẳn là có thể phân biệt khí tức ma thú!”

“Ách, ta...” Phong Tinh cười gượng ngượng, sau khi Shogula đơn phương cưỡng chế giải trừ khế ước triệu hoán, hẳn cơ hồ cũng sắp quên chuyện bản thân là triệu hoán sư.

Nhìn nhìn cái mặt phì nộn của đại bảo bảo, Phong Tinh nội tâm kích động, hẳn vẫn cho rằng cả hai đều là của Shogula, không ngờ cư nhiên lại có một đứa là của Eri, nếu Eri biết có thể rất vui không?

“Tên đại bảo bảo thế nào đây?” An Nhiên thật có chút lo lắng.

“Kêu đại bảo bảo trước, chờ mấy ngày nữa đi vong linh giới một chuyến, hỏi họ Eri, rồi đặt tên cho đại bảo bảo, ừ.. Tiểu bảo bảo bây giờ cũng đừng đặt, đến lúc đó để Shogula đặt.” Phong Tinh nói.

“Dựa vào cái gì?” An Nhiên không vui. “Hai người họ không hảo hảo đối với người, người còn muốn đi tìm họ? Hơn nữa, thân thể người không thích hợp đi đường xa.”

“Ta muốn đi...” Phong Tinh cười. “Muốn gặp họ...”

Họ đối với hắn kỳ thực rất tốt, chỉ vì mình phản bội sau đó mới làm cho hai bên đều đau khổ, không trách họ được. Ý niệm muốn mang bảo bảo ẩn cư ban đầu, chỉ vì phát hiện có một đứa là hài tử của Eri mà bị phá vỡ, hẳn muốn nói cho Eri y không phải không thể không có hài tử, ý niệm này không ngừng bành trướng, hơn nữa thân thể hắn yếu như thế, cũng không thể hảo hảo chăm sóc hài tử, Eri cùng Shogula chắc chắn sẽ hảo hảo chăm sóc cốt nhục của họ.

“Hừ.” An Nhiên xoay người sang chỗ khác nhỏ cò, phát tiết bất mãn của mình.

“Theo ta được biết...” Rip bỗng nhiên mở miệng. “Tộc thú một sừng đang khai chiến cùng U linh long vương vong linh giới, chiến đấu hình như đã giằng co gần một tháng, đúng không?” Không quá chắc chắn nhìn Lott, Lott gật đầu tỏ ý Rip không nói sai.

“Khai chiến?” Phong Tinh trừng mắt. “Vì sao khai chiến?” Thế nào lại khai chiến?

“Không biết.” Rip lắc đầu, y chỉ nghe được từ ma thú nơi đó, cũng không quá rõ ràng.

“An Nhiên.” Phong Tinh đứng dậy, kiên quyết nói. “Chúng ta lập tức đến vong linh giới.” Hẳn lo cho Shogula, lo cho Eri, lo cho các phụ thân của bảo bảo.

Vong linh giới a... Chỗ đáng ghét, An Nhiên méo miệng, thật sự không muốn đi, nhưng chung quy không thể để Tiểu Tinh Tinh vừa sinh hạ tiểu hài tử ngàn dặm xa xôi ôm hai tiểu hài tử qua đó được, Tiểu Tinh Tinh còn không biết đường, thân thể lại yếu như vậy.

Bất đắc dĩ đứng dậy, đá đá chân hai lang rõ ràng cũng rất không vui.

“Đi, còn ngăn người làm gì, các người không đi thì không được hưởng dụng mông của ta.” Hai gia hỏa này không vui cũng nhất định phải câu theo, bọn

họ là bảo đảm của an toàn và đồ ăn.

Hai lang trầm tư một hồi, dứt khoát quyết định đi theo 'tính' phúc.

Phong Tinh cười cười xin lỗi với họ, rõ là có lỗi.

Mình thật vô dụng, luôn làm phiền người khác, nhưng, hẳn bây giờ không có năng lực an toàn tới vong linh giới, để hẳn làm phiền một cái nữa đi...

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Trên đường tiến tới vong linh giới.

Hai cự lang nhàn nhã phát đuôi nằm sấp trên đỉnh xe ngựa phơi nắng, An Nhiên đang đánh xe, bên trong xe ngựa, Phong Tinh mỗi tay ôm một oa oa trước ngực, áo mở rộng, hai oa oa khẽ hút lấy tiều như đầu, ăn ngon lành.

Đại oa oa hút một hồi, cảm thấy sữa từ nhũ đầu trong miệng càng ngày càng ít, bắt đầu dùng bàn tay mũm mĩm ép ép, gắng sức hút, nhưng sữa từ từ không có, đại oa oa còn chưa ăn no, ùi qua phía trái, bàn tay nhỏ bé vung vẩy xua đuổi tiều oa oa hút hút bên trái.

“Không được như vậy!” Phong Tinh kéo đại oa oa, biết đại oa oa ăn chưa no, nhưng cũng không thể giành với tiều oa oa, đến khi bên trái không có sữa, tiều oa oa cũng chỉ vừa đủ no thôi, đại oa oa ăn mạnh, hút xong một bên còn chưa đủ, luôn giành bên kia.

Nhưng hẳn lại không có ngực to như nữ nhân, mặc dù có sữa cũng tích góp từng tí không được bao nhiêu, chờ một lát nữa mới có thể lại có sữa tiếp.

Tiều oa oa bên trái cũng không thấy sữa nữa, cau cau khuôn mặt nhỏ nhắn, hừ ý không vui, hai bảo bảo đều đang ụy khuất, chuẩn bị oa oa khóc lớn. Phong Tinh vội vàng dỗ dỗ, nhưng đương nhiên hiệu quả không lớn được.

“Lại khóc?” An Nhiên lúc này tiến vào bên trong xe, miết miết khuôn mặt nộn nộn của hai oa oa. “Khóc nữa, có phải lại không ăn no?”

“Đừng vậy.” Phong Tinh bắt đầu dỗ. Bảo bảo luôn ăn không no, hẳn lo lắng.

“Xuống xe nấu chút cháo nhão cho bọn chúng ăn đi, tiện thể ăn cơm trưa.” An Nhiên dẫn đầu xuống xe, hẳn rất muốn ôm bảo bảo, nhưng bảo bảo không cho, mới rời khỏi Phong Tinh một cái liền gào khóc, hại hẳn luôn ôm không được.

“Được rồi.” Phong Tinh sửa lại quần áo, ôm tiều hài tử xuống xe.

Nấu cháo xong, Phong Tinh phải uy bảo bảo, nhưng đương nhiên chúng không thích cháo, lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, bàn tay nhỏ bé chán ghét vung vẩy, đẩy đẩy áo Phong Tinh, đương nhiên nhớ sữa.

“Ngoan, ăn chút cái này, rất ngon.” Phong Tinh lấy muỗng nhỏ dỗ, đáng tiếc một chút hiệu quả cũng không có, lại không thể dùng muỗng đút luôn vào, làm hẳn vừa giận vừa vội vừa lo.

Ngươi nói coi nuôi tiều hài tử hành người tới mức nào?

“Ta thấy ngươi nên ăn nhiều một chút.” An Nhiên cắn một miếng chân giò. “Mới ăn một chén cháo nhỏ như vậy, sữa chắc chắn không đủ.”

“Nhưng ta ăn không vô.” Phong Tinh cũng bắt đầu dỗ.

“Ngươi nên ăn thịt!”

“Cái ta ăn chính là cháo thịt!”

“Cháo thịt có hữu dụng gì, ngươi nên giống ta đây, cắn một ngụm to!” An Nhiên vừa nói vừa làm mẫu, bỗng nhiên vỗ mạnh đầu. “Ai nha, ta quên một việc.” Nhảy dựng lên, chạy lên xe ngựa cầm một dây vải chạy qua. “Đến, đeo cái này lên trán.”

“Cái gì vậy?”

“Nữ nhân đang cữ sau sinh không thể ra gió, các nàng sẽ che cái này trên trán để không gặp gió.”

“Ta không đeo.” Phong Tinh đen mặt. “Ta cũng cữ xong rồi.” Huống hồ hẳn cũng không phải nữ nhân.

“Nhưng người bây giờ còn sợ gió.” Nhìn một thân quần đồ.

“Dù sao ta cũng không đeo!” Kiên quyết không đeo! Phong Tinh cúi đầu làm bộ như suy nghĩ thế nào làm bảo bảo ăn cháo, không để ý tới An Nhiên.

“Thật không biết tốt xấu!” Uổng cho mình còn mặt dày mày dạn hỏi chuyện một sản phụ, sản phụ kia còn nhiệt tình dạy hắn làm thế nào chăm sóc bà xã đang cữ sau sinh, ở cữ nên chú ý chỗ nào, còn hào phóng tặng hắn một vài vật dụng hộ lý hậu sản, như cái bọc trăn trên tay này, còn mấy khối vải hút nước, sản phụ kia nhiệt tình giải thích cái này có thể dùng để làm tã cho bảo bảo, còn có thể bọc hạ thể cho nữ nhân vừa sinh xong, bảo trì vệ sinh hạ thể thấm hút sản dịch sau sinh...

An Nhiên không rõ ý nghĩa từ kia, tiến đến bên cạnh Phong Tinh hỏi. “Tiểu Tinh Tinh, sản dịch sau sinh là gì?”

“Không biết.”

“Nga...” Trong đầu An Nhiên lại đang phân tích, bọc phía dưới hấp thu sản dịch gì đó, chắc chắn là từ phía dưới chảy ra, cần dùng tã bọc tức là chảy ra không thể không chế, nhưng cái chảy ra là gì?

An Nhiên nhin không được tới gần hỏi. “Tiểu Tinh Tinh, sau khi sinh bảo bảo, phía dưới người có chảy thứ gì hay không?”

“Không!” Phong Tinh mặt đỏ bừng thét An Nhiên. Kỳ thực lúc mới sinh bảo bảo, hạ thể có chảy một chút niêm dịch là lạ, bất quá qua mấy ngày liền không chảy nữa, An Nhiên thế nào tự nhiên hỏi cái này? Phong Tinh không muốn bàn lại việc này, tuy nói hắn từng mang hài tử, nhưng hắn nói thế nào cũng vẫn là một nam nhân, sao có mặt mũi đàm luận gia sự nữ nhân này. Phong Tinh quyết định quay về xe ụ bảo bảo.

“Nhưng ta nghe nói người khác sau khi sinh tiểu hài tử, phía dưới đều chảy...”

“An Nhiên, người càng lúc càng biến thái!” Gào!

*****

“Sao lại ở đây? Ta nhớ lần trước lúc trở về không phải ở nơi này.” An Nhiên nhìn công pháp thuật xám đen kia, nói thầm.

“Công pháp thuật truyền tống tới vong linh giới sẽ thường xuyên chuyển dời, không chỉ ở một chỗ.” Lott giải thích.

“Nga.” An Nhiên nhìn Phong Tinh vẻ mặt kiên quyết kỳ vọng nhìn công pháp thuật cao lớn, nhin không được thờ dài. “Tiểu Tinh Tinh, đến đó nhìn thấy bọn họ rồi người tính thế nào?”

“Ta?” Phong Tinh hoàn hồn. “Để cho bọn họ đặt tên cho bảo bảo.”

“Rồi sao nữa?”

“Rồi, rồi sao gì?”

“Rồi người làm thế nào?” An Nhiên chỉ chỉ tiểu oa oa trầm trong ngực hắn. “Nó xem như hài tử đầu tiên của Shogula, nhi tử của Shogula rất có thể là vương tử đời kế tiếp, tộc thú một sừng kia chắc chắn sẽ không để nó lưu lạc bên ngoài, mà Ericter chắc chắn cũng sẽ không để nhi tử mình theo chúng ta lưu lạc ở bên ngoài, đến lúc đó bảo bảo chắc chắn sẽ bị họ đoạt đi, khi đó người làm thế nào?”

“Ta à...” Phong Tinh nhìn bảo bảo trong ngực. “Hy vọng ta có thể thấy chúng có tên, rồi ta liền rời khỏi, quay về nhân gian giới tiếp tục lưu lạc.”

“Hài tử là người sinh ra, bọn họ một chút sức cũng chưa có bỏ, dựa vào cái gì lại có thể có được bảo bảo!” An Nhiên bất bình cho hắn. “Hon nữa, người trước kia từng nói bảo bảo để ta nuôi dưỡng.”

“Thật ngại quá, bọn họ là cha ruột của bảo bảo, để bọn họ nuôi nấng đối với bảo bảo tốt hơn.” Hon nữa, lúc trước không biết có một đứa là của Eri, bây giờ đã biết, trái tim áy náy vì phản bội của hắn ít nhiều bình ổn một chút, đem bảo bảo đưa qua, hy vọng Eri có thể tha thứ cho sự phản bội của hắn một chút!

Lúc trước định mang bảo bảo ẩn cư, không cho bất cứ ai biết chuyện phụ thân bảo bảo, vì khi đó cho rằng chỉ mang hài tử của Shogula, đối với Eri đây áy náy, không hy vọng bảo bảo được Shogula biết lại rước lấy phần nộ của Eri, cho nên ích kỷ quyết định không nói cho bất cứ ai...

“Hừ.” An Nhiên chán ghét Ericter luôn miệng nói yêu thương mà còn ngược đãi ái nhân và cả Shogula liền vứt bỏ ái nhân chỉ vì một cái ân ký.

“Được rồi, đừng nóng giận nữa, chờ bảo bảo trở lại bên cạnh phụ thân chúng, ta dùng nửa đời sau bồi người còn chưa đủ à.”

“Nửa người dưới* của ta có Rip cùng Lott lo, hiện tại tính phúc rất tốt, còn cần nửa người dưới của người làm gì, hon nữa ta cũng không thích sấp người.” An Nhiên cố ý vắn vẹo lời Phong Tinh, làm Phong Tinh giận dữ nhìn chăm chăm.

Xuyên qua công pháp thuật, cảnh sắc nháy mắt biến hóa, hai người hai lang đi vào vong linh giới lâu ngày không thấy.

“A...” An Nhiên khó chịu cực điểm hô to. “Cảnh sắc vong linh giới vẫn khiến người ta khuất nghẹn như thế a..... Ân? Nơi đó xảy ra chuyện gì?” An Nhiên phát hiện bầu trời xa xa không phải u tối mà một mảng tím lớn còn chen lẫn bạch quang lóe lóe.

Phong Tinh nhìn nhìn nói. “Không biết.” Hai oa oa tinh lại bỗng nhiên lộn xộn, thiếu chút nữa rơi xuống. Phong Tinh vội vàng cẩn thận ôm vững.

Đại khái là phụ thân di truyền, đi vào vòng linh giới, đại bảo bảo có vẻ rất hưng phấn, tò mò mở lớn con mắt nhìn trái nhìn phải, thấy bầu trời xa xa kia kéo ra màu tím, càng hưng phấn, thân thể nghiêng ra bên ngoài, hai bàn tay nhỏ bé vung vẩy hướng bên kia, ề a kêu lên vui mừng, tiểu bảo bảo thì bất đồng, dễ nhận thấy rất chán ghét không khí nơi này, cuộn mông oa vào ngực Phong Tinh.

“Nơi đó đang đánh nhau.” Rip nhìn ra động tĩnh trong quang cảnh kỳ dị kia. “Người người muốn tìm hắc là ở đó, màu tím là năng lực pháp thuật tính ăn mòn cực độ chỉ U linh long vương mới có, màu trắng hắc là pháp thuật quang minh của thú một sừng.”

“Thật vậy sao?” Phong Tinh tức khắc khẩn trương lên, nhìn về phía xa xa, đại bảo bảo cũng thẳng cái eo mồm mồm học theo mẹ nhìn ra xa, tiểu bảo bảo cũng không còn oa nữa, xoay người nhìn.

“Ân ân!” Papa của ta ở đâu.

“Ân ân!” Papa của ta cũng ở đâu!

“Y ân!” Hai bảo bảo kéo kéo vạt áo Phong Tinh vẹo ra bên ngoài, có ý “qua mau lên”.

“Chúng ta qua không?” Phong Tinh nói, vừa lén quynh tay chân ổn định hai bảo bảo.

“Không cần, họ đang đến.” Rip nói. Hai lang ngẩng đầu nhìn bầu trời, màu tím đang gấp rút bay tới bên này.

Phong Tinh tim đập thình thịch, hết sức căng thẳng, tới chính là Eri cùng Shogula sao? Nếu đúng, hẳn nên mở miệng thế nào đây? Là chào một cái hay sao?

Phong Tinh không kịp nghĩ nhiều, phiến mây tím đã qua đến, trong mây tím! Một con cốt long cực đại bay lượn, cốt long vung thân, biến đổi, biến thành hình người, Ericter.

Ericter trùng về phía Phong Tinh, nói chính xác, là trùng đại oa oa ề a bi bô vẩy tay về phía mình trong ngực Phong Tinh.

Đây là...?

Y đang chiến đấu ác liệt cùng tộc trưởng và con trai tộc trưởng thú một sừng, công pháp thuật bỗng nhiên lại mở cách chiến trường không xa, lúc đầu y không để ý, nhưng ở trên cao trông thấy từ công pháp thuật đi ra cư nhiên là Phong Tinh, mà oa oa trong ngực Phong Tinh kia, làm y đột nhiên xuất hiện cảm xúc rất bức rức giống như khi trước, có cảm giác.... Huyết nhục tương liên?

“Nó là...” Ericter không dám nói ra câu kế tiếp, có thể sao? Có thể là như y nghĩ sao? Y là vong linh, thân thể là vật chết, có thể lại... Có hài tử của mình sao?

“Là con của ngươi.” Phong Tinh đem đại bảo bảo thân thể sắp vẹo ra ngoài đưa cho Ericter.

Khí tức giống như mình... Nhưng thiếu cỗ từ khí trên người mình kia, nó là vật sống? Ericter kinh ngạc ôm đại bảo bảo, bảo bảo đến ngực phụ thân đương nhiên rất cao hứng, vui về bi bô oa trên người phụ thân, ngữ ngữ khắp nơi.

Ngô, là mùi vị papa.

Ericter hết sức sùng sốt, Shogula cùng lão Krone cũng chạy tới, hai thánh thú một sừng biến hóa thành hình người, Shogula chạy tới kích động nhìn tiểu bảo bảo trong ngực Phong Tinh, Phong Tinh cũng đem tiểu bảo bảo đưa cho y ôm, lão Krone cũng xông tới.

Tiểu bảo bảo cũng rất vui vẻ, papa cùng gia gia đều ở đây, thích thú oa trong ngực papa, hai tay đùa bốn râu dài của gia gia.

“A a!” Papa! Gia gia.

“Là hậu bối của tộc ta.” Lão Krone để nó kéo râu mình. “Nhưng sao nhỏ thế lại là hình người? Chẳng lẽ vì mẫu thân là nhân loại sao?” Khó hiểu.

“Nó là con ta?” Ericter lúc này cuối cùng lấy lại tinh thần, oa oa trên người quả thật có khí tức long tộc như y, thật sự là con y? “Là con ta!” Từ nghi hoặc không dám tin biến thành khẳng định vui sướng, ôm chặt nhĩ tử, hưng phấn nhìn không được hôn mấy cái lên khuôn mặt nộn nộn.

“Nha nha!” Đại bảo bảo rất cao hứng, ôm đầu phụ thân cũng hôn lại mấy cái.

Tiểu bảo bảo nhìn hăm mộ, ngửa đầu hôn cằm papa nhà mình một cái, sau đó, ngón tay mồm mồm ngán nhỏ chi chi mặt mình.

“Ân ân!” Muốn papa!

Shogula cười ngốc mắt, cúi đầu hôn mạnh nhĩ tử.

(*) Chữ ‘đời’ (Sinh: 生) và chữ ‘thân’ (Thân: 身) đều phát âm là Shen(g), An Nhiên lợi dụng sự đồng âm để chơi chữ.

Chương 42

“Chúng còn chưa có tên, đặt tên đi!” Phong Tinh nhin không được lên tiếng.

Đặt tên xong, hấn liền đi...

Hai papa lúc này mới hồi hồn triệt để, Ericter nhìn Phong Tinh, hy vọng lên tiếng hỏi.

“Phong, đây là... Người sinh?”

“..... Ân.” Phong Tinh mặt ửng đỏ.

“Sinh rất đau đớn!” An Nhiên xen mồm, hấn muốn cho hai người kia cũng khổ sở. “Tiểu Tinh Tinh là nam nhân không có sản đạo sinh tiểu hài tử đặc thù của nữ nhân, tiểu hài tử là từ động phía sau kia sinh, động nhỏ như vậy, tiểu hài tử to như vậy, động cũng căng nứt ra, chảy thật nhiều máu đến bây giờ còn chưa hảo. Hơn nữa, lúc mang thai không hảo hảo chăm sóc, thân thể sa sút mọc mầm bệnh, các người xem, Tiểu Tinh Tinh bây giờ cũng thành dạng gì rồi!”

“An Nhiên, đừng nói nữa!” Phong Tinh giật nhẹ ống tay áo An Nhiên ngăn lại, cũng đã qua, còn nói ra làm gì!

“Hừ.” An Nhiên rất khó chịu hất đầu đi, ngồi xồm xuống chơi cùng hai lang không để ý tới họ.

“Chuyện là thế nào?” Shogula quay đầu trừng Ericter. “Người vì sao không hảo hảo chăm sóc Phong?” Ý cho rằng Ericter yêu Phong Tinh như vậy, Phong Tinh lại tự nguyện khắc ấn ký nô lệ biểu thị cả đời chỉ chọn Ericter, ý cho rằng mình cái gì cũng không có được, cho nên rời khỏi, nhưng tại sao gặp lại Phong Tinh, Phong Tinh lại như vậy?

“Ta...” Ericter ít khi vô pháp trả lời.

Khi đó, vừa biết được Phong Tinh có tiểu hài tử, y tưởng của Shogula, không ngờ cũng có của mình, dưới tức giận bắt mình, khi đó thậm chí chút nữa tự tay giết chết nhi tử mình...

Ericter ánh mắt tối sầm, nói: “Xin lỗi.”

“Ách... Ha ha, vẫn mau đặt tên đi...” Phong Tinh có nháy mắt như muốn khóc, lúc này nói nữa không có tác dụng gì, hơn nữa người không cần xin lỗi ta, là ta phản bội trước...

An Nhiên bên cạnh lại bữu môi khinh thường.

Đại bác sau ngựa ai không bắn.

“Đặt tên rồi người định làm gì?” Ericter miễn cảm nhận thấy được bất thường của Phong Tinh.

“Ha ha, còn có thể làm gì, đi về.” Phong Tinh pha trò.

“Đi về?” Shogula tiến lên, giữ chặt cánh tay Phong Tinh. “Phong, theo ta quay về Rừng rậm sương mù, để ta chăm sóc người.”

Tiểu bảo bảo trong ngực Shogula cũng cảm thấy ma ma muốn rời đi, bàn tay mũm mĩm bắt lấy ống tay áo mẹ.

“Y y!” Mama đừng đi!

Ericter cùng đại bảo bảo đều không vui, Ericter tóm lấy một tay khác của Phong Tinh. “Dựa vào cái gì phải là Rừng rậm sương mù, Phong, đến cung điện của ta, để ta đền bù sai lầm từng phạm, được không?” Đại bảo bảo cũng tới gần nắm chặt ống tay áo này của mama, tay kia phui phui bàn tay tiểu bảo bảo đang nủu mẹ.

“A a!” Buông ra, mama là của ta!

“A a!” Mama là của ta, người mới buông ra! Tiểu bảo bảo tức giận đánh lại.

“Oa oa oa...” Đánh tới đánh lui đều khóc.

“Ngao ngao, không khóc, không khóc.” Phong Tinh vội vàng an ủi các bảo bảo, muốn ôm chúng, nhưng hai tay bị hai người lớn kéo, không nhúc nhích được. “Các người đừng nắm ta...”

“Theo ta trở về!” Ericter cùng Shogula về mặt kiên quyết đồng thanh, nói xong đao mất lập tức chém nhau.

Phong Tinh cười gượng, không chịu nổi, hần muốn chạy trốn. “Các người vẫn nhanh đặt tên cho bảo bảo đi...”

“Phong, để ta chăm sóc người cùng hài tử về sau, được không?” Shogula thấp giọng.

“Phong, hài tử của ta không thể không có mẫu thân người.” Ericter cũng nói.

Hai người lại bắt đầu trùng nhau.

Phong Tinh cười không nổi, không khí rất bật bùng, hần cơ hồ muốn ngạt thở, hai mắt đang biến thành màu đen.

Mắt nhắm lại, thân thể yếu ớt cuối cùng không chống chịu được, liền ngã xuống như thế.

Đừng như vậy được không, rõ ràng lúc trước đều đã từ bỏ hần, bây giờ vì sao lại tranh giành? Hần vô pháp chọn một trong đó, hảo hảo cấp bảo bảo một cái tên tốt, để hần rời khỏi, rồi lẳng lặng đi tiếp những ngày sau, có được không?

*****

“Hần thế nào?” Ericter hỏi Phoenix vừa kiểm tra Phong Tinh trên giường xong.

Phong Tinh bỗng nhiên ngắt xiu, một đám người sợ hãi, tộc trưởng thú một sừng vội vàng sử dụng thuật chữa trị, nhưng hiệu quả không lớn, để nhận thấy nội bộ cơ thể Phong Tinh có vấn đề, liền đưa Phong Tinh đến cung điện y gần đây, để Phoenix - từng làm y sư lúc chơi ở nhân gian giới - kiểm tra xem thân thể Phong Tinh xảy ra chuyện gì.

“Rất xấu!” Phoenix lắc đầu nói. “Sức khỏe quá kém, thân thể hoàn toàn bị chứng khí vong linh giới xâm thực, khí quan trọng cơ thể phần lớn hư hao, lúc mang thai không hảo hảo chăm sóc, không hảo hảo bổ sung dinh dưỡng. Tuy sau đó có bỏ hai tháng, nhưng cũng chỉ là bỏ cho thai nhi trong bụng, cơ thể mẹ không hấp thu được gì, chứng khí liên tục hoành hành trong cơ thể, thân thể vẫn không khỏe lên được.”

“Chứng khí? Chứng khí gì? Sao ta không bị?” An Nhiên hỏi.

“Chứng khí vong linh giới không chỗ nào không có, bởi vì thân thể người hảo, hiệu quả xâm thực của chứng khí không lớn, thậm chí nhẹ đến không thấy, nếu lúc trước người ở vong linh giới thêm mấy tháng nữa, thân thể cũng sẽ không hảo.”

“Ngô...” Thật đáng sợ, An Nhiên khủng hoảng nhìn trái nhìn phải, chứng khí sẽ hủy hoại thân thể con người, vậy hần bây giờ không phải rất nguy hiểm sao?

“Yên tâm, nơi này có kết giới phòng hộ ta bố trí, chứng khí không vào được đâu.” Ericter nhú mày, lại hỏi Phoenix. “Thân thể Phong có thể trị hảo không?”

“Rất khó.” Phoenix quay đầu hỏi An Nhiên. “Lúc mang thai, hần có thường xuyên đau bụng không?”

“Có!” An Nhiên gật đầu như giả vờ.

“Ngô...” Phoenix miết cằm về mặt nghiêm túc nói. “Lúc mang thai, trong bụng hần có một thai nhi là hậu đại thú một sừng quang minh hệ, một là hậu đại của người, người là long tộc, nhưng đã trở thành vong linh mấy trăm năm, con của người tuy là sống, nhưng bởi vì phụ thân là người, vẫn mang theo một chút tức thuộc về vong linh. Một vong linh, một quang minh hệ, hai cái này, tuyệt đối là đối lập. Ta không quá chắc chắn, nhưng không thể không đoán, có lẽ nguyên nhân làm hần thường xuyên đau bụng có thể là thai nhi đối kháng bên trong. Mà thai nhi chọn rộn, lại tạo nên gánh nặng cho cơ thể mẹ, thân thể càng thêm yếu ớt.”

Nhìn nhìn người mặt tái nhợt trên giường, lại nhìn hai tiểu hài tử trong ngực Ericter cùng Shogula như hồ rình mò một bên. “Con của người khỏe mạnh hơn con tên kia, là vì lúc mang thai, hần ăn quá nhiều thực vật vong linh giới, thực vật này đối với thân thể nhân loại không có bất cứ dinh dưỡng gì, nhưng có thi khí vong linh giới, làm cho con của người khỏe mạnh hơn.”

Shogula nghe xong, hung tợn trừng về phía Ericter.

“Nói cho ta biết, làm thế nào thân thể hần mới hồi phục khỏe mạnh?” Ericter bây giờ không đếm xỉa tới Shogula.

“Đầu tiên, hần tuyệt đối không thể ở vong linh giới, cung điện của người có kết giới, nhưng cũng không được.” Phoenix nói, Ericter cùng Shogula và An Nhiên nghiêm túc ghi nhớ. “Tốt nhất là ở một chỗ tương đối vắng vẻ, an tĩnh tu dưỡng, tốt nhất là vùng ngoại ô hay trong rừng, trong rừng rậm thì không được, không khí ẩm thấp sẽ làm xương hần đau nhức, không được để hần ra gió hay uống nước lạnh, mỗi ngày đều phải ăn uống hảo, thực đơn dinh dưỡng nhân loại, các người đi tìm đầu bếp nhân loại làm, không được làm tâm tình hần kích động, quan trọng nhất, chính là hiện giờ thân thể hần tuyệt đối không thể làm tình, phía sau hần bị thương rất nghiêm trọng do sinh sản, bây giờ vẫn chưa hảo.”

“Khi nào có thể làm?”

“Xem tình hình khôi phục thế thế nào.” Phoenix trả lời. “Các người tốt nhất dẫn hắn đến nhân gian giới tìm một chỗ cẩn thận chăm sóc, chú ý không được làm hắn kích động, tốt nhất là đừng tranh tơi tranh lui trước mặt hắn, tới nhân gian giới rồi dẫn hắn đi đến chỗ y sư nơi đó xem, ta đã lâu không có xem bệnh cho người, không đảm bảo.”

“Ân.” Ericter nghiêm túc gật đầu.

“Này, các người qua đây.” An Nhiên bỗng nhiên vẫy tay với Shogula cùng Ericter. “Ta nói cho các người một bí mật.”

Tĩnh lại, mở mắt ra, đập vào mắt là gian phòng có chút quen thuộc.

Hắn nhớ, đây là trong cung điện Ericter, hắn từng ở trong phòng này, mặc Eri bài bố, chỉ vì muốn đạt được một tia lượng thứ của y.

“Tĩnh?” Ericter thấy hắn mở mắt, ôm tiểu hải tử đi tới ngồi vào bên giường, tiếng nói ôn nhu từ tĩnh, làm Phong Tĩnh trong nháy mắt cho rằng đã về lại những ngày trước.

Nhắm mắt lại, lắc đầu quăng đi kỷ niệm trong lòng. Không thể, không trở về được, sớm đã không thể quay về ngày trước.

“Đau đầu sao?” Thấy hắn lắc đầu, Ericter cho rằng hắn đau đầu.

“Không, tên bảo bảo đặt chưa?” Phong Tĩnh tỉnh lại liền hỏi cái này, cấp bách muốn biết.

“Vẫn chưa!” Shogula ôm tiểu hải tử nói, đi tới, đem bảo bảo nhẹ đặt bên đầu Phong Tĩnh. “Muốn chờ người tỉnh lại, cùng đặt tên cho nó.”

Tiểu bảo bảo rất vui vẻ đùa nghịch tóc lam của mama, đại bảo bảo kêu ân ân, thân thể rướn qua cũng muốn cùng chơi với ma ma, Ericter vội vàng đặt nó phía bên kia đầu Phong Tĩnh, để nó chơi đùa.

“Các người đặt là được, còn chờ ta làm gì.” Phong Tĩnh cười nhìn bọn nhỏ chơi đùa, nói. “Vây bây giờ đặt đi, ta nghe, An Nhiên cũng đừng bĩu môi, người cũng muốn đến cùng đặt sao?” An Nhiên ngồi trên ghế dựa một bên vẫn bĩu môi không vui, môi đã vầu đến có thể treo một hũ dầu.

“Ta sớm đã nghĩ hảo!” An Nhiên hừ nói.

“Nga? Nói nghe một chút đi!”

“Một gọi là Phong Vận, một Phong Cảnh. “An Nhiên nói đặc ý dào dạt.

“Phong vận (thước tha), phong cảnh*?” Phong Tĩnh dờ khóc dờ cười. “Đâu có người dùng tên như vậy, hơn nữa bảo bảo phải lấy họ phụ thân.”

“Dựa vào cái gì nhất định phải dùng họ của phụ thân, hải tử là người vất vả sinh hạ, nếu là hải tử ta sinh, còn lâu ta mới cho nó dùng họ phụ thân!” An Nhiên nói, rước lấy cái trứng giận từ hai lang ghé sát xa xa, An Nhiên không chịu tỏ ra yếu kém, trừng lại. “Làm gì, các người có ý kiến à! Ta chính là không thể sinh, mà có thể sinh cũng không sinh cho các người!” Lúc nào cũng không thèm để ý đến thể lực hắn, đâm mũi nhọn, còn lâu mới sinh cho các người!

“Có thể, dùng tên này!” Ericter lại đáp ứng, lúc Phong Tĩnh hôn mê, An Nhiên nói với y rất nhiều, bao gồm chuyện Phong Tĩnh không thuộc về thế giới này, đáp ứng dùng tên này, một là cảm tạ An Nhiên chăm sóc Phong Tĩnh đoạn thời gian kia, cái khác chính là mong muốn trong tên hải tử có mẫu thân lại có họ phụ thân. “Phía sau lấy họ của ta.”

Thét, còn phía sau! Uống cho mình cao hứng một trận. An Nhiên mắt tròn trắng.

Phong Tĩnh lại cảm thấy như vậy rất tốt. “Vây đại bảo bảo kêu là Phong Vận, tiểu bảo bảo kêu là Phong Cảnh, phía sau có họ các người.”

“Hảo.” Shogula đương nhiên cũng rất thoả mãn. “Phong Cảnh Philo Morales, con ta.”

“Chính giữa có nghĩa gì?” An Nhiên hỏi.

“Danh hiệu chuyên biệt thế hệ này của nó.”

“Zih.” An Nhiên mắt tròn trắng, những quý tộc này có một cái tên cũng có quá nhiều danh đường. “Vây Phong Vận tên đầy đủ gọi là gì?”

Ericter suy nghĩ một chút, mới nói. “Phong Vận Anben...” Gãi đầu, trầm tư.

“Người sẽ không quên họ mình chứ?” An Nhiên tròn mắt.

“Họ ta nhớ, chỉ là thế hệ còn chưa rõ. “Ericter nhăn mày. “Tên đầy đủ của ta là Ericter Flo Araya Anbengray, lúc chết là hắc long tộc trưởng đời thứ hai trăm ba mươi hai. Gray, long tộc ngữ chính là hai trăm ba mươi hai, Anben là họ của ta, Flo là thế hệ lúc ấy của ta, Araya là công lao và thành tích lúc ta làm tộc trưởng, ý là vĩ đại không ai bì nổi. Sau khi chết ta vẫn không quay về hắc long tộc, cho nên ta không rõ thế hệ bây giờ của nó. Hơn nữa...” Liên tục cau mày. “Sau khi ta chết, bởi vì không có hậu đại, cho nên chức tộc trưởng chọn lựa từ người tài kế thừa bên họ của ta, mà bây giờ ta có nhi tử, những người đó đã biết, chắc chắn muốn dòng chính thống này trở lại như cũ.” Y thật sự không muốn nhi tử khó khăn lắm mới có bị lỗi về trong tộc,

nhưng không trở về tộc lại không thể biết được thể hệ của nhi tử... Ác, y thế nào bỗng nhiên cảm thấy hơi đau đầu?

Long tộc quá chú trọng huyết thống, xem ra cũng không phải chuyện tốt.

“Ác.....” An Nhiên tặc lưỡi. Nghe một chuỗi tên dài như vậy liền đỏ mặt, thật muốn cười. “Nghe nói long tộc cũng rất trường thọ, bên họ của ngươi bây giờ chắc chắn một đồng con cháu, Tiểu Vận Vận qua đó còn là một trưởng bối đấy!”

“Ngô...” Long tộc từ khi sinh ra đến lúc trưởng thành cần phải có thời gian gần ngàn năm, tình huống vẫn bối thành đàn hăn là sẽ không xuất hiện, bất quá chắc chắn vẫn sẽ có mấy người vẫn bối.

Những danh đường của chủng tộc đó rõ là nhiều, trong tên cũng chú trọng nhiều như vậy, Phong Tinh nghe một chuỗi tên dài của Ericter cũng có chút dở khóc dở cười.

Hồi lâu, Ericter mới quyết định. “Trước để họ của ta đi, Phong Vận Anben.” Chủng tộc càng lớn danh đường càng nhiều, lúc trước biến thành vong linh sau khi chết, y đáng lẽ phải quay về hắc long tộc, nhưng ngại ngày tháng gò bó, thẳng thắn chuẩn tới vong linh giới xây một mảnh thiên hạ, rồi mới du dương khắp nơi.

“Hảo.” Phong Tinh khuôn mặt tươi cười, hôn lên mặt hai bảo bảo, hăn thỏa mãn, trước khi đi, để hăn nhìn bảo bảo nhiều chút.

Các bảo bảo đối bụng, mở chân, ghé sát trên ngực Phong Tinh - vì Phoenix kiểm tra thân thể mà y phục đều bị cởi sạch, rất quen thuộc tìm hai nơi nổi lên kia, hút vào, còn rất ngon lành hút kêu ra tiếng sách sách thu thu, Ericter cùng Shogula nhìn cứng cả người.

Phong Tinh mặt đỏ, vội vàng kéo chăn đắp thân thể lại, các bảo bảo không vui, bàn tay nhỏ bé lôi chăn xuống, làm Phong Tinh vừa mắc cỡ vừa tức giận vừa gấp rút, hai tay giấu giếm không được bao nhiêu, thẳng thắn ôm hai bảo bảo ăn vui vẻ xoay vào phía trong giường.

Shogula tương đối ngây thơ không chịu nổi kích thích chảy máu mũi đầu tiên, bịt mũi liền xông ra ngoài, Ericter ngó người liếm liếm môi cũng liền xông ra ngoài theo. An Nhiên cười trên nỗi đau của người khác, hăn nhớ Phoenix kia nói Tiểu Tinh Tinh không thể làm tình, hai người kia chỉ có nước máu mũi rùng rùng, kê kê phát nổ.

An Nhiên đang vui bỗng nhiên tóc bị kéo kéo, quay đầu, phụ tử lang phun ra khí thô, An Nhiên nhìn tính khí thẳng như một cây cự kiếm của họ, không khỏi cảm thấy môi có chút khô khan.

“Nơi đó có một cái cửa, xem bên trong là gì, chúng ta đi tới đó làm đi!” An Nhiên nói dẫn đầu đi qua.

Rất may mắn, trong cửa kia là một hồ tắm, rất thích hợp làm chút chuyện mặt hồng tím nỏ.

Nhảy vào trong nước cởi sạch, các sắc lang đỏ mặt bơi qua, An Nhiên ghé sát bên thành hồ tắm, vênh mông, lắc lắc, nơi đó của hăn đã ướt đầm.

Đến khi hút không ra sữa, hai bảo bảo vẫn cứ thấy chưa đủ, Phong Tinh cũng vô pháp, an ủi này lại dỗ đó kia, bảo bảo chính là oa oa khóc lớn, không cam lòng hút như đầu đã hết đồ ăn, Phong Tinh xấu hổ phát tức, khóc khóc, hăn cũng muốn khóc nè, người nói ở đâu có bảo bảo hành người như thế?

Khó khăn lắm mới trấn an bảo bảo ngủ, Phong Tinh thở phào nhẹ nhõm. Lúc này Ericter cùng Shogula bình ổn xúc động sinh lý đi đến, Phong Tinh bỗng nhiên có một cảm giác ảm ức của bà vợ.

Hăn ở đây bận trấn an các tiểu thí hài, người nói mấy tên làm phụ thân đó ở bên ngoài làm cái gì?

Chữ ‘Phong’ trong tên Phong Tinh, Phong Vận, Phong Cảnh đều là chữ ‘Phong’ chỉ cây phong: 枫. Nếu thay chữ trên bằng chữ ‘Phong’ 风 (gió) thì sẽ ra những từ có nghĩa phổ thông trong tiếng Việt.

Bạn đang đọc truyện *Thú nỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Lắc lắc đầu, quãng đi cảm giác quý dị vừa rồi, hăn cũng không phải nữ nhân, thế nào có thể một bộ tâm tư khuê phòng oán phụ.

Hai nam nhân mới được làm cha nhẹ chân nhẹ tay đi tới, xoa nhẹ khuôn mặt con mình, vẻ mặt cười ảm.

“Phong, người thân thể không tốt, nằm xuống nghỉ ngơi nhiều chút.” Ericter nói.

Ngữ khí quan tâm nhu hòa làm Phong Tinh lại hoảng hốt, lắc đầu, xua đuổi suy nghĩ mù quáng của mình.

“Không cần, ta phải đi.”

“Đợi một lát rồi đi được không?” Shogula hỏi, đồng tử màu vàng thanh tú nhìn chằm Phong Tinh, hai tim Phong Tinh bang bang nhảy, không nói được lời cự tuyệt.

“Được, được...” An Nhiên vẫn còn trong hồ tẩm nội thất, chờ An Nhiên ra rồi đi...

Hai nam nhân nhếch môi cười, đều tự đùa với nhĩ tử, làm các bảo bảo ngủ say nhử mảy mảy hừ hừ.

“Hả? Các người cũng đi chung?” Phong Tinh lơ mờ.

Khó khăn lắm An Nhiên mới làm sáng khoải đi ra, cùng An Nhiên rời khỏi, Eri và Shogula hai người một đường theo ra cung điện, tưởng là tiền hán một đoạn đường cuối, không ngờ ngoài cung điện sớm đã có hai chiếc xe ngựa hảo hảo đậu, mà Eri cùng Shogula lại còn nói đi chung với hán?

“Ấn, đứng.” Erictor xem xét lại trên xe dưới xe lần cuối, xác định mọi thứ đều chuẩn bị thỏa đáng mới thôi, kéo xe là hai địa hành thú, tứ chi địa hành thú trắng kiện vững vàng, tuy chạy không nhanh, nhưng có thể kêu ngừng lập tức ngừng lại, đi đường ổn định, khí lực lớn, thân thể Phong Tinh không chịu nổi xóc nảy, nhanh lại càng không thể, Erictor cùng Shogula mất nửa ngày mới quyết định dùng địa hành thú là thích hợp nhất.

Đương nhiên dùng thú một sừng hay rồng kéo xe là rất tốt, bất quá vì bên trong xe còn một đối phương nhìn không vừa mắt, hai người cũng không nguyện ý làm đối phương chiếm được tiện nghi bên ta, ý niệm dùng thú một sừng hay rồng kéo xe vừa xuất hiện liền bị tổng đi.

“Đi lên nào.” Shogula lên xe trước rồi mới đưa tay ra, Phong Tinh vội vàng khoát khoát tay.

“Không không, ta đi cùng An Nhiên, không lên, các người, các người không cần theo.”

Erictor ôm lấy Phong Tinh muốn chạy trốn, nói. “Họ đã lên xe bên cạnh, ta nghĩ họ cũng không hy vọng người đi vào quấy rầy.” Hoi ép buộc ôm Phong Tinh vào trong xe, ấn hán lên giường lớn trong cỗ xe rộng rãi, đắp chăn lên.” Người bây giờ phải hảo hảo nghỉ ngơi, điều dưỡng thân thể mình cho hảo.”

Shogula không thoải mái trừng Erictor, sự ân cần bị giành trước rồi!

“Không, ta...” Thế nào lại như vậy? Không đúng, vấn đề ở đâu ra? Phong Tinh muốn đứng dậy, nhưng bị gắt gao ấn dính trên giường, đành phải bất đắc dĩ nằm xuống, nhìn chằm chằm Erictor. “Các người làm sao vậy? Ta không muốn đi với các người, các người đều tự mang hài tử về, ta đi một mình là được.”

Erictor ánh mắt tối sầm lại, ngồi vào bên giường nói. “Phong, ta lúc trước đối đãi người như vậy, trách ta quá cố chấp, cho ta một chút cơ hội chuộc tội được không?”

Trước khi chết là hắc long vương cao quý không ai bì nổi, sau khi chết lại là bá chủ một phương tiêu sái tùy tính ngổ ngược, ngạo mạn như ý, thế nào có thể chịu đựng được ái nhân phản bội? Thịnh nộ đột lý trí y hầu như gần hết, chỉ muốn không từ thủ đoạn xua đuổi tình địch, nhưng đuổi tình địch đi rồi, y vẫn cứ bị thương phần nộ. Phong, người này còn ngay lúc ở một mình gặp gỡ nam nhân khác, không để ý đến chân tâm cùng nỗ lực của y, sau khi tình địch đi rồi, y phần nộ đem lửa giận đổ lên người ái nhân.

Y không cam lòng, dựa vào cái gì, sinh mệnh mấy vạn năm dài đằng đằng, bây giờ cuối cùng có một ái nhân quyết định cùng chung trọn đời, thậm chí khờ dại tin truyền thuyết vong linh thánh giả của vong linh giới là thật, cố nén nhưng nhớ rồi khỏi ái nhân quay về vong linh giới tìm kiếm vong linh thánh giả, hy vọng có thể làm mình thoát khỏi kiếp vong linh bất sinh bất tử, có thân thể thật sự, sẽ cùng ái nhân cùng nhau bách niên giai lão, trở thành nhân loại tóc trắng già đi thậm chí chết đi, thân phận long tộc cũng có thể không cần...

Nhưng lúc y vất vả tìm kiếm hy vọng xa vời kia, ái nhân đang làm cái gì? Ái nhân không mong nhớ y, lại ở cùng nam nhân khác, y không thể tin được chạy về bên cạnh ái nhân, cư nhiên thấy bộ dạng ái nhân đây người là tình địch cùng mùi vị kẻ khác, y thế nào không hận, y có thể nào không giận?

Hận không thể đương trường bóp nát cái cổ mỏng manh của ái nhân, đem nam nhân vô liêm sỉ kia băm thây vạn đoạn, thậm chí muốn tự tàn tự hủy...

Lúc biết ái nhân mang thai, một lòng nghĩ là của người khác, làm y cơ hồ hồng mắt, cuối cùng không hạ thủ được mà đuổi ái nhân đi, chướng khí vong linh giới có hại với thân thể vật sống, mình không hạ thủ được, vậy để chướng khí đến làm thay, y đã quyết định không còn dây dưa với Phong, thả hán đi, có thể sống hay không, y cũng không quản...

Nhưng mới hai ngày không thấy được ái nhân, tâm tình y nóng nảy, trái tim trống rỗng cơ hồ muốn nổi điên, sau đó, mỗi ngày cơ hồ tìm các đầu sỏ vong linh giới khác làm phiền, lúc bức bối nhất, thú một sừng lại tìm đến đòi Phong, đem Phong trả lại cho nam nhân kia? Hừ, Phong vốn là người của ta.

Đánh thì đánh, sợ người sao?

Nhưng đang đánh nhau kịch liệt, Phong cư nhiên xuất hiện, y thấy Phong từ cổng pháp thuật đi ra, lập tức bay đến hướng Phong.

Phong lại có thể sinh con trai cho y, một oa oa mập mạp nộn nộn đáng yêu...

Ngay lúc đó, tâm tình y nhảy lên đến trời cao, con y, y vẫn cho rằng mình là một vật chết, một vong linh, không có tư cách có hậu đại nữa, cũng không ngờ Phong cho y cái kinh hi lớn nhất này, hài tử của y cùng Phong.

Quyết định xuất ra trong nháy mắt kia, sau khi hối hận vì từ bỏ Phong, y quyết định ---- đoạt lại ái nhân một lần nữa! Nguyên nhân có một phần là vì hài

tử, một phần lớn hơn nữa là vì cảm giác trái tim trống rỗng quá tồi tệ của mình...

Đối với ánh mắt của Ericter, Phong Tinh còn chưa nghĩ nên nói gì, Shogula đã lạnh giọng sớm hơn hẳn một bước.

“Người lúc trước đối với Phong như vậy, sao có thể tha thứ, người không có cơ hội!”

Ericter nheo mắt, sát ý nhẹ nhàng thấu ra, “Ta sẽ không từ bỏ! Trái lại, người rõ ràng từng nói sẽ không đến quấy rầy nữa, vậy người còn ở đây làm gì!”

“Ta cũng sẽ không từ bỏ.” Shogula trừng lại. “Phong là của ta!”

Hai đạo sát khí chạm vào nhau, trong không khí hình như mơ hồ hiện lên điện lưu, Phong Tinh trốn vào ổ chắn.

Loại tình huống này thật sự quá bất ngờ, hẳn cho rằng mình phản bội như vậy, đã bị hai người hoàn toàn từ bỏ, không ngờ cư nhiên còn có thể xuất hiện tình huống tranh giành này, làm hắn không khỏi có chút rạo rức.

Nhưng, xin lỗi, hắn không thể lại chọn một người trong đó...

Cho nên phải chạy trốn...

*****

Nửa tháng sau.

Nhân gian giới, ở bia rừng rậm nào đó, hai chiếc xe ngựa phô trương xa xỉ, có mấy bóng người trên cò ngoài xe, Ericter cùng Shogula ôm tiểu thí oa của mình, phân phó tộc nhân chuẩn bị chút cơm.

Tiểu thí oa đang ngủ, hai người không dám để người hầu ôm chúng, ngoại nhân không phải papa hay mama ôm, oa oa sẽ lập tức tỉnh lại oa oa khóc lớn ầm ĩ, vô pháp, chỉ có chính mình ôm thôi.

“Phong, người đến bên cạnh nghỉ ngơi, lập tức sẽ có đồ ăn!”

Shogula cũng không chịu yếu thế. “Phong, người trước hào hào nghỉ ngơi rồi lập tức ăn là được!”

“An Nhiên, họ rốt cuộc làm sao vậy?” Phong Tinh chuyển đến bên cạnh An Nhiên, nhẹ giọng hỏi.

Nửa tháng nay, Eri cùng Shogula ân cần khiến người khó có thể chịu được, hơi lạnh sưởi nóng cái gì đó, không cần mở miệng lập tức chủ động dâng lên, làm Phong Tinh cảm thấy thật sự rất kỳ quặc, làm hắn khó xử nhất là....

“Phong, đến, đồ ăn chuẩn bị tốt rồi, có thịt muối người thích ăn.” Ericter đi tới, còn chưa kịp dứt Phong Tinh, Shogula lập tức chạy qua, giữ chặt tay Phong Tinh.

“Phong, ta chuẩn bị hảo đồ ăn rồi, đều rất có lợi đối với thân thể người, qua chỗ ta ăn.”

Hai bàn đồ ăn lớn, hai bên kiên quyết muốn Phong Tinh đến bên mình ăn, Phong Tinh đau đầu một trận.

Hai người kia... Bỗng nhiên cảm thấy họ trở nên thật ấu trĩ...

“Các người đừng như vậy.... Các người không có việc làm sao? Đã rời khỏi tộc đàn của mình lâu như thế.”

“Không có việc gì, bây giờ người quan trọng nhất.” Ericter nói, ý chỉ mong sao những kẻ đó đừng tìm đến mình.

“Người quan trọng nhất!” Shogula hận miệng mình không ngọt như thế, chung quy nói không ra lời ngon tiếng ngọt gì để kẻ kia đoạt trước.

Một lần nông cạn từ bỏ làm y thiếu chút nữa mất đi ái nhân cùng hài tử, lần này nói cái gì y cũng không thể buông tay, vô luận như thế nào cũng không thể.

Khó khăn lắm mới chiếm được một mảnh thiên địa trong lòng Phong Tinh, không thể lại mất đi...

“Ta... Ta cùng An Nhiên ăn.” Phong Tinh hướng trên người An Nhiên sát lại.

Ánh mắt hai nam nhân kia lập tức bay tới An Nhiên, cau mày, ánh mắt sắc bén.

“Đồ ăn hắn vẫn còn đang chuẩn bị.” Ericter.

“Đồ ăn hắn không thích hợp với người.” Shogula.

“Ai nói đồ ăn của ta không thích hợp với hắn.” An Nhiên nói lầm bầm, hai gia hỏa này cư nhiên trừng mình như mình là đá cản đường, mình chính là ân nhân cứu mạng của nhi tử họ! Không hảo hảo nịnh bợ mình còn dám lấy vẻ mặt đó nhìn mình, hừ! “Ai nói đồ ăn của ta vẫn còn chuẩn bị, đồ ăn của ta

sớm đã chuẩn bị tốt!”

Không quan tâm hai nam nhân kia, dất Phong Tinh, khoan thai đi đến một bàn chuẩn bị tốt của Ericter, tay trái bắt tay phải lấy, cái nào nhìn đẹp liền nếm chút, ăn ngon liền nhét vào trong miệng Phong Tinh, nếm bàn của Ericter xong, lại đi đến bàn của Shogula, sau khi nếm một vòng, hai người đều cảm thấy no rồi.

“Ăn no chưa?” An Nhiên nhỏ giọng hỏi Phong Tinh.

“No rồi, cảm ơn.” Phong Tinh cảm kích gật đầu, vẫn là An Nhiên có biện pháp, như vậy hẳn đều không đắc tội hai bên, còn ăn no bụng.

“Thái độ của họ quá kém, còn muốn theo đuổi người ta, theo được mới là lạ!” An Nhiên đắc ý.

“Ha ha....” Phong Tinh cười gượng, kéo An Nhiên lên xe, trốn ánh mắt bức bách của hai người kia.

Bóng dáng Phong Tinh vừa biến mất, ánh mắt Ericter cùng Shogula tối xuống, ánh nhìn lơ đãng đối diện đối phương, tức khắc mây đen đan xen, sấm sét chớp điện ầm ầm.

Phong Tinh vén vén màn xe, xác định không có người nghe lén, mới kéo An Nhiên ngồi vào bên giường.

“An Nhiên, người nói xem họ là muốn thế nào?”

“Họ à, rất rõ ràng!” An Nhiên bĩu môi. “Sau khi lúc trước hối hận, muốn tái có được người!”

“Nhưng... Tác phong của họ trở nên thật kỳ quái!” Eri từng là một đại nam nhân chừng chạc trưởng thành ôn nhu như vậy, mà Shogula cũng từng cao quý lãnh khốc biết bao nhiêu, bộ dạng hai người bây giờ.... Làm hắn cảm thấy quý dị.

An Nhiên nhún vai không nói, hai người kia lại trở nên ấu trĩ như thế đều là vì thân thể Phong Tinh không chịu nổi kích thích, nếu vẫn đánh đánh giết giết tranh đoạt giải quyết giống như trước, Phong Tinh chắc chắn sẽ lo lắng bên này lại lo lắng bên kia, để không cho Phong Tinh kích động cảm xúc, Phoenix cũng dặn tốt nhất không được khiến hắn xuất hiện quá nhiều cảm xúc tiêu cực, hai người mới có thể chiến tranh “không khói súng” như thế.

Như vậy vẫn hảo, nhìn hai quả trứng đàn coi mình là bảo vật, Phong Tinh cũng hết sức vui lòng.

“An Nhiên.” Phong Tinh bỗng nhiên cúi xuống nói rất nhỏ bên vành tai An Nhiên. “Chúng ta tìm một cơ hội chạy trốn được không?”

“Chạy trốn?” Kinh ngạc một chút.

“Ấn, hai chúng ta lưu lạc khắp nơi, người hỏi Lott cùng Rip có nguyện cùng đi không.” Nếu hai lang kia cũng cùng chạy, xác suất thành công sẽ cao hơn rất nhiều.

“Tiểu Tinh Tinh à...” An Nhiên nhếch mày cao cao, thờ dãi. “Người đừng phải chuyện xử lý không tốt, luôn thích dùng trốn tránh để giải quyết.” Còn kéo bạn tốt mình đây làm đồng lõa.

“.....” Phong Tinh cứng lại, ngập ngừng nói không ra.

Ai bảo ngoại trừ trốn ra, hắn nghĩ không ra bất cứ phương pháp giải quyết nào hay hơn ...

“Quên đi.” An Nhiên nhận mệnh nhún nhún vai. “Trốn thì trốn, thái độ của họ quả thật khiến người ta đau đầu. Bất quá ta nói cho người, đây là lần cuối cùng.” Lần cuối cùng liễu mình bồi quân tử!

“Cảm ơn.” Phong Tinh dân khẩu khí.

“Không báo cho hai gia hỏa Lott Rip kia, tránh bị vướng bận.”

“.... Sau chuyện này họ chắc chắn sẽ rất tức giận.” Xem bọn họ bây giờ coi trọng An Nhiên như thế.

“Đương nhiên.” An Nhiên gật đầu. “Bất quá thế thì thế nào, đều mang tính chơi chơi thôi, còn thật sự muốn đem ta làm đồ chơi chuyên biệt, vĩnh viễn chiếm giữ, không phải sao?”

“Ta thấy họ bây giờ đối với người đã không phải tâm tư đùa giỡn...”

“Vậy càng không được, tuổi thọ của ta chỉ có không đến một trăm năm, mà họ thăng cấp thành thánh thú có thể sống rất lâu, ta đương nhiên phải sớm rời khỏi, chẳng lẽ chờ ta già, họ chơi chán đem ta vứt bỏ, khi đó ta mới đáng thương ra đi?” An Nhiên lắc đầu ngã lên giường, mệt mỏi nói. “Ma thú chú trọng nhất cái gì? Thức ăn, sinh sản. Ta không có 'hăng lực đặc biệt' giống người, không cấp hậu đại cho bọn họ được. Dù họ không phải tâm tư chơi đùa, có thể làm gì nào?”

Phong Tinh trầm mặc, bỗng nhiên nghĩ đến mình cũng chỉ có tuổi thọ một trăm năm, mà Eri cùng Shogula thì sao? Shogula có thể sống rất lâu, Eri là vong linh thậm chí bất lão bất tử, đến lúc đó mình từ từ già đi, họ còn có thể ở bên cạnh mình sao? Dù họ vẫn bầu bạn, mình cũng sẽ cảm hận dung mạo già nua nếp nhăn đầy mặt của mình...

Phong Tinh không khỏi run lên, phải chạy thôi, chạy càng xa càng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Từ đầu đến đuôi không tìm được cơ hội thích hợp chạy trốn....

Ân cần của Ericter và Shogula làm Phong Tinh rạo rực lại nôn nóng, cảm giác được hai ái nhân trăm phương ngàn cách che chở khiến người ta quá mê say, hấn sợ nếu không rời khỏi, mình sẽ lại dao động nữa cũng không chừng, không thể tự kèm chế trầm luân trong quan hệ kỳ dị như vậy, cuối cùng lại dẫn đến ba người đều đau khổ.

Ericter cùng Shogula mỗi bên bưng một chén được thủy xanh thăm tiến vào.

“Ta không muốn uống thuốc!” Phong Tinh ngồi phịch trên giường bực bội kháng nghị.

Mấy ngày nay mỗi ngày đều bị rót mấy chén được thủy lớn, mùi vị ghê tởm chết người.

“Ngaoan, uống nó đi, thân thể ngươi không tốt, cái này có thể hảo hảo điều dưỡng thân thể ngươi.” Ericter dỗ.

“Không uống, không uống! Lần này nói cái gì cũng không uống.” Phong Tinh vui đầu vào trong chăn. Thứ ghê tởm đó, mấy lần trước có thể uống được đã là dùng thiên đại nghị lực. “Các ngươi phiền chết đi, luôn nhốt ta trên xe.” Hại hấn một cơ hội chạy trốn cũng không có.

“Uống rồi liền đi chơi chịu không? Chúng ta cũng sắp đến nơi, đến lúc đó ngươi muốn chơi thể nào cũng được.” Shogula dỗ, kỳ thực, dù tới nơi cũng không thể để Phong Tinh tình trạng thân thể không tốt thường xuyên ra ngoài, bất quá tình huống bây giờ đặc biệt, cần tung hỏa mù.

“Nơi nào?” Phong Tinh nhăn mũi, cảm thấy giống như có cái gì hấn không biết, lại là bọn họ sớm đã an bài hảo?

“Chúng ta tìm được một chỗ phong cảnh rất tuyệt lại an tĩnh, nơi đó rất thích hợp cho ngươi tu dưỡng, chính là nơi đó.” Shogula giải thích.

“Ai nói ta muốn đi tới đó?”

“Nơi đó rất đẹp, rất thích hợp với ngươi...”

“Ta không muốn đi...” Phong Tinh hét to ngắt lời Shogula. “Ta muốn đến chỗ đồng người, ta muốn đi thành thị lớn.” Chỗ đồng người mới dễ chuẩn.

“Ngươi thân thể yếu ớt cần hảo hảo điều dưỡng, chỗ đồng người không thích hợp.” Ericter nhíu mày. “Trước không nói cái khác, uống cái này, nếu không để người thì không thể uống.”

“Không uống, cũng không đến nơi kia, ta thân thể rất tốt.” Phong Tinh trốn vào ổ chăn, hai người kia dỗ thể nào cũng không được, cho đến lúc nghe thấy tiếng thở dài bất đắc dĩ của hai người, tiếng mở cửa đồng cửa, mới hơi ló đầu ra ngoài.

Hấn rất tùy tiện phải không?

Đang khổ sở, bỗng nhiên nghe tiếng khóc bảo bảo, vội vàng đứng dậy, vừa lúc Ericter ôm hai oa oa mở cửa tiến vào.

“Chúng đói bụng.” Ericter đầu tiên là rất không thương tiếc để Phong Cảnh lên giường, rồi cẩn thận đem nhi tử mình đặt bên mặt Phong Tinh.

Phong Tinh giật nhẹ áo chuẩn bị kéo xuống uy bảo bảo, thấy Ericter cư nhiên vẫn còn ngồi bên giường.

“Ngươi ra ngoài.” Y nhìn kêu mình làm sao uy!

“Ách...” Ericter cảm thấy có chút miệng khô lưỡi khát, ngen thật lâu rồi không làm, y bây giờ tưởng tượng đến hình ảnh Phong Tinh uy sửa liền sung huyết não. “Ngươi uy, ta không nhìn.” Xoay người.

Phong Tinh vẫn không được tự nhiên, trước kia hấn uy bảo bảo bên cạnh đều không có ai, nhưng bảo bảo khóc quá lợi hại, đành phải chuyển người đối mặt vách tường, kéo y phục xuống ôm lấy oa oa để từng đưa ngậm hút vào.

Các bảo bảo bận ăn không rảnh khóc, nhưng Phong Tinh cảm giác quá bất thường, sau cổ cảm thấy có gió nóng thổi trúng, bên ngoài đang có gió nồm sao? Nhưng thể nào cũng không thể thổi vào trong xe.

Quay đầu xem xét, kinh ngạc muốn nhảy dựng, đầu Ericter cư nhiên ghé vào bên cổ hần, gió nóng là lạ kia là khí thô mũi y phun ra.

“Oa! Người, người làm gì vô thanh vô tức sát vào gần như thế!” Phong Tinh xấu hổ giận dữ, vội vàng kéo chắn che thân thể, lại bị Ericter ngăn lại.

“Người làm gì. Ân....”

Ericter cư nhiên gạt hai oa oa dính trước ngực Phong Tinh ra, không quan tâm oa oa khóc nháo, bàn tay kéo quần áo mở rộng tới eo của Phong Tinh, tay phủ lên hai nơi đứng thẳng nho nhỏ kia, kinh ngạc thì thào.

“Thật thần kỳ... Nơi này cư nhiên cũng có sữa...” Y thấy trên quả đò bị tiểu hài tử hút cứng kia dính chút sữa trắng, làm nước bọt y cơ hồ tràn ra vượt qua tốc độ nuốt.

“Ừc..” Nuốt nước bọt, thật sự không nhìn được, y muốn nếm chút xem sữa kia sẽ là mùi vị gì, miệng ngậm lên, hút liếm.

“Ân....” Phong Tinh rất lâu không hoan ái trước tiên run rẩy rên rỉ xuất thanh, biết bây giờ không nên là loại tình huống này, xô đẩy cái đầu trước ngực, nhưng hai tay do tình dục bị khơi mà mất khí lực, kháng cự ngược lại mang mùi vị vẫn nghênh tiếp.

Ngon hơn tưởng tượng một ngàn lần.

Sữa ngọt ngào từ nhũ tiêm xinh xắn ứa ra, mùi thơm lấp đầy cả khoang miệng, lại đi xuống xâm thực dạ dày, Ericter say mê hút vào, đáng tiếc sữa ứ ra quá ít làm y rất bất mãn, hai tay đè ép xoa nắn bộ ngực bằng phẳng của Phong Tinh, mong đợi càng nhiều chất lỏng hơn.

“A a... Eri... Ngừng... A...” Giọng Phong Tinh run rẩy không thể khống chế, hần cảm thấy phần ngực bị đùa bỡn như thế, phía dưới cũng đã cứng, phía sau cũng đã mềm.

“Không còn!” Nhũ tiêm đang mút vào cư nhiên mới một hồi cũng đã hết, Ericter bất mãn than thở chuyển qua bên kia, nhưng bên kia cũng không có bao nhiêu, trong chốc lát cũng hút không ra bất cứ chất lỏng gì.

“Ít như thế, khó trách nhi tử luôn ăn không đủ no.” Sữa Phong Tinh ít là vì thân là nam nhân không có ngực lớn như nữ nhân, tích góp từng tí một không được bao nhiêu, hay vì thân thể hư nhược mới không đủ sữa?

Tóm lại, phải bổ cho hần nhiều hơn.

Ericter đông suy tây nghĩ, đem Phong Tinh áp chế, vén vạt áo mình lên, phía dưới y đã cứng có thể sánh bằng gậy thiết! Hạ thể cứng rắn kêu gào đòi giải phóng, đôi đấm vào người dưới thân, tàn sát bừa bãi trên người hần.

Vừa áp lên ngực người dưới thân, các bảo bảo bị phui ra không có ăn vẫn khóc nháo này giờ bỏ qua, ùi vào người mama, Phong Vận cường tráng hơn đầu tiên tìm kiếm nhũ đầu của mama, nhưng thế nào cũng không hút được sữa, thương tâm ghé sát trên ngực mama khóc lớn, buông nhũ đầu ra, oa oa khóc mấy tiếng, lại chưa từ bỏ ý định tái ngâm lấy hút hút, vẫn không có sữa, lại khóc, càng khóc càng to, Phong Cảnh nhỏ hơn ùi vào không được, liên tục khóc suốt.

“A oa oa!” Sữa bị papa ăn hết, không có, oa oa....

Ericter lại đem hai tiểu thí oa gạt ra một bên, đè xuống, sách sách mút vào nhũ tiêm ái nhân dính nước bọt nhi tử mình.

“Buông ta ra... a a!” Phong Tinh xấu hổ giận dữ giãy giụa, Eri thế nào có thể như vậy, thế nào có thể trước mặt các bảo bảo làm loại chuyện này!

Còn ăn luôn đồ ăn của hài tử!

“Phong, ta muốn ăn người.” Ericter thô thô, ngồi dậy, kéo khó từ Phong Tinh xuống, tính khí Phong Tinh sớm đã đứng thẳng, lập tức nảy lên xuất hiện, Ericter vui vẻ cười khê. “Người cũng rất muốn đúng không, xem nơi này cũng cứng rồi.” Búng búng côn thịt, tay sờ lên an ùi, lại đi xuống đụng đến huyết động làm y mất hồn nhất kia, một cái sờ này lại làm Ericter nhú mảy, đại bộ phận lý trí cũng ụp về.

Ở huyết khẩu mềm mại sờ tới vết sẹo hơi cứng, Ericter nâng mông Phong Tinh lên, cúi đầu cẩn thận quan sát, thấy trên huyết khẩu đóng chặt kia có một vết hồng ngân dài, đầy nhục huyết ra một chút, có thể thấy hồng ngân kéo thẳng tới sâu trong huyết.

Là lúc sinh tiểu hài tử, bị căng nứt ra... Bây giờ còn chưa hoàn toàn hảo. Ericter một trận tiếc thương áy náy, hôn nhẹ nhục huyết bị thương, buông thân thể Phong Tinh ra.

Nơi đó không thể làm, làm sao đây, phía dưới y cũng sắp căng nổ.

“Buông ra, đừng như vậy...” Phong Tinh sắp quăng khí giới đầu hàng, thân thể lâu lắm rồi không đụng chạm, hết sức miễn cảm. “Bảo bảo ở đây...”

Phong bộ dạng mê loạn hảo mê người! Ericter cảm thấy lão nhị phía dưới lại cứng mảy phần.

“Ừc..” Có thể nhìn có thể sờ không thể ăn, Ericter cực kỳ hối hận, sớm biết lúc Phong uy sữa ban này nên lập tức rời khỏi phòng, cái này thật sự là tự làm tự chịu. Áp chế đè lên, hôn cuồng lung tung trên mặt trên cổ trước ngực Phong Tinh, nhục trụ cương cứng điên cuồng ma sát qua lại trên tính khí Phong Tinh.

Cũng chỉ có như vậy.

“A.... Eri...” Phong Tinh lắc đầu cuồn cuộn, hẳn biết không nên như vậy, ảnh hưởng không tốt tới bảo bảo, nhưng sao hẳn một chút khí lực kháng cự cũng kiểm không ra, cơn thịnh nộ sát trên tính khí quá cứng quá nóng, như que hàn, hẳn còn cảm thấy được đường vân bắt bình sinh ra từ gân xanh.

Dưới bức bách của chủ nhân, nhục trụ tráng kiện nhanh chóng tiết ra, dịch nồng phun trên người Phong Tinh. Dù tiết vẫn cứ cứng rắn đứng thẳng, Ericter lại không thể làm nó dễ chịu nữa, kéo hào quần áo, lại giúp Phong Tinh thần trí mê muội, lấy tay giúp y phát tiết, lau người cho hẳn, giúp hẳn thay đổi một kiện quần áo.

“Ngươi, ngươi, đồ khốn!” Phong Tinh đỏ mặt mắng y, nếu không phải thân thể vừa tiết không có khí lực, hẳn liền một quyền đánh qua.

“Ta không chịu nổi, nhịn lâu như vậy, ta không khống chế được.” Ericter cười gượng, ôm lấy Phong Tinh làm hẳn kẻ sát hạ thân mình, làm hẳn cảm thụ sự nhẫn nại của mình là lớn tới bao nhiêu.

“Ngươi...” Phong Tinh cảm thấy vật cách y phục kia vẫn cứng rắn, mặt càng đỏ, thẳng thắn xoay người sang chỗ khác, trấn an bảo bảo khóc nháo, nhưng các bảo bảo ủ trước ngực hẳn, sữa hẳn khó khăn tích góp từng tí một đã bị Ericter ăn luôn, có ủ nữa cũng không có, các bảo bảo liên tục khóc, cổ họng non mịn cũng khóc đến có chút khàn khàn.

“Bảo bảo không ăn được, đều là tại ngươi!” Phong Tinh khó thở. Sữa không có, làm thế nào?

“Nấu chút cháo nhão hay kiểm sữa nữ nhân nhân loại cho bọn chúng.” Sữa kia vị thật ngon, y quyết định sau này chỉ để mình độc hưởng, còn nhi tử, uống sữa khác cũng có thể sống mà không phải sao?

Ericter ôm lấy nhi tử mình, nhưng lần này nhi tử bảo bối được papa ôm lấy không phải vui vẻ ủ vào ngực papa, mà vùng cánh tay ngăn ngụt nộn nộn nhấm nhẳng trên mặt papa đánh một cái.

Đừng thấy nó còn nhỏ, nhưng nó biết vừa rồi là papa đoạt lấy đồ ăn vốn đã rất ít ỏi của mình. Hại nó bụng rất đói!

“Đáng đời!” Phong Tinh nhìn hả giận.

Ericter nhún nhún vai, tiểu nhi tử không khí lực gì đánh cũng không đau, để nó đánh đi, vừa khéo đem một chút áy náy do đoạt đồ ăn nhi tử của y xóa sạch.

Lúc này Shogula đẩy cửa vào, trong tay bưng hai chén được thủy, thấy không khí trong phòng, rõ ràng cảm thấy không ổn, Phong Tinh đỏ mặt quai dẻ, trong phòng còn mùi vị ái muội.

“Các ngươi...” Shogula nheo mắt nguy hiểm.

“Chúng ta?” Ericter nhếch miệng đắc ý. “Chúng ta vừa mới hoan ái một trận nho nhỏ.” Khoe ra.

Hàn quang lóe mạnh trong mắt vàng của Shogula, nhìn sắc mặt Ericter đắc ý, lại nhìn Phong Tinh bộ dạng né tránh, tay run cơ hồ cầm chén không vững.

Cố gắng bình ổn tâm tình lại, không thể lập tức phát tác, y cùng nam nhân này ước định ba điều, không thể kích động Phong, tuyệt đối không thể đánh nhau trước mặt Phong, ai ra tay trước, người đó lập tức mất đi tư cách tiếp tục ở bên cạnh Phong theo đuổi.

Đem được bưng đến bên giường, ngồi xuống.

“Uống thuốc đi.” Đưa được qua, Shogula nói. Y không muốn vừa nói chuyện với Phong vừa cãi vả với kẻ kia, cố gắng khống chế, khống chế không được.

“Ách, ừ.” Phong Tinh run rẩy tiếp nhận chén, nhu thuận uống hết, lấy tốc độ chưa bao giờ có uống xong hai chén.

“Bảo bảo sao vẫn khóc?” Shogula nhíu mày.

“Còn chưa ăn no.” Ericter nhếch khóe miệng nói, sữa đều bị mình ăn, mấy tiểu gia hỏa này đương nhiên không ăn no.

“Nga, vậy ôm đi uy chút cháo đi!” Shogula đối với câu trả lời này không nghĩ quá nhiều, vì Phong Tinh thường xuyên thiếu sữa, bảo bảo ăn xong chung quy vẫn phải ồn ào một trận.

“Ách, các ngươi ôm đi đi!” Phong Tinh rút trong ổ chăn, che khuôn mặt đỏ bừng lại.

“Ngươi hảo hảo nghỉ ngơi.” Shogula ôm lấy nhi tử nhà mình đi ra ngoài, Ericter cũng câu môi đi ra ngoài.

Vừa đến bên ngoài, trước mặt chính là một đạo pháp thuật quang minh đánh úp lại, Ericter nghiêng người né tránh, không bắt ngờ thấy cái mặt thối của Shogula.

“Phong ở bên trong, ngươi muốn đánh nên cẩn thận một chút, tốt nhất đừng nháo ra tiếng động để hẳn phát hiện.” Ericter nhếch mày cười khê. “Bằng

không, người liên không có tư cách ở nơi này nữa.”

Shogula mặt đã tệ lại càng tệ, cuối cùng là nhả xuống, hàm răng cơ hồ cắn vỡ.

Đáng ghét đáng ghét đáng ghét....

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Lại là mấy ngày trôi qua, theo kế hoạch hẳn là sớm đã tới nơi, nhưng Phong Tinh la hét âm ỉ sống chết không chịu đến chỗ đó, kiên quyết đòi xe ngựa hướng chỗ đông người đi, bằng không liền ở trong chốn ngột ngạt, Ericter cùng Shogula không làm gì được hẳn, lại sợ hẳn cảm xúc kích động tổn thương thân thể, đành phải theo ý hẳn đi, bất quá thời gian Phong Tinh ở một mình càng ngày càng ít, càng không thể nói đến chuyện cùng An Nhiên ngấm ngấm câu kết.

Như hôm nay, xuống xe ăn cơm trưa, Phong Tinh mượn cớ bla bla rồi đi, trước khi đi lên nháy mắt với An Nhiên, An Nhiên hiểu ý ở tại chỗ ăn một hồi cũng lấy cớ bla bla rồi rời khỏi.

“Không có người theo tới sao?” Cùng An Nhiên chạm mặt, không thấy phía sau có người khác, nhưng Phong Tinh vẫn lo lắng nhìn chung quanh.

“Không, ta rất cẩn thận.” An Nhiên nói. “Có chuyện gì?”

“Chuyện chạy trốn bản với người, bây giờ Eri cùng Shogula đều không chịu rời khỏi ta một bước, làm thế nào?” Phong Tinh bực bội nói.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ tới.” An Nhiên còn chưa nói, một đạo thanh âm âm lãnh xen vào, thân hình Ericter xuất hiện.

“Eri, người...” Phong Tinh lập tức luống cuống, Eri thế nào theo tới!!

“Người còn chưa biến sao!” Ericter chắn chính giữa hai người, nhếch miệng hướng An Nhiên, lộ ra hàm răng trắng đầy, An Nhiên lập tức run rẩy khoát khoát tay cười gượng ha ha.

“Ta lập tức biến, ta lập tức biến.” Nhanh chóng đảo tẩu.

“Ách! E... Eri!!!” Ericter bỗng nhiên xoay người đối diện mình, Phong Tinh bị hoảng sợ từng bước một lui ra sau.

“Trốn?” Ericter nheo mắt nguy hiểm hừ lạnh, từng bước tới gần. “Người quả nhiên muốn lên rồi khỏi, người muốn đi đâu?”

“Ta, ta.” Phong Tinh ngập ngừng không nói ra.

“Người nói đi, người muốn đi đâu? Đi đâu? Tại sao muốn rời khỏi như thế?” Ericter thịnh nộ xiết chặt hai vai Phong Tinh. “Chết tiệt, ta chưa từng hận một người nào như thế, người là đầu tiên!”

Lực đạo trên hai vai làm Phong Tinh đau nhứt nhứt, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào Ericter.

“Không ngờ người lại nói ra, tại sao muốn chạy trốn.” Ericter gắt gao ôm Phong Tinh, bi thương gào nhẹ. “Như thế tổn thương người tới bao nhiêu người có biết hay không, có biết hay không, không thích, người liên cự tuyệt, ta sẽ không làm phiền người, thẳng thắn cự tuyệt, ta tuyệt đối sẽ không làm phiền người nữa. Vương bát đán... Người sao lại như vậy, người rốt cuộc muốn ta làm thế nào...”

Phong Tinh run rẩy nhắm chặt mắt nghe, cho rằng sẽ đưa tới một trận lửa giận ngút trời, cũng không ngờ ngữ khí Ericter càng nói càng run rẩy, cuối cùng cư nhiên còn chen lẫn nghẹn ngào.

“Eri, người, người khóc?” Phong Tinh lập tức lại luống cuống, ba chân bốn cẳng muốn đẩy Ericter ra xem y có phải khóc không, nhưng Ericter lại ôm hẳn chặt cứng. “Eri, người, người để ta xem...”

“Có gì coi được mà xem...” Ericter giọng căm hận nói. “Ta là thằng khốn nạn, làm thương tổn người, người thì khốn nạn nhất, yêu ta, phản bội ta, cho ta hạnh phúc lớn nhất lại làm ta thương tổn. Shogula kia cũng khốn nạn, người là của ta, hẳn còn chen chân, người liền để hẳn chen vào như thế! Vương bát đán, ta liền ngu ngốc cho rằng tâm của người tuyệt đối là của ta, còn ngu xuẩn đi tìm truyền thuyết bất khả năng kia như vậy.”

Nghẹn ngào nói năng lộn xộn, Phong Tinh hoảng loạn ôm lấy đầu y, tay cố gắng sờ mặt y, đụng đến một mảnh ướt đầm.

“Eri, đừng khóc, có chuyện gì hảo hảo nói. Ta, ta không muốn chạy trốn, ta ta, ta chỉ là, chỉ...” Chỉ gì đây?

A a, làm thế nào! Ericter thế nào lại khóc? Thế nào lại thế! Một người chừng chạc trưởng thành thậm chí cao ngạo như vậy...

“Người không cần tìm cớ, ta biết người thật sự muốn chạy trốn.” Ericter càng ôm càng chặt, làm Phong Tinh muốn ngạt thở. “Làm sao đây, ta chưa từng cảm thấy thất bại như vậy.”

Phong Tinh cảm thấy cánh tay ôm mình tựa quây, tựa hồ đang sờ trên mặt, rồi mới buông hẳn ra, Ericter cũng đã bình phục cảm xúc, trên mặt nhìn không ra nước mắt, chỉ là đôi mắt tròn bóng hơn bất cứ thời điểm nào Phong Tinh từng thấy trước kia.

“Tóm lại ta sẽ không từ bỏ!” Ericter nói như đinh đóng cột.

“Eri...” Nhanh như thế liền bình phục sao?

Đúng rồi, vừa rồi Eri nói cái gì hẳn nghe không hiểu. “Eri, vừa rồi người nói cái gì truyền thuyết bất khả năng?”

“Người muốn biết?” Ericter nhắc khéo miệng, không có ý cười. “Để người biết cũng tốt.”

An Nhiên than thở trở về, vừa đến nơi xe ngựa tạm dừng, lập tức nghênh đón một đạo ánh mắt lạnh lẽo.

Ồ, dừng nữa mà. An Nhiên quả thực muốn phát cờ trắng đầu hàng, những người này sao đều thích dùng ánh mắt giết người như thế?

“Người nhìn ta như vậy để làm gì.” An Nhiên cực kỳ bất đắc dĩ.

“Nhìn người không biết suy xét.” Shogula âm lãnh nói. “Ta đã cảnh cáo người đừng mù quáng tham dự mọi việc, người thật không nghe lời.”

An Nhiên bĩu môi, trốn đến phía sau hai lang đang khăn trương nhìn chăm chăm nơi này.

Shogula không nói gì uy hiếp nữa, mà cau mày nhìn phương hướng An Nhiên đi tới.

Kỳ quái, gia hỏa kia đi lâu như vậy, còn chưa đón Phong về?

Shogula cảm thấy bất thường lập tức đứng dậy đi về hướng An Nhiên tới, không đi quá xa liền thấy một cảnh làm y tức giận.

Ericter đem Phong Tinh áp lên thân cây, một tay ôm eo Phong Tinh một tay xoa nắn ngực trái hắn, Ericter vui đầu hút nhũ tiêm ngực phải Phong Tinh, Phong Tinh nhuyền người mặc Ericter đùa bỡn, quần áo khó từ đâu bị cởi ra, miệng còn phát ra từng trận rên rỉ trầm trầm.

“Các người...” Shogula nổi trận lôi đình, phát ra một thánh ngôn thuật, một quang bạch quang chụp xuống đầu Ericter, thánh ngôn thuật đối địch bóng tối, hiệu quả thương tổn vong linh gần như cầm chủ quang minh hệ cấp thấp, thánh ngôn thuật của Shogula có thể tiêu diệt một vong linh năng lực bậc trung.

Ericter ôm Phong Tinh tránh khỏi quang sáng thánh ngôn thuật, Phong Tinh lúc này mới lấy lại tinh thần, biết bây giờ mình là bộ dạng gì, xấu hổ vội vàng ngồi xổm xuống hai tay ôm lấy hai vai.

“Y phục, y phục của ta đâu?” Phong Tinh xấu hổ tức giận la lên.

“Người tới thật sự không đúng lúc.” Y phục ở dưới tàng cây, Ericter không cầm lên đưa cho hắn, mà tự nhiên oán trách Shogula.

“Ta tới không đúng lúc?” Shogula không thể kiềm chế phải cãi vã. “Thật đáng tiếc, phá hủy chuyện tốt của người. Phong ta phải dẫn đi, người tiếp tục với thân cây đi!” Nhặt quần áo lên ôm lấy Phong Tinh, không chế lửa giận muốn giết người không ngừng bốc lên đỉnh đầu, bọc quần áo xong đem Phong Tinh ôm đi.

Ericter ở tại chỗ, một lát sau mới hừ lạnh một tiếng.

Rõ là tiểu quỷ vương vãi, bắt quá y vừa rồi đã đem một chút sữa Phong Tinh khó khăn tích góp uống hết.

Ngọt ngọt! Nhịn không được lại liếm liếm môi trở về chỗ cũ.

Shogula nổi giận dùng dùng ôm Phong Tinh hướng nơi xe ngựa đỗ, nghĩ đến cảnh tượng vừa mới thấy, hung tợn cúi đầu, thấy Phong Tinh cuộn mình, đầu trong khuỷu tay, thấy hôn ngân trên cổ Phong Tinh, lòng đỏ kị từng đợt bốc lên.

Nhịn không được vứt quần áo chỉ bọc trên người Phong Tinh xuống, đem Phong Tinh ấn đến thân cây bên cạnh, ghen tị in ấn ký của mình trên hôn ngân chường mắt kia.

“Nơi này có mùi hắn, nơi này cũng có!” Ghen tị, ghen tị...

Hôn đến cư nhiên cảm thấy cảm Phong Tinh ướt đầm, nhìn, Phong Tinh cư nhiên khóc.

“Người chán ghét ta hôn như vậy sao?” Shogula bi thương hỏi, Phong Tinh cắn môi lắc đầu.

“Vậy vì sao khóc? Vong linh kia hôn người lại là bộ dạng hưởng thụ như vậy!”

“Không...” Phong Tĩnh nức nở. “Ta không biết làm thế nào, ai ta cũng không thể chọn, cho nên ta muốn trốn, nhưng ta cũng không muốn làm ai thương tổn...”

“Vì sao ai cũng không thể chọn?” Shogula rất muốn biết.

“Các người ta đều thích.” Phong Tĩnh lớn tiếng khóc lên, che mặt, cảm thấy bản thân thật không biết xấu hổ. “Chọn ai ta đều vẫn sẽ nghĩ đến người kia, ta hoa tâm như thế, hu hu, cũng không muốn chọn đại, ai cũng quá hoàn hảo...”

Hắn vô liêm sỉ như vậy, hư hỏng như vậy, Eri vất vả đi tìm vong linh thánh giả căn bản chỉ là truyền thuyết, chỉ vì muốn cùng hắn đồng thọ mệnh cộng giai lão, hắn lại phản bội y ở cùng Shogula yên hảo, hắn dựa vào cái gì được Eri yêu thương như thế, dựa vào cái gì làm người được Shogula cao quý đơn thuần như vậy mê luyện.

Shogula nhìn Phong Tĩnh khóc thương tâm, cúi đầu, ghé vào tai hắn thấp giọng nói.

“Ta sẽ không từ bỏ, cũng không hối hận.”

Y biết, nguyên nhân chính yếu là bản thân mình chen ngang một bước mới làm Phong Tĩnh khó lựa chọn như thế, khóc rống như thế, nhưng y không hối hận, thậm chí rất tự hào vì ngay lúc đó chen vào đoạt ái, lúc trước nếu không bước ra một bước kia, bây giờ mình chắc chắn chỉ là triệu hoán thú của Phong Tĩnh, cô đơn đồ mắt nhìn Phong Tĩnh cùng Ericter ân ái, thậm chí có hài tử.

Y không hối hận, một chút cũng không hối hận, hối hận duy nhất chính là lúc đầu nhìn thấy ấn ký nô lệ trên người Phong Tĩnh liền không có đầu óc như vậy, cũng không chịu suy nghĩ một chút liền nói ra câu “không tới quấy rầy nữa”, chuyện này y hối hận đâm ngực giẫm chân, may mà còn có thể bù lại.

Y biết nếu không có thể lực của phụ thân cùng tộc nhân ở sau lưng, mình so với vong linh kia, chỉ tính là một tiểu tử mao đầu còn hôi sữa, nhưng dù như vậy, y vẫn muốn tranh với người kia tới cùng!

Mặc quần áo cho Phong Tĩnh khóc rống, lại ôm lấy hắn, trở lại trên xe, đem Phong Tĩnh vẫn che mặt đặt nhẹ lên giường, đắp chăn lên.

“Đừng khóc, xem mắt cũng sưng lên, thật xấu.” Shogula nhỏ giọng an ủi.

Thấy Phong Tĩnh khóc đến run rẩy thân thể, Shogula ôm lấy cả hắn lẫn chăn, vỗ nhẹ chăn có tiết tấu.

“Không khóc, ngoan, mắt sưng lên thì không đẹp, không khóc, không khóc!”

Ta không muốn làm người khó xử, đây là trận chiến của ta cùng vong linh kia, đối tượng tranh giành là người, người... Chờ người thắng cuối cùng tới đón là được.

Có thể là khóc quá lâu, cảm xúc quá kích động, Phong Tĩnh khóc khóc rồi ngủ, khi tỉnh lại cảm thấy hai mắt chất chất sưng đau, đầu choáng váng, cổ họng đau như thiêu như đốt, không thể lại ở trên xe xóc nảy, dù xóc nảy là rất nhẹ, đoàn người chỉ có thể ở trong thành tìm tẩu lâu tốt nhất trọ.

“Sao lại thành như vậy? Khóc rất lâu sao?” An Nhiên lo lắng nhìn Phong Tĩnh một mực ho khan nằm trên giường, nhủ mảy.

Vì thân thể hắn lại hư nhược, hai gia hỏa bức bách nhìn người chăm chăm kia mới cho phép An Nhiên ở một mình với hắn.

“Không.” Phong Tĩnh nói một chữ lại ho một trận.

“Chắc chắn khóc rất lâu, cảm xúc rất kích động mới có thể như vậy, họ phát hỏa với người sao?”

“Không, họ đối với ta vẫn rất tốt.”

An Nhiên không nói lời nào, nhìn Phong Tĩnh, bộ dáng của hắn bây giờ nhìn như đang khổ sở.

“An Nhiên, làm thế nào!” Phong Tĩnh khàn khàn cổ họng nói. “Hai người họ ai ta cũng không muốn làm thương tổn, nhưng họ ai cũng không từ bỏ, ta vô pháp chọn một trong đó, vô pháp....”

Vì biết vô pháp chọn lựa, lúc trước mới cam chịu tính đem các bảo bảo đưa cho phụ thân, biết tên bảo bảo rồi lập tức rời khỏi, sau đó cùng An Nhiên lưu lạc thế giới, biết mình thân thể rất yếu ớt, nhưng bản thân không muốn quản, muốn để thân thể cứ yếu đi, rồi mới ở một chỗ nào đó, lúc chống chịu không được nữa, mai táng ở một nơi không ai biết mình.

Hắn nghĩ kết thúc như vậy, ai cũng không bị thương tổn, có thể An Nhiên sẽ thương tâm, nhưng mình cùng An Nhiên dù sao cũng chỉ là bạn, An Nhiên có thương tâm khổ sở cuối cùng vẫn vượt qua được.

Hắn cho rằng kết thúc như vậy là tốt nhất...

Nhưng hai người kia không từ bỏ, tặng cho yêu thương sâu đậm hơn, quan tâm thân thể hắn, hại thân thể hắn càng ngày càng tốt, hại hắn thiếu chút nữa vứt bỏ y niệm ban đầu.

“Làm thế nào, tình yêu của họ thật như vậy, sâu như vậy, ta lại không biết tốt xấu còn nghĩ không cần, nhưng ta chọn ai cũng không được, làm thế nào, làm thế nào..”

“Sẽ có biện pháp.” Phát hiện khóe mắt Phong Tinh ướt át lập tức có dấu hiệu khóc ra, An Nhiên an ủi.

Phong Tinh hít hít mũi, nước mắt sắp ra từ hốc mắt chớp chớp quay về.

“An Nhiên, người nói ta có chỗ nào đặc biệt hảo, đáng giá để hai người họ kiên quyết như vậy không?”

“Người đầu cũng không hảo, luôn tự tiện quyết định bất kể cảm thụ của người khác, chỉ tự mình cho rằng đó tốt cho mọi người, trước kia mặt còn coi được, bây giờ gây đến thật là xấu.” An Nhiên bĩu môi đã kích.

Nước mắt Phong Tinh lập tức ào ra.

“Người mới chỗ nào cũng không hảo, hu hu hu...” Quá đã kích người hu hu.

“Thân thể ta hảo hơn thân thể người.” An Nhiên đứng lên. “Ta đi, người ít khóc chút, mắt sẽ mù đó.”

Đi ra ngoài đóng cửa lại, An Nhiên vừa chuyển người liền đối diện hai đôi mắt sát khí trầm trầm.

Làm cái gì, kêu hắn vào cho hắn an ủi Phong, làm tâm tình Phong hảo một chút, hắn cư nhiên làm Phong khóc?

Ericter cùng Shogula muốn bóp chết tóc đỏ trước mắt, An Nhiên nhún nhún vai, nhỏ giọng nói.

“Các người kêu ta đi không có ích, mấu chốt là các người, cảm xúc tiêu cực của hắn là do các người mà sinh ra.”

“Phải làm thế nào?” Ericter trầm tiếng hỏi.

An Nhiên nhìn bên này lại nhìn bên kia. “Rời khỏi hắn hoặc là chấp nhận ba người!”

“Ba người?” Shogula hỏi, rời khỏi là không thể, phần ba người phía sau là ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

“Chính là đừng tranh giành!” An Nhiên êm tai nói.” Các người cũng thấy hắn yêu hai người, cho nên vô pháp chọn một bỏ một, hắn vô pháp lựa chọn các người cũng đừng ép buộc hắn.” Như mình thế này, hai lang kia một chút mâu thuẫn cũng không có, thoải mái biết bao nhiêu, chỉ là ứng phó với hai sắc lang tính dục cao cường làm hắn thật có chút mệt mỏi.

“Cái đó làm sao được!” Ericter lập tức phản đối, y chưa từng nghĩ tới chuyện để tiểu quý bên cạnh cùng chia sẻ ái nhân của mình.

“Đương nhiên không thể!” Shogula cũng phản đối.

“Vậy tùy ý các người.” An Nhiên buông tay, tỏ vẻ lực bất tòng tâm, đi.

Ericter cùng Shogula nhìn chăm chăm nhau, hừ lạnh một tiếng, đi vào trong phòng, Phong Tinh thút thít ngẩng đầu, hai mắt sưng mù mờ hồ trông thấy hai bóng dáng đều rất quen thuộc, nước mắt là tả chảy càng mạnh.

“Đừng khóc, mắt cũng không mở được rồi còn khóc nữa, ngoan, đừng khóc.” Ericter ngồi vào bên giường Phong Tinh, làm đầu hắn gối trên đùi mình, lau nước mắt cho hắn.

“Đúng vậy, khóc giống như trên mặt thêm hai khối thịt, xấu lắm, khóc nữa bấu thịt liền lớn hơn.” Shogula cũng ngồi bên giường, nhẹ xoa mặt hắn tinh tế an ủi.

Phong Tinh khóc thút thít, mũi nhăn nhăn, hai mắt nước mênh mông, hít hít mũi, nước nỏ nói.

“Ta xấu người còn thích không?”

“Thích, thế nào cũng thích.” Shogula hôn hôn chớp mũi đỏ bừng của hắn. “Cho nên đừng khóc, được không? Ta đau lòng!”

Phong Tinh cọ cọ mặt trên đùi Ericter, tiếp theo, ngẩng đầu. “Các bảo bảo đâu?”

“Đang để người hầu ư ư sữa.” Ericter trả lời. “Ta đi gọi bọn hần ôm qua.”

“Bảo bảo để người khác ôm sẽ khóc.” Phong Tình lại hít hít mũi.

Không quá một hồi, bảo bảo được ôm đến, còn chưa vào cửa chợt nghe tiếng gào khóc rung trời, sau khi vào phòng, hai bảo bảo lập tức vươn tiểu thân thể hướng phía Phong Tình, người hầu thiếu chút nữa ôm không vững, vội vàng đem các tiểu gia hỏa đưa đến bên cạnh Phong Tình.

Phong Tình mỗi tay ôm một, các bảo bảo vừa đến trong ngực mama, tiếng khóc lập tức nhỏ đi, ừ tới ừ lui tìm sữa ăn.

“Chúng ta ra ngoài một hồi.” Ericter cùng Shogula đi ra ngoài, liền đứng ở ngoài cửa, yên lặng trừng nhau, đợi một hồi nghĩ hần là xong rồi mới vào phòng.

Hai ngày nay bởi vì Phong Tình vẫn tâm tình không tốt, Ericter bận dỗ hần vui vẻ và chăm sóc hần nên không làm ra chuyện cướp đồ ăn, tích góp hai ngày, khiến các bảo bảo lần này có thể ăn no nê, còn ở trong ngực Phong Tình. Hai đại nam nhân đẩy cửa tiến vào, Phong Tình đã mặc y phục, hai tiểu gia hỏa oa trong ngực Phong Tình ư a bi bô vui vẻ chơi tóc hần, Phong Vận thấy papa nhà mình xuất hiện đi tới ngồi bên cạnh mama, lập tức vung tay đánh y.

“A a!” Papa hừ tránh ra!

Ericter nhếch nhếch mày, khinh thường nhĩ tử nhà mình không lễ độ.

“Hôm nay thời tiết không tồi, ra ngoài phơi nắng thế nào?” Ericter ôn nhu hỏi.

Phong Tình lắc đầu. “Ta có chút mệt, muốn ngủ một giấc.” Hai ngày nay đều không ngủ, nay bỗng nhiên lại rất muốn ngủ.

“Vậy ngủ đi, nằm xuống.” Ericter nói, muốn tiếp nhận hai tiểu gia hỏa, lại bị Phong Tình cự tuyệt.

“Chúng ngủ cùng ta!” Phong Tình ôm hai tiểu oa oa nằm xuống, các bảo bảo ăn no cũng buồn ngủ, híp mắt bên cạnh ngực mama.

“Được, bữa tối đến ta lại tới gọi người.” Shogula đắp chăn cho hần nói, Phong Tình lại lắc đầu.

“Các người cũng ngủ cùng được không?”

“Chúng ta?” Hai người đồng thanh hỏi, hơi ngậy người, hai người lại nhìn nhau, nhử mày.

“Àn, được không?”

“.....” Hai người muốn cự tuyệt, vì không muốn ngủ cùng tình địch, nhưng thấy con người mong đợi đáng thương của Phong Tình, nhẫn không được đành phải đáp ứng.

“Được rồi.” Đều tự ở góc độ không thấy được trùng mắt với đối phương.

Phong Tình nở nụ cười đầu tiên trong hai ngày nay, ôm các bảo bảo, thân thể hướng bên trong rút rút nhường chỗ.

“Ta ngủ chính giữa.”

Ý là Ericter cùng Shogula mỗi người ngủ một bên.

Hai người cỏi ngoại y chuẩn bị lên giường, ánh mắt Phong Tình tới tới, hai người miễn cảm phát hiện, Ericter nhếch nhếch mày, quyết đoán cỏi nội y, chỉ chứa một kiện tiểu nội khó, che thất lưng, ánh mắt Phong Tình thoáng chốc sáng ngời, mặt cũng đỏ theo.

Ericter nhấc nhấc cánh tay, từng khối cơ bắp sáng bóng trên cánh tay, vút cho Shogula một ánh mắt coi thường đáng người y, lên giường ngủ một chỗ.

Shogula cũng nổi giận, cỏi nội y, cánh tay sáng bóng, rồi mới đen mặt không thoả mãn lăm lăm lên giường.

Cơ bắp y là có, chẳng qua không to thành khối như Ericter thôi!

Hai người bắt đầu ngủ, đại bảo bảo không vui, vặn vẹo thân thể xô đẩy phụ thân mình, không muốn y sát vào.

“Ha ha, đáng đời người.” Phong Tình che miệng cười, giành đồ ăn với nhĩ tử, đáng bị nhĩ tử chán ghét.

Shogula nhìn, vẻ mặt cũng là cười trên nỗi đau của người khác, con mình oa chính giữa y cùng Phong Tình, đầu nhỏ gối lên khuỷu tay Phong Tình, tiểu thân thể được cánh tay Phong Tình ôm nhẹ, đang ngọt mặt phát ra tiếng ư ư trong miệng, ngón tay nhỏ bé ấn một cái lại chọc một cái trên cằm mama, cực kỳ nhu thuận.

Shogula cực kỳ thoả mãn với biểu hiện của nhĩ tử nhà mình, cúi đầu chọt một cái trên mặt nhĩ tử, tiểu gia hỏa cười hi hi, ngửa đầu chọt một cái trên cằm mama, rồi nhìn mama, ngón tay ngắn nhỏ nện nện chỉ chỉ cái mặt mồm mồm của mình.

“Ân ân!” Muốn chụt chụt!

Phong Tinh yêu thương chụt mấy cái, người lớn cùng tiểu hài tử bên kia đều không vui, đại oa oa vốn xô đẩy phụ thân cọ qua chỉ chỉ mặt mình muốn chụt chụt, làm phụ thân đen mặt, rất khó chịu phun khí thô.

Thể hiện cái gì mà thể hiện? Có gì hảo mà thể hiện! Lúc trước y đáng lẽ nên đem tiểu thí hài này vứt cho hắc long tộc, cứ nhiên đối đãi với lão cha mình như thế.

Tiểu hài tử chơi một hồi một mối lập tức liền ngủ, ba người lớn có thể yên tĩnh, giường nhỏ, ba người rất sát, Phong Tinh ôm oa oa ở chính giữa, đầu xoay trái xoay phải, nhìn Ericter, nhìn Shogula.

“Không phải mệt sao? Thế nào còn chưa ngủ?” Ericter thúc giục hắc ngủ. “Mau ngủ đi.”

“Ân.” Phong Tinh nhắm mắt lại.

Hắc giống như ngủ ở trong khuỷu tay ấm nóng, khuỷu tay Ericter rất cường tráng, ngực rất rộng, tựa lên khiến người ta cảm thấy rất an toàn và dễ dàng đi vào giấc ngủ. Khuỷu tay Shogula hơi mảnh nhưng vẫn rất hữu lực, ngực có chút gầy yếu lại vẫn có thể làm mình cảm thấy an toàn, nhưng Phong Tinh không biết dựa vào người nào trong hai người bên cạnh, đành phải tiếc nuối ừ ừ nuốt bản thân dùng gối đầu vậy.

“Các người đừng thức dậy quá sớm, chờ ta tỉnh lại cùng nhau rời giường...” Phong Tinh mơ mơ màng màng trước khi đi vào giấc ngủ lại tăng thêm một câu.

Ericter nhét hảo chăn cho hắc, hôn lên trán hắc, nằm hảo, ngủ. Shogula cũng hôn một cái trên má Phong Tinh, nhắm mắt.

Chẳng qua là đáp ứng ba người ngủ chung, Phong liền bộ dạng thỏa mãn như vậy, nếu họ không tranh, chọn cùng ở chung, Phong có phải sau này ngày ngày đều thỏa mãn vui vẻ như thế?

Nhưng cùng ở chung...

Rất không cam tâm...

*****

Ba người từ sau lần đó mỗi ngày đều ngủ trên một giường, kèm thêm hai tiểu thí hài, sau khi thân thể Phong Tinh hơi khôi phục, không muốn oa oa ở từ lâu, mấy người liền lên xe ngựa dạo chơi không mục đích, ba lớn hai nhỏ vẫn ngủ cùng nhau, không gian xe ngựa lớn, giường lớn, ngủ năm người không thành vấn đề, hai tiểu thí hài còn có thể vui vẻ lăn lộn.

Ericter cùng Shogula tiếp tục nhìn nhau không vừa mắt, ban ngày ai cũng không nói ai, đều một lòng một dạ để trên người Phong Tinh cùng hài tử, chơi đùa đình chiến, bình an ngủ chung một giường.

Không khí như vậy tựa hồ rất quái lạ, lại tựa hồ rất tự nhiên.

Rồi liên tục như vậy qua một tháng.

Rồi Phong Tinh chạy trốn.

Nói là chạy trốn cũng không đúng hết, chẳng qua thừa dịp Ericter cùng Shogula lơ lửng trông coi, cùng An Nhiên lên chuồn tới phố, đám đông trên đường rộn rịp nhốn nháo, Phong Tinh cùng An Nhiên vừa chậm rãi bước đi thong thả, vừa nói chuyện phiếm, vừa quan sát quán hàng rong bán đồ ăn vặt bên đường.

“An Nhiên, người nói... Ta như vậy... Được không?” Phong Tinh tiến đến bên vành tai An Nhiên khẽ nói.

“Cái gì?” Thanh âm Phong Tinh quá nhỏ, hai bên lại quá ồn, An Nhiên không nghe rõ hắc đang nói cái gì.

“Ta nói ta không muốn chạy trốn!” Phong Tinh thanh âm tăng cao.

“Ác? Vậy người muốn thế nào?”

“Ta muốn ở bên cạnh họ.”

“Nhưng họ còn chưa phân tranh cao thấp.”

“Ân.” Phong Tinh còn muốn nói, người chen chúc bốn phía bỗng nhiên giống như bị một trận gió mạnh quét nghiêng quét ngã. An Nhiên cùng Phong Tinh lại không chút cảm giác, vẫn còn hai mắt nhìn nhau khó hiểu. Phong Tinh cảm thấy thân thể bị bế lên, thấy hoa mắt, rồi mới được buông ra, cảnh vật trước mắt đã từ đường phố biến thành ven rừng ngoại thành chỗ xe ngựa tạm dừng.

Chóp chóp mắt lấy lại tinh thần, Ericter cùng Shogula âm trầm ở trái phải hắc, neho mắt nhìn hắc chăm chăm.

“Ngươi luôn muốn chạy trốn.” Ericter âm âm nói. “Đừng vọng tưởng, ngươi đến đâu ta cũng có thể tìm được!”

Lúc rời khỏi Phong Tinh trước kia, y có để một mảnh tử điệp biến ảo năng lượng trên người hắn, tử điệp kia sẽ làm mình biết vị trí của Phong Tinh, sau đó vì ghen tuông phần nộ mà thu hồi tử điệp, khiến cho đoạn thời gian trái tim trống rỗng cực kỳ bức bối kia không tìm được an ủi tinh thần, sau này y học khôn, rót năng lượng mình vào ấn ký hình rồng trên người Phong Tinh, Phong Tinh ở đâu, y muốn biết liền có thể lập tức biết.

“Ngươi trốn không thoát.” Shogula cũng âm âm mở miệng.

Khí tức đặc biệt của mình mà Shogula từng lưu lại trên người Phong Tinh đã bị Ericter tẩy xóa không lưu một chút, khiến y vừa rồi chỉ có thể bị động theo sát Ericter tìm Phong Tinh, điều này làm y tâm tình vạn phần không tốt.

Nhất định phải lưu lại mùi vị thuộc về mình trên người Phong, hơn nữa không thể bị bất cứ ai tẩy xóa.

“Ta không có trốn, chỉ ra ngoài đi dạo thôi.” Phong Tinh chớp chớp mắt, tay để ở sau lưng vô tội nói.

“Ra ngoài đi dạo cần phải lên lút sao?” Ericter nheo mắt nguy hiểm.

“Ai kêu các ngươi trông ta chặt như vậy.” Phong Tinh bĩu môi, nhảy lên người Ericter bám vào, Ericter vội vàng tiếp được ôm chặt hắn. “Ta đi mệt, Eri ôm ta lên xe.”

Ericter hơi ngẩn người, rồi mới nhếch miệng mừng như điên, hôn nhẹ trán người trong ngực, Phong Tinh từ trong ngực Ericter lộ đầu vẫy tay hướng Shogula thân sắc âm đậm.

“Shogula, ngươi ôm các bảo bảo qua được không?” Để các bảo bảo ở chỗ người hầu hắn sẽ lo lắng.

“Hào.” Shogula xoay người, Phong Tinh chọn Ericter ôm hắn chứ không chọn mình, làm y thật không vui.

Tiểu hài tử được ôm tới, Phong Tinh nằm nghiêng trên giường tiếp nhận hai bảo bảo đương nhiên vừa nãy la khóc, tiếc thương đồ dành này nọ, một hồi lâu hai bảo bảo mới ngưng khóc, đôi mắt đỏ bừng cau cau khuôn mặt nhỏ nhắn ngã vào ngực mama.

Phong Tinh hôn hôn bên này, hôn hôn bên kia, lúc này các bảo bảo cuối cùng mới dần mặt.

“Eri, Shogula.” Phong Tinh bỗng nhiên ngừng đầu, rất cẩn thận nghiêm túc hỏi. “Các ngươi... Các ngươi từng nói các ngươi sẽ không từ bỏ, phải không?”

“Đúng!” Ericter cùng Shogula nghiêm mặt trả lời.

“Sau này cũng không từ bỏ đúng không?” Phong Tinh đầu thấp thấp, miệng nhếch nhếch.

“Đúng!”

“Nếu sau này ta già, mọc nếp nhăn, các ngươi cũng sẽ không từ bỏ sao?” Phong Tinh đầu càng thấp thấp, miệng càng nhếch nhếch.

“Ta tuyệt đối sẽ không!” Ericter thấp giọng nói đến kiên định. Nếu có, lúc trước y sẽ không cố nén ly biệt tương tư đi tìm truyền thuyết kia.

“Ta cũng sẽ không.” Shogula cũng kiên định nói.

“Hi hi.” Phong Tinh nhin không được cười trộm ra tiếng, làm hai người ngờ vực khó hiểu nhìn qua.

Không thể trách hắn nhin không được cười ra, ai kêu có được hai tình yêu chân thành tha thiết như thế, ai nhẫn cho được.

Hắn nghĩ thông suốt rồi, hắn không muốn chạy nữa, rõ ràng mình không rời được Eri cùng Shogula, nếu thật sự chạy thoát, mình cô đơn phòng không chiếc bóng không có ai bầu bạn, như vậy thật đáng thương. Trốn chạy tổn thương người lại tổn thương mình, hắn mấy ngày nay, không, hắn suy nghĩ tròn một tháng, hắn quyết định không trốn, hắn yêu họ, họ cũng đã nói sẽ không từ bỏ hắn.

Chỉ là hai người kia tranh tới tranh lui làm hắn rất phiền loạn, nhưng... Chung quy sẽ có biện pháp!

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

“Hi hi!” Phong Tinh nghĩ nghĩ, nhin không được cười ra tiếng, không chịu nổi, miệng toét thật to, mặt đỏ đỏ nhìn Ericter, lại nhìn Shogula.

“Eri, ta yêu người, người yêu ta không?” Chỉ tay không dám nhìn người.

Shogula sắc mặt tức khắc tái nhợt như một tờ giấy, thân thể cũng có chút bất ổn, Ericter lại vui sướng gật mạnh đầu.

“Ta yêu người, ta yêu người.” Phong hỏi như thế, là chọn y, phải không?

“Shogula, ta yêu người, người yêu ta không?” Ôm bảo bảo mắc cỡ gục đầu xuống, vùi đầu vào thân thể hai bảo bảo.

“Ta yêu người!” Shogula vội vàng trả lời, sắc mặt thoáng khỏi phục.

Hai người đều bức bách nhìn chăm chăm Phong Tinh.

Tại sao làm thế, nói yêu ngay mặt hai người, làm cho bọn họ cuồng hỉ lại cuồng nộ.

“Ta sẽ không chạy nữa!” Phong Tinh cố lấy dũng khí nói, nâng đầu lên. “Trước kia luôn dùng phương pháp trốn tránh giải quyết, thương tổn đến các người, xin lỗi! Ta không trốn nữa, ta yêu các người! Chúng ta liền ở đây, Shogula, hồi nữa người cũng khắc một cái như vậy trên người ta đi!” Nhiều lần thấy ấn ký hình rồng trên mặt trên người mình. “Ta biết các người đều không thể chia sẻ ái nhân, nhưng xin lỗi, ta vô pháp chọn một trong đó, cho nên... Ta làm nô lệ của các người được không?”

Cẩn thận nhìn hai người.

“Làm nô lệ của chúng ta?” Ericter nhíu mày.

“Àn.... Ta, ta không xứng làm ái nhân của các người, cho nên... Làm nô lệ của các người, khắc ấn ký của các người lên người, ta là của các người, được không?”

“Vậy ái nhân của ta ở đâu?” Đáy mắt Shogula lóe vẻ lo lắng.

“.....” Phong Tinh cắn cắn môi, đồng tử tối xuống. “Ta chỉ là nô lệ của các người, các người có thể đi tìm ái nhân của mình... A...”

Nói chưa hết, thấy hoa mắt, bảo bảo trong ngực bị Shogula quăng tới góc giường, thân thể bị ép dưới thân Shogula.

“Shogula...” Phong Tinh kêu sợ hãi.

“Oa oa oa...” Hai oa oa cách xa vòng tay mẫu thân lại bắt đầu náo loạn.

Shogula không đếm xỉa tới hai tiểu thí hài kia, đôi mắt khò mù nhìn chăm chăm Phong Tinh.

“Ta đem người làm bảo bối trân quý nhất, người nói người cam nguyện làm nô lệ của ta cùng hần?”

“Ách, ần...” Biểu tình Shogula rất dọa người, Phong Tinh run run nhìn Ericter, lại thấy Ericter cũng là vẻ mặt hung tợn.

“Đầu óc người bị hỏng sao? Tình nguyện làm nô lệ cũng không muốn trở thành bảo bối?” Shogula thật muốn rống to.

Phong Tinh co rúm hai vai lại, không biết nói gì.

Shogula nhắm mắt, lại mở ra, bình phục tâm tình buông hần ra, ngồi vào một bên.

Ba người liền trầm mặc như thế, trong nhà chỉ tràn ngập tiếng khóc của các tiểu hài tử.

Shogula cực kỳ bức bối, y biết trong lòng Phong Tinh có mình mới nói ra biện pháp như thế, nhưng y thế nào cam tâm đem Phong làm một nô lệ dè tiện của mình.

Ericter bỗng nhiên đứng dậy trầm mặc ra ngoài, Shogula nhìn Phong Tinh trên giường, cũng rời khỏi.

Phong Tinh khó chịu dè dè miệng, ôm lấy bọn nhỏ khóc nháo, nhỏ giọng an ủi.

Hần biết như vậy sẽ làm không khí căng lên, nhưng phương pháp hảo không phải trốn tránh mà cái đầu ngốc của hần nghĩ ra chỉ có cái này.

Hần muốn ở lại bên cạnh họ, cho nên hần... Mặc cho bọn họ phân phối thế nào thì thế ấy.

Sau chuyện lần đó, Ericter cùng Shogula thường xuyên bắt gặp nhíu mày, tựa hồ thường xuyên suy nghĩ gì đó, vì thường xuyên xuất thần, trông coi Phong Tinh cũng càng lơ lửng.

Rồi Phong Tinh lại trốn.

Lần trốn này cũng giống lần trước, chỉ cùng An Nhiên chuồn đến phố lớn chơi đùa.

“An Nhiên, vấn đề của ngươi giải quyết sao?” Phong Tinh hỏi.

“Vấn đề của ta? Ta có vấn đề gì?” An Nhiên cảm thấy kỳ quái. “Có vấn đề chính là ngươi, cư nhiên tự xin làm nô lệ của người khác, ngươi ngốc.”

“Ta nguyện ý.” Phong Tinh méo miệng. “Ngươi cũng có vấn đề mà, ngươi không phải nói muốn rời khỏi hai lang kia sao?”

“Đúng vậy.” Đây có vấn đề gì.

“Họ đối với ngươi rất tốt, không nên rời khỏi.”

“Ngươi cũng không chạy thoát, ta còn nghĩ cái này làm gì.”

“Gi, ngươi cảm thấy không rời họ được?”

“Ta cũng không như ngươi, lê lê lết lết.” An Nhiên hừ nói. “Chuyện của ta sớm đã giải quyết.”

“Hả?” Phong Tinh sững sốt, quả nhiên An Nhiên vẫn lợi hại hơn.

“Chuyện của ngươi còn kéo lê kéo lết, hai người kia gần đây là đang suy nghĩ đề nghị của ngươi sao?”

“Không biết...”

“Ta thấy họ mấy ngày nay đều rất ngẩn ngơ. Ah!!!” An Nhiên bỗng nhiên vỗ tay một cái kêu lên vui mừng. “Họ bây giờ chắc chắn đang ở chỗ nào đó ngẩn ngơ, chúng ta thừa cơ hảo hảo đi chơi đi!”

“Chúng ta bây giờ không phải là đang chơi sao?”

“Đường phố nơi này không bán hàng rong gì, rất chán, chúng ta đi kỹ viện chơi đi!”

“Hả?”

Phong Tinh cảm thấy mình là đầu hư xác hổng mới có thể cùng An Nhiên đi kỹ viện.

Rồi đầu hư xác hổng cùng An Nhiên trốn trên xà nhà phòng người ta nhìn lên người khác làm chuyện kia.

Đầu hư xác hổng thấy hơi chút hưng phấn...

“Ngươi xem hảo đi, đây chính là bốn người cùng nhau làm đó!” An Nhiên đề thấp thanh âm nhuộm chút hưng phấn.

“An Nhiên, không nên nhìn...”

“Ta chính là muốn ngươi xem, sau này lỡ như họ nghĩ thông, ngươi phải ứng phó hai người, cho nên ngươi phải học chút! Hai lang kia không thích lúc cùng ta làm có sinh vật trí tuệ bên cạnh nhìn, bằng không ngươi đã có thể xem ta cùng họ làm mà học tập, nơi này chính là ba người làm một người, thật mạnh!”

“Ta không cần học, hơn nữa bị làm là một nữ nhân, có gì học chứ?”

“Phương thức làm tình của nam nhân đều là học được từ nam nữ hoan ái, ngươi xem tư thế họ, hảo mạnh a!” An Nhiên gương mặt kỳ dị đến nóng lên.

“An Nhiên, ngươi biến thái...” Phong Tinh nhìn không được kêu lên, mấy người vận động phía dưới bị dọa sốc một cú, nữ nhân thét chói tai, nam nhân ngửa đầu phát hiện có hai người đang nhìn lên, tức giận mắng, Phong Tinh An Nhiên đành phải xám xịt chạy trốn.

Rồi ở trên đường bị người mình nhìn coi truy đuổi la hét điên cuồng.

Rồi lại bị Ericter cùng Shogula phát hiện lên đi không báo cáo, xách trở về.

Rồi Phong Tinh không biết hồi cái, lại tìm một cơ hội chuồn ra ngoài cùng An Nhiên.

Lần này còn ôm theo hai bảo bảo.

Rồi lại bị hai nam nhân thịnh nộ xách trở về.

Phong Tinh cho rằng lần này bị chộp trở về nhiều lần là bị hai người trùng vài lần, nói vài câu, bởi vì hai người này không nỡ phát giận với mình.

Ai biết lần này cư nhiên chịu phạt....

Nhưng phạt này vẫn rất thoải mái...

Thoải mái đến hại hấn tâm thần quá lạ nhộn nhạo nghĩ đến cảnh bốn người lẫn lộn vận động khi bị An Nhiên kéo đến trốn ở xà nhà một phòng kỹ viện nào đó ngày trước...

“Lúc này ngươi còn suy nghĩ cái gì?” Ericter đâm mạnh một cái, Phong Tinh lập tức hồi hồn.

“A... Không có gì...” Phong Tinh bị cự bổng hỏa nhiệt trong cơ thể đâm đến run run.

Ericter không tin hấn, liên tục tăng nhanh tốc độ, tăng mạnh lực đạo tiến lên, đại nhục bổng hạ thể nhấn quá lâu trong nộn huyết sát chặt mềm mại của người dưới thân, đâm mạnh kiểu ngạo hát vang khái hoàn ca.

Phong ba lần bốn lượt mất bóng, y lại không cam lòng đánh hấn, chỉ có biện pháp này là tốt nhất, làm hấn không có khí lực trốn nữa.

Kiểm tra hậu huyết Phong xong y mới quyết định.

Phong Tinh tiếp nhận va chạm mãnh liệt, nghiêng đầu thấy Shogula vẽ mặt khó nhịn.

Trong đầu bỗng nhiên lại nghĩ đến khung cảnh dâm mỹ bốn người cùng nhau lẫn lộn nhìn lên được kia.

Nuốt nước bọt ực ực.

“Shogula.” Phong Tinh vẫy tay về phía y.

Shogula dịch qua, ghen ghét nhìn vong linh kia đang sáng khoái.

Chết tiệt, thật sự không nên đáp ứng hai người cùng tiến lên làm hao mòn thể lực Phong, để tên kia nhanh chân đến trước! Phía dưới y trường thật sự rất đau!

“Shogula, ta muốn ăn của ngươi.” Phong Tinh chớp chớp hai mắt tron bóng, mở miệng liếm liếm môi, hấn bị Eri đâm cho một chút khí lực cũng dùng không được, chỉ có thể kêu Shogula qua, đem thứ kia vuron tới..

Bộ dạng dâm đẳng của Phong Tinh hại phía dưới Shogula thiếu chút nữa lập tức phát nổ, di chuyển đến trên đầu Phong Tinh, để nhục trụ thẳng tắp cực đại của mình dán bên mặt hấn. Phong Tinh nghiêng đầu, vuron lưỡi từng chút liếm chất nhầy ứ ra trên đầu côn thịt gân xanh đập mạnh.

Tanh ngọt...

“Ăn ngon...” Phong Tinh một ngụm nuốt vào đầu nắm cực đại, hút như các bảo bảo hút nhũ đầu của mình.

“Đáng chết!” Ericter không chịu nổi Phong Tinh bộ dạng dâm mỹ, đem hai chân hấn ép càng rộng, hạ thể tận sức tiến lên, nhục trụ rút ra toàn bộ lại thô bạo tiến vào đến gốc, hấn không thể đem hai cái bọc nóng bỏng chen luôn vào, mỗi lần rút côn thịt thô to ra, khắp nơi đều có chất nhầy, y còn chưa tiết, đó không phải tinh dịch y, đó là dâm dịch trong huyết Phong Tinh.

“Phong.” Shogula cũng không chịu nổi Phong Tinh phóng đẳng, Ericter đột ngột tăng va chạm lên, làm thân thể Phong Tinh không thể tự kiểm soát ùi lên, cái miệng nhỏ nhắn chỉ ngậm đầu nắm bị ép nuốt hết thứ trắng kiện kia. Shogula thờ gáp thô nặng, ấn hai vai Phong Tinh, hạ thể bắt đầu thao trong miệng Phong Tinh, mất vàng rực rỡ bị tinh dục tiêm nhiễm đến đỏ tươi.

Phong Tinh hai cái miệng trước sau tiếp nhận va chạm từ hai người yêu dấu, tâm thần hoảng hốt, mơ hồ có cảm giác quý dị sắp bị hai người đồn thành một cục.

Qua một hồi lâu, Shogula thoáng thanh tỉnh, mới phát hiện miệng nhỏ của Phong Tinh đang ho vì nghẹn tính khí mình, vội vàng rút ra, cái miệng nhỏ nhắn kia nhất thời còn chưa khép được.

“Phong, ngươi không sao chứ?” Shogula lo lắng hỏi.

Ngực Phong Tinh phập phồng kịch liệt, lắc đầu, có chút gian nan nói.” Không có việc gì, ngươi tiếp tục đi.” Ericter vẫn còn miệt mài làm hết sức.

“Thân thể ngươi chịu được sao?” Shogula nhăn mày, trừng hướng vong linh còn trầm tụy trong vận động trừu sấp sáng khoái.

“Ta không sao, ân...” Phong Tinh rên rỉ xuất thanh, hấn cảm thấy mình sắp không khống chế được rên rỉ, nói không ra tiếng. “Ngươi muốn làm thế nào cũng được, ta không sao, ân hạnh... Làm hồng cũng không sao, a...”

Làm hồng cũng không sao.

Con ngươi màu vàng Shogula khó khăn lắm mới khôi phục được lập tức lại nhiễm hỏa hồng.

“Đây chính là ngươi nói.”

Mặc dù Phong Tinh nói như thế, làm hồng cũng không sao, nhưng hai người vẫn lo lắng cho thân thể hấn, mỗi người tiết một lần liền không làm nữa, dẫn

Phong Tinh hảo hảo nghỉ ngơi.

Nhưng Phong Tinh vẫn bữu môi rất không hài lòng, tuy eo, mông và miệng hấn rất mới, nhưng chính là rất không hài lòng.

Rồi thừa dịp Ericter cùng Shogula đi dỡ các bảo bảo, lại cùng An Nhiên chuồn ra ngoài.

Rồi lại bị hai người mây đen bốc đầy đầu xách trở về.

Rồi...

Rồi ba người...

Rồi tính phúc ba người lập đi lập lại...

Phong Tinh biến hư hỏng, cố ý không báo cáo cùng An Nhiên lêu lổng trốn đi làm hai người kia tức giận.

Rồi hai người bị hai kẻ chỉ muốn làm tiêu mòn thể lực hấn mà không có tâm tư tranh đấu lẫn nhau xách trở về happy happy...

Happy happy.....

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Hình như quá yêu thương một người cũng không phải chuyện tốt, làm người kia càng lúc càng vô pháp vô thiên không chỗ nào cố kỵ.

Nhưng mỗi khi người kia làm ra chuyện xấu gì, muốn phát hỏa với hấn, lại thế nào cũng không đành lòng nể hấn đánh hấn.

Chỉ có dùng phương thức uyển chuyển thích hợp giáo huấn người kia, dù phương thức này căn bản không có tác dụng gì...

Phong Tinh đã đáp ứng cùng hai người Ericter và Shogula tìm nơi tuyệt hảo an dưỡng, đám người bây giờ ở tại một mảnh thế ngoại đảo nguyên (chốn yên vui), lại không hoàn toàn cách biệt, không xa đó là một thị trấn phồn hoa.

Mấy người đó cũng không thích thấy có người lạ qua lại ở nhà mình, Ericter cùng Shogula thu dọn tất cả người hầu, mọi thứ sự vụ lớn nhỏ do một cốt long một thánh thú một sùng và hai cự phong lang đảm đương, kèm thêm phụng dưỡng hai con sâu gạo không nghe lời.

Bây giờ, một con rồng và một con thú một sùng hình người đang oa trong nhà bếp chuẩn bị bữa tối, mà Phong Tinh lại cái gì cũng không báo mà kéo An Nhiên chuồn ra ngoài, mỗi người ôm một oa oa.

An Nhiên thường xuyên đùa với hai bảo bảo, bây giờ hai bảo bảo đã rất thích để An Nhiên ôm, thích nhất vẫn là mama ôm, ghét nhất bị các papa ôm.

Hai người mới mua hai xâu kẹo hồ lô xanh lục vừa dạo phố vừa ăn đến vui vẻ, Phong Vận trong ngực An Nhiên bỗng nhiên hướng Phong Tinh bên này thờ người ra, vẫy tay.

“Mama, ôm một cái.”

Bập bẹ kêu to làm Phong Tinh yêu thương ôm nó, kẹo hồ lô cũng không cầm được, chỉ có thể để An Nhiên cầm giúp, hai tay mỗi bên ôm một tiểu gia hòa, hai bên đều hôn nhẹ, thuận tiện giáo dục.

“Bảo bối, gọi papa, ta là papa.” Bảo bối đã một tuổi rưỡi, sau khi có thể nói, mở miệng là kêu mình mama, rồi cứ gọi mama suốt, nghe thế nào cũng khó chịu.

Hai tiểu bảo bối liếc nhau khó hiểu, rồi lại ngẩng đầu nhìn Phong Tinh.

“Mama có sữa, là mama.” Phong Vận nói.

“Papa hư, giành sữa của chúng ta.” Phong Cảnh nói, nhớ tới papa khốn nạn, lại nhăn mày lại.

“Ách...” Phong Tinh nội tâm thở dài, hấn không muốn làm mama ---- Phong Tinh quyết định hảo hảo sửa cái tật gọi mình là mama của bọn nhỏ. “Ta là nam nhân, cho nên ta là papa.”

“Mama đối với chúng ta tốt nhất.” Tiếng Phong Cảnh non nớt ế ế.

Phong Vận xoay tròn con người, hưng phấn lên, nhìn nhìn trái phải, bỗng nhiên vận vẹo cái mông ngồi trên cánh tay Phong Tĩnh.

“Mama, ta đói bụng.” Phong Vận mở to mắt long lanh nhìn Phong Tĩnh.

“Đói bụng? Trước khi đi không phải đã ăn xong sao?”

“Ta lại đói bụng rồi.” Phong Vận mở y phục mông mảnh miết miết cái bụng phì phì của mình. “Cũng đói gầy rồi.”

Nói nói chọc cười Phong Tĩnh cùng An Nhiên, làm hai người cười không dứt.

Ngón tay nộn nộn của Phong Cảnh cũng vươn qua đám đám bụng phì của hai từ kia, rất khinh bỉ nói. “Người rõ ràng rất béo.”

Phong Vận đập tay nó ra không để ý, kéo kéo cổ áo Phong Tĩnh, mong đợi nói.

“Mama, ta đói, muốn ăn sữa!”

Sữa của mama luôn bị papa ăn hết, nó đã rất lâu không ăn sữa mama! Thừa dịp hiện tại papa không có ở đây, nó muốn ăn, dù bây giờ rất no.

Đầu nó nhỏ nhỏ nhưng lại thông minh!

Phong Cảnh lúc này cũng giác ngộ, cũng lay lay quần áo Phong Tĩnh, mở miệng đòi ăn sữa.

Phong Tĩnh cực kỳ xấu hổ, may mà trên đường đông người ồn ào, không ai chú ý tới cuộc nói chuyện quý dị ở đây, vội vàng đi đến chỗ bóng cây góc đường, nơi này không có ai.

“Phải uy sữa sao, ta có cần tránh một chút không?” An Nhiên vui cười nói.

Phong Tĩnh trừng An Nhiên, không để ý tới, nhẹ giọng giáo dục bảo bảo. “Vận Vận ngoan, Cảnh Cảnh ngoan, đều lớn như thế rồi sao còn có thể ăn sữa nữa, các người phải ăn cơm, hiểu hay không, papa mang người đến tiệm cơm ăn.”

“Không muốn!” Phong Vận lắc mạnh đầu. “Không muốn ăn cơm, papa lớn như vậy cũng ăn sữa, chúng ta nhỏ thế vì sao không thể ăn!”

“Muốn ăn... Hu hu...” Phong Cảnh thẳng thắn oa oa, thanh âm có xu thế càng lúc càng lớn.

“Đừng khóc.” Trong nháy mắt, Phong Tĩnh hận thấu hai nam nhân làm chuyện xấu kia, không trấn an được bảo bảo khóc nháo, đành phải bắt đắc dĩ nói với An Nhiên. “Người giúp ta canh chừng, không được nhìn lên!” Cổ áo kéo thấp lộ ra khung ngực bằng phẳng.

An Nhiên cười hắc hắc xoay người canh chừng, nghiêng nghiêng thân thể, khóe mắt nhìn lên, thấy trên khuôn ngực trắng nõn của Phong Tĩnh treo hai oa oa, nhin cười.

Phong cảnh bên này tuyệt đẹp...

Nhũ đầu bị miệng nhỏ của hai từ mút vào, Phong Tĩnh mặt đỏ bừng, cảm thấy thân thể có chút rục rịch, thậm chí mình biến thái.

Đều là do hai người kia luôn thích hút, mình mới có thể như vậy...

Qua một hồi lâu, hai oa oa còn chưa buông ra, Phong Tĩnh thúc giục chúng.

“Còn chưa ăn no sao? Đã hết sữa rồi, còn chưa no đợi lát nữa trở về ăn cơm, mau buông ra.”

“Ân ân!” Hai oa oa còn chưa lỏng miệng, không thể nói chuyện chỉ ân ân mấy tiếng.

Đã lâu không nếm được tư vị sữa ngọt ngào của mama, dù hết, nơi hút cũng vẫn có hương vị, để chúng ôn tồn chút nữa đi!

“Thả ra...” Phong Tĩnh cảm thấy rất muốn khóc.

“Ân hử!” Một tiếng hử lạnh hại hai đứa lớn nhỏ đồng thời nhin không được rung mình một cái, Phong Tĩnh ngẩng đầu, thấy Ericter cùng Shogula lạnh mặt đứng trước mặt mình.

“Eri, Shogula...” Phong Tĩnh cứng mặt chào hỏi.

“Papa...” Hai oa oa cuối cùng cũng lỏng miệng, khô khan chào hỏi.

A a, papa thế nào tìm tới nơi này!

Papa bình thường đối với mình hảo hảo, nhưng nếu mình uống sữa mama, sẽ sẽ rất hung dữ. Phong Cảnh đáng thương nghĩ đến đây, liền cảm thấy cái mông nhỏ của mình rất đau.

Phong Vận đầu nhỏ thông minh, biết mama là lá chắn tốt nhất, dùng sức ùi vào ngực mama, hận không thể đầu thân vùi vào trong thân thể mama.

Ericter cao giọng. “Còn chưa rời khỏi?” Hai tiểu quỷ này càng lúc càng lớn mật.

Hai tiểu quỷ đầu như được đặc xá, trượt khỏi Phong Tĩnh, hí hục chạy đi, bỏ lại mama không thèm để ý.

“Các người...” Phong Tĩnh buồn bực, uổng hán thương chúng như vậy, không biết hiểu thảo, khúm núm trước mặt hai người kia, trước mặt một mình hán liền đòi này hỏi nọ.

Hai đại nam nhân kia cũng mặc kệ tâm tư hiện tại của Phong Tĩnh, Ericter đi lên, một tay vuốt ve má Phong Tĩnh, một tay luồn vào vạt áo vừa kéo hỗn loạn, vuốt ve tiểu hồng đậu trên ngực. Shogula cũng đi lên, ôm lấy Phong Tĩnh, bản thân ngồi vào tảng đá lớn dưới gốc cây, ôm Phong Tĩnh lên đùi mình.

“Đừng, sẽ có người thấy.” Phong Tĩnh giãy giụa.

“Uy sữa còn không sợ có người thấy, thế này mà sợ!” Shogula trêu chọc, hại Phong Tĩnh hai má nổi đầy mây đỏ.

Ngực bình thường đã không có tích trữ, sữa đều bị hút khô, làm Shogula cùng Ericter có phần buồn bực.

Xem ra là sùng nịch quá mức mới khiến cho ái nhân càng lúc càng lớn mật, lúc đầu còn trốn trốn uy sữa, bây giờ cứ nhiên có gan lên lút uy ở góc đường.

Hoặc là thần kinh càng lúc càng lớn?

“Kia... Đây.... Oa oa...” Phong Tĩnh ấp úng kêu sợ hãi nảy lên, bị Shogula đè lại, vành mắt Phong Tĩnh nổi nước mắt, vẻ mặt đáng thương. Khó từ hán không biết sao đã bị còi ra, trong lúc hán kêu sợ hãi, Shogula từ phía sau sát lại, thân thể hán bị ấn dán trên ngực Shogula, mông tron lộ ra, một bàn tay sờ soạng lên, rồi... Một ngón tay chui vào...

“Không được ở đây.... Ở đây, ngô...” Phong Tĩnh mặt đỏ bừng, dùng sức co thân thể, cự tuyệt yếu ớt.

“Ở đây thì sao? Phong cảnh rất tốt.” Shogula cười khê, ngón tay trong nhục huyết kia cảm nhận được bích nhục sít chặt hơi dòn ép kháng cự ngón tay mình, nhịn không được lại thêm vào một ngón.

Vương tử thú một sùng biến hư hỏng.

“Đây, đây là bên ngoài...” Phong Tĩnh nói lắp, Ericter cười.

“Cũng không phải chưa từng làm ở bên ngoài.” Làm tình trước kia cũng đều bắt kẻ địa điểm, ở ngoài nhà cũng có làm, bắt quá trước kia là trên núi không người, lần này đổi lại thành góc đường không biết khi nào có thể nhảy ra một kẻ lạ.

Cũng kêu như đánh dã chiến, bắt đồng cái gì, không phải sao?

“Đó không giống, a a...” Phong Tĩnh lại kêu sợ hãi một trận, ngón tay trong hậu huyết rút ra, một nhục côn hỏa nhiệt thay thế ngón tay chui mạnh vào, hại hán một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có, bị kích thích đến co rút run rẩy một trận.

Ô, thật sự làm ở chỗ này, lỡ như bị người trông thấy thì làm thế nào, tuy nói như vậy rất kích thích...

“Người hảo hảo hưởng thụ là được.” Shogula vừa cố gắng đình động hạ thể vừa nói. “Ta đã lập kết giới.” Nếu có người tới gần nơi này trong mười thước, y sẽ biết.

Vừa nghe như thế, Phong Tĩnh yên lòng, nhắm mắt lại, rộng mở thân thể hưởng thụ tình ái vui sướng, chân mở to ôm vòng lấy phần eo Shogula, nghênh hợp va chạm từ dưới hướng lên của y.

Ericter đứng phía sau cũng khốn khổ, mắt thấy hạ thân xích lửa của ái nhân, cái mông mê người đung đưa, cục huyết trắng nồn phun ra nuốt vào côn thịt tím đỏ, lúc nhục trụ rút khỏi, trong huyết đôi khi phun ra dâm dịch trong suốt, tiếng nước chảy ma sát đung đưa bên vành tai...

Shogula hôn cánh môi đỏ mọng của Phong Tĩnh, hai tay trượt trên người hán, xúc cảm mềm nhũn như tằm điện mơ hồ từ bàn tay truyền tới đại não, bỗng nhiên đụng đến một bàn tay, vừa không mềm mại cũng không trơn mịn. Shogula mở mắt, thấy Ericter đang vờn hai tay sờ mông Phong Tĩnh.

“Buông ra!” Shogula trừng Ericter, hôm nay chính là đến phiên y hưởng dụng!

Ericter bắt đắc dĩ buông tay ra, không quá một hồi lại thật sự nhịn không được còi khó từ áp lên, đè lên lưng Phong Tĩnh.

“Eri?” Phong Tĩnh quay đầu, vừa vặn bị Ericter hôn im miệng.

“Hôm nay là của ta! Người đến làm gì?” Shogula phẫn nộ gào.

“Ta muốn làm!” Ericter buông miệng nhỏ của Phong Tĩnh ra, xé quần áo Phong Tĩnh, một tay luồn vào thăm dò, một tay khác hướng xuống, dò xét chỗ hai người kết hợp bên dưới.

“A, Eri...” Phong Tinh sợ hãi, bình thường không phải lúc làm cùng một người, người còn lại cũng chỉ có thể ngốc một bên sao, thế nào lần này muốn hai người đồng thời?

Dát, hai người đồng thời?

Hy vọng không phải như hấn nghĩ...

“Cút.” Shogula lộ vẻ hung tợn trên khuôn mặt tuần tú, nếu không phải không muốn chia tách cùng ái nhân và quy định cấm đánh đấm trước mặt Phong Tinh, y sớm đã nhảy dựng lên cấp cho vong linh này một chiêu pháp thuật quang minh mạnh nhất.

“Ta muốn làm!” Ericter quyết định phá hỏng quy định mỗi người thay phiên chiếm hữu một ngày, đem một ngón tay chen vào nhục huyết đã ngậm một nhục trụ thô to.

Hảo chặt, không biết có thể tiếp nhận mình nữa hay không.

“Ngươi, không được...” Shogula nói có chút run rẩy, nhục huyết bọc quanh tính khí y liền co chặt sau nháy mắt ngón tay tiến vào, thiếu chút nữa làm y buồn thương bỏ kiếm, vội vàng nhin xuống, y còn muốn hưởng thụ nhiều chút.

Phong Tinh lại không có lực chịu đựng hảo như vậy, một khắc Ericter chen ngón tay vào lập tức tiết ra, mây đỏ đầy đặc toàn thân, thờ gấp gáp, oán hận liếc Ericter.

“Phong, để ta vào!” Liếc nhìn phong tinh vạn chủng làm Ericter nhiệt huyết xông lên cơ hồ nổ óc, ngón tay qua loa khuếch trương mấy cái trong huyết, liền vội vàng muốn chen vào ngón tay thứ hai, dương vật nóng bỏng cọ xát chỗ hai người giao hợp đang râm rĩ kêu gọi dục hóa tăng vọt của y.

“Vào, vào không được.” Phong Tinh run rẩy nói, hấn cảm thấy nhục trụ kia cọ mông mình có chút đau đớn, cảm giác hòa nhiệt cứng rắn làm hấn sợ hãi.

“Ta muốn, để ta vào.” Ericter gấp đến độ cơ hồ gầm lên.

Phong Tinh còn không kịp trả lời, miệng liền bị lấp kín, ngón tay cọ quét làm cho tràng nhục không ngừng căng chặt, Shogula bị khoái cảm từng trận co rút mang đến lòng cho kích tình tăng vọt, nhin không được ôm xiết đầu Phong Tinh, mút nước bọt trong miệng ái nhân, vén lưỡi khỏi vũ, hạ thể va chạm càng thêm dữ dội.

Phong Tinh bị hôn đến đầu óc choáng váng không có năng lực suy nghĩ, qua một hồi lâu, còn chưa hoàn hồn, cảm thấy ngón tay trong cục huyết rút mạnh ra, nhục bông hòa nhiệt kia đâm trái đâm phải trong huyết khẩu hấn, không nhin được ai thần trong lòng.

Hai tên này, hai tên này không phải cái gì thánh thú, rõ ràng là cầm thú...

Bất đắc dĩ thả lỏng thân thể, tận lực để mông thả lỏng.

Để mông thả lỏng... Phong Tinh mù mẫm mắt trợn trắng, phải hầu hạ hai kẻ tính dục cao cường, quả thật rất mệt, dễ khiến người ta động kinh, hấn chưa từng nghĩ tới chuyện mình có một ngày sẽ lại như thế, ở góc đường bất cứ lúc nào cũng có thể có người xuất hiện bị hai người này kẹp làm nhân sandwich.

“Ngô...” Đầu nhục bông nóng hổi hơi tiến vào, đau đớn xé rách làm Phong Tinh không khỏi kêu đau, miệng bị Shogula lấp lấy, kêu đau biến thành rên rỉ.

Ericter cắn gặm bả vai người dưới thân, lưu lại dây máu răng hồng phấn, một tay xiết phần eo Phong Tinh, làm cái mông đó không thể động đậy, hạ thân dùng sức, dương vật ủi vào nhục động sát chặt kia, lý trí nhắc nhở mình làm như vậy sẽ tổn thương đến ái nhân, dục vọng không mấy tồn sức đá văng lý trí, kêu gào cần phát tiết.

Khi tính khí Ericter tiến vào một nửa, Shogula khẽ nhủ mày, thật chặt, động nho nhỏ kia không biết rốt cuộc có thể cất chứa hai cái hay không, y cảm thấy nhục động nho nhỏ kia tựa hồ đã căng đến mức tận cùng, gắt gao, tính khí của y cũng nổi lên một chút đau đớn.

“Này, dừng vào nữa.” Shogula lên tiếng ngăn lại, nhưng Ericter đã cố gắng vào được một nửa đầu chịu đựng chỉ lúc này, Shogula hối hận vừa rồi vì một chút xíu cảm giác kích thích mà để Ericter cùng chia sẻ.

“Ân ngô...” Phong Tinh đầu đầy mồ hôi, hơi hô đau, Shogula tiếc thương hôn hôn cái trán trơn bóng của hấn, lau nhẹ mồ hôi nhuyễn mịn trên trán hấn.

Tái một lần thẳng tiến mạnh mẽ, nhục trụ nóng bỏng cuối cùng hoàn toàn tiến vào nhục động căng chặt lại không ngừng phối hợp co rút kia, tư vị tiêu hồn tiến vào bên trong làm Ericter sáng khoái thờ dài xuất thanh, dừng lại một chút, lập tức triển khai va chạm hung mãnh, công kích điểm mẫn cảm chí mệnh trong huyết, cục huyết đáng thương cố sức ngậm chặt hai nhục trụ thô to, còn chưa hảo hảo nghỉ ngơi, liền phải tiếp nhận chấn động thô lỗ như vậy, chất nhầy mang tia đỏ từ nơi giao hợp lách ra.

Shogula vốn định mắng mấy tiếng, nhưng tràng bích co rút lại làm y thoải mái đến run rẩy, Ericter trừu sáp quá mức thần tốc, như muốn đem tính khí y gạt bỏ, Shogula không cam lòng tỏ ra yếu kém, đâm vào, đánh vào sâu trong hoa tâm, đâm đến người trên thân run rẩy từng trận.

“Ân a a a.... Không... Ngô... A....” Phong Tinh kêu không thể chịu đựng, không ngừng kêu đau, trong kêu đau lại còn chen lẫn rên rỉ vui thích.

Ác ác, hào mạnh.

Cách đó không xa, trên xà nhà không quá cao, bên vách tường ló ra ba cái đầu, một lớn hai nhỏ.

An Nhiên tấm tắc khen ngợi, khó thấy, khó thấy a. Tiểu Tình Tình không hổ danh 'phong tình', kêu đến phong tình vạn chủng như vậy, hẳn thấy phía dưới cũng chút rục rịch. Hai cái đầu nhỏ cùng xem xét về mặt tò mò, An Nhiên không khỏi nở nụ cười tà ác.

“Các người đang nhìn gì?” An Nhiên biết rồi còn hỏi.

Hai cái đầu rút rút, Phong Vận nhát gan hỏi.

“An Nhiên thúc thúc, các papa đang làm gì? Giáo huấn mama sao?”

“Người cảm thấy họ đang làm gì?” An Nhiên không đáp hỏi lại.

“Không biết.” Phong Vận lắc đầu. “Bộ dạng mama kêu rất đau, nhưng hình như cũng không phải...”

“Họ đang bồi dưỡng tình cảm.” An Nhiên về mặt dạy người nói. “Người xem họ giao triền chung đứng không, ngay cả phía dưới cũng cùng một chỗ.”

“Cùng một chỗ?” Hai tiểu gia hòa mở to hai mắt nhìn, dùng sức nhìn hướng bên kia. Bồi dưỡng tình cảm cần ép vào nhau sao? Còn cùng một chỗ? Thế nào cùng?

“Hắc hắc.” An Nhiên cười đề tiện. “Các người còn nhỏ cho nên không hiểu, lớn lên sẽ hiểu.”

“Lớn lên còn cần thời gian rất lâu.” Phong Cảnh bĩu môi. Nó còn nhỏ như thế, muốn cao lớn như papa, cần thời gian rất dài.

“Sẽ không lâu đâu. Đợi cho tiểu kê kê phía dưới các người khó chịu, lúc trưởng lên chứng tỏ các người đã trưởng thành, ai ya...” An Nhiên nói nói bỗng nhiên như trúng ám khí, ôm đầu kêu ai ai ngồi xổm xuống.

Hai tiểu quý vẫn mù mịt như cũ, nhìn An Nhiên thúc thúc ngồi xổm xuống, lại nhìn các papa mama còn giao triền không xa, cảm thấy đầu nhỏ của mình thật sự vô pháp lý giải hành động của người lớn.

“A... Eri, không được..... Shogula, nhẹ chút... Hahh...” Phong Tình yếu ớt rên rỉ, hai gia hỏa này lúc nào cũng vậy, không làm đến hắn liên tục xin tha sẽ không ngừng lại.

“Chờ một chút, sắp, sắp rồi.” Ericter hôn hôn khuôn mặt ửng hồng của ái nhân, hạ thể không ngừng đình động, một tay vẫn tiếp tục nắm tight khí ái nhân, không cho hắn phun trào trước.

“Đồ tồi, tha... A.. Ân a.” Phong Tình ngược lên mặt tròn trắng. Bởi vì sau khi sinh bảo bảo hắn không hảo hảo điều dưỡng, thân thể vẫn không hoàn toàn khoẻ mạnh lại được, thể yếu sợ lạnh vẫn tồn tại, hai người này lo lắng cho thân thể hắn, mỗi lần làm đều chú ý số lần hắn tiết, vừa đủ hai lần liền phải nắm tight khí hắn, không cho hắn tiết, với mỹ danh không thể để tinh khí hắn tiết ra quá nhiều.

Hu hu, hắn tình nguyện tình tấn nhân vong, cũng không muốn bị ép buộc ghen nín như thế.

Ericter đã muốn tới cao trào, nhưng y cố gắng nhẫn, không ngừng va chạm nhục huyết, không cho mình tiết, vì cái phía dưới kia còn chưa tiết, y không thể tiết trước.

Mà Shogula phía dưới cũng đang nhẫn, lực đạo trừu sáp không ngừng tăng thêm, vì bên trên kia còn chưa tiết, y không thể mất mặt tiết trước một bước.

Hai người tranh phong làm khổ Phong Tình kẹp ở bên trong, hắn sớm đã quanh quẩn cao trào rất lâu, nhưng tight khí bị nắm, cái này đã làm hắn khó nhịn vạn phần, hai người kia cư nhiên còn không chịu tiết như tranh giành hơn thua.

Không quản bọn họ, còn như vậy nữa tiểu đệ đệ hắn sẽ nổ! Phong Tình xoắn chặt tràng bích co rút, ép hai côn thịt tranh đấu trong huyết, không quá một hồi, hai người kia bị kích thích mạnh bùng nổ, nồng tinh nóng bỏng phun vào tràng nội Phong Tình, tight khí bị cầm cố được tha ra, Phong Tình cuối cùng cũng có thể cao trào.

“Dậy!” Phong Tình tay nhuyển nhuyển đụng đụng Ericter trên người, yếu ớt nói. Ericter rất nặng, hắn không chịu nổi, sẽ cảm thấy khó hô hấp.

Ericter áp Phong Tình, hôn sâu triền miên một cái mới đứng dậy, khoác hảo quần áo, đem Phong Tình vô lực toàn thân yếu đuối ôm lấy, mặc quần áo cho hắn, thấy máu tươi giữa móng Phong Tình, đồng tử Ericter tối sầm lại, tiếc thương lại tự trách.

Shogula đã đứng dậy sửa sang lại bản thân, thấy biểu tình Ericter, nhịn không được trừng y. Lần sau, không, sau này đừng đồng thời cả hai nữa, như vậy sáng khoái, nhưng kích thích quá mức, hại mình không giữ lâu như trước kia, liền tiết sớm, mình còn chưa thỏa mãn, đáng tiếc thân thể Phong đã không thể lại đến một lần.

Ericter không để ý tới đao quang kiếm ảnh trong mắt Shogula, ôn nhu sửa lại quần áo cho Phong Tình, nhìn Phong Tình về mặt yếu ớt biểu tình lại an tâm nằm trong ngực mình, nhịn không được hỏi.

“Phong, ngươi không hận ta sao?”

“Ân?” Phong Tĩnh hơi mở mắt, không hiểu tại sao y đột ngột hỏi như vậy.

“Ta từng thương tổn ngươi như vậy, ngươi không hận ta?”

“Đương nhiên hận.” Phong Tĩnh bữu môi, ừ ừ hướng ẩm áp, tìm vị trí tốt, nhắm mắt lại chợp mắt.

“Vậy vì sao...” Y vẫn muốn biết.

Phong Tĩnh giả khò khò mấy cái, đợi đến lúc Ericter cấp bách muốn hỏi mới chậm chạp trả lời.

“Ta cũng không muốn dễ dàng tha thứ cho ngươi như vậy, nhưng lại không có biện pháp khác, ta yêu ngươi, không nỡ làm gì ngươi, hơn nữa... Ta nghĩ. Trong lúc ngươi tổn thương ta, cũng là đang thương tổn mình...”

Bởi vì ta yêu ngươi.

Ericter câu môi, cười không thể tự kiềm chế. Y nghĩ về mặt hiện tại của mình chắc chắn rất xuẩn ngốc, cười ngây ngô.

Shogula bữu môi, tuy rất muốn đoạt Phong Tĩnh qua, nhưng cuối cùng vẫn quyết định hào tâm cấp cho Ericter một chút thời gian phát ngốc, để y ôm Phong Tĩnh thêm một hồi.

.....

“Này, ngươi ôm đủ chưa, hôm nay Phong chính là của ta!” Vẫn không buông tay, quá sức được voi đòi tiên.

“Cả đời cũng không đủ.”

“Ngươi! Buông tay!”

“Shogula, hôm trước papa kêu ngươi quay về trong tộc một chuyến, ngươi trở về chưa?” Phong Tĩnh đột nhiên hỏi, papa là chỉ lão Krone, tộc trưởng thú một sừng đương nhiệm.

“Trở về rồi, báo ta chọn ngày đảm nhiệm chức tộc trưởng.” Lão ba còn có thể sống rất lâu, bây giờ muốn gọi y đảm nhiệm làm tộc trưởng, chính mình đi tiêu dao? Y mới không cần.

“Ngươi tính sao?”

“Ta nói với hắc đem Tiểu Cảnh cho hắc bồi dưỡng, ta không làm tộc trưởng.” Lão ba đã ngóng cháu trai rất lâu, bộ dạng lúc sinh ra của ma thú là hình thú, mà Tiểu Cảnh sinh ra đã là bộ dạng hình người, nói rõ năng lực Tiểu Cảnh từ khi sinh ra liền cao hơn đồng tộc khác rất nhiều.

Ericter nghe xong, đôi mắt sáng ngời, đúng rồi, mình thế nào không nghĩ tới! Gần đây y bị đám rồng hắc long tộc quấy rầy phiền chết, mục đích của họ không cần phải nói chính là thuyết phục y trở về tiếp tục đảm nhiệm làm tộc trưởng, y đem tiểu quý kia ném cho họ, như vậy chẳng những không cần tái chịu họ đến phiền nhiễu, cũng không sợ tiểu quý kia luôn dòm ngó sửa của Phong.

Ericter một chút tự giác phụ thân cũng không có.

“Ác, Eri, tên Tiểu Vận ngươi đặt hảo chưa?” Phong Tĩnh hỏi Ericter, tên Tiểu Vận bởi vì chờ thế hệ nên vẫn chưa đặt hoàn chỉnh.

“Sắp rồi!” Đến khi đem tiểu quý đầu đó ném cho mấy con rồng một lòng vì tộc kia, liền biết thế hệ.

Phong Tĩnh cười nhẹ, nhắm mắt lại, tựa vào trong ngực Ericter, ngửi ngửi mùi vị hắc yêu thích trên người Ericter, cười rất hạnh phúc.

“Eri, Shogula.”

“Ân?” Hai tiếng.

“Sau này ta già, biến dạng, các ngươi không được ghét bỏ ta.”

“Sẽ không, tuyệt đối sẽ không.”

Họ liên tục tìm phương pháp có thể khiến nhân loại trường thọ, thậm chí huy động sức mạnh tộc đàn, chắc chắn có thể tìm được, nếu không tìm thấy... Vậy bồi Phong cùng nhau già đi.

Chỉ cần hủy một thân pháp lực, phá ma hạch bản thân, ma thú sẽ không trường thọ, sẽ nhanh chóng lão hoá, tử vong, mà vong linh đã là sinh vật chết, dù bị phá ma hạch cũng chỉ là không có một thân năng lực cường đại thôi, trừ khi bị pháp thuật quang minh cường đại tiêu trừ.

Xem ra Ericter khổ não hơn, cần thêm sức lực tìm kiếm thứ có thể khiến nhân loại trường thọ, hoặc là khiến vong linh có thể có thân thể mới. Bất quá

những thứ đó Phong Tình cũng không cần biết, mà Shogula tuy biết... Nhưng đây cũng không phải thứ y cần lo lắng không phải sao? Y cũng không quên sự thật vong linh này là tình địch của mình.

Trước đó vài ngày, từ một thành viên đưa tin nào đó trong tộc, hình như ở chỗ nào đó có nghe tin tức vong linh thánh giả, tin tức rất mơ hồ, thậm chí không xác định có thật hay không.

Bất quá những thứ đó cũng không phải thứ y nên lo lắng, cho nên... Ân, không cần phải nói!

*****

“Bộ dạng papa hảo hạnh phúc.” Phong Vận cắn ngón tay nói, xoay xoay cái móng nhỏ, nó đứng mỗi, muốn mama ôm một cái.

Phong Cảnh cùng ca ca oa ở hai bên An Nhiên, cũng cắn ngón tay, nhìn chăm chăm hướng không xa, về mặt chờ đợi.

“Lại ở đây gây sự.” Thanh âm trầm thấp vang lên, trong lời nói chen lẫn bất đắc dĩ cùng sùng ái.

Ba cái đầu vừa chuyển, thấy hai cự lang xám trắng đứng phía sau, An Nhiên nhếch miệng cười.

“Ta mới không gây sự.”

“Trán ngươi xảy ra chuyện gì?” Một cự lang trong đó - Rip hỏi, thấy trên trán An Nhiên có một khối sưng đỏ như bị vật cứng gì đánh tới.

“Không có gì, bất cẩn đụng trúng.” An Nhiên cười gượng.

“Đi về.” Rip nói, không quá hài lòng nhìn hai tiểu gia hỏa cọt trên người An Nhiên.

“Gia gia (ông) hư.” Phong Cảnh cong miệng chỉ hai lang nói, ánh mắt Rip nhìn nó thật giống như đang nhìn một cục bông béo phệ, làm tâm hồn nhỏ nhỏ của nó rất bị thương.

“Hi hi.” An Nhiên cười trộm, hai lang kia vẫn không vui với hai tiểu gia hỏa này, luôn bị gọi là gia gia.

“Ta không phải gia gia!” Rip nghiêng răng nói. Y thật sự vô pháp yêu thích hai tiểu quỷ này.

“Ngươi rõ ràng rất lớn tuổi.”

“Lão ba ngươi tuổi còn lớn hơn ta nữa, thế nào không gọi hần tăng gia gia (ông cố)!”

“Papa là papa, không phải tăng gia gia, ngươi không phải nhi tử của papa.” Phong Vận biết gia gia phải là con của tăng gia gia.

“Phốc.... Ha ha...” An Nhiên cười đến ngã ra.

“.....” Rip tranh cãi vô ích, mới nói sai liền bị người chiếm tiện nghi.

“Chúng ta đi tìm mama đi!” Phong Cảnh kéo kéo Phong Vận.

“Vì sao là mama? Tiểu Tình Tình là nam nhân, cho nên các ngươi phải gọi papa.” An Nhiên biết Phong Tình vẫn không vui với cách gọi mama, nhưng hai tiểu gia hỏa này vẫn không chịu sửa miệng.

“Mama có sữa cho nên là mama.” Phong Cảnh nói, còn lấy ngực diễn tả.

“Ách...”

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Thú nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.